NIINKUIN LASTU LAINEHILLA

inkeriläisten Viesti

N:o 1 | Päätoimittaja MATTI VIRONMÄKI | 10. 1. — 1964

Viime kesän Inkeri-juhlasta Helsingissä

”Korkehimman haltuun anna
kallehimmat toivehes,
huoles kaikki Hälle kanna,
Hän ne kääntää parhaakses,
Hän voi vuoden alkaneen
johtaa hyvään päätökseen,
hyvään päätökseen.”

(Immi Hellénin uudenvuoden virrestä.)

UUSI LATU

Eräs tuttava lähetti kotiini uudenvuoden postikortin, joka esittää vuoden vaihteen tunnelmia. Siinä on kumara vanhus eli vanha vuosi sanomassa jäähyväisiä reippaalle pikkupojalle, uudelle vuodelle, joka iloisin ilmein on lähdössä hiihtämään lumistä metsälatua pitkin. Mihin latu hiihtäjän johtaa, sitä ei kortissa näy, sillä latu kaartuu pian mutkan taakse. Ladun alkupää vain on näkyvissä, mutta ei muuta.

Lähdettyämme jälleen taivaltamaan uutta vuotta olemme kaikki kuin hiihtäjä tuntemattoman ladun alussa. Emme kukaan osaa vielä kuin vain aavistella, mitä saamme uudella tiellämme kokea. Me mielellämme kurkistaisimme tulevaisuuden verhon taakse, kuten monet uudenvuoden tinoja valaessaan leikillisesti kuvittelevat, mutta esiripun takana olevien tapahtumien näkeminen ei ole mahdollista. Huominenkin, puhumattakaan muiden tulevien päivien vaiheista, on meiltä vielä salattu. On juuri näin kuin runoilija on sanonut:

”Aukee uusi latu,
alkaa vieras tie.
Minne kauas satu
outo meidät vie?

Emme vielä tiedä
mikä odottaa,
latu saattaa viedä
kauas vuorten taa.

Ehkä tiemme johtaa
synkkiin korpihin,
ehkä latu hohtaa
kirkkain tähtösin.”

Kun nyt uuden ladun alkaessa taaksejääneen taipaleen tapahtumat ovat liukuneet ohitsemme kuin kuvasarjana, niin voimme todeta, että paljon ennättää vuoden kuluessa tapahtua. Tapahtuneessa on ollut myös monenlaista. Olemme saaneet katsella ”kirkkaita tähtösiä” ja elää iloisia, valoisia päiviä, mutta myös on koettu pilvisiä ja raskaita hetkiä. On voitu terveenä tehdä työtä ja ahertaa menestyksellisesti, mutta varmaan moni on myös kokenut sairautta tai joitakin muita vastoinkäymisiä ja vaikeuksia.

Viimemainittuja muistellessa voi mieli helposti masentua ja uuden vuoden suunnitelmat ja toiveet saavat tummaa väriä. Voipa mielen vallata epäily, jopa pelkokin, miten uudella tiellä mahdetaan selvitä. Kuitenkaan pelkoon ei ole syytä. Päinvastoin. On luottavaisin, iloisin ja toivorikkain mielin katsottava tulevaisuuteen. On muistettava, että eilinen päivä huolineen on jo mennyt, ja vaikka huomisesta ei vielä tiedetä mitään. niin tänään auttaa Herra. Me itsehän emme ole tähänkään asti elämäämme ohjanneet, vaan meitä on johdettu. Meidän jokaisen sopii sanoa, kuten Mikä Valtarin romaanissa ”Valtakunnan salaisuus” tietä kyselevä sanoo:

"Omin voimin en tietä löydä, mutta toivon ja luotan, että minua talutetaan."

Meitä talutetaan! Luottakaamme mekin tähän. Näin on ollut kohdallamme tähänkin asti. Me kyllä olemme luonnollisesti tehneet suunnitelmia ja toimineet, kuten pitääkin, ahkerasti ja tehtävissämme uskollisesti, mutta kaikessa on pitänyt paikkansa esi-isiemme mietelause: "Ihminen päättää — Jumala säätää." Luotamme edelleenkin siihen, että suuri Jumalamme hyvyydessään jatkuvasti antaa meidän kohdallamme toteutua armosuunnitelmiensa. Hänen johdatukseensa tyytykäämme, vaikka emme läheskään aina ymmärrä, mitä varten elämämme hiihtolatu usein kulkee juuri niin kuin kulloinkin tapahtuu. Uskotaan, että kaikilla vaikeuksillakin on ollut ja yhä on oma tarkoituksensa, joka koituu hyödyksemme.

Toivorikkain mielin uudelle ladulle lähtiessämme muistakaamme myös, että kaikki eivät etene tiellään samalla tavalla kuin me. Monia painavat ties miten raskaat huolien ja murheiden kuormat. Sellaisia kanssavaeltajia kohdatessamme ahkeroikaamme toteuttaa sitä, mitä Pyhä Kirja kertoo kuormien kantamisesta. Sehän sanoo yhtäältä merkillisesti, että *"kunkin on kannettava oma taakkansa"*, mutta toisaalta kehoittaa: *"Kantakaa toistenne kuormia, ja niin te täytätte Kristuksen lain"* (Gal. 6:5).

Matti Vironmäki.

Onnellista Uutta Vuotta kaikille yhdistyksemme jäsenille ja ystäville lähellä ja kaukana toivottaa

Inkeriläisten Yhdistys ry:n Toimikunta.

Helsingin inkeriläiset

kokoontuvat vuoden ensimmäiseen tavanmukaiseen yhdessäolotilaisuuteen sunnuntaina tammikuun 19 pnä 1964 klo 14 Stadionin kerhohuoneeseen. Khra Matti Vironmäki kertoo terveisiä Ruotsin inkeriläisten talvijuhlasta. On muutakin ohjelmaa. Tarjoilua entiseen tapaan. Tulkaa joukolla! Ilmoitelkaa tuttavillennekin. Tervetuloa!

Etsitään

Allamainittuja henkilöitä etsitään:

1. Toivo Pietarinpoika Rikkinen, synt. v. 1923 Tuutarin seurakunnassa Karhilan kylässä.

2. Väinö Abrahaminpoika Kapanen, synt. v. 1924 Tuutarin seurakunnassa Kapasin kylässä.

Tietoja yllä mainituista henkilöistä pyytää: **Matti Kapanen**, osoite, Sporgatan 76, Kristinehamn, Ruotsi.

Herran sanan äärellä

Bileamin tie

Kun lukee Bileamin tarinaa 4 Moos. 22—24 luvuista, ei ensin tahdo saada selvää mikä hän oli miehiään. Vakuuttihan hän itse Mooabin kuninkaan Baalakin palvelijoille: Vaikka Baalak antaisi minulle talonsa täyden hopeata ja kultaa, en sittenkään voisi, en pienessä enkä suuressa rikkoa Herran, minun Jumalani käskyä. Voiko näin puhua muu kuin todella Jumalaa pelkäävä, uskovainen mies, kaikessa Herransa tahdolle kuuliainen?

Kuitenkin Bileam kiusaa Jumalaa yhä uudelleen kysymyksillään, lähteäkö Mooabin päämiesten matkaan kiroamaan Israelia vai ei, vaikka Jumala jo ensi alkuun sanoi hänelle: ”Älä mene heidän kanssaan äläkä kiroa sitä kansaa, sillä se on siunattu.”. Ja jonkun ajan perästä hän on kuin onkin matkalla Mooabin muka Jumalalta saamallaan luvalla, mutta kokee tiellä ihmeellisiä esteitä aasinsa oudon käyttäytymisen johdosta, mikä lopulta selkenee siten, että Jumalan enkeli oli miekka kädessä asettunut estämään hänen matkaansa. Enkeli myöntää sitten Bileamille luvan jatkaa matkaa ehdolla, että tämä puhuu perillä vain sen, minkä enkeli hänelle puhuu. Niin Bileam joutuu Baalakin odottaman kirouksen sijasta kolme kertaa siunaamaan Israelin ja jää vaille Mooabin kuninkaan lupaamaa suurta palkkiota.

Jos kertomus päättyisi tähän, saattaisi luulla, että Bileam lopuksi teki vain sen, mikä oli oikein. Mutta 4 Moos. 25 ja 31 luvuissa kerrotaan, kuinka myöhemmin Mooabin naiset Bileamin neuvosta saivat israelilaiset antautumaan uskottomuuteen Herraa kohtaan ja kumartamaan heidän epäjumaliaan, ja kuinka Herran täytyi sen johdosta ankarasti kurittaa kansaansa. Ja 2 Piet. 2:15:ssa sanotaan kirouksen lapsista, että ”he ovat hyljänneet suoran tien, ovat eksyneet seuratessaan Bileamin, Beorin pojan tietä, tuon, joka *rakasti vääryyden palkkaa.*”

Siinä siis lopullisesti sanotaan suoraan Bileamin synti. Vaikka mies suullaan vakuutti toista, niin sydämessään hän kuitenkin halusi saada Herralta myönnytyksen omien toiveittensa täyttymykselle. Siksi Herra vihastui häneen.

Tämä ei liene harvinaista nykyajankaan uskovan elämässä. Meilläkin on taipumus elätellä kaikellaisia omien etujemme mukaisia toiveita, vieläpä joskus Jumalan valtakunnan työssäkin sillä perusteella, että mainittu työ mielestämme juuri siten menisi parhaiten eteenpäin. Tehtyämme erinomaisen suunnitelman anomme Jumalalta sille siunausta, vieläpä jatkuvasti ahdistamme häntä anomuksinemme ajattelematta lainkaan, että Herralla on siinä asiassa mahdollisesti kokonaan toisellainen suunnitelma. Niinpä me kipuilemme turhaan Jumalan edessä, sen sijaan, että luottaisimme rauhallisesti hänen johtoonsa. Me asetamme täten ihmisymmärryksen hallitusistuimelle Jumalan jäädessä vain jonkullaiseksi avustajaksi, ehkä vain etevän ihmiskirurgin assistentiksi, joka ojentelee sopivia instrumentteja taitavien käsiemme käyttöön. Onko ihme, jos Herra on käynyt kuuroksi rukouksillemme.

Jumalan Pojan elämässä ilmennyt välitön yksinkertaisuus johtuu siitä, että hänellä oli niin vahva tietoisuus

Isänsä johdosta, ettei hän anonut mitään muuta kuin sitä, mikä oli Isän tahdon mukaista. Siksi Isä aina kuuli hänen rukouksensa. Me sensijaan teemme turhaan elämämme monimutkaiseksi omine toiveinemme, joilla pyrimme sotkemaan Jumalan hyvät suunnitelmat. Me palvomme enemmän ihmisen mitätöntä älykkyyttä kuin kaikkivaltiasta Jumalaa. Siksi Jumala ei voi käyttää meitä työssään, vaan me jäämme hääräämään turhissa askareissamme. Jeesuksen Kristuksen elämä ei siten pääse "tulemaan ilmi meidän kuolevaisessa lihassamme".

Yrittiköhän Bileam myöhemmin korvata Baalakin edessä epäonnistumistaan keksimällä kiertotien Jumalan siunauksen saaman Israelin tuhoksi. Hänen neuvostaan näet Mooabin naiset kutsuivat israelilaisia epäjumaliensa uhreille, ja kansa söi ja kumarsi heidän jumaliansa ja irstaili heidän kanssaan. Nyt Bileam ei enää kysynytkään Herran tahtoa. Mies, jossa oli kerran ollut Herran Henki, joka oli saanut tietonsa Korkeimmalta ja nähnyt Kaikkivaltiaan näkyjä, joka oli ennustanut tähden nousevan Jaakobista ja valtikan kohoavan Israelista, sama mies oli nyt loitonnut näin kauas Herrasta Jumalasta. Ja kun sitten Herran kosto kohtasi Midiania, myös Bileam Beorin poika surmattiin miekalla. Ei suotu hänen osakseen oikeamielisen kuolemaa, niinkuin hän oli aikoinaan Hengen innoituksessa anonut.

Voi petollinen yhmissydän! Mitä kavalia kepposia saatkaan aikaan meissä häilyväisissä ihmisolennoissa, jotka samalla kertaa tavottelemme sekä Herran siunausta että tämän maailman menestystä ja myötätuntoa. Niin sokaistumme tällä kaksinaisella tiellämme, että yksinkertaiseksi mainittu aasikin näkee Herran enkelin paljastettuine miekkoineen edessämme, vaikka me emme sitä näe. Odotamme varmaan, että aasin täytyisi vielä avata suunsa ja ruveta puheisiin kanssamme selittääkseen meille, mistä oikein on kysymys. Että on kysymys Jumalan eteemme panemasta esteestä eikä suinkaan vihollisen, niinkuin me omahyväisyydessämme luulimme. Muuan väärän menettelytavan merkki on se, että lyömme aasia, se on: harjoitamme väkivaltaista painostusta muita kohtaan pyrkiessämme omiin tavoitteisiimme. Herralla ei ole silloin muuta mahdollisuutta kuin sysätä meidät syrjään suunnitelmiensa tieltä. Jospa edes tällöin nöyrtyisimme, ettemme sortuisi yhä pahempaan: johtamaan lähimmäisiämme samalle valheen ja kaksinaisuuden tielle, jota itse olimme kulkeneet. Eipä silloin osanamme tulisi olemaan oikeamielisen kuolema. Sillä sydämen salainen vilpillisyys on Herran edessä kauhistavaa. Onhan hän itse täynnä totuutta salatuimpaan saakka. Mutta hän, totuus, on ihme kyllä myös niin täpötäynnä armoa, että hän on valmis vastaanottamaan meidät valheen lapset pyhiin kartanoihinsa, jos me koko sydämestämme kaipaamme päästä irti valheellisuudestamme. Ja tien sinne hän on raivannut valmiiksi, yksinkertaisen suoran ja selvän tien. Jumalan Karitsa, Jeesus Kristus sanoo: "Joka minun tyköni tulee, sitä minä en heitä ulos." Miksi enää vaeltaisimme Bileamin väärää tietä, kun totuus itse on valmis ottamaan meidät hoitoonsa ja antamaan anteeksi tähänastisen vääryytemme ja jatkuvasti kasvattamaan meitä oman kärsimystensä ihmeellisessä totuudessa: alttiudessa Isän tahdon täyttämiseen aina ristin kuolemaansa asti.

Käyköön miten käykin elämässäni, kun vain Sinun tahtosi, Isäni, siinä tapahtuu. Tee minut rohkeaksi kulkemaan tietäsi silloinkin, kun se ihmisymmärryksen mukaan johtaa pelkkään kieltäymykseen ja kärsimykseen. Anna silloin minulle iloinen tietoisuus siitä, että vaellan Sinun tahtosi tietä, ettei minun tarvitse tehdä Sinulle mitään turhanpäiväisiä kysymyksiä. Anna minun olla tarpeeksi yksinkertainen antautumaan ehdotto-

KOTOISIA KUVIA IX

Maanpinnan vajoamat Inkerissä

Luola on tuttu ilmiö varsinkin vuoristoissa .Luolan muodostumistapoja on useita. Monet vuoristoluolat ovat syntyneet veden vaikutuksesta. Vuoren sisällä halkeamassa oleva vesi liuottaa ympäristöään ja muodostaa onteloita. Piihappoiset vuorilajit kuten kvartsiitit ja graniitit liukenevat hitaasti, mutta kalkki liukenee helpommin varsinkin hiilihappoisessa vedessä. Tämän johdosta kalkkivuoristoissa esim. Balkanilla on huomattavasti enemmän luolia kuin graniiteista muodostuneissa Skandinavian vuoristoissa.

Maan sisässä oleva vesi virtaa kalliohalkeamia tai muodostamiaan kanavia pitkin ja kuluttaa sekä liuottaa ympäristöänsä muodostaen pitkiä sokkeloisia onteloita. Kun vuoressa olevan ontelon suu avautuu maan pinnalle, niin muodostuu luola. Mahdollisesti vuoristoissa on myös semmoisia onteloita, joiden suu ei ulotu maan pinnalle saakka, vaan avautuu joko järvessä tai meressä.

Myös tasangoilla voi olla maan sisässä onteloita. Usein niiden suut avautuvat maan pinnalle lähteinä. Useassa tapauksessa tasangolla olevan maanalaisen ontelon katto on omasta painostaan romahtanut alas. Tällöin muodostuu maanpinnan vajoama. Venäjän kalkkipitoisella tasangolla on paljon tämmöisiä vajoamia. Siellä ne kantavat nimeä "Dolina". Tämä nimitys on levinnyt muihinkin maihin. Niinpä suomalainenkin geologinen kirjallisuus nimittää maan vajoamisen johdosta muodostunutta laaksoa dolina.

On todennäköistä, että Inkerissäkin on tämmöisiä maanpinnan vajoamisia. Mainitsen niistä muutamia, jotka ovat syntymäkotini lähiympäristössä.

Sokkalan kylän Lehtiniityllä on maanpinnan vajoama. Se alkaa Baltian rautatien itäpuolella n. 1 km Puutostin asemasta etelään lähellä Paoritsanjokea ja päättyy Svernitsan jokeen. Tulvan aikana vajoama on Paaritsanjoen toisena suuhaarana. Kesällä uoman syvemmässä kohdassa on useita lammikoita. Vajoaman pohjoisrinne on loiva, mutta eteläinen on jyrkkä. Olin lapsena usein laskemassa mäkeä tältä törmältä. Enkä malttanut lähteä pois ennen kuin huopikkaat olivat lunta täynnä. Vasta silloin kun leuat eivät pysyneet vastakkain, lähdin vilusta kangistuneena vaivaloiselle kotimatkalle.

Hatsinan kaupungin puistossa lähellä Varsovan asemaa alkaa maanvajoama. Se päättyy Svernitsassa so. keisarinhovin puistossa. Tähän vajoamaan on muodostunut 4 järveä. Kaksi ylimmäistä sijaitsee kaupungin puistossa ja kaksi hovin puistossa. Kahden ylimmäisen järven välisessä notkelmassa on keskiaikaiseen tyyliin rakennettu Hatsinanlinna (Priaratskii zamok). Svernitsassa olevan alimmaisen järven pohjassa on suuri lähde. Sitä venäläiset nimittivät "hopeinen kaivo". Lähteestä kohoaa järven pohjaan paljon lähdekalkkia. Jopa järvestä alkavan Laavajoen pohja on kauttaaltaan kalkin peittämä.

Myös Sornuan jokilaakso on maanvajoamisen johdosta muodostunut.

---

masti Sinulle, silloin minun ei tarvitse olla elämääni väsynyt minkäänlaisissa olosuhteissa. Sinä täyteydelläsi täytät kaiken sen, mikä minulta mahdollisesti puuttuu.

P. Raski

Vajoama alkaa Pietilän kylän luona Orko nimisestä korvesta ja jatkuu Räähkälän-, Hintikkalan-, Säämälän-, Pienhovin- ja Sornuankylän ohi päättyen lähellä Korpikylää. Vajoaman pohjalla virtaa joki. Skuoritsan puolella olevissa kylissä käytettiin siitä nimeä Sornuanjoki. Metiäinen kertoi, että Spankkovan puolella ja jokivarsikylissä se kantoi nimeä Orkojoki, jota hän suositteli yleisesti käytettäväksi. Yhdyn kannattamaan Metiäisen ehdotusta, koska hän paikkakuntalaisena tiesi tämän asian paremmin ja jokihan alkaa Orko nimisestä paikasta. Patoamalla Orkojoki on muodostettu Sornuanjärvi.

Orkojoen vajoama on siinä suhteessa erikoinen ,että se tarjoaa mahdollisuuden kurkistaa maan pintakerrosta syvemmälle. Siitä käy selville, että vajonneen kalkkikerroksen yläpuolella on punainen hiekkakivi, josta on mainittu jo usean kerran. Maanpinnan vajotessa hiekkakiveen muodostui halkeama. Halkeaman pohjoispuoli vajosi kymmenkunta metriä enemmän kuin eteläpuoli. Halkeamasta pohjoiseen maa kohoaa loivasti, mutta etelässä on melkein pystysuora seinämä, jossa hiekkakivi on paljaana. Tämän hiekkakiven olemassaolo tukee käsitystä, että Inkerissä kalkkikiven muodostumisen jälkeen on syntynyt muita kerrostumia, joista myöhäisemmän kulutuksen johdosta on jäänyt vain rippeitä jäljelle. Hiekkakiven punainen väri taas viittaa siihen, että se on muodostunut aavikkohiekasta. Tämän mukaan Inkerissä on joskus täytynyt olla ilmasto, mikä muistuttaa nykyisin hiekka-aavikoilla (Saharassa) vallitsevaa.

Tunnen Inkerinmaasta sangen pienen alueen. Siksi rajoituikin kirjoittamaan etupäässä syntymäkotini lähiympäristöstä. Mahdollisesti näissäkin selostuksissani on paljon virheitä ja mielikuvituksen harhaanjohtavia olettamuksia, joten lukijan on syytä suhtautua niihin varovaisuudella. Tarkoituksenani oli tehdä Inkeri inkeriläisille tutummaksi ja johtaa muistelemaan sekä selvittelemään synnyinseudun erikoisuuksia. Luulen, että se tarjoaa monelle hauskaa ajanvietettä.

Reino Vesikko.

Matkan varrelta

Inkerin maaorjuudesta vapautumisen 100-vuotismuisto

Inkerimme kansalaiset,
suomalaiset, karjalaiset.
siskot, veljet pakolaiset,
vanhukset ja lapsukaiset,
joka olet kutsun kuullut,
juhlimahan tänne tullut,
tervetuloa siis teille.
tähän juhlaan saapuneille,
kesän kauniin saapuessa,
ruusuin, liljain kukkiessa.

Eipä ennen ollut moista,
kun on juhla neljästoista.
Täällä saatte nähdä, kuulla
mitä ette voineet luulla.
Juhlassamme taasen kerran
kaikuu sana taivaan Herran.
Täällä kuorot esiintyvät,
saamme kuulla laulut hyvät.

Ennen kansat kaikkialla
eli orjanvallan alla.
Esi-isämmekin saivat
kärsiä myös orjan vaivat.
Kansa eli, kansa kesti,
vaikka kovakouraisesti
herrat piiskaa heilutteli,
kansa kärsi, silti eli.

Sukupolvet maassa makaa,
mutta vuosisatain takaa
historia kertoo noista,
menneen ajan asioista.
Kertoo meille, kuinka silloin
pärevalkeassa illoin,
saivat tehdä monta työtä
elää kärsimysten myötä.

Niin ne kului talvi-illat,
koska pellavat ja villat
saivat vääntää värttinällä,
langat käden kääntämällä.
Kudottiinpa sitten noista
paidat hienot aivinoista,
päivät kului orjan työllä,
omat työt sai tehdä yöllä.

Nukuttu ei monta yötä,
päivät tehtiin orjan työtä.
Väsyneinä orjan työstä,
mutta kukko aamuyöstä
kiekuu tuvanorren alla,
äänellänsä mahtavalla,
aikaiseen jo aamuyössä,
täytyy olla orjan työssä.

Kukko täytti tehtävänsä,
herätti myös emäntänsä.
Kukko nukkua ei anna,
tuli täytyy uuniin panna.
Tulusrauta raksahtaapi,
kipinästä tulen saapi.
Äiti poistaa uuninpellin,
keittää puuron sekä vellin.
Anni-tyttö lehmän lypsää
äidillä on velli kypsää.
Perhe istuu pöydän takaa,
isä puuron, vellin jakaa.

Rauhassa kun nukkui yönsä,
perhe alkoi taasen työnsä,
ahertaen ahkerasti,
aivan hamaan iltaan asti.

Työn ja viikon päättyessä,
lepopäivän lähetessä,
lauantaina iltasilla
usein saunan lautehilla,
kuultiin ääni kirkonkellon
yli metsän, yli pellon.

Kirkko oli ainoana,
missä kuultiin armon sanaa.
Kirkot täyttyi aina noista
Herran sanan kuulijoista.
Pappi saarnatuolistansa
lausui seurakunnallensa
ilmoittaen siinä heille
sanankuuloon saapuneille:
— Sana saapui kuninkaalta ,
päättynyt on orjan valta.
Orjina te tähän asti
kärsitte niin kauheasti,
kärsittyä työn ja vaivan,
vapaina nyt ootte aivan.
Päättyi orjanvalta moinen,
alkoi aika uusi, toinen.

Siinä silloin kirkkokansa
itki ihan ilostansa.
Silloin myöskin taivahalta
loisti päivä kirkkaammalta,
pilvet hohti hopealta,
koska päättyi orjanvalta.

Esi-isät maassa makaa,
mutta vuosisatain takaa
muistelemme täällä heitä
orjia ja kärsineitä.

Inkeriläisten XIV kesäjuhlaan v. 1961 kirjoitti

A. Vainikka

Juhlapäivä Johanneksen kirkossa

Helsingin Johanneksen seurakunnalla oli sunnuntaina joulukuun 22 pnä 1963 juhlapäivä, jolloin juhlallisesti asetettiin virkaansa seurakunnan I kappalainen, lehtemme päätoimittaja khra Matti Vironmäki. Virkaanasettamisen suoritti Helsingin piispan määräyksestä tuomiorovasti Eino Sares useiden pappien avustamana. Tilaisuudessa oli kutsuvieraiden joukossa monia Inkeriläisten yhdistys ry:n johtokunnan inkerinsuomalaisia ja muita jäseniä. Samassa virassa, johon lehtemme päätoimittaja, nyt asetettiin, on aikaisemmin toiminut heimolaistemme ystävä ja rakastettu paimen, edesmennyt rovasti Johannes Valtasaari, joka aikoinaan jo Pietarissa tuli monille meikäläisille tutuksi. Virkaanasettamisjumalanpalveluksen jälkeen pidetyssä

PYYDÄMME ARV. TILAAJJIA

UUDISTAMAAN LEHTEMME TILAUKSEN VUODELLE 1964

ensi tilassa, joko oheista tilillepanokorttia käyttäen tai muuten. Lehden tilaushinta on edelleen 5 mk vsk.

TILAUKSET lähetetään lehtemme konttoriin osoitteella: Helsinki, Aurorankatu 7. A. 1.

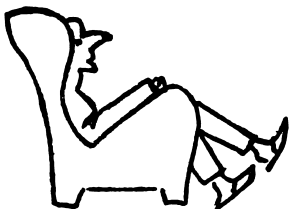
Lehtemme ilmestyy tänä vuonnakin kerran kuukaudessa. Ryhtykäämme naisissa ja miehissä työhön, että kukin tämän vuoden tilaaja voisi lähettää oman tilauksensa mukana vähintään yhden uuden tilauksen!

:ahvitilaisuudessa ikhra Vironmäki uheessaan mainitsi mm., että varhaiimpia muistoja Inkeristä hänellä on :äynti Pietarin suomalaisessa kirkosa, jossa silloin juuri, kuten vanhemnat myöhemmin ovat kertoneet, oli aarnannut Johannes Valtasaari. "Mien pappi pääsee pois pöntöstä", oli oikanen silloin miettinyt. "Nyt tien pöntöstä" tiedän, mutta kumpa oi:ein osaisin kulkea ja myös muille uhua siitä tiestä, joka itse on kerran anonut: "Minä olen tie, totuus ja elänä, ei kukaan pääse Isän tykö muuoin kuin minun kauttani", kertoi 'irkaanasetettu ja jatkoi: "Hyvä Junala on ollut todella ihmeellinen johlatuksissaan. Hän on kyllä vienyt oskus hyvin ahtaita teitä. Minullakin maisineni on ollut joulu, jolloin ei llut kotia laisinkaan, vaan pakolaisoikina saimme kyyköttää hyvien ihnisten tuvan nurkassa. Mutta sitten n ihmeellisesti siunattu. Kumpa osaisin suuren Jumalan rakkaudesta kertoa myös muille, että mahdollisimman monet sydämet syttyisivät pelkäämään ja yli kaiken rakastamaan Jumalaa, että yksin häneen turvaisimme!"

Turun paikallisosaston vuosikokous

pidetään sunnuntaina helmikuun 16. päivänä 1964 klo 14 Karjalaisten talossa, Itäpellontie 2. Käsitellään sääntöjen määräämät sekä muut mahdollisesti kokoukselle esitettävät asiat. Virallisten asiain jälkeen on ohjelmassa professorinrouva, maisteri Karli Salovaaran esitelmä sekä muita esityksiä.

Johtokunta

TOIMITTAJAN TUOLILTA

Inkeriläisten Viesti, oma lehtemme, ähtee nyt seitsemännelle vuositaipaeelleen. Kiitämme kaikkia sekä lukiioitamme että avustajia ja muita ysäviämme miellyttävästä yhteistoiminnasta kuluneen vuoden aikana. Luonollisesti toivomme yhteistyön jatkuvan alkaneenakin vuonna samalla tavalla kuin aikaisemminkin.

Lehtemme tarkoitus on edelleen sana kuin mitä se on ollut edellisinäkin vuosina. Inkeriläisten Yhdistys r.y:n julkaisemana ja kustantamana lehti haluaa olla keskinäisenä yhdyssiteenä sekä täällä Suomessa että myös Ruotsissa ja muissakin maissa asuvien heimomme jäsenten välillä. Sentähden mahdollisimman monien ent. inkerin- a pietarinsuomalaisten toivomme tiaavan lehden itselleen ja sukulaisilleen.

*

Eräs tärkeimpiä ajankohtaisia tehtäviämme tällä hetkellä on ***lehtitilausten uudistaminen.*** *Varnaan olette asian jo hoitaneetkin. Ellette vielä ole tilausta uusineet, niin ilkaa hyvä ja tehkää se. Mukavimmin asian voi hoitaa oheista postisiirtotilikorttia käyttämällä. Pieni kävely vain postitoimistoon oheisen kortin kanssa a 5 mk mukaan, niin taas on asia järjestyksessä!*

*

Tämän ensimmäisen numeron olemme lähettäneet kaikille viime vuoden tilaajille, ettei lehden tulemisessa tapahtuisi keskeytystä. Seuraava numero jää sitten tulematta, ellei lehteä ole tilattu.

Lehtemme toimitus on edelleen samassa paikassa kuin viime vuonnakin. Pyydetään kuitenkin muistamaan, että toimitukseen lähetetään vain lehteen tarkoitetut kirjoitukset, ilmoitukset y.m.s., mutta ei tilauskaavakkeita eikä tilausmaksuja. ***Kaikki maksut ja lehden tilaamista koskevat asiat tulee lähettää lehden konttoriin osoitteella: Inkeriläisten yhdistys, Helsinki, Auroran-katu 7. A. 1.***

Onnellista ja hyvää jatkoa alkaneelle vuodelle! Paljon tilauskirjeita konttoriin! Kertomuksia toiminnasta, juhlista y.m., mikä meitä inkerinsuomalaisia kiinnostaa, odottaa ja kiitollisuudella ottaa vastaan toimitus. Toimitustyön helpottamiseksi kirjoittakaa mahdollisimman selvällä käsialalla ja vain paperiarkin toiselle puolelle jättäen leveästi marginaalia vasempaan reunaan toimittajan merkintöjä varten.

MaVi

Turun inkeriläisten joulujuhla

Jo perinteelliseksi muodostuneeseen tapaan viettivät Turun inkeriläiset tänäkin vuonna joulujuhlaansa Tapaninpäivänä Karjalaisten talossa. Joulu-

virren jälkeen maisteri Teppo Samooja toivotti juhlavieraat tervetulleiksi ja lausui, että joulu muodostuu sellaiseksi, millaiseksi sen omissa mielissämme luomme. Hyvän tahdon tulisi kuitenkin olla kaiken pohjana. Se herättää aina vastakaikua. Jouluilo on yhteinen ilomme. Sitten puhuja kuvaili 20 vuoden takaista joulua, jolloin heimolaisiamme oli saapunut tänne ja viettivät täällä ensimmäistä jouluaan. Turun paikallisosasto järjesti näille vielä yhteismajoituksessa oleville heimolaisillemme juhlaohjelmaa yhdessä Turun ylioppilaiden kanssa. Nämä olivat vaikuttavia ja herkkätunnelmaisia tilaisuuksia. Rouva Hilja Lehtinen lausui taidokkaasti Kaarlo Sarkian runon Lapsuuden joulu ja sen jälkeen hupaisan joulupukin tervehdyksen. Esitys palkittiin vilkkain suosionosoituksin. Sitten seurasi ohjelmassa pastori Ilmari Asantin puhe. Hän lausui, että me elämme aineellisesti rikasta aikaa, vietämme joulua melkeinpä yltäkylläisyydessä. Mutta meidän aikakautemme on rakkaudesta köyhää. Rakkauden ja kodin lämmön puute johtaa usein nuoria ihmisiä paheiden ja rikosten teille. Me tarvitsemme sitä rakkautta, mitä julistamaan Vapahtaja tuli maailmaan. Rakkaus ja kodin lämpö ovat jouluna tärkeämmät kuin aineelliset arvot. Vaikuttavan puheen jälkeen rehtori Heikki Mylläri toi rovasti Kajantin terveiset Turun inkeriläisille ja kertoi lämpimiä vaikutelmiaan Helsingin inkeriläisten pikkujoulujuhlasta.

Kahvitauon jälkeen Juha Hartikainen lausui kirjoittamansa runon Orpo ja kuvaili toisessa runomuotoisessa esityksessään joulun viettoa muinaisessa Inkerissä. Turun inkeriläisten naiskuoro lauloi Juha Talonpojan johdolla laulut ”Maa on niin kaunis”, ”Nyt joulu on” ja ”Olen kuullut, on kaupunki tuolla”. Joulujuhla päättyi Juho Talonpojan puheeseen, jossa hän selosti joulusanoman vaikutusta pimeään maailmaan. *H. M.*

Inkeriläisten paikallisosastojen toimintaa

Örebron Inkeri-kerho

Örebron Inkerikerhon järjestämään kuusijuhlaan 8. 12. 63. Almbyn seurakuntatalolle oli saapunut tänä vuonna yllättävän paljon kansaa. Joulupukin laskelmien mukaan viisikymmentä kahdeksan pakettia jaettiin lapsille. Antti Juvonen tervehdyspuheessaan mainitsi, että juhlavalmisteluihin otti osaa nelisenkymmentä henkilöä. Toiset toivat käsitöitään arvottavaksi, juhlakulujen peittämiseksi, toiset valmistelivat juhlaohjelmaa y.m. Suuri joukko ahkeria naisia aherteli keittiössä. Kahvitarjoilusta huolehtivat nuoret inkeriläistytöt. Lienee ensimmäisen kerran sattunut niinkin ikävästi, että kahvileivät loppuivat kesken, vaikka jokainen saikin maksaa osuutensa. Järjestysmiehet saivat juosta ostamassa lisää kahvileipää ja leivoksia.

Juhlapuhujaksi oli kutsuttu Boråsista Juho Jänis. Hän puhui kansanomaisesti ja hyvin sattuvasti koskettellen ajan kysymyksiä.

Arvo Savolaisen kuoro oli vahvistunut parilla nuorella Inkeriläis neitosella. Muiltakin paikkakunnilta oli saapunut kuusijuhlaan vieraita.

A. H.

Pakinaa seminaarimme johtajista

Kolppanan seminaarin kolmas johtaja oli maisteri Pietari Toikka vv. 1885—98. Johdettuaan välillä Pietarin P. Marian kirkkokoulua hän toimi v:sta 1907 Helsingin normaalilyseon venäjänkielen yliopettajana ja kävi silloin tällöin Inkerin Ylioppilaat-yhdistyksen kokouksissa. Siellä tutustuin häneen v. 1910. Hän oli rauhallisen viisaasti puheleva erittäin hyväntahtoinen mies. Seminaarin 50-vuotisjuhlajulkaisussa 1913 muuten on hänen syntymävuodekseen erheellisesti merkitty 1864; pitää olla 1862. Kun hän 19. 1. 1912 täytti 50 vuotta ja minä näin veljeni aamulla ryhtyvän suunnittelemaan onnentoivotuspuhetta I. Y:n puolesta, niin minä ajattelin, ettei olisi pahitteeksi, vaikka siellä luettaisiin runokin. Niin kirjoitin seuraavan runon jonka konseptin nyt olen kaivanut esiin, koska sillä on nyt jo vähän dokumentin luonnetta:

Elit lapsuutesi aamun
Inkerisi yössä,
näit sen mustan turmahaamun
kiihkeässä työssä.
Orjan kahlehista, piiskan alta
juur päässyt oli heimos polo.
Piennä, peitettynä maailmalta,
vieraan uhkaamana kaikkialta
sen synkkä oli, orpo olo.
Kasvoit, vartuit,
työhön tarmollasi tartuit,
työhön onneks Inkerisi kurjan.
kylvit, raivasit ja tietä näytit,
voimas kaiken aatteellesi käytit.
Valistuksen, tiedon valon
tahdoit kansallesi antaa,
onnen, heimohengen jalon
Inkerimme kyliin kantaa.
Nyt sa katso, katso taaksesi:
kansan tunnetko sen kansaksesi,
maan sen pienen vielä maaksesi,
jota aina kyynel pesi ...?
Missä nyt se julma haamu,
jonka silmä yössä loisti?
Kuollut on se, nyt on aamu
ja kansa siunaa miestä,
joka peikon silmät poisti.

Tuossa on nuorukaisen korkealentoisuutta, mutta kun seminaarin 50-vuotisjuhlajulkaisu seuraavana vuonna ilmestyi, näin siitä, että runo kävi yllättävän hyvin yksiin sen ylistävän arvioinnin kanssa, minkä itse rivimiehet maist. Toikasta antoivat. Tuo runon lause "voimas kaiken aatteellesi käytit" osui sekin sikäli paikoilleen, että juhlajulkaisussa kerrotaan maist. Toikan hyvin usein vielä iltarukousten jälkeenkin menneen oppilaiden puolelle ja keskustelleen siellä heidän kanssaan jopa myöhään yöhön maailmaa mullistavista suurtapahtumista aina jokapäiväisen elämän pikkuseikkoihin. Tällainen toiminta oli arvattavasti rasittavaa, mutta me ymmärrämme, miten kehittävää se oli oppilaille.

Seminaarin neljäs johtaja, maisteri pastori Fredrik Heiskanen viihtyi tässä toimessa vain kuusi vuotta 1898—1904 ja siirtyi sitten Suomeen kansakouluntarkastajaksi ja myöhemmin senaatin virkamieheksi Helsinkiin. Tunsin hänet hänen parilta Skuoritsan käynniltään, mutta kun oli niinä vuosina nuori poika, en ole pätevä antamaan hänestä lausuntoa. Minun muistissani hän säilyy kiintoisana persoonallisuutena, jolla oli luonteenomaisen painokas ja samalla keventynyt, hienosteleva puhetapa. Vaikka tämä oli kaikki vakavaa, niin minä olin näkevinäni aavistuksen verran huumoria sen takana. Ja minusta tuntuu, että nuo eri piirteet yhtyivät hänellä arkipuhelussa, sinänsä mitättömissäkin lauseissa. Muistan elävästi, kun hän kerran vieraili minun vanhempieni luona ja tehdessään sitten poislähtöä, saatuaan jo turkin ylleen, julisti tuollaisella hauskan arvokkaalla ja "hienolla" sävyllään:

— Missä minun galoshshini ovat?

Sitten hän loi katseensa alas, ja siinähän ne lattialla galoshshit olivat.
— Tämä taisi olla toinen joulupäivä. Toisen kerran näin hänet suorittamassa jouluaamun jumalanpalvelusta kirkossamme luultavasti v. 1903. Hänen hienoa aistiaan loukkasin uskontunnustuksen sanonta "astui alas helvettiin", ja hän taisikin olla ensimmäinen, joka Inkerin kirkoissa alkoi tässä käyttää muotoa "astui alas tuonelaan". Meillä vieraili silloin kaksi serkkuani, jotka olivat kanssamme joulukirkossa. N. 9-vuotias Aleksanteri-serkkuni oli syvissä mietteissä kirkosta poistuessamme ja vielä kotona. Vasta aamiaispöydässä hän purki ilmoille sen ihmeellisen asian, mikä häntä oli niin ankarasti vaivannut. Hän kysyä pamautti:

— A mitä se Jiessus sinne luantalaa mänj?

Nuoriso pyrskähti nauruun ja nauroivat siinä aikuisetkin, siksi hullunkurinen väärinkäsitys oli kysymyksessä. Tuonela-sana oli Aleksanteri-pojalle aivan outo, ja niin hän sekoitti sen mielessään laantalaan, leivinuunin alaholviin! Hän oli kaupunkilainen, mikä selittänee osaltaan tuota lapselle mahdollista kömmähdystä. Hänen paria vuotta vanhempi sisarensa jo tunsi tuon sanan ja nauroi makeasti veljelleen.

Seminaarin viides johtaja, kirkkoherra Jaakko Raski hoiti tätä virkaa v:een 1912. V:sta 1910 hän oli Tuutarin kirkkoherra, mutta hoiti vielä loppuun seminaarissa meneilläolevan kurssin. Hän oli itse käynyt tämän seminaarin ja tullut sittemmin ylioppilaaksi Viipurin klassillisesta lyseosta. Hän oli omalaatuinen ilmestyi siinä mielessä, että hän käytteli rakasta hietamäkeläistä muurettaan mahdollisimman pitkälle ja mahdollisimman täydellisenä seurakeskustelussa sekä virallisessakin puheessaan, missä tilanne salli. Vieläpä siitä kulkivat heijasteet hänen saarnoihinsakin. Seurassa hän oli hyvä juttumies, mutta huvitti ylimääräisesti juuri tuolla mehevällä murteellaan. Hän oli karun suorasukainen, mutta siinä oli huumoria takana. Kerrankin kuuntelin huvittuneena, kun hän kertoi, miten vaikea hänen oli alkuvuosinaan yliopistossa ollut päättää, mitä aineita rupeaisi lukemaan. Hän oli kokeillut hyvin monta alaa:

"Mänen luvennol, kuuntelen, kuuntelen ... ei, ei tiä uoj sitä, mitä miul pittää, en mie tätä taho. Mänen toisel luvennol, kuuntelen jällee — ei tiäkää miust näyttii. Mänen kolmannen ukon luvennol, käyvvyy samallail, lopen mitälie ihmeellistä luatii. Mänen neljättä prohvessorraa kuuntelemmaa, a äkkään tuasi, jott ei tiä tällänekkää miul sovi. A aika kulu. Viimisel mie käin lukemaa papiks, ko pappiloi mein kansa tarvitsoo, ja se miul soppii."

Raski kävi silloin tällöin Skuoritsassa, jossa hänellä oli joukko ystäviä. Siitäminäkin hänet opin tuntemaan. Syksyisin Jaakon päiväksi hän taas kutsui joukon vieraita Kolppanaan nimipäiväänsä juhlimaan. Kuulin hänen kerran mainitsevan näistä juhlista: "Koko Kolppana ain uotteloo Juakon päivää, ko niäts mie sillo oikee lasen rakkaattiikii." Kerran joissakin kesteissä Raski huvitti seuraa kertomalla, miten hänen tultuaan valituksi Tuutarin kirkkoherraksi ja jatkaessaan vielä työtään Kolppanassa tuutaroisten keskuudessa oli aluksi ilmennyt epäilyjä hänen pappisluonteestaan, kun hän puhui täyttä murretta. Hänen luokseen Kolppanaan oli tullut eräs viikon päästä 70 vuotta täyttävä tuutarilainen isäntä pyytämään häntä tulemaan syntymäpäiväjuhlaan puheen pitäjäksi. Pyyntö oli esitetty vältttelevässä muodossa ja vähän syyllisin ilmein. Isäntä olisi tahtonut juhlaansa puhujaksi pastorin, johon hän luotti — en vain muista, kuka se oli. Oli leikitty kissaa ja hiirtä seuraavaan tapaan:

— Myö siel koton uattelimme sellail, jot puistammo pastorin tulenaa,

ko emmö tahtosj vaivata Teitä itsejännö, kirkkoherra ...

— Ei se mittää. Mie tulen itse.

— Myö vua sitä, jot kylhä täliäsen pienen asjan pastorkii hoitaa ...

— Hoitaa, tiitty se, a kyl mies sitkii tulen ja hoijjan sen itse.

— Ei, ko myö just siälimmö Tein paljoo ruatamista ja sitävart myö ...

— Olkaa ihan rauhaas siint asjast. Mie tulen. Laitatto sit vua hevosen tantsal vastaa.

Ja kun Raski sitten oli mennyt tuohon perhejuhlaan, hän oli pitänyt siellä sellaisen puheen, että oli sillä hälvennyt kaikki epäluulot ja valloittanut täydellisesti koko juhlaväen sydämet. Häntä oli siellä kovasti kiitelty, ja varsinkin isäntä itse oli säteillyt suurenmoista tyytyväisyyttä ja onnea. Raski oli nasevasanainen mies. Nyt hän oli hartauspuheensa puitteissa maalannut eloisan luonnonkuvan isännästä sekä verrannut häntä tuuheaan tammeen, josta muu suku sitten haarautui. — Tämän jutun kuulin tuoreeltaan v. 1911.

Vuonna 1915 vietettiin Tuutarin pappilassa jälleen Jaakon päivät, ja skuoritsoisiakin oli jälleen mukana, mm. minun vanhempani. Heiltä minä sitten joululomalla Helsingistä saavuttuani sain kuulla paljon hauskaa tuosta illasta. Kerroin tässä enää vain yhden siellä kuulluista kaskuista.

Kerran joulun alla oli Raskin luokse Kolppanaan tullut Liissilän seurakunnan mies pyytämään häntä jouluaamun jumalanpalveluksen pitäjäksi Liissilän kirkkoon. Raski lupasikin mielellään sekä meni ja piti kyseisen jumalanpalveluksen. Kun hän sen päätyttyä oli palannut papinsakastiin, niin sinne tuli eräs harras emäntäihminen ja sanoi.

— Mie tulin kiittämää Teitä, kirkherra, siint suarnast, minkä Työ tiöl piittö. Aijai, ko se olj voimakasta sanaa.

— Jeshjshjooby, Jumalan sana ei ois voimakas, vastasi tähän Raski. Vastaus häkellytti emännän, mutta hän selitti:

— Ko mie tarkoitin, jot se Tein oma sananselitöksenne olj väkövää.

— Aa, no sellail sanokkii! opetti Raski — ja varmaan häkellytti emännän uudelleen.

Tällaisia häkellysiskuja Jaakko Raski oli mestari antamaan. Se tapahtui aina vakavin kasvoin ja jämerin äänenpainoin, mutta huumorimielessä.

Teppo Samooja

Vuodet vierivät

Pastori Aatami Kuortti 60-vuotias

60 vuotta täytti lauantaina joulukuun 28 päivänä Kallion papiston apulainen, pastori Aatami Kuortti.

Pastori Kuortti on syntynyt Inkerin Kupanitsassa. Suoritettuaan pappistutkinnon Pietarissa 1927 hän oli ylimääräisenä pappina Lempaalan ja Vuole-Miikkulaisin seurakunnissa Inkerissä, jossa hän jo aikaisemmin oli useita vuosia toiminut saarnaajana. Tultuaan Suomeen 1930 hän alkoi opiskella Jyväskylän seminaarissa, josta valmistui kansakoulunopettajaksi 1935. Opettajana hän on ollut Säynätsalon Muuratsalon kansakoulussa ja Sauvon kirkonkylän kansakoulussa, joissa molemmissa hänelle kuuluivat myös johtajaopettajan tehtävät. Suoritettuaan Helsingin yliopistossa teologian kandidaatin tutkinnon hänet 1957 vihittiin papiksi. Suomen Luterilaisen Evankeliumiyhdistyksen palvelukseen Kuortti tuli 1953 ja liikkui tässä tehtävässä maamme eri puolilla kymmenen vuoden ajan. Tänä aikana hän toimi myös Helsingin Ev.lut. Nuorten johtokunnan puheenjohtajana sekä Nuorison Ystävän toimitussihteerinä. Malmin seurakunnan papiston apulaiseksi hän tuli tämän vuoden keväällä ja nykyiseen virkaansa Kallion papiston apulaiseksi hän siirtyi aivan äskettäin. Pastori Kuortti on hoitanut myös monia luottamustehtäviä.

Pastori Kuortti tunnetaan lämminsydämisenä kristittynä, joka vaikeiden elämänkohtaloiden läpi kulkeneena on oppinut panemaan täyden turvansa yksin Jumalan apuun ja Kristuksen sovitustyöhön. Inkeri ja inkeriläisten asia on hänelle jatkuvasti läheinen ja rakas ja sitä hän on pyrkinyt tuomaan esille myös pikku kirjasina ja lukuisin kirjoituksin niin Kotimaassa kuin muissa lehdissä. Tänä vuonna häneltä on ilmestynyt Inkerin kirkon historian "käsikirja": Inkerin kirkon vaikeita vuosia.

Pastori Kuorttia juhlapäivänään kävivät hänen kodissaan Munkkiniemessä onnittelemassa mm. Inkeriläisten yhdistys ry:n johtokunnan jäsenet, johta Antti Kekki ja kauppias Väinö Kekki. Myös lehtemme päätoimittaja, khra Matti Vironmäki kävi esittämässä päivänsankarille onnittelut.

---

† Rivit harvenevat †

Gävlen sairaalassa Ruotsissa kuoli viime lokakuun 18 pnä 1963 pitkällisen sairauden uuvuttamana Paavo Hirvonen. Hän oli syntynyt 25. 1. 1897 Tuutarin seurakunnassa Hirvosin kylässä, jossa hänellä oli oma paja. Hän oli yksi niistä tuhansista, jotka ovat saaneet kokea sekä vangin että pakolaisen kovia kohtaloita.

☆

Jyväskylässä kuoli 18. XI. 1963 Tahvo Pellinen. Hän oli syntynyt 10. VI. 1891 Toksovan seurakunnan Perä-Osselin kylässä maanviljelijän poikana. Venäjän vallankumouksen jälkeen Pellinen siirtyi Suomeen. Täällä hän oli suurimman aikansa rautatien palveluksessa kuolemaansa saakka. Hautaus tapahtui Jyväskylän uudella hautausmaalla. Saattamassa oli, paitsi omaisia, vainajan esimies ja työtoverit sekä naapureita. Hautakumpu peittyi kukkiin. Vainajasta lausuttiin, että hän on ollut aina ahkera, rauhallinen ja harvapuheinen mies. Suremaan jäivät vaimo täällä ja ulkomailla tytär ja poika sekä lastenlapset.

☆

Joulukuun 28 päivänä 1962 kuoli Helsingissä Matti Kustola. Hän oli syntynyt 17. 4. 1898 Kosemkinan

Älä unohda mitä hyvää hän on sinulle tehnyt

Kaikkein parhaita raamatunlauseita toistetaan usein hurskaina ja kohottavina mietelminä elämän erityisinä juhlahetkinä. Mutta silloin niille tehdään vääryyttä. Ne on päinvastoin tarkoitettu jokapäiväiseen käyttöön. Luther on joskus sanonut, että niitä on käytettävä ruuaksi ja taisteluun, sillä Jumalan sana on leipä ja miekka. Mutta Jumalan sana on myös peili, jota tulee käyttää, jotta näkisimme itsemme oikein, ja se on tehokas lääke monenlaisia sairauksia vastaan.

Sain kerran ystävältäni kirjan, johon hän oli kirjoittanut: "Tässä saat hyviä pillereitä, jotka lievittävät kaikenlaista kipua; ne ovat erityisen tehokkaita, jos nautit niitä aina ensimmäisenä aamulla" Tuo pitäisi kirjoittaa Raamatun alkulehdelle.

Joka aamu, heti herättyämme, pitäisi meidän esim. lausua itsellemme Psalmin sanat: "Kiitä Herraa, minun sieluni, äläkä unohda, mitä hyvää hän on sinulle tehnyt." Muistamalla päivittäin "mitä hyvää hän on sinulle tehnyt", nautimme lääkettä tyytymättömyyttä, nyrpeyttä, välinpitämättömyyttä ja kiittämättömyyttä vastaan. Sanomme mielellämme: "Sitä en voi koskaan unohtaa", ja tarkoitamme sillä jotakin pahaa, jota joku on tehnyt meille. Vastamyrkkynä pitäisi joka aamu muistaa, "mitä hyvää Jumala on sinulle tehnyt". Se peittää mielestämme sen pahan, mitä joku toinen on tehnyt meitä vastaan. Päivämme on varmasti valoisampi, vapaampi ja kevyempi, jos otamme kiittämättömyyttä vastaan tätä lääkettä: "Älä unohda mitä hyvää hän on sinulle tehnyt."

FRIEDRICH LAUBSCHER

Kaipaalan kylässä, joka sijaitsee Suomenlahden rannalla, Kustola oli heimosoturi, yhdistyksemme jäsen ja hyvä vaatimaton ihminen. Häntä suremaan jäi vaimo ja ystävät.

Inkeriläisten VIESTI

Kustantaja ja julkaisija: Inkeriläisten Yhdistys r.y.

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden puolivälissä.

Toimitus:
HELSINKI, Korkeavuorenk. 10 A. 18.
Puh. 631 285.

Konttori:
Helsinki: Auroranikatu 7. A. 1.

Päätoimittaja:
Matti Vironmäki.

Ilmoitushinnat:	1/1 sivu	90	nmk
	1/2	" 50	"
	1/4	" 30	"

Tilaushinnat:

kotimaassa	1/1 vsk.	5,00
ulkom.	—"—	6,00

Porvoossa 1964

PORVOON KIRJAPAINO OY

Viesti

N:o 2 — Päätoimittaja MATTI VIRONMÄKI — 19. 2. 1964

Ruotsin inkerinsuomalaisten talvipäivät pidettiin loppiaispyhinä Boråsissa. Kuvassamme osa tarkkaavaisesta kuulijakunnasta, joka täytti Folkets Hus'in juhlasalin iltajuhlassa sunnuntaina 5. 1. 1964. Viittaamme sisäsivuilla olevaan selostukseen. — Valok. T. Jääskeläinen.

Inkerinmaan suomalaisesta väestöstä

Kun Stolbovan rauha v. 1617 oli solmittu ja Inkerinmaa oli joutunut Ruotsin yhteyteen, oli Inkeri sodankäynnin takia suurimmalta osaltaan hävitetty ja autio. Viljavilta asuinmailtaan oli sodan kauhuja lähtenyt pakoon joukko suomalaisheimoisia vatjalaisia ja karjalaissyntyisiä inkerikkoja eivätkä nämä palanneet enää entisille elinsijoilleen.

Entisille kylänpaikoille alkoi vähitellen saapua uusia tulokkaita. Nämä tulivat Inkeriin pitkien matkojen takaa Suomesta, joka kuului nyt Ruotsin valtakuntaan. Siirtymistä jatkui vuodesta toiseen ja Inkeri tuli uudestaan asutetuksi. Vielä v. 1641 Inkerinmaan alkuväestö oli melkein kaksi kertaa lukuisampi kuin maahan muuttanut suomalainen asujamisto, mutta puolen vuosisataa myöhemmin se muodosti vain kolmannen osan siitä. Sotavuosien 1656—57 jälkeen Suomesta saapuneiden siirtolaisten luku oli erittäin suuri. V. 1695 Inkerin koko maalaisväestön lukumäärä oli yli 60 tuhatta ja Suomesta siirtyneiden luku oli samaan aikaan noussut 45 tuhannen paikkeille, siis ¾ kaikista Inkerinmaan asukkaista oli Suomesta muuttaneita siirtolaisia. Nämä olivatkin sen jälkeen Inkerin suomalaisen väestön huomattavimpana aineksena, ja he säilyttivät suomalaisen kielen ja suomalaiset tavat meidän päiviimme asti.

Siirtymistä Inkeriin tapahtui Ruotsin vallan aikana miltei joka puolelta Suomea. Useat silloiset sukunimet kuten Karjalainen, Hämäläinen, Savolainen, Juvalainen, Suomalainen, Turkulainen, Kälviäinen, Jääskeläinen ja lukuisat muut viittaavat selvästi entisiin kotiseutuihin ja -maakuntiin. Siirtyminen oli kuitenkin laajinta Savosta ja Viipurin läänistä, joka oli lähinnä Inkeriä.

Monet syyt olivat pakoittaneet nämä suomalaiset etsimään uusia oleskelupaikkoja Inkeristä. Ennen kaikkea kauniilta näyttävät houkutukset olivat saaneet useimmat liikkeelle ja nämä lähtivät usein joukolla uusille tuntemattomille paikoille. Inkerin autiot tilat tarvitsivat työmiehiä, ja siksi niiden omistajat lähettivät asiamiehiään Suomeen hankkimaan Inkerinmaalle uusia asukkaita. Ja kun nämä saapuivat perille, totesivat he Ruotsin uuden maakunnan, Inkerin, viljavaksi ja helposti ansiota tuottavaksi seuduksi. Useat siirtolaisista kutsuivat silloin naapureitaan ja tuttaviaankin uusille seuduille maanviljelijöiksi ja ranta-alueelle kalastajiksi.

Tulokkaiden joukossa muodostivat erikoisen ryhmän Ruotsin kuninkaan Kustaa Aadolfin perustamien sotilassiirtokuntien jäsenet, joiden tehtävänä oli vartioida maakunnan rajoja. Kukin sotamies sai rauhan päivinä viljellä maata, mutta sodan tullen hä-

nen oli oltava asepalveluksessa. Sotilasammatti kulki tavallisesti isältä pojalle. Hallitus piti huolta sotilaitten pojista sillä ehdolla, että he isänsä jälkeen astuivat sotaväkeen ja puolustivat kotikontujaan hyökkäyksiä vastaan

Luterilainen kirkko, jonka Ruotsin hallitus perusti Inkeriin, johti määrätietoisesti maakunnan hengellistä elämää ja samalla se vaali suomalaisten elämää. Kirkoissa saarnattiin suomeksi, virrenveisuu oli suomalaista ja seurakunnallista toimintaa harjoitettiin äidinkielellä. V. 1630 oli Inkerissä jo 8 luterilaista kirkkoa, mutta parinkymmenen vuoden kuluttua niiden luku oli 36. Pappien lukumäärä kohosi samoina vuosina 8:sta 42:een.

Kun Inkerinmaa liitettiin Venäjän valtakuntaan Uudenkaupungin rauhassa 1721, sai omakseen myös Viipurin läänin. Ja v. 1809 koko Suomi joutui Venäjän alaisuuteen. Mutta Suomi pysyi edelleenkin erikoisena suuriruhtinaskuntana, jolla oli omat lakinsa ja oma yhteiskuntajärjestyksensä.

Venäjän vallan aikana tsaarien hallitessa jatkui suomalaisten siirtyminen Suomesta Inkeriin edelleen. Lukuisat suomalaiset löysivät Inkeristä sopivaa viljelysmaata ja eri ammatteja ja jäivät sinne pysyväisesti asumaan. Heitä nimitettiin yleisesti "suomenmaakkoisiksi". Ja kun työmiehistä Inkerissä oli usein puutetta, niin Suomesta kävi tilapäistöissä siellä runsaasti väkeä. Heitä oli etupäässä ammattilaisina, kuten puuseppinä, suutareina, muurareina, seppinä ja kesäiseen aikaan heitä oli heinänteossa, potaatinnostossa ja paimenina. Muistettava on, että melkein kaikki Inkerin papeista olivat kotoisin Suomesta, vain muutamat olivat omien inkeriläisten pappien poikia, jotka koulunkäyntinsä päätettyään tulivat papeiksi Inkeriin.

Vuorovaikutus Suomen ja Inkerin välillä oli tällöin kiinteä ja keskeytymätön. Monilla inkeriläisillä oli sukulaisia Suomessa ja vanhat ovat kertoneet, miten ennen vanhaan tehtiin matkoja sukulaisiin Inkeristä Suomeen ja päinvastoin. Suomesta saatiin myös kaikki se kirjallisuus, mitä tarvittiin. Sieltä hankittiin raamatut ja virsikirjat ja muu kirjallisuus koteihin ja kirjastoihin, joita oli perustettu joka seurakuntaan. Suomesta kulkeutui Inkeriin uusia suomalaisia elämäntapoja. Usein Suomesta hankittiin maanviljelysvälineitä, virsikanteleita, ajoneuvoja, Suomesta otettiin oppia maa- ja kotitalouden aloilla. Ja varsinkin henkisissä riennoissa seurattiin Suomen oloja. Suuri joukko inkeriläisiä oli oppilaina Suomen kansanopistoissa ja ammattikouluissa.

Maailmansotavuosien 1914—1944 tapahtumat, kuten tunnettua, muuttivat Inkerinmaan olosuhteita perinjuurin. Noina vaikeina vuosina eri puolille maailmaa siirtolaisiksi joutuneiden inkerinsuomalaisten osa on ollut usein mitä vaikein. Kuitenkin isiltä perityn uskon ja rehellisen työn turvin on jaksettu ja varmaan jaksetaan edelleen toivossa ponnistella eteenpäin.

Herran sanan äärellä

"Minä tiedän, missä asut."

(Ilm. 2: 13)

Lohdullinen sanoma: "Herra tietää, missä asun." Mutta jatko ei ole yhtä lohdullinen: "— siellä, missä saatanan valtaistuin on."

Saatana ei ole vielä sidottu. Ilm. 12 luvussa kerrotaan, miten "suuri lohikäärme, se vanha käärme, jota perkeleeksi ja saatanaksi kutsutaan, koko maanpiirin villitsijä, heitettiin maan päälle, ja hänen enkelinsä heitettiin hänen kanssansa." Ja vielä: "Voi maata ja merta, sillä perkele on astunut alas teidän luoksenne pitäen suurta vihaa, koska hän tietää, että hänellä on vähän aikaa!"

Henkien taistelu on ihmissuvun keskellä jatkuvasti käynnissä. Kaksi mahtia iskee täällä tuimasti vastakkain. Vaikka lopullinen voitto varmistui Golgatalla Jumalan Karitsalle hänen verensä kautta, niin vihollisen valta ei ole väheksyttävä. Se tiedetään hyvin taivaassa, mutta täällä maan päällä lienee peite monen kasvoilla. Ei kai muutoin olisi olemassa ihmisiä, jotka sanovat uskovansa ihmisen luontaiseen hyvyyteen ja kuvittelevat onnellistuttavansa ihmiskunnan joittenkin ihmisjärjen aikaansaannosten avulla.

Raamatun mukaan me asumme siellä, missä on saatanan valtaistuin. Sana valtaistuin kuvaa vihollisen suurta herruutta maailmassa. Ja tämä herruus on siitä syystä erikoisen vaarallista, kun se on usein silmälle näkymätöntä henkistä herruutta, joka koettaa jotenkin salaisesti ulottaa valtansa ihmiselämän kaikkiin toimintoihin alkaen meidän jokapäiväisistä arkiaskareistamme ja jatkuen kaikkein pyhimpiin hetkiimme, jolloin haluaisimme olla kahden Jumalamme kanssa. Ei ole maan päällä niin pyhää paikkaa, ei kirkkoa tai rukoushuokammiota, johon paholainen ei pääsisi kerallamme tunkeutumaan. Eikä toisaalta niin viatonta askaretta, jossa se ei tahtoisi saada sananvaltaansa kuuluville. Ei ole yhtään ihmissuhdetta, ei avioliittoa, ei ystävyys-, naapuri- tai työtoveruussuhdetta, jota se ei yrittäisi jollain tavalla saada sotketuksi. Eikä ole edes rukousta, jota se ei haluaisi hajottaa joutavilla tai sopimattomilla syrjäajatuksilla tai houkutella sen laiminlyömistä jonkin verukkeen nojalla. Aina ja kaikkialla, teimme tai ajattelimme mitä hyvänsä, se kiertää ympärillämme saadakseen, jos mahdollista, aikaan jotain epäjärjestystä tai rauhattomuutta tai luottamuksen puutetta Jumalaan ja hänen johtoonsa. Se yrittää ennen muuta langettaa meitä epäuskoon, epätoivoon ja muihin suuriin synteihin ja paheisiin. Ja niihin langettuamme se on ensimmäisenä vakuuttamassa, että koska olemme niin pahoin ja syvälle langenneet, ei meillä enää ole mitään pelastumisen mahdollisuutta. Näin se yrittää tehdä kohdallamme tyhjäksi Kristuksen sijaiskärsimyksen. Jumalan sanaakin vihollisemme käyttää taitavasti kietoakseen meidät verkkoonsa. Sen avulla se on saanut kristittyjenkin keskuudessa paljon hajaannusta ja rakkaudettomuutta aikaan, on pannut veljen tuomitsemaan veljeään ja sisaren erkanemaan sisarestaan. On mahdotonta luetella tai keksiäkään kaikkia sen juonia, joilla se sotkee ihmisten asiat,

Inkeriläisten yhdistyksen Helsingin paikallisosaston

VUOSIKOKOUS pidetään maanantaina 2. 3. 1964 klo 19 Kahvila ORSOssa Mannerheimintie 5. Tule itse ja tuo muita tullessasi!

etsoo heidän keskuuteensa itsekkyyti, kateutta, katkeruutta ja kostonhimoa, aikaansaa vihaa, murhia, puolueinnä muita riitoja, kapinoita, verenuodatusta sekä loppujen lopuksi aikkein kauheimman ja verisimmän nnettomuuden: sodan.

Ei ole lohdullista asua sellaisen haltsijan valtakunnassa. Mutta kun Ilmestyskirja vakuuttaa meille samassa yhteydessä, että "Herra tietää, missä asut", niin tämä sana virittää uuden toivon sydämeen, jonka vihollisen pelko oli hetkeksi lamauttanut.

Herra tietää. Mikä valonvälkähdys imeyteeni! Mikä voimanantaja heikkoudenhetkeeni! Mikä uudestisyntymisen mahdollisuus lankeemukseni älkeen! Herra tuntee ihmisen, mitä ekoa tämä on. Hän tietää jokaisen ankalan lähimmäisen, jota minun on ärsittävä ja palveltava, samoin kuin hän tuntee minunkin hankalat ominaisuuteni, joita toisten on puolestaan ärsittävä. Hän tietää jokaisen kiusaukseni, kaikki koettelemukseni, ja onnettomuuteni. Ja valmistaa myös jallaan minulle niistä vapautuksen.

Karitsa, Voittaja, ei ole turhaan aattanut työtään päätökseen. Saatanan valtaistuimen yläpuolelle kohoaa Golgatalta suuri, yli maailman ulottuva viattoman kärsimyksen poikkipuu. Sillä riippuja puhuttelee sanattomasti minua tähän tapaan:

"On vain yksi ainoa tapa, jolla voit sekä itsessäsi että lähimmäisessäsi tahan vallan. Se on minun kärsivä alkkauteni. Minä lahjoitan sen sinulle. Ota se vastaan!" **P. Raski.**

Keräämään kotiseutumme paikannimiä!

Viisi vuotta sitten yhdistyksemme pani alulle tämän toiminnan. Alussa kertyikin keräystoimistoon täytettyjä nimilappuja, mutta kohta kiinnostus asiaan heikkeni. Nyt on korkea aika ryhtyä jatkamaan tätä työtä. Nimilippujen täyttäminen ei ole ylivoimainen kenellekään, joka vielä muistaa murteensa sekä entisen rakkaan kotinsa ympäristön nimet. Oletko äyrämöinen tai savakko, inkerikko tai vatjalainen ynnä "suommuakkoinenkin", joka olet asunut Inkerissä, tartu asiaan ja tilaa heti keräystoimistosta nimilippuja ja ohjeet niiden täyttämisestä. Osoite on: *Helsingin yliopiston Suomen kielen laitos, Fabianinkatu 33, Helsinki.*

Tulkoon vielä mainituksi, että nimilippujen täyttäminen tulee helpommaksi ja hauskemmaksikin, jos kaksi tai useampi henkilö samalta paikkakunnalta yhdessä muistelevat alueensa paikannimiä ja täyttävät nimiliput. Ne, jotka ovat näin menetelleet, ovat kertoneet aivan kuin käyneensä rakkaassa kotikylässään.

Jotka jo ovat täyttäneet nimiliput ja lähettäneet ne keräystoimistoon, auttakoot muita tässä arvokkaassa työssä. Kun saatte ohjelehtisen, lukekaa se tarkasti ja jos jokin kohta ei olisi selvä teille, pyytäkää yhdistykseltämme selvitystä.

SUORITTAKAA KUNNIATEHTÄVÄMME!

Inkeriläisten yhdistys r.y.:n

sääntömääräinen VUOSIKOKOUS pidetään sunnuntaina hutikuun 12 päivänä 1964 kello 14 Helsingissä Viipurilaisen osakunnan huoneustossa Mannerheimintie 5. Tervetuloa joukolla mukaan!

Toimikunta

Meidän kylä

Hyvä täss' on nuorten nousta,
kaunis kasvavan karata!
Meri alla, metsä päällä,
hietikko liki kylä'ä,
katajikko kaivotiellä,
petäjikkö pellon päässä,
kultakuusikko kujalla,
kultakaivo kuusikossa,
kultakansi kaivon päällä,
kultakorvo kannen päällä,
mistä juovat nuoret miehet,
päät silot, poset punaiset.

Inkeriläinen kansanruno.

Kehtolaulu

Nuku, nuku, yksi silmä,
torku, torku, toinen silmä,
nukkukaa molemmat silmät!
Tule ulkointa unoinen,
käyös lapsen kätkyehen,
vakahaisen vaattehisin,
pienen lapsen peittehisin!
Saisin itse maatakseni
ja kylässä käyäkseni,
Narvassa napatakseni,
omenoja ottamassa
päähkeniä päästämässä!

Länsi-inkeriläinen kansanruno.

Inkeriläisten paikallisosastojen toimintaa

Helsinkiläisten joulujuhlat

Helsingin paikallisosastolaiset kokoontuivat joulun edellä kaksi eri kertaa pikkujoulun merkeissä. Ensimmäistä kertaa kokeiltiin vanhemmalle väelle omaa juhlaansa, joka vietettiin kahvila Orsossa kello 12.30. Puhujiksi oli pyydetty rovasti A. Kajanti ja pastori A. Kuortti. Väkeä oli saapunut varattu sali täyteen. Puheenjohtaja Väinö Kekki toivotti vieraat tervetulleiksi ja muisteli menneitä mm. tänne Suomeen tuloamme. Veisattiin virrestä "Avaja porttis ovesi", 1—3 värssyt. Pastori A. Kuortti puhui aiheena "Nostakaa päänne!", minkä jälkeen veisattiin virsi "Oi Jeesus, Kristus, Herramme."

Tähän tilaisuuteen tuli maisteri Leo Virtanen. Hän puhui vanhojen runojen keräämisestä ja tutkimisesta, ja luki siellä 2 vanhaa runoa. Hän olisi halunnut tietää, tunnettiinko niitä Inkerissä. Kukaan joukossa olleista ei niitä sattunut tuntemaan. Tämän jälkeen pidettiin kahvitauko. Kun kaikessa rauhassa oli kahvit juotu, oikein kotona inkeriläisiä varten leivotun pullan ja leivonnaisten kanssa, veisattiin virresta 415 "Sinulle kiitos, Isä maan ja taivaan". Rovasti A. Kajanti nousi puhumaan. Hän muisteli miten 50 vuotta sitten joutui Inkeriin ja kehoitti inkeriläisiä vanhempia ja vanhuksia opettamaan nuorisoa pysymään inkeriläisinä. Sitten siirtyi raamatun sanoihin "Mitä minä tekisin, että minä pelastuisin". Lopuksi laulettiin virsi 170 "Jumala ompi linnamme", ensimmäinen ja viimeinen värssy. Inkeriläinen vanhus, herra Karhu esitti oman kirjoittamansa runon. Joulupukki ei juhlassa ollut, mutta lähetti terveisensä kahvipakettien mukana, mitkä vanhuksille jaettiin. Insinööri J. Savolainen kiitti paikallisosastoa vanhusten puolesta. Vaik' ei hän itseään vielä vanhukseksi tunne. Lopuksi laulettiin "Soi kunniaksi Luojan" ja hajaannuttiin koteihimme odottamaan Stadionin joulujuhlaa, mikä olikin seuraavana sunnuntaina 15 päivä jouluk. kello 14. lukusalissa. Siellä oli päivän kunniaksi joulukuusikin koristettuna. Sali tuli täyteen nuorta, ja vanhaa ja lapsiakin. Joulu ja lapsethan kuuluvat yhteen. Tuli ikioma rovastimme A. Kajanti ja säestäjäksi tohtori Kaisa Räikkönen. Pianon säestyksellä aloitettiin yhteislaulu "Onkos tullut kesä", "Arkihuolet kaikki heitä", "On hanget korkeat nietokset". Puheenjohtajamme Väinö Kekki lausui vieraat tervetulleiksi. Naiskuoro esitti t:ri Kaisa Räikkösen johdolla laulut Jouluyö, juhlayö, Oi sä riemuisa, oi sä autuisa, Kautta tyynen vienon yön ja Joulu joulu armas aika. Yhteisesti laulettiin "En etsi valtaa loistoa". Neiti Olga Jokelainen lausui 2 joulurunoa, muistelmia menneiltä jouluilta, kirjoittanut Juho Käkäri Lempaalassa jouluk. 1916. Sitten rovasti A. Kajanti puhui. Minkä jälkeen laulettiin "Joulu joulu tullut on". Rouvat Tuutti ja Malkkonen esittivät jouluduettoja säestäen kitaroillaan.

Tämän jälkeen oli kahvitauko. Juotiin pulla- ja kakkukahvit. Pikkuväelle tarjottiin mehua. Kun kahvipannut ja mehuämpäri tyhjenivät jatkettiin taas ohjelmaa. Neiti Susi ja rouva Tuutti esittivät jouluduettoja t:ri K. Räikkösen säestämänä "Me käymme joulun viettohon" ja "Suloäänet enkelten". Lausuntakuoro esitti johtaja Antti Kekin johdolla Lauri Pohjanpään runon "Ihmisen polku". Sitten tuli lasten ohjelman vuoro. Pikkutytöt Jaana ja Eeva Karhu, valkoisiin puettuina, kynttilät kädessä

esittivät jouluohjelmaa. Myös Ritva Peltonen lauloi 2 joululaulua. Tämän jälkeen neiti Kerttu Susi pyysi pari minuuttia aikaa. Alkoi odotus. Mitähän tulee. Pyydettiin yleisön joukosta 3 vapaaehtoista, ja Kertun järjestämä kilpailuleikki alkoi. Voittajaksi selvinneen miehen nimeä ei ole tiedossamme, mutta kaikki 3 kilpailijaa palkittiin. Lapset alkoivat jo ihmetellä: "Tuleeko pukki ollenkaan?" Kyllä pukki tuli heti, kun lapset järjestyivät piiriin ja joululeikit pääsivät alkuun. Pukki jakoi namupussit. Ja lapset esittivät pukille jouluneikkejä kajauttaen yhteisesti "Kiitos joulupukki". Pukin lähdettyä laulettiin "Nyt riemuiten tänne kiirehesti tulkaa ja loppulauluksi "Maa on niin kaunis".

E. L.

Helsingin ja lähiympäristön

inkeriläiset kokoontuivat tammikuun tilaisuuteen 19 päivänä sunnuntaina klo 14. Stadionin lukusalissa. Väkeä oli runsaasti koolla. Tilaisuus aloitettiin laululla "Soi kiitokseksi Luojan". Kirkkoherra Matti Vironmäki puhui kertoen terveisiä Ruotsin inkerinsuomalaisten talvijuhlasta, joka oli pidetty loppiaispyhinä Boråsissa. Puheen jälkeen laulettiin "Suomalainen rukous" ja naiskuoro esiintyi tohtori Kaisa Räikkösen johdolla laulaen "Kellot kaikuu" ja "Mun kanteleeni kauniimmin". Kapteeni J. Tirranen puhui paikannimien keräyksen puolesta avustajinaan S. Allanmaa ja M. Akkanen. Esitelmän pitäjä oikein taululle kirjoittaen osoitti miten korttien täyttäminen tapahtuu. Olisi korkea aika ottaa kehoituksista vaari. Ne nimethän vähitellen unohtuvat. Sitten laulettiin "Rantakoivulleni" ja pidettiin kahvitauko. Juotiin kahvit riisi- ja kaalipiirakan kera. Eikä suinkaan istuttu tuppisuina, vaan keskusteltiin vilkkaasti menneistä ajoista ja kotipaikkakunnan murteista. Kahvitauon jälkeen aloitettiin yhteislaululla "Tuonne taakse metsämaan".

Sitten serkukset Eeva Juvonen ja Väinö Kekki kertoivat uuden vuoden taioista Inkerissä. Opettaja Herman Raski muisteli myös mennyttä aikaa Inkerissä. Lopuksi laulettiin "Suloisessa suomessamme". Seuraavan kerran kokoonnutaan helmikuun kolmas sunnuntai Stadionin lukusalissa.

E. L.

Inkeriläisten yhdistys r.y.:n Toimikunnan kokouksessa

sunnuntaina tammikuun 26 pnä johti puhetta yhdistyksen puheenjohtaja dipl.ins. Jukka Savolainen. Kokouksessa käsiteltiin monia toimintaamme koskevia asioita, m.m. ensi kesänä pidettävien kesäjuhlien paikka- ja aikakysymyksiä. Vuosikokoukselle päätettiin ehdottaa, että kesäjuhlat järjestettäisiin heinäkuun 11—12 päivinä (lauantai ja sunnuntai) mikäli mahdollista Turussa, ettei myöskään Ruotsissa asuvien inkerinsuomalaisten matkan pituuden vuoksi tarvitsisi jäädä saapumatta. Vuosikokous päätettiin pitää huhtikuun 12 pnä klo 14 Viipurilaisen osakunnan huoneustossa, kuten toisessa paikassa lehteämme on ilmoituksessa mainittu.

Kalevalan päivänä

Kalevalanpäivänä muistelemme erityisesti kansamme menneisyyttä ja kiitämme Jumalaa hänen huolenpidostaan ja johdatuksestaan. Kansallamme on ollut paljon kovia aikoja. Usein on jo näyttänyt siltä kuin se olisi tuomittu häviämään. Mutta aina on ollut myöskin niitä, jotka ovat

huutaneet taivaan puoleen, ja sieltä on apu tullut.

Jo pakanalliset esi-isämme tunsivat, että on olemassa korkeampi voima, joka johtaa ihmisen kohtaloita ja antaa avun silloin, kun oma voimamme on turha. Eräässä Kalevalan runossakin sanotaan:

"Siitä vanha Väinämöinen
Katsahtavi kaunihisti
Päälle pään on taivosehen,
Sanovi sanalla tuolla,
Lausui tuolla lausehella:
Tuoltapa aina armot käyvät,
Turvat tuttavat tulevat
Ylhältä taivahasta.
Luota Luojan kaikkivallan.
Ole nyt kiitetty Jumala,
Ylistetty Luoja yksin,
Kun annoit avun minulle
Tuotit turvan tuttavasti
Näissä tuskissa kovissa."

Kalevalan avulla on opittu tuntemaan esi-isiemme elämää ja käsityksiä. Esi-isämme eivät olleet mitään raakalaisia, vaan ihmisiä, joilla oli kauniita ajatuksia ja tapoja. Kalevalan vanhoista runoista näemme myös, että suomenkieli on kaunista ja kelpaa kyllä kirjakieleksi, jota asiaa joskus on epäilty.

Me varmaan muistamme, kuka oli se mies, joka ymmärsi esi-isiemme vanhojen runojen arvon ja keräsi ne sekä yhdisti Kalevalaksi. Hän oli Elias Lönnrot. Siksi on Kalevalan päivä myöskin Lönnrotin päivä.

Hän kokosi myös runoja sekä Suomen kansan sananlaskuja, arvoituksia ja satuja. Itse hän kirjoitti myös useita kirjoja ja sepitti paljon virsiä, joita on useita Virsikirjassamme. Me muistelemme Elias Lönnrotia kiitollisina ja pidämme syystä häntä yhtenä suurmiehenämme.

Elämänsä varrella Lönnrot joutui, kuten kaikki ihmiset, kokemaan suuria suruja. Mentyään varsin vanhana avioliittoon paljon nuoremman naisen kanssa hän sai kuitenkin saattaa vaimonsa hautaan, samoin viidestä lapsestaan neljä, joista kolme tytärtä täysikasvuisina. Hyvin levollisesti hän kuitenkin kesti surunsa ja oppi koettelemuksissaan näkemään Jumalan kaitselmuksen. Kerran hän, lohduttaessaan kansallisrunoilija Runebergin perhettä tätä kohdanneen onnettomuuden johdosta, lausui sanat, jotka jokaisen meistäkin on syytä muistaa: "Kaikissa koettelemuksissa, minkälaatuisia ja kuinka ankaria ne lienevätkin, on meillä kuitenkin se lohdutus, että kaikkitietävä Isä jälestäpäin lopullisesti johtaa kaikki parhaaksemme ,niin vähän kuin me voimmekin sitä havaita ja käsittää."

Tulkoon tässä vielä mainituksi Lönnrotin alkuperäisestä virrestä säkeistö, jonka nykyisessä virsikirjassamme oleva kieliasu on tosin moitteettomampi, mutta tuskin yhtä vaikuttava:

"Sinuhun, Herra, turvaamme,
ei löydy turvaa toista,
ei oma voima, neuvomme
päältämme vaaraa poista,
vaan sinä, Herra, yksinään
voit rauhan meille tuottaa,
sit' et sä heitä häpiään,
ken sinun päälles luottaa."

V. R.

Jälleennäkemisen onnea inkeriläiskodissa Eurajoella

Yllämainitulla otsikolla ja kuvalla varustettu uutinen oli "Karjala"-lehden N:ssa 2/ 16. 1. 1962. Uutisessa mainittiin m.m. seuraavaa:

Hiljainen jälleennäkemisen onni säeili joulun aikoina Eurajoen Sydänıaalla Juho ja Anna Pöyhösen koissa. Talon isännän sisar, 65-vuotias Jlisa Pöyhönen, on pitkien vuosien dotusten jälkeen saapunut tapaamaan maisiaan kaukaa Inkerinmaalta, Neuostoliitosta. — Luulimme jo, ettemıe ikinä tapaisi — ja nyt Alisa on issä aivan ilmielävänä, sanoo Annamäntä, ja molempien naisten silmät yyneltyivät. Alisa Pöyhönen tuli aianaan muiden inkeriläisten mukana uomeen sodan jaloista Inkeristä, mutta palasi ainoan tyttärensä vaatimuksesta takaisin 1944 veljen perheer jäädessä Eurajoelle. Tytär kuitenkir kuoli pian ja äiti jäi sairaana sekä väsyneenä aivan yksin. Niinpä nyt onkin suuri ilo tavata omaisiaan, valitettavasti vierailu kestää aivan liiar vähän aikaa ja pian on palattava neuvostoliittolaiseen kotikylään Latukkaan Leningradin lähelle.

Latukan kylä on yhä edelleen pääasiassa inkeriläisten kylä, venäjänkieli vain on vuosien varrella muuttunu valtakieleksi suomen sijasta. Sovhoos antaa leivän niille jo vanhemman polven ihmisille, jotka siellä asuvat Nuoret ovat muuttaneet Leningradiir leveämmän leivän äärelle, teollisuus

Talvijuhlat Boråsissa

Ruotsin inkerinsuomalaisten Keskusliiton järjestämät talvijuhlat pidettiin tammikuun 4—5 päivinä 1964 Boråsissa. Kokouspaikkoina olivat Carolin seurakunnan kirkko ja seurakuntatalo sekä Folkets Hus'in juhlasali. Väkeä oli kokoontunut runsaasti sekä Boråsista että muualta. Olipa joukossa useita Keski-Ruotsista örebrosta asti.

Juhlien alkajaistilaisuus oli lauantaina 4. 1. kello 18 Carolin seurakuntatalossa. Puheita pitivät paikkakunnan omat puhujat, opettaja Aleksanteri Parkkinen ja pastori Juhani Rantanen sekä vieraaksi kutsuttu kirkkoherra Matti Vironmäki. Viime mainittu kertoi terveisiä Suomesta, erityisesti Helsingistä, ja puhui aiheenaan vaikeuksissa vaeltaneen Paavalin sanat: **"Herra on lähellä. Älkää mistään murehtiko, vaan saattakaa kaikessa pyyntönne rukouksen ja kiitoksen kanssa Jumalalle tiettäväksi"** (Fil. 4: 5—6). Puheiden lisäksi ohjelmassa oli musiikkiesityksiä, kaksin- ja kuorolaulua. Kuoroa johti opettaja A. Parkkinen.

Sunnuntaina 5. 1. oli juhlajumalanpalvelus Carolin vanhassa kivikirkossa. Alttaripalveluksen suoritti pastori Juhani Rantanen. Päiväsaarnan piti khra Matti Vironmäki tekstinään Vapahtajan sanat: **"Älä pelkää, sinä piskuinen lauma, sillä teidän Isänne on nähnyt hyväksi antaa teille valtakunnan"** (Luuk. 12: 32). Saarnassaan khra Vironmäki lausui mm. seur.:

---

työhön — aivan kuten meillä Suomessakin tapahtuu. Alisa Pöyhönen on jo kauan ollut eläkkeellä ja hiukan yli 11 ruplaa riittää vaatimattomaan elämiseen, kun siinä sivussa viljelee perunaa torilla myytäväksi ja pitää paria vuohta. Oman pikkuisen mökkinsä Alisa Pöyhönen rakensi omin käsin kaatamistaan puista ja siellä hänellä on oma elämänpiirinsä. Suomalaista radio-ohjelmaa kuunnellessa ajatukset lentävät rakkaitten omaisten ja ystävien luo. Hiljaisuudessa ja yksinäisyydessä on aikaa ajatella. Joskus pääsee kirkkoonkin Leningradiin — omassa kylässä kun ei kirkkoa ole.

Tavat ovat toiset siellä ja täällä. Jouluviettoa Alisa kaipaa eniten, mutta hän kyllä hankkiikin itselleen oman joulukuusen joka vuosi. Uusi vuosi onkin sitten Neuvostoliitossa joulua vastaava suuri juhla, mutta inkeriläinen muistelee hieman haikeana entisten aikojen suomalaisia jouluja ... Mukava onkin sitten pyhien aikana vierailla tuttavien luona. Suomalainen ylenpalttinen kahvikekkeritunnelma on vierasta Inkerissä: riittää hyvin, kun istutaan ja jutellaan, ei siinä tarjoilua kaivata.

— Hyvin siellä toimeen tullaan, kun vaan työtä jaksetaan tehdä, sanoo Alisa Pöyhönen. Sovhoosi maksaa palkan rahassa kaksi kertaa kuukaudessa, ja nyt ollaan kolhoositalouksissakin siirrytty samaan palkkasysteemiin entisten luontaissuoritusten sijasta. Kaikki sosiaalinen huolto, lääkärinhuolto ja sairaalat ovat ilmaisia, lääkkeet ovat halpoja. Matkustaminenkaan ei tule kalliiksi, sillä junamatka Latukasta Leningradiin maksaa edestakaisin vain 50 kopeekkaa.

Mutta ikävä omaisten luo kalvaa mieltä. Tosin naapurit ovat samaa heimoa, mutta karjalainen sukulaisrakkaus saa ihmisen alati kaipaamaan. Ehkäpä toiste tulee tilaisuus pitempään vierailuun — nyt aika loppuu kesken, kaikkea ei vielä olla ehditty haastaa.

"Moni meistä on kuullut vanhan kertomuksen pojasta, joka istui laivassa myrskyävällä merellä. Laiva keikkui sinne tänne hirmumyrskyn heittelemänä. Laivassa olleet ihmiset olivat peloissaan ja kauhuissaan odottaen, milloin korkeat aallot paiskaavat laivan nurin. Pikku poika istui kuitenkin aivan rauhallisena nurkassaan. Kun joku meni ja kysyi, eikö poikaa ollenkaan pelota, vastasi tämä rauhallisesti: "Miksi pelkäisin? Minun isänihän on peräsimessä ja ohjaa laivaa!" Lapsi luotti, että kaikki menee hyvin, kun isä ohjaa.

"On Isä, joka johtaa asioita. Siksipä ei ole syytä peljätä!" Näin ajatteli myöskin usein täällä maailmassa liikkunut jaloin ja suurin poika, Jumalan Poika, Jeesus Kristus Hän sai itse lohtua tästä ajatuksesta, että Isä meidän on taivaassa. Tästä Isästä Vapahtaja puhui myöskin muille. "Teidän Isänne, joka on taivaassa, näkee ja tietää kaiken", sanoi Kristus usein kuulijoilleen.

Eräästä Jeesuksen ystävilleen pitämästään puheesta ovat nämäkin tekstimme sanat. Näissä muistutetaan Isästä ja kielletään pelkäämästä, sillä Isä johtaa asioita. Nämä sanat varmasti muinoin suuresti rohkaisivat Jeesuksen ystäviä, jotka saivat kokea alkuseurakunnan monet myrskyt. Omistakaamme mekin nykyajan kristityt nämä sanat lohduksemme! Minkälaisia pelon syitä meilläkin lieneekin, kaikkeen nähden kuuluu Herran sana: "Älä pelkää, sinä piskuinen lauma!"

Me nykyajan ihmisethän elämme maailmassa, joka on erityisen täynnä mitä erilaisimpia pelkojen aiheita. Eri puolilla maailmaa kansat peloissaan ajattelevat, ettei vain meidän nykypolven ihmisten osaksi enää tulisi kolmatta suurta maailmansotaa. Myös on paljon muita syitä, jotka pelottavat. Sairauden, työpaikan menettäminen, toimeentulon vähenemisen yms. ahdistamia ihmisiä on kaikkialla. Useita vanhempia voi pelottaa tällainenkin, jonka eräs isä kirjeessään ilmaisi näin: "Minua ahdistaa lasteni tähden. Lapset ovat kyllä nyt jo isoja, mutta pelkään, säilyvätkö he uskossa. Vuosia sitten he rukoilivat ja kävivät vanhempien kanssa kirkossa. Nyt vetää maailma." — Taikka monia meistä pelottaa synti, joka on tarttunut ja pahasti repinyt elämän. Vavisten ajattelemme: "Varmaan minä poloinen joudun kadotukseen, sillä kuuluisiko tällaiselle enää Jumalan armo."

Minkälaiset syyt pelkoon lienevätkin meille kuuluu tänään: "Älä pelkää!" On olemassas Isä meidän, joka on taivaassa. Hän näkee kaiken ja tietää kaiken. Hän on Jeesuksen Kristuksen kautta rakas taivaallinen Isä. Hänestä jo Vanhan Testamentin aikana uskottiin: "Niikuin isä armahtaa lapsiaan niin Herrakin armahtaa pelkääväisiään" (Ps. 103: 13), Nyt Uuden Testamentin kaudella, jolloin elämme Golgatan ristin tapahtuman tällä puolen, on meidän maan myrskyissä vaeltavien monin verroin enemmän syytä uskoa kohdallemme: "Älä pelkää, sinä piskuinen lauma, teidän Isällänne on hyvä tahto."

Jumalanpalvelus päättyi yhteiseen Herran Pyhän Ehtoollisen viettoon. Ehtoollisväkeä oli erittäin runsaasti. Kiitosvirsi päätökseksi kaikui voimakkaana.

Sunnuntaina illalla oli Folkets Hus' in B-salissa kansallinen juhlatilaisuus, jossa oli paljon arvokasta ja monipuolista ohjelmaa. Alkupuheen piti urheilumiehenä tunnettu Väinö Häyhänen, joka oli päivällä ollut selostamassa katselijoille Boråshallissa pelattuja lentopallo-otteluja. Juhlaesitelmässään khra Vironmäki käsitteli Inkerinmaan kansanopetusoloja 1700—1800-luvuilla kertoen erityisesti Kolppanan ja Hatsinan kouluista ennen Kolppanan seminaarin perustamista. Samalla puhuja selosti viime syksynä 100-vuotiaana juhlitun Kolppanan seminaarin vaiheita. Erittäin onnistunut ohjelmanumero oli inkeriläisaiheinen

melodraama, jonka kuoro esitti opettaja A. Parkkisen johdolla. Melordaaman runot ja laulut olivat suurimmaksi osaksi Kolppanan seminaarin käyneiden opettajien kirjoittamia.

Sunnuntai-illan juhlan kohokohta oli hetki, jolloin Boråsin Inkerikerhon puheenjohtaja Viljo Mäyrä ja rahastonhoitaja Viktor Aitman astuivat esille puhujapaikan eteen ja luovuttivat mainitun kerhon lahjana Ruotsin inkerinsuomalaisten Keskusliitolle 500 kruunua inkeriläisten hautamuistomerkkiä varten. Lahjoituksen, joka Suomen rahassa on yli kolmekymmentätuhatta vanhaa markkaa, otti vastaan muistomerkkitoimikunnan puheenjohtaja Aleksanteri Halttunen Örebrosta. Viime mainittu kiitti lahjoituksesta ja samalla selosti hautamuistomerkkiasiaa ja sen hyväksi toimitettavaa varojen keräystä. Varmaan tämä erittäin kannatettava asia saa syttymään muidenkin sydämet Boråsin Inkeri-kerhon tavoin, että muistomerkki voidaan aikanaan pystyttää sopivaksi katsottuun paikkaan.

Kansallisessa juhlassa esitettiin myös eri paikkakunnilta tervehdyksiä. Vesteråsista juhlaan saapunut ISK:n puheenjohtaja, insinööri Heikki Toikka puheessaan myös selosti ISK:n toimintasuunnitelmia. Mölndalin terveiset kertoi Viktor Mustonen. Örebrolaisten puolesta puhui A. Halttunen. Naiskuoro lauloi Jean Sibeliuksen "Tuule tuuli leppeämmin" ja hämäläisten kansanlaulun "Ai, ai, sorja sinisilmä poika", minkä jälkeen Arvi Haikonen esitti pianosoolona Schumannin sävellyksiä ja rouva Savolainen Örebrosta lausui kohtia Eino Leinon "Auringon laulusta". Iltajuhla päättyi voimakkaaseen yhteislauluun "Nouse Inkeri".

Loppiaispäivänä 6. 1. oli aamulla klo 8 jumalanpalvelus Göteborgin lähellä sijaitsevan Mölnlycken idyllisessä kirkossa. Täälläkin liturgina oli pastori Rantanen ja saarnan piti Matti Vironmäki. Tilaisuudessa kannettiin kolehti Ruotsin kirkon lähetystyön hyväksi. Kaunis summa osoitti, että Inkerinmailta lähteneet ihmiset haluavat edelleen kulkea suuren Inkerinpojan, "Ambomaan apostolin", Martti Rautasen viitoittamalla tiellä: "Viekää evankeliumin sanoma mahdollisimman kauas maailman ääriin asti!"

Loppiaisillaksi örebron miehet Halttunen — Hirvonen — Himiläinen veivät autollaan ikhra Vironmäen örebrohon, jonka eräässä uudessa kirkossa pidettiin vielä iltajumalanpalvelus. Sielläkin oli läsnä yllättävän suuri joukko örebron inkerinsuomalaisia.

Näiden talvijuhlien järjestäminen, kuten juhlat aina, vaati varmaan monilta paljon työtä. Kiitoksia siitä! Työ ja vaivannäkö ei ole ollut turha. Juhlissa koetut hetket ja saadut vaikutteet tuntuvat kauan ja kannustavat itsekutakin arkisessa työssään.

MaVi

P.S. Kaikesta siitä ystävällisyydestä ja vieraanvaraisuudesta, jota runsaasti sain osakseni Boråsin talvijuhlamatkan aikana, pyydän lämpimästi kiittää. Erityisesti iloitsin luottamuksesta, mitä osoitettiin "Inkeriläisten Viestiä" kohtaan. Kasvakoon yhteistyömme, jonka tarkoituksena on rohkaista ja auttaa elämää uusille asumasijoille joutuneita heimoveljiämme.

"Jumala ompi linnamme ja vahva turva aivan!"

Matti Vironmäki

Onnittelut

Pastori Vilho Jalmari Mustoselle

Viime kesäkuun 16 päivänä arkkipiispa Ilmari Salomies Turun tuomiokirkossa vihki papeiksi kolme teologian kandidaattia, joista yksi oli suorittanut teologian erotutkinnon Helsingin yliopistossa ja kaksi Åbo Akademissa eli Turun ruotsalaisessa yliopistossa, koska Turun suomalaisessa yliopistossa ei ole teologista tiedekuntaa.

Näiden kolmen joukossa oli inkerinsuomalainen Vilho Jalmari Mustonen, joka on syntynyt 10. 1. 1932 Järvisaaren seurakunnassa. Hän oli opiskellut Åbo Akademissa ja siellä suorittanut kaikki lailliset ja vaadittavat opinnäytteet. Niissä hän oli onnistunut mainiosti, vaikka opetus olikin tapahtunut hänelle vieraalla ruotsinkielellä, mitä kieltä hänen kotonaan ei puhuta. Erotodistuksessa esiintyi eri aineissa jopa kiitettäviä arvolauseita.

Sydämemme sykähti vilpittömästä ilosta ja me tunsimme suurta riemua siitä, kun näimme mihin opillisiin saavutuksiin oli pystynyt inkerinmieskin niissä vaikeissa oloissa, missä hän eli, taivaltaessaan ohdakkeista pakolaisen polkua. Hänen oli jokapäiväisen toimeentulonsa takia suoritettava raskasta ruumiillista työtä. Hänhän työskenteli laivaveistämöllä ammattitaitoisena hitsaajana.

Vaikka edessä olevat vaikeudet toisinaan näyttivät ylivoimaisilta, hän ei kuitenkaan perääntynyt, vaan Jumalan apua rukoillen ja kutsumuksensa oikeutukseen luottaen hän kulki eteenpäin katse varmana suunnattuna häneen, joka heikoissa on väkevä ja jolle ei mikään ole mahdotonta.

Samalla hän myös tahtoi täyttää vanhempiensa hartaat toivomukset, sillä erikoisesti hänen äitinsä vaikutukset hänen hengellisessä kehityksessään ovat olleet voimakkaat.

Asetuksen mukaisen ylioppilastutkinnon hän suoritti kiitettävillä tiedoilla Naantalin yhteiskoulussa, niin että Åbo Akademi katsoi hänet kypsyneeksi ja päteväksi jatkamaan jumaluusopillisia opintojaan yliopistossaan.

Me kaksi vielä elossa olevaa Inkerinmaan entistä pappia haluamme vaikka myöhästyneinä, sydämellisesti ja vilpittömästi onnitella uutta virkaveljeämme past. Vilho Mustosta ja toivottaa hänelle jatkuvaa Jumalan siunausta ja armoa, koska hän on uskaltautunut lähteä astumaan todellista "via dolorosaa" eli kärsimysten tietä nykyisenä jumalankielteisenä ajankohtana, jolloinka elämän korkeimpia arvoja halveksitaan ja lokaan tallataan.

Elämän ja kuoleman Herra Sinua runsaasti siunatkoon ja varjelkoon!

Akseli Kajanti

Ent. Venjoen kirkkoherra, rovasti.

Armas Aavikko.

Ent. Serebetan suomalais-eestiläisen seurakunnan kirkkopaimen.

P.S. Onnitteluihin yhtyy kunnioittavasti myöskin lehtemme

toimitus.

---

† Rivit harvenevat †

Pastori Paavo Haimi kuollut

Lehdellemme saapuneen tiedon mukaan on Itä-Karjalan Petroskoin kaupungissa asunut pastori Paavo Haimi kuollut viime vuoden loppupäivinä. Hän oli kuollessaan 70 vuoden ikäinen.

Paavo Haimi oli kotoisin Pohjois-Inkeristä Kelton seurakunnasta. Hän suoritti pappistutkinnon Pietarin saksalaisessa pappisseminaarissa v. 1928 ja toimi pappina muutamissa seurakunnissa vuosina 1928—1932. Sitten hänet Stalinin kaudella vangittiin ja hän joutui olemaan pakkotöissä lähes kaksikymmentä vuotta. Vapaaksi päästyään pastori Haimi asettui asumaan Petroskoihin. Sieltä hän teki ahkerasti matkoja myös Inkeriin hoitaen papillisia tehtäviä hajalla-asuneiden inkerinsuomalaisten keskuudessa. Tämän uskollisen kylvömiehen kohdalla toteutuivat Pyhän kirjan sanat, jotka kertovat kulkemisesta "kyynellaakson läpi, kun siementä viedään" (Ps. 126:6) Uskomme Herran antavan lepoonpäässeen palvelijansa kokea myöskin sen suuren hetken, jolloin ovat totta sanat: "He palajavat riemulla, kun lyhteensä tuovat" (Ps. 126:6).

Pastori Haimin hautaus tapahtui

Petroskoilla kuluvan vuoden tammikuun 2 päivänä. Muistohetki hänelle toivotaan voitavan pitää Suomessa ensi kesänä heinäkuun 11—12 päivinä pidettävien tavanmukaisten inkeriläisten kesäjuhlien yhteydessä, joista juhlista ilmoitetaan myöhemmin.

Antti Korkka kuoli joulukuun 21. p:nä 1963 Kustaankartanon vanhainkodin sairasosastossa. Hän oli syntynyt Lempaalassa 25. 6. 1888 Pönniönmäenkylässä. Antti joutui nuorena ikäistensä kanssa Venäjän sotaväkeen ja ottamaan osaa ensimmäiseen maailmansotaan ja lisäksi joutui Saksaan sotavangiksi. Päästyään vankeudesta kotiseudulleen oli edessä siirtyminen pakolaisena Suomeen. Kovan kohtalon kolhut heikensivät Antin terveyden, mutta hän sinnikkäästi hoiteli noin 45 vuotta toimeentuloaan. Pieni ryhmä ystäviä saattoi vainajan maanpoveen Honkanummen hautausmaahan.

Miikkulaistenjoki

Syksyllä kun ensimmäiset lumihiutaleet putosivat maahan ja yöpakkaset jäädyttivät vedenpinnan umpikuoreen Miikkulaistenjoessa, silloin alkoi avantojen teko. Jokaisella jokirannan talolla oli oma avantonsa, aukipidettävänä koko talven ajan, kun avannosta oli noudettava kaikkinainen taloudessa tarvittava vesi. Avannon paikka oli pientareesta n. 5—6 metrin etäisyydessä. Keskelle jäätä ei kukaan tehnyt avantoa, kun siinä kulki yleinen talvitie. Kahden puolen talvitietä, talojen avantokepit olivat tien viehkoina ja samalla varoitusmerkkeinä, ettei kukaan astuisi avantoon.

Syksy ja talven tulo lahjoittivat Ala-Kylän asukkaille jokijäälle, hyvän talvitien, jota ei tarvinnut aurata eikä lapiolla aukoa. Siinä kulkemaan pääsi hyvin, sillä kiiltävä rekiraitio oli tasainen ja liukas.

Noin puoli kilometriä joen rannasta, pohjoisella puolella, oli Alakylän maantie, jaettuna maanomistajien hehtaari (tesjätiina) määrän mukaan pajokkoihin, maantien kunnossapitoa varten.

Kahden puolen maantietä olivat ojat ja korkea aita joka suojasi viljelysmaita elukoilta, joten Miikkulaisten kirkolta Laatokan rantaan oli kuusi kilometriä (6) pitkät kujaset. Nämä kujaset usein jo ennen joulua, lumituisku tukkesi niin korkeilla lumikinoksilla, että monin paikoin ei aidan seipäitäkään näkynyt. Silloin maantiepuolien asukkaat viehkoittivat pelloillensa tien jokirantaan ja talvitielle. Siitä olikin joku laittanut laulun pätkän:

"Kesällä kuljin kujasi myöten
ja talvella pellon poikki".

Talven aikana joen toisella puolella asuvatkin pääsivät vapaammin liikkumaan jokijäätä hyväksensä käyttäen. Kesällä joenylityspaikkoja oli ainoastaan kolme: Alakylässä Koljosen Kaalatos ja Myllymäen silta ja Yläkylässä Läärän Suur'silta. Näiden hevosajopaikkojen lisäksi oli jalankulkijoita varten pukkien päälle laitettuja portaita (pitkospuita). Alakylässä Koljosenportaat, Kaalatoksen vieressä ja Heikkilänportaat, Yläkylässä Tiinuksenportaat ja Kirkonmiehenportaat. Lisäksi joen yli liikkuessa käytettiin pikkuveneitä ja hirrenpölkköistä laitettuja lauttoja.

Tulvavesiä Miikkulaistenjoessa ei ollut, paitsi keväällä, kun jäät purkaantuivat, silloin vesi toisin paikoin nousi pientarien yläpuolellekin. Jokipientarien korkeus vaihteli 6—20 metriin kaikkein korkeimmat pietareet olivat lähellä Laatokan rantaa (n. 1 km) Kössinmäen, Rapamäen ja Koskelaisenmäen kohdalla. Yleensä pientareet olivat jyrkkäkäänteisiä, veden

Levitä omaa lehteä!
Inkeriläisten VIESTI

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa.

Kustantaja ja julkaisija: Inkeriläisten Yhdistys r.y.
Päätoimittaja: Matti Vironmäki, osoite: Helsinki, Korkeavuorenkatu 10. A. 18, puh. 631 285.
Konttorin osoite: Helsinki, Aurorankatu 7. A. 1.
Tilaushinnat: kotimaassa 1/1 — 6,00 mk
ulkom. " vsk. — 5,00 mk

Ilmoitushinnat: 1/1 sivu 90,00 mk
1/2 " 50,00 mk
1/4 30,00 mk

syövyttäminä paikoin pystysuoria kuin tuvan seinä. Sulanmaan aikana pientareehen oli lapioitu monin paikoin loiva mäki, jotta talvikuorma olisi helpommin noussut mäelle. Mäki-sanaan liittyy monitahoisia tarinoita, joista tuonnempana vielä haluan kertoa. Nyt pittiä vuo sannuo niiku se entine nuopurin ukko, jott' oisha täss' viell' paljonki uhhuomista, mutt' jäkyö nyt toisie kertua, ku miun pittiä joutuu "ukkie jä mäkkie". (Jatkuu).

Toiste lisää: *Matti-setä.*

Porvoossa 1964
PORVOON KIRJAPAINO OY

AllO/Via/IN 1447-0
LaINEWILL4

inkeriiiiiiste

1011

N:o 3-4

Pdatoimittaja
MATTI VIRONMAKI

20. 3, 1964

Kirjopuu Oy:n MONIMUOTO kalustesarja mandollistaa yksilollisen kalustamisen

MONIM UOD ON osaluettelo sisiisivuilla

Piinaviikon ajatuksia

Kuluvan maaliskuun viimeinen viikko on pitkaperjantainviikko. Entisaikoina siita kaytettiin myas nimitysta piinaviikko. Nykydan monet puhuvat hiljaisesta viikosta.

Hiljaine,n piinaviikko pysandyttaa ihmiset jalleen ajattelemaan Icarsimisen kasittamatanta. ongelmaa. 1Viiksi piti kerran tapahtua, etta viattoman Kipujen Miehen, Vapahtajamme, Kristuksen oh kuljettava "Via dolorosa", Getsemanen ja Golgatan tuskien tie? Mika on tarkoituksena myias siina, etta yhd yield kaikki muutkin seka ihmiset etta koko luomakunnan olennot saavat karsia? Tata jalleen hiljennymme piinaviikolla tutkimaan.

Karsimyksen tarkoitusta ajatellessaan monet ihmiset ja varsinkin karsivat itse ovat usein sits mielta, end karsiminen on tarkoituksetonta samalla tavalla kuin yleensa paha, joka on jotakin niin jarjetOnt5 ja tarkoituksetonta, ettei slid voi jarkevasti selittad. Tallainen ajattelu ei kuitenkaan ole Raamatun eika kristinu§kon /lakemys. Kristillinen usko ei tunne tarkoituksetonta 'kdrsimysta. Raamatun kanta on: "Kaikki yhdessa vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat". (Room. 8: 28) Siten mytis karsimykset palvelevat Jumalan tarkoituksia joko karsivan itsensa tai hanen lahimmaistensa parhaaksi.

Tama nakemys esiintyy Raamatussa jo Vanhan Testamentin puolella.

erityisesti Jobin kirjassa neuvotaan vaikeuksiin joutunutta ihmista kiinnittamdan huomiota karsimyksen tarkoitukseen ja esitetaan lohdutukseksi ajatus, etta Jumala karsimyksen avulla puhdistaa ihmista. Jobin kirjan nuorin henkila Elihu on sits mielta, etta kat siva Job on hurskas mies eik5 karsi jumalattomuutensa tanden. Mutta hurskaskin ihminen syntisyytensa vuoksi tarvitsee jatkuvasti kasvatusta ja puhdistusta. Kasvatus ja puhdistus annetaan karsimysten tulessa. Ahdistuksiin j outuminen ei sits °le osoituksena Jumalan, vihasta vaan hanen armostaan, Jolla han kurittaa ja kasvattaa lapsiaan. Tama kasitys nakYY yield selvempana Uudessa Testamentissa. Erittain selvat sanat tasty ovat Hebrealaiskirjeessa: "Ala nida. halpana Herran kuritusta, alaka meneta toivoasi, kun ham sinua nuhtelee, said jota Herra rakastaa, slid han kurittaa, ja han ruoskii jokaista lasta, jonka han ottaa huomaansa. Sind mika on se laosi, jota isa ei kurita. Mikaan kuritus ei tosin silla kertaa nay id olevan iloksi, vaan murheeksi, mutta jalkeenpain se antaa vahurskauden rauhan hedelman niille, jotka sen kautta ovat harjoitetut." (Hebr. 12: 5-11)

Yleinen koke,mus osoittaakin, etta karsimysten keskella moni on muuttunut, syventynyt ja saanut uudenlaisen otteen elamaan. Han on voinut Milted kulkemaan tietaan eraanlaisena landeihmisend, joka on voinut antaa 15-

himmaisilleen enemman kuin moni paivanpaisteen ihminen, ja jonka merkityksen myahempi aika on kiitollisena tunnustanut. Esimerkkeind tasty voisi mainita monia historian suuria henkiloita eri aikakausilta tai nykyajan henkilOista sellaiset kuin amerikkalainen Ellen Keller tai suomalainen Rolf Arnfkil. Ei ole mytiskaan mandotonta lOytaa henkiltia, joka on kiitollinen nimenomaan jostakin karsimyksesta, koska se tuli hanen elamansa kaannekohdaksi ja teki hanesta sen, mita Jumala oli hanesta tarkoittanut tehda. Onpa sellaisiakin, jotka saattavat joskus odottaa itselleen tai rakkailleen jotain vaikeuksia, koska ajattelevat niiden johtavan mielenmuutokseen ja sellaiseen elarnan uudistumiseen, jonka saavuttaminen menestysten ja myatakaymisten aikoina nayttaa vaikealta.

Tietenkaan eivat laheskaan kaikki karsimykset koidu karsivan puhdistumiseksi. Painvastoin saattaa tapahtua niinkin, etta karsimys tuottaa asianomaiselle yha suuremman katkeruuden ja jova paaduttaa hanet. "Niinpa emme tapaakaan karsivien maailrnassa vain karsimysten kirkastamia, vaan myos karsimysten kovettamia ihmisia, sanoo eras karsimysten tutkistelija ja jatkaa: Jos karsiva ihminen ei jaksa nanda karsirnyksissaan Jumalan rakastavaa katta, on kovettumisen vaara suuri. Ivlutta jos liarsiva ndkee karsimyksensa taivaallisen Isan lahettamaksi ja tajuaa sen herattavan ja kasvattavan ja puhdistavan tarkoituksen, silloin karsimys koituu todella puhdistukseksi niinkuin tuli metalline valajan ahjossa. Karsimys ajaa silloin ihmisen entista lahemmaksi Jumalaa. Han ottaa karsimyksensa Jumalan lahettamand ristina, jolla han tietdd olevan myiis oman siunauksensa."

Karsimysten tuottama heratys, puh_ distus ja kasvatus eivat kuitenkaan ole karsimysten ainoa tarkoitus, vaan niilla voi olla merkitysta toistenkin ihmisten hyvaksi. Karsimys muodostuu silloin sijaiskarsimykseksi. Se on karsimista toisten tanden ja toisten hyvaksi. Se saa siveellisen arvon ja karsiva siihen voiman vain siina, tapauksessa, etta sijaiskarsija vapaaehtoisesti ottaa kantaakseen toisen karsimyksen. Ainoastaan sijaiskarsimyksen valossa voidaan selittaa sitakin syvad mysteeriota, mika on pitkaperjantain tapahtuma. Kristuksen karsimys ja ristinkuolema. Kristuksen vapaaehtoinen alistuminen kuolemaan tekee sen sovintokuolemaksi niiden hyvaksi, joita han edusti. Monet tunnetut Raamatun miehet, kuten esim. Mooses ja Paavali, ovat myiis vapaaehtoisesti tarjoutuneet karsimaan kansansa puolesta. Varmaan myiis moni unohdettu diti ja isa, tiedemies, isanmaan puolustaja tai muu henkilb on ilomielin kestanyt suuriakin karsimyksia, kun oli tietoinen siita, etta han karsi toisten sijassa ja tuotti elamad ja siunausta muffle siten, etta itse karsi vaivoja ja joutui ehka kuoleman omaksi.

Kristinuskon kasitysten mukaan saattaa karsimisella olla lisaksi yield eras tarkoitus, jonka kasittaminen on antanut ja edelleen antaa voimia kestamaan mita raskairnpia tuskia. Tarkoitamme sits, etta Jumala tarvitsee

tedistaja-ihmisia, sellaisia, jotka mistaan vastuksista huolimatta nousevat pahaa vastaan ja antutuvat taisteluun hyvan puolest. Sellaisia olivat monet Raamatun henkilOt, esim. profeetat. He esiintyivat nahaa vastaan Jumalan nimessa ja saivat karsia monenlaisia vaikeuksia. Jumala tarvitsee todistajia nykyaikanakin. Han valitsee siksi keita han tahtoo. Jeesus oli todistajista ensimmainen ja parhain. Todistajia olivat aikoinaan marttyyrit. Sellaisia ovat olleet myOskin ne lukemattomat, jotka meidan aikanamme ovat joutuneet kristtllisen uskonsa tanden vankileiretilae ja jopa kuolemaan.

Nain kristillisen uskon silmin karsimyksen tarkoitusta lkatsellessamme voimme siita saada jotakin valaisua. Kuitenkin olisi mieletOnta luullakaan, etta voisimme lOytad tyydyttavan selityksen jokaiseen yksityiseen karsimykseen ja kohtaloon. lPaljon on sellaista, mika jaa taalla ajassa arvoitukseksi ja saa lopullisen selityksensa vasta iaisyydessa. Emme jaksa taalla kasittaa, vaikka uskonmielinkin, asioita ajattelemme, mika tarkoitus on ollut esim. kaikilla niilla nykypolven kokemilla sota-aikojen karsimyksilla, joista meillakin taman lehden lukijoilla on raskaita omakohtaisia kokemuksia tai joita tiedamme omaistemme kokeneen karkoituspaikoissaan, vankileireille tai muualla, minne heidan "via dolorosansa" heidkt johti. Paljossa emme voi muuta kuin mykkina kysella: miksi? miksi?

Karsimysongelman andistukseen kuitenkin tuo meille suurta lohtua ilmoituksen sanan osoittama — kuten on sanottu — Jumalan maailmanhistorian keskustapahtuma, paradoksaalinen karsimysnaytelma, joka tapahtui kiirastorstain yOna Getsemanessa ja pitkaperjantaina Golgatalla, jolloin Jumalan oma poika koki inhimillisen hadan syvimmat kuilut ja jopa hyijattynaolemisenkin tuskat. Tuohon maailmanhistorian keskeisimpaan tapahtumaan ovat katseet kautta aikojen kaantyneet, kun on pohdittu karsimyksen salaisuutta. Lohduttakoon rayOs meita tama tosiasia, etta. kun Jumalan Poikakin on taalld kulkenut tuskien ten, niin varmaan karsimyksen taytyy silloin merkita jotakin syvinta, pyhinta ja korkeinta, mild itseansa tajuavan olennon, ihmisen historiaan katkeytyy. Koettakaamme karsimyksiemme kuiluissa, me lienevatkin, uskoa tosiksi paastonajan virren sanat:

"Puolestani hy/jattynd Jeesus rakas
valitit:
Jumalani, Jumalani, miksi minut
hy/kiisit.
Se, kun *tuska andistaa, sydantani*
virvoittaa,
ja kun tulee kuolon *hata,*
et mua, Jeesus, yksin jatd."

Matti Vironmaki

Paasiaiskirkko Orebrossa

Suomenkieline$_n$ jumalanpalvelus pidetaan Ruotsissa Orebron kaupungissa Alanbyn kirkossa ensimmaisena paasiaispaivand 29 3 1964 kel.io•16, saarnaa kirkkoherra Aberg. Tervetuloa joukolla kirkkoon

GOLGATA

Ma maita, mantereita
samoilin, matkustin,
nain vuorten harjanteita,
loin silman laaksoihin,
vaan rakkahinpa mu/le
vuorista maailman
on tyyni rauhan kunnas,
on kunnas Golgatan.

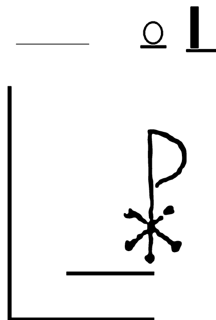
Jaaseppeleissa ky/ta
ei seiso kunnas tuo,
ei niinkuin *alpit ylla*
se hohtopilvein luo,
vaan *wan en paassyt* koskaan
likelle taivahan
kuin ollessani siella
kunnaalla Golgatan.

Ei kalliosta vier/
puroset vi/ppahat,
ei kosken kuohut kieri,
ei virrat mahtavat,
vaan lande *siell'* on kirkas
avoinna ainian,
se elaman on lande,
on veri Golgatan.

Ei paista *pdivan* kulta
kunnasta valaisten,
/y6 *tumm,a taivas tulta,*
kay jylha pitkainen.
Vaan sinitaivaan alta,
kevaisen, loistavan,
ma riensin *ristin varjoon,*
luo ristin Golgatan.

Kdy sinne, *taivaitaja,*
kay suurin taakkoines,
on *siella* rauhan maja,
on paastO *synties.*
Julista, kuinka *siella*
sait lahjan *kalleimman:*
tie paratiisin kulkee
ylitse Golgatan.

?Carl Gerokin runoja,
suom. Hilja Haahti

"Jeesus, valo maadman syddmiimme aina loista . . ."

"Etat, mutta olet kuollut!"

(Ilm. 3: 1)

Mies kayeiee reippaasti tybpaikkaansa. Hanen kasvoillaan on terve yari. Silmansa loistavat. Hanen edessaan on alya ja ponnistusta kysyva tY6paiva. Mutta han kay siihen kasiksi virkeana ja tuntee oi'kein uhkuvansa tyOintoa. Han on mies, joka kykenee jarjestamdan perheelleen hyyan. toimeentulon.

Herttainen vaimo askaroi kotona. Pukee lapset ja lahettaa heidat kouluun. Kay kaupassa, siivoaa huoneet ja valmistaa ruokaa. Kaiken pitad olla kunnossa, kun perheenjasenet palaavat paivalliselle. On ilo olla terve ja puuhata oman kotinsa hyvaksi. On ilo tietaa olevansa rakastettu ja tarpeellinen seka miehelleen etta lapsilleen. Silloin tuntee elaman elamisen arvoiseksi.

Ei suinkaan voine olla mandollista, etta tallaisista terveista, hauskoista ja tY8teliaista ihmisistd voitaisiin sanoa: "— elat, mutta olet kuollut". Toivottavasti ei, mutta sekin mandollisuus on olemassa. Mikali Kristus ei ole pdassyt kirkastumaan heidan parhaimrnaksi ystavakseen, ovat he Jumalan silmissa kuolleita, jotka tarvitsevat herattamisen armoa.

Hesekielin 4 luvun alussa Herra sanoo Israelin paimenille: *"Voi Israelin paimenia, jotka ovat itsensd kainneet! Eik5* paimenten ole *kaittava lampaita? Te olette sybneet* rasvat, *pukeneet pdallenne* villat, teurastaneet lihavat. Mutta *ette ole vahvistaneet heikkoja, ette ole parantaneet sairaita, sitoneet* haavoittuneita, *tuoneet takaisin eksyneitti, etsineet kadonneita."*

Mutta ehka huomautat, etta tarna sanontahan koskee vain seurakunnan paimenia, eika meita tavallisia ihmisia. Muistakaamme kuitenkin. etta Raamatun mukaan meidan jokaisen kuitenkin tulisi kantaa toistemme kuormia ja niin tayttaa Kristuksen lakia. Sen mukaan jokainen kristitty on Herran tyiiase ymparistOssaan, jokainen isa ja aiti lastensa keskella, jokainen mies ja nainen ystaviensa, naapureittensa ja tyiitovereittensa keskella tilaisuuden tullen muittenkin ihmisten parissa, mihin Herra milloinkin hanet lahettad. Tassa on siis kysy-

mys paitsi paimenista myds juuri meista tavallisista ihmisista, sekd sinusta etta minusta. Jos en itse tarvitse paivittain Kristusta avukseni, en voi johtaa toisiakaan hanen yhteyteensa. Olen kuollut, vaikka minulla on elavan nimi. Toisin sanoen olen vain nimelta kristitty.

Voin olla sellaisena sangen elava ja aikaansaava yhteiskunnan jasen. Mutta isana ja ditind en osaa opastaa lapsiani Kristuksen luo, kun han on minulle itsellenikin kovin vieras. Naapureille ja tytitovereille en osaa puhua mitadn Jumalasta eika minulla ole hataa heidan enempad ;kuin omankaan sieluni tilasta. En kykene vahvistamaan hengellisesti heikkoja, en hoitamaan sielullisesti sairaita, en tuomaan takaisin eksyneita enkd etsimaan kadonneita.

Kuinka voisin tehda mitaan sellaista, jos oma uskoni on pelkkaa luulouskoa tai kokonaan olematon, jos itse oivallisesta terveydentilastani huolimatta olen vakavasti syntisairas, maailman vilinaan kadonnut lapsiraukka. Rasvat olen kylla syiinyt, villat pukenut paalleni ja lihavat teurastanut. Mutta Sinusta, Herra, olen loitonnut kauas. Olen luisunut luotasi omien paamadrieni ja toiveitteni tavottelfuun kysymattd lainkaan Sinun tahtoasi. Taman maailman meno, sen suoma kunnia ja menestys ja kaikki muu siihen kuuluva on kaynyt minulle tarkeaksi, tarkeammaksi kuin Sinun tahtosi tunteminen ja kyseleminen. Niinpa on totta, etta Sinun edessasi, Herra, olen kuin ·kuollut, vaikka minulla on ihmisten keskuudessa elavan nimi.

Herra, mita sanot tanaan minulle, kuolleelle?

Vastauksien mum sanaistasi: *"Herad valvomaan ja vahvista niitd, jotka* ovat *olleet kuolemaisillaan."*

Sind, Herra *Jeesus Kristus, olet* yksin voimallinen *heratttimdan* kuolleita. *Tartu kdteeni* niinkuin *tartuit Jairuksen tyttdren* ktiteen. *Tee ihmeesi minusta, eksyneessei, etta tama sinun ihmetekosi vahvistaisi muds* niitii, jotka ovat nyt *kuolemaisillaan.*

P. Raski.

Kotiseudulle

1. On mennyt aika viela hyydsti mielessain,
kun riemun, rauhan tiella ilotsin sytimmessain.
2. My/is niityt, nurmet yield on mulla muistossa,
mitenka muinoin siella juoksimme joukossa.

Ch. W. v. Bluck

Paikannimien keriimisesta

"Viestimme" edellisessa nurnerossa oli kutsu kotiseudun paikannimien keruuseen. Nyt on nopeasti tilattava nimiliput ja ohjeet. Taivi on loppuun menossa. Kesalla on muuta puuhaa.

Nimilippujen tayttanainen saattaa joillekin olla enaselva. Siksi odotarnme, etta yhdistyksemme paikallisosastojen ja muilla paikkakunnilla asuvien "etupenkin" mi,e'het ja naiset opastavat sellaisia ja puhuvat asiasta yhdessaolotilaisuuksissamme.

Kylla tasta hyva tulee, kun vain "toimeen tartutaan"!

Nimiliput on tilattava osoitteella: Helsingin yliopiston Suomen kielen laitos, Fabianinkatu 33, Helsinki.

Inkerilaisten paikallisosastojeo toimintaa

Turun paikallisosaston vuosikokous

Inkerilaisten yhdistyksen Turun paikallisosasto piti vuosikokouksensa sunnuntaina helmikuun 16 paivana. Tilaisuus aloitettiin veisaamalla yhteisesti virsi Heniki armon tuoja. Sen jalkeen paikallisosaston puheenjohtaja, maisteri Teppo Samooja avasi kokoukSen. Han totesi paikallisosaston toiminnan olleen menestyksellista ja tuloksellista. Han viittasi mytis inkerilaisten yhteisiin toimintasuunnitelmiin ja julisti vuosikokouksen avatuksi. Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin sen avaaja ja sihteeriksi rehtori. Heikki Myllari. POytakirjan tarkastajiksi valittiin Lyydia Adel ja Jooseppi Klemettild.

Paikallisosaston sihteeri Heikki 1\tIyllari esitti toimintakertomuksen paattyneelta vuodelta. Siita ilmeni, etta paikallisosaston toiminta on edelleen ollut vilkasta ja monipuolista. Jul latilaisuuksiin, joita on jarjestetty kirkollisten juhlapaivien yhteydessa ja muulloinkin, on osallistunut paikkakunnalla seka kauempanakin asuvia heimolaisiamme •erittain runsaasti. •Ohjelman suorituksesta ovat huolehtineet lahinna paikallisosaston omat jasenet, mutta arvokasta ohjelma-avustusta on saatu myOs ulkopuolisilta, etuodassa Turun papeilta. Toimintavuoden aikana on jouduttu esittamaan useampia suruvalitteluja huomattavien inkerildisten heimotydntekijain ikuoleman johdosta. Huomionosoitusten kohteeksi ovat joutuneet monet merkkivuosia tayttaneet naikallisosastomme uskolliset jasenet. Paikdllisosaston alaosastoista on mainittava vilkkaasti ja saannO11isesti toimiva ompeluseura, joka edelleen kanden viikon valiajoin kokoontuu osanottajiensa kodeissa. Laulukuoraa on johtanut Juho Talonpoika. Se on esiintynyt useissa juhlatilaisuuksissamme. Niinikaan kitarayhtyeen esityksia olemme saaneet kuulla. Vuosikokous hyvaksyi yksimielisesti toimintakertomuksen todeten sen asiallisesti laadituksi.

Rahastonhoitaja Matti Suomalainen esitti tilikertomuksen paattyneelta toimintavuodelta. Varojen hoidossa ei ollut mitaan muistuttamista. Rahastonhoitajalle lausuttiin kiitokset hyvin suoritetusta tyiista. Voitlin todeta, että paikallisosaston taloudellinen tila on verrattain hyva. Turun Hansallinen Kirjakaunpa on tukenut slid vuosittaisella ilahjoituksellaan. Johtokunnalle myannettiin yksimielisesti vastuuvapaus. Todminta- ja tilikertomuksen johdosta kaytettiin useita puheenvuoroja, joissa lausutittin tunnustuksen ,sanoja johtokunnailile sen toimihenkilOille hyvin suoritetusta tyOsta.

Erovuorossa olleet johtokunnan vakinaiset jasenet Matti Suomalainen ja. Jooseppi Klemettila valittiin uudelleen johtokuntaan seuraavaksi 3-vuotiskaudeksi. Tilintarkastajiksi tulivat Veikko Hamalainen ja Toivo Jamsa, varalle Keijo Korkka. Jasenmaksuksi suosit.ellaan edelleen nyt voimassa olevaa, joka on perheen ensirnmaiselta jasenetltd 3 markkaa ja seuraavilta 1 markka. Esitettiin toivomus, etta Inkerilaisten yhdistys painattaisi jasenille tulevat jasenmaksujen kuittauskortit. Rahastonhoitaja esitti talousarvion seuraavalle vuodelle. Se hyvaksyttiin sellaisenaan. Jasenmaksujen kerdajiksi valittiin Jooseppi Klemettila ja Toivo Jamsa, lehtien asiamieheksi Lilja Nappu, paaemannaksi Lyydia Adel ja apuemanniksi Miriam Romana, Niina Levoska ja Tyyne Jamsa.

Virallisten asiain tultua si Juho Hartikainen ilausui runomuotoiset onnittelut Juho Talonpojalle tä-

man syntymapaivan johdosta. Siind kaunein sanoin mainittiin, kuinka Juho Talonpoika on aina tahtanut kirkastaa raamatun totuuksia meille ja toivotet'tiin "Daljon onnea ja menestysta, moneksi vuodeksi terveytta ja siunausta Taivaan Isan". Sen jalkeen maisteri Karli Salovaara Iahtbkohtanaan askeinen Kasvatuksen parva piti mielenkiintoisen esityksen kansalaiskoulun toiminnasta ja etenkin sen kasvatuksellisista paamaarista. Vieth. Heikki Myalari piti esitelman inkerildisten yhdistystoiminnasta. Sitten seurasi kahvitarjoilu ja vapaa seurustelu.

Vuosikokouksen jalkeen pidetyssa johtokunnan kokouksessa valittiin virkailijat seuraavalle toimintavuodelle. Puheenjohtajaksi tuli edelleen Teppo Samooja, varapuheenjohtajaksi Juho Talonpoika, rahastonhoitajaksi Matti Suomalainen ja sihteeriksi Heikki Myllari. Naiden lisaksi kuuiuvat johtokuntaan Jooseppi Klemettila ja varajasenet Lilja Nannu ja Erkki. Mustonen.

H. M.

Tampereen kuulumisia

— Tampereen paikallisosasto perustettiin anonen yrityksen jalkeen v. 1958. Se lahti heti toimintaan varsin vilkkaasti, mutta hajosi myiihemmin.

— Ku• Tamnereella, ja sen ymparistOssa asuu varsin runsaasti toivottiin omaa o'sastoa uudelleen todmintaan. Tassa mielessa "tekohengitettiin "osasto henkiin. Se sai myiiskin omaₙ johtokunnan, joka pyrkii kokoamaan inkerilaisia yhteisiin tilaisuuksiin.

— Osasto pyrkii toimimaan samalla pohjalla kuin kaikki muutkin Inkerilaisten Yhdistys r.y:n osastot. Se pitad yhteytta ns. keskusjohtokuntaan ja osallistuu voimiensa mukaan inkerilaisten rakenta.viin toimintoihin.

— Erikoisesti tandennetaan sita, ettei osa.sto pyri olemaan kirkon 'alalahko. Koko toirninta perustuu evankelisluterilaiselle uskonnollemme. Sen paalle raikentuu isanmaamme menestys ja sen asujamiston, erikoisesti inkerilaisten, yhteen kuuluvuuden tunne.

— Osasto on jo nyt saanut tukea Kalevan srk:lta, joka on luovuttanut Kalevan seurakuntatalon seurakuntasalin osaston kayttbOn 2. paasidispaivana 30. 3. 1934 klo 14 pidettavaa tilaisuutta varten. Tilaisuudessa puhuu mm. rehtori Karanko. Tilaisuuteen pyydetaan saapumaan mytis lahiymparistOn .,a Valkeakosken Valiajallₐ kahvia.

— Tilaisuuden jai:keen on viraillinen kokous, jossa paatetaan muutamista osaston asioista. Kokous pyritaan saamaan lyhyeksi, koska em. tilaisuus vie jo oman aikans'a.

— Tampereen osaston tarpeeallisuuden maaraavat Tampereen set. Taman vuoksi odotetaan teen runsaasti osanottoa.

Helsinkilaisten helmikuun tilaisuus

Helsingin inkerilaiset kiokoontuivat helmikuuₙ tilaisuuteen 16 paivana kello 14 Stadionin lukusalissa. Sub Allanmaa taivotti vieraat tervetulleiksi. Tassa tilaisuudessa oil vieraanamme laaninrovasti Veikko Lehtinen Porvoosta. Sdestajdna toimi tohtori Kaisa RaikkOnen. Aloitettiin virrella "Tule kanssani Herra Jeesus". Alussa rovasti V. Lehtineₙ toi terveiset Ruotsin inkerilaisilta. Senja:keen hän siirtyi puhumaan Raamatun sanoista:

Turun paikallisosasto

jarjestaa paasiaisjuhlan toisena paasiaiispaivand, maaliskuun 30 paivand klo 14 Karjalaisten talossa, Itapellontie 2. Tervetuloa lahelta ja kaukaa tahan tilaisuuteen!

Johtokunta.

"Katso nyt mind tiedan, etta Jumalaa ei ole missaan muualla kuin Israelissa". Laaninrovaisti Lehtisen puheen jalkeen Kerttu Susi ja Aino Tuutti lauloivat duettona "On Herra suur" ja "Lahemma Jeesus". Rouva Piltti Raski niti arvokkaan uskonnollisaiheisen esitelman. Kahvitauon aikana juotiin pullakahvit, kyseltiin kutilumisia ja kerrottii n omia.

,Kahvitation jalkeen jatkettiin yhteislaululla "Terve tahtOnen taivahalla". Sitten p.o. puh.johtaja Kekki haastatteli Eeva-serkkua ja Johannes Kamara kertoi tarinan "Vendlainen sotamies ja upseeri tsaarivallan ajoilta". Tilaisuus lopetettiin lauaamalla Yhteisesti "Karjadan kmanailla". Seuraavan kerran kokoonnutaan samaan naikkaan maaliskuun 15 paivand kello 14. Siis tervetuloa ja nakemiin.

E. L.

Heisingin paikallis-osaston vuosikokous

lnkerilaisten yhdistyksen Heisingin paikallisosaston vuosikokous pidethin maaliskuun 2. paivana hello 19 kahvila Orsossa Helsingissa. Lasna oil 33 henknoll& Kokouksen avauksen suoritti paikallisosaston puh.johtaja Vainti Kekki.

Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin johtaja Antti Kekki ja sihteerina: toimi rouva Hertta Allanmaa. POytakirjan tarkastajiksi valittiin Antti Huurto ja Eino Susikallio. Kokous todettiin lailliseksi. Sihteeri Hertta Allanmaa luki vuosikertomuksen. Kuultiin tihkertomus ja tilintarkastajien lausunto. MyOnnettlin asianomaisille vastuuvapaus kiitoksella. Kuultiin to•mintasuunnitelma alkan•elle toimintavuodelle. Valittiin paikallisyhdistykselle toimikunta. Siihen tuilivat puheenjohtajaksi Vaino Kekki, varalle Vainif• Taina, sihteeriksi Hertta Allanmaa, rahastonhoitajaksi Sul° Allanmaa ja muiksi varsinaisiksi jaseniksi Eino Susikallio, Olga Jokelainen ja lda Riipinen seka varajaseniksi Kerttu Susi ja Elsa Luukkonen. Tilintarkastajiksi valittiin Antti Kekki ja Juho Tirranen, varalle Martti Kiuru. Toivottiin tilaisuuksista ilmoituksia lehtiin esim. Karj•la-lehteen. Ehdotettiin siirrettavaksi tuhatmarkkaa perusteilla olevaan lnkerilaisten sivistyssaati011e. Varsinaisen kokouksen jalkeen juotiin kahvit kuumien vienerleipien kanssa.

Lopuksi kajautettiin yhteisesti "Suloisessa su omessamme".

E. L.

Lalmiaikojen toirnintaa

Juhannukseksi Ruotsiin.

Helsingin paikailisosasto jarjestaa joukkomatkan Ruotsissa asuvien inkerilaisten kesajuhlille ensi juhannuksena. Osallistua voi kuka vain kunhan ajoissa suorittaa sitovan ilmoittantumisen os. VainO Kekki Helsinki Alberti•k. 15 A 7. Puh. 5344'7. Matka suoritetaan linja-autoilla patine asti. Paluu h:eti juhlien paatyttyd. Mita enemman meitd lahtee matkaan seta halvemmaksi tulee kustannus henkea kohti.

Jalkapa/loi/ijat.

Nyt isketaan oikein "maaottelun" merkeissa. Ensi juhannuksen.a iskevat yhteen Ruotsissa ja Suomessa asuvat inkerilais:et jalon jalkapalloilun merkeissa. Joukossamme on naljon jalkapalloihjolta. Ottakaanas yhteys Os. Sulo Allanmaa Helsinki Past. Jussiltaison tie 3-5 E 40. Puh. 478254. Joukko kokoon ja harjoitukset pystyyn!

Voimamiehet.

Ensi juhannuksena katsotaan kenen lihaksissa on ruista. Ruotsin inkerilaisten ke:saju:hlilla ottavat yhteen Ruotsin ja Suomen, inkerilaiset kOydenvetokilva•sa. Se on vanha inkerilainen voimamittely. Ken tuntee voimansa pursuavan ilmoittautukoon: Eino Susikallio, os. 4. linja 19 G 1. puh. 776958.

Mieslaulajat.

Nayttakaamme Ruotsissa asuville

Koulumuisto inkerista

Muistuu elavasti mieleeni eras syystalvi lahes kolm•on vuosikymmenen takaa. Oli menossa vuosi 1935 lnkerinmaalla. Koulut olivat aloittaneet toimintansa, toistaiseksi yield suomen-
joskin uuden ajan merkit jo olivat havaittavissa. Eras tallainen merkki oh se •etta uskonnollisten juhlien vietto oli julistettu barmaan. Tama merkitsi 'koululaisille sita, etta joulunakin all mentava kouluun. Juhlavana vallkeni jouluaamu. You aikana oli valkoinen lumi neittanyt m•a•n, mutta kunnollista rekikelia ei yield ollut. Koska temnp,elien ovetkin oli suljettu, ei nakynyt joulukirkkoon kiiruht:avia ihmisia, mutta joulkko meita koululaisi a ldhti taivaltaanaan kohti koulua. Huolimatt.a raikkaasta ulkoilmasta oli mielemane vahan haikea. Eras pojista sanoi: "Onkos tama nyt oikein, kun ei joulunakaan, saa olla poissa koulusta?" "Jo lisaksi on kylassa tanaan haat", lisasi toinen. Nain keskustellen saavuimme kouluun.

Ensimmainen tunti alkoi, mutta mielessamme olivat joulun vietto ja haat. Opetuksen seuraaminen oli raskasta. Tunnin paatyttya eras pojista sanoi: "Nyt, pojat, reput selkdan ja kottin!" Kaikki meidan kylan pojat olivat samaa mielta, ja nun painuimme juosten kottin paivystajan estelyista valittamatta.

Joulu kului hauskasti. Hauskat olivat myOs haat. Morsiussaattue oli vanhojen nerinteiden mukaan varikkaasti koristehu. Heidan tuloaan tervehdittiin pyss,ynlaukauksilla, ja riemuhuudoilla. Kohta siirryttiln herkkuja kukkuroillaan olevien roiiytien careen. Vanhat hadlantlut kaikuivat ja ilo oh

Arabia mielella menimme joulun jalkeen kouluun. Olimme sopineet siita, ettemme vastaa, kun opettaja kysyy karkaamisemme ja noissaolomme syyta. Paattavaisina astuimme luokkahuoneeseen ja istuimme
me. Jannitys kasv:oi opettajan tultua luokkaan. "Nouskaa seisomaa,n te, jotka jouluna karka•itte koulusta!" kuului opettajan tiukka kehoitus. Pact painuksissa nousimme ylbs. "Juho P-nen, °lilt° se nyt kauniisti te:hty, kun karkasit jouluna koulusta"? kysyi opettaja. En vastannut. Kysymys seurasi toista, mutts: vastausta ei
Sitten oii serkkuni Antin vuoro, mutta hanen hermonsa eivat kestaneet tiukan opettajan Odessa, vaan han tunnusti, etta se on rumasti tehty. Myds toiset tunnustivat tehneensa vaarin. Samoin ajattelin minaki• vastata, mutta kysymysta ei uusittu, vaan sensajaan sain onettajalta kuulla:, miten paatunut olin, kun en edes uskaltanut tunnustaa rikostani.

Tasty nousi suomalainen sisuni, ja paatin etten tally turnilla suutani avaisi. Opettajan nuhdesaarna paattYi tahan tanaan: "Sinussa on aika paljon luikurin verta!" *T.* P.

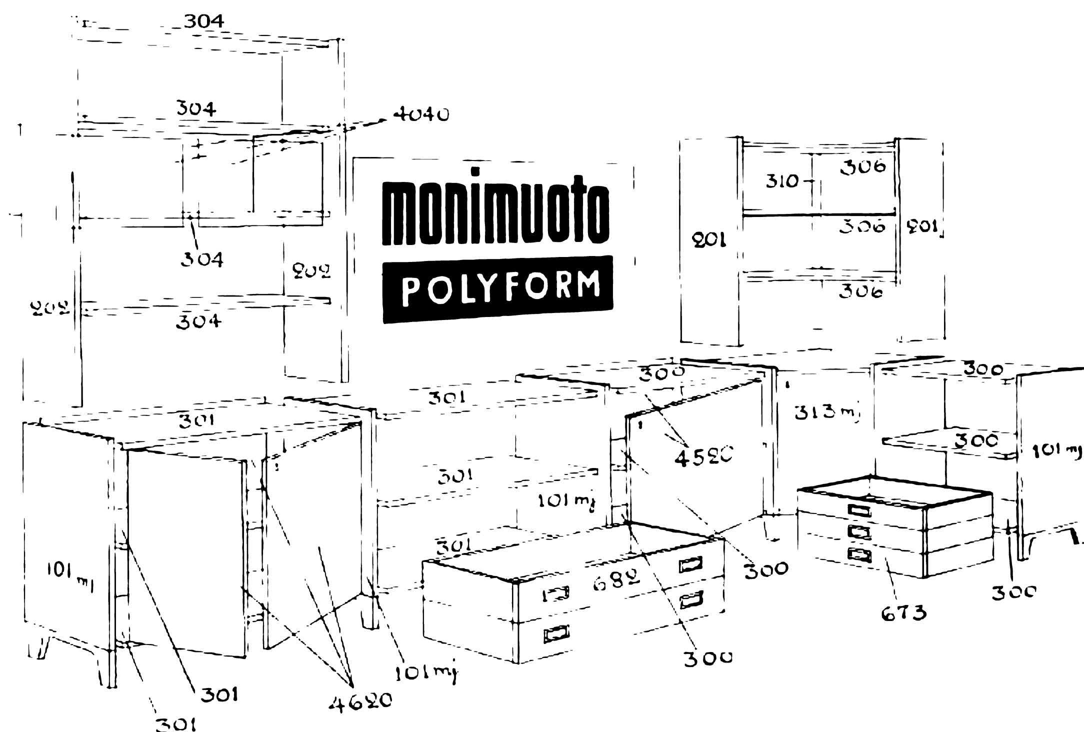
he molaisillemme kuinka heleasti laulu kaikaa. Miesilaulajia kaivataan Helsingin sekakuoroon. Rohkeasti vain mukaan. Ottakaa yhteys neiti Kerttu Susi Munkkiniemi, Riihitie 14 C 28. Puh. 46217:8. Esi-isasi olivat kuuluja laulajia. Ala ole heita pahempi vaan tule mukaan! Nyt Sinua tarvitaan.

Urheilijat.

Juhannuksena Ruotsissa asuvien heimolaisten kesajuhlilla on mm. yleiset urheilukilpailut useassa eri lajissa. Menkaamme joukolla mukaan ja osallistukaamme naihin kisoi•in. MyOs naiset.

HELSINGIN PAIKALLISOSASTON yhdessaolotilaisuus on Stadionilla 15. 3. 64 klo 14. *Huhtikuun* vastaava *tilaisuus* on Stadionilla 19. 4, 64 klo 14 Kaikki joukolla muka:an.

Osista koottava huonekalujarjestelma

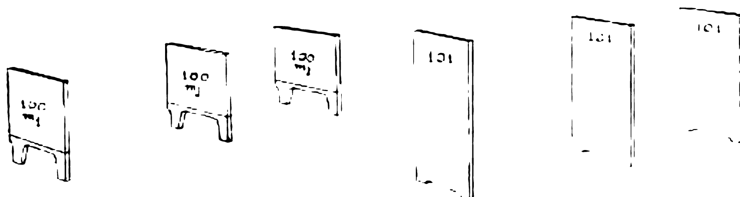
Yllaoleva kuva osoittaa minkalaisista osista MONIMUOTO rakentuu. Numerat osien pdalla viittaavat osaluetteloon. Patentoidun kiinnitystavan ansioista on MONIMUOTO koottuna yhta luja, kuin liimaten koottu huonekalu. Kokoaminen on niin helppo, etta sen pystyy jokainen itsekin suorittamaan. MONIMUOTOA voidaan lisata myohemmin seka sivuille end ylospain.

Kirjopuu oy.

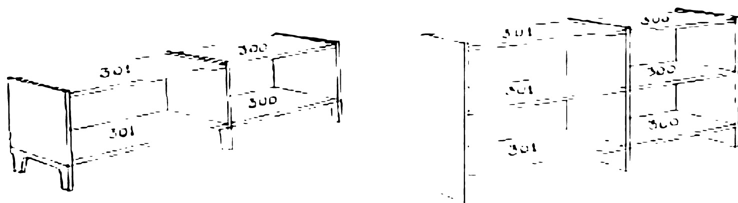
MYYNTI HUONEKALULIIKKEISSA ERI PUOLILLA MAATA.
KAYKAA TUTUSTUMASSA.

Myymala: Helsinki, Mannerheimintie 5
Puhelin 11 880

Min suunnittelette monimuoto ryhmanne

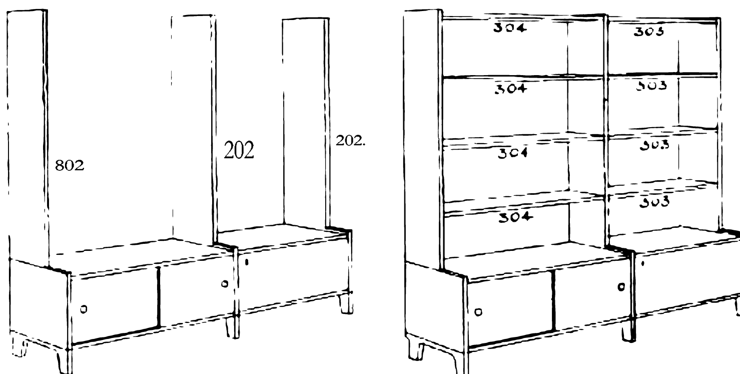
Valitsette lattiasivut 47 cm tai 77 cm korkeat mustin jaloin tai tavallisin. Kappalemadra sen mukaan kuinka suuren ryhman hal uatte.

Seuraavaksi tulevat alaosan hyllyt pituudet 56 cm, 76 cm ja 96 cm. Naha voitte yhdistella haluamallanne tavalla.

Jos haluatte kaappeja valitsette over taustavanereineen. Ovia on seka liuku, etta lukittavia saranaovia. Kaikille hyllypituuksille 29 cm korkeat ovet ovat yhden hyllyvalin korkuiset, 59 cm kanden hyllyvalin korkuiset. Laatikostot ovat yhden hyllyvalin korkuiset.

Viimeiseksi tulevat yldsivut ja ythosan hyllyt. Ylasivuja on 4 eri korkeutta, niita voidaan myOs asettaa paallekkain.

monimuot

POLYFORM

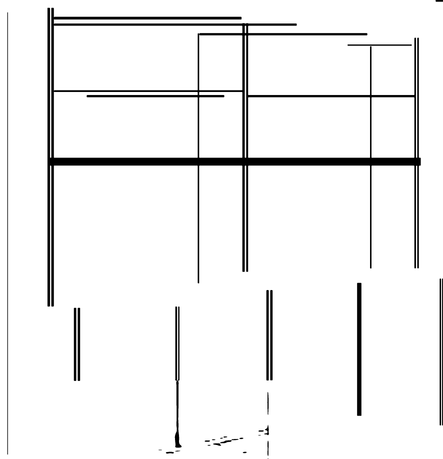
OSALUETTELO JA HINNASTO 1. 1. 1964

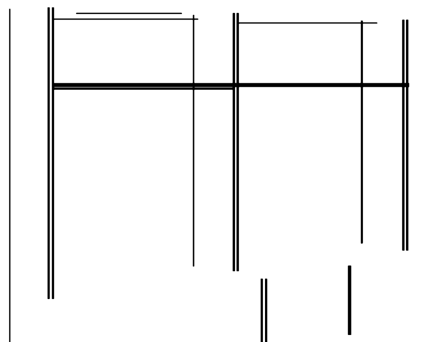
N:o	Osa	Mitat	Mah.	Teak.	Tammi
100	LATTIASIVU 2 hyllya	47X35	24:00	26:90	27:90
101	3 '	77X35	29:80	33:60	34:60
103	3 "	77X22	24:00	26:90	
100 mj	LATTIASIVU mustin	47X35	26:90	29:80	
101 mj	jaloin	77X35	32:70	36:50	
103 mj		77X22	26:90	29:80	
200	YLASIVU 2 hyllya	60X22	21:20	24:00	24:00
201	3 "	90X22	26:00	28:80	28:80
202	4 "	120X22	31:70	35:60	35:60
207	5 "	150X22	38:40	42:30	42:30
300	HYLLYLEVY	56X35	16:40	18:30	18:30
301		76X35	17:80	19:70	19:70
302		96X35	19:70	21:60	21:60
303	HYLLYLEVY	56X22	13:00	14:40	14:40
304		76X22	14:40	15:90	15:90
305		96X22	16:40	18:30	18:30
322	LEHTIHYLLY	76X(22)	20:20	2.2:10	22:10
332		76X(35;	24:00	21,:00	26:00
335	KIRJOITUSLEVY	76X50	30:80	34:60	34:60
336		96X50	33:60	37:50	37:50
4000	PUUTYONTOOVET	56X29	21:20	23:10	23:10
4010	taustavaneri	76X29	23:10	25:00	25:00
4020		96X29	25:00	26:90	26:90
4030	LASIOVET Jalo-	56X29	14:40	14:90	14:90
4040	puutaustavaneri	76X29	16:40	16:80	16:80
4050		96X29	18:30	18:80	18:80
4510	KAAPINOVI + Taus-	56X29	26:00	28:80	28:80
4520	tavaneri	56X59	38:40	42:30	42:30
4610	KAAPINOVET	76X29	44:20	49:00	49:00
4620	taustavaneri	76X59	59:60	67:20	67:20
4710		96X29	46:10	51:90	
4720		96X59	65:30	73:00	73:00

N:o	Osa	Mah.	Teak.	Tammi
614	KONEKIRJ.LIPASTO 76X35	132:50	148:80	
500	YHDENHYLLYVALIN 56X29	4:80	5:30	5:30
501	TAUSTAVANERIT 76X29	5:30	5:80	5:80
502	(uriin) 96X29	5:80	6:30	6:30
503	kulmaan 53X29	4:40	4:80	—
	TAAKSENAULATTAVAT JALOPUUTAUSTAT	14:40	16:40	16:40
1258	KANNATUSKISKOT LISAHYL-LYJA VARTEN 4 kpl 77 cm sivuille	6:80	6:80	6:80
671	LAATIKKOSARJAT 56X35 hyllyjen	27:90	30:80	—
673		55:70	61:50	61:50
682	LAATIKKOPARI 76X35 hyllyjen	55:70	61:50	61:50
312	ALAKULMAHYLLY 35 cm 58X 58	28:80	31:70	31:70
307	ALAKULMATUKI 3 hyllyd 77	13:50	14:40	14:40
306	YLAKULMAHYLLY 22 cm 58x58	26:90	29:80	29:80
316	TV 22 cm 71X71	33:60	37:50	—
309	YLAKULMATUKI 2 hyllyd 60	9:60	10:60	—
310	3 " 90	10:60	12:00	12:00
311	4 " 120	12:50	14:40	14:40
313	KULMAKAAPPI seindpituus 60 cm korkeus 77 cm	195:90	216:00	218:00
313 mj		201:70	221:80	—
315	TV-KULMAKAAPPI seinapituus 73 cm korkeus 47cm	178:60	197:80	–
315 mj		184:40	203:60	—
608	LEVYSOITINLIPASTO lattiasivujen N:o 101 76X35	126:80	139:20	–
610	BAARIKAAPPI lattiasivujen N:o 101 valiin 76X35	119:10	131:60	—

LMonimuotoJ

POLYFORM

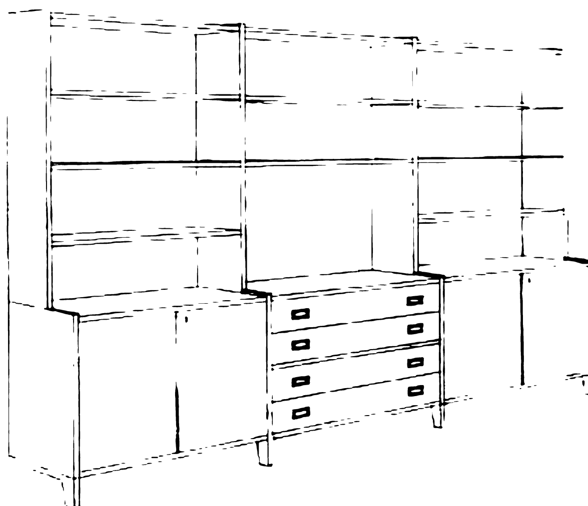
M-315
Leveys 158 cm, korkeus 197 cm
Hinta:
Mah. 511,30, teak 571,50, tammi 574,50

M-313
Leveys 158 cm, korkeus 167 cm
Hinta:
Mali. 394,00, teak. 436,30, tammi 430,60

Haluatteko suuren vaiko pienen, matalan tai korkean hyllykiin.

MONIMUODOSTA lOytyy aina ratkaisu joka mielyttda Teita.

MONIMUOTOA toimitetaan juuri Teidan kotianne silmalla pitaen.

M-316
Leveys 236, korkeus 197 cm.
Hinta:
Mah. 806,80, teak. 898,00, tammi 890,40

Myynti: HUONEKALULIIKKEET ERI PUOLILLA MAATA.

Tervetuloa tutustumaan.

Ela'vää luterilaisuutta Virossa ja Latviassa

Askettain palasi Moskovasta Suomen kirkon valtuuskunta, joka parin viikon ajan oli vieraillut Neuvostoliitossa. Valtuuskuntaan kuuluivat piispa Martti Simojoki, professori Aimo T. Nikolainen ja ladninrovasti Samuel Lehtonen, oli matkalla mukana rouva. Aune Simojoki. Piispa Simojoki on matkavaikutelmista kertonut seuraavaa:

Kutsun matkalle olivat esittaneet Eestin ja Latvian luterilaiset kirkot arkkipiispojen Jaan Kiivitin ja Gustav Tursin johdolla. Olimme nain ollen ensi sijassa naiden luterilaisten kirkkojen vieraina. Matkan aikana kuitenkin pian osoittautui, eta ortodoksinen kirkko kaikkialla, missa vierailimme, osoitti meitd kohtaan mitd suurinta huomaavaisuutta ja vieraanvaraisuutta. Lisaksi tapasimme seka. Leningradissa etta Moskovassa Neuvostoliiton baptistikitkon johtohenkiRiitd. Ndin ollen meilla oli tilaisuus monipuolisesti perehtyd kirkkojen eldmddn ja vaihtaa ajatuksia.

Matkamme kohokohdiksi muodostuivat Tallinnassa ja Riiassa pidetyt jumalanpalvelukset, joihin oJ i kokoontunut kansaa kirkon tdydeltd ja joissa saarnasimme. Seurakuntaveisuu oli voimakasta, samoin kuorolaulu, ja tunnelma oli harras.

Hyvin voimakkaan vaikutelman saimme mybs saadessamme olla Moskovassa patriarkka Aleksein juhlaliturgiassa, jossa yli kanden tunnin ajan seisaallaan oli saapuvilla n. 6.000 eri-ikdista uskovaista. Suomalainen valtuuskunta esiteltiin 85-vuotiaalle patriarkalle, joka korkeasta idstddn huolimatta edelleen aktiivisesti johtaa kirkkoaan nuorten ja voimakkaiden (kirkonjohtajien avustamana. Eri kirkoissa ja seurakunnissa, joissa vierailimme, saimme vaikutelman eldvasta seurakunnasta, joka ammentaa uskomme ehtymdttOmista, aarteista.

Neuvostoliitossa voimassa olevien lakien mukaan kirkon toiminta muodostuu toisenlaiseksi kuin esim. meil- Suomessa. Opetustyata ei kirkko voi suorittaa, koska valtio huolehtii siitd, ja tdmd tietenkin on meiddn luterilaisten seurakuntaeldmdmme kannalta arka asia. Sita suurempi huomio on kiinnitettdvd jumalanpalveluksiin ja saarnoihin sekd yksityiseen sielunhoitoon. Diakoniatyti ei liioin kuulu kirkkojen ty6hOn.

ArteiStista propagand harjoiketaan vapaasti, mutta kristittyjen henkiliikohtainen elarndntodistus vaikuttaa ja kokoaa ihmisia sanan ja sakramenttien ymparille.

Pappiskoulutuksesta kirkot itse huolehtivat, nun etta pappistarve saadaan typiytetyksi. Oso:ituksena kirkkojen toiminnan elinvoimasta voin mainita, etta esim. Tartossa, jossa rnyOs vierailimme, on toiminnassa kolme luterilaista seurakuntaa, samoin Tallinnassa, ja Riassa niita on talla haavaa seitsemantoista. Moskovassa tans on kdytbssd, viisikymmenta ortodoksista kirkkoa, joihin kokoontuu runsaasti vaked. Kirkkojen kaikki toiminta on luonnollisesti taysin vapaaehtoisten kannatuksen varassa.

Matkamme yhteydessa meilla oli tilaisuus tutustua Neuvostoliiton muuhunkin kuin, kirkolliseen elarndan. Kaikilla paikkakunnilla valtiovallan asianomainen uskontoasioiden virancvmainen oli huomaavaisena ja avuliaana oppaanamme. Saimme vieraillla mm. Moskovan ja Tarton yliopistoissa, joiden rehtorit ottivat meidat vastaan, Tallinnassa ja Riiassa olimme kaupunginjohtajan vieraina ja meille naytettiin niitd saavutuksia, joihin Neuvostoliitossa on sotien jdlkeisend

Huonekalujen markkinoinnin uranuurtajaa haasialtelemassa

Huonekaluala, kuten muutkin tadouseldman, eri toiminnot, on Phut jatkuvasti kehitysvaiheiden alaisena. Kuten muistamme, hankittiin yield kolmekymmanduvulla ja sotien ja:keenkin kokonaisia kalustoja, jolta tehtaat olivat va:mistaneet yhdeald kertaa myytaviksi. Torten kodeista tuli monissa tapauksissa muutoin samandaisia, patted verhot yms. muodostivat persoonallista leimaa.

Sotien jarkeinen rakermustana johti valtaosaltaan pdenten asuntojen rakentamiseen, ei useimmissa tapauksissa ole ollut tilaa ostaa suuria kalusteita. Ajattelutapa on muuttunut. Viimeisten kanden, vuosikymmenen aikana onkin koteihin kalusteet hankittu sovittaen kullekin haven kayttiiiinsd ja huonetidoihinsa sonivat huonekalut ostamatta enaa n.s. standardiryhmid. Nain totesi lehdellemme osista koottavien huonekalujen Suomessa markkinonmin uranuurtaja, huonekalualella kansainvalisestikin tunnettu toimitusjohteja Simo Karhu, joka. omasta alastaan kertoi seuraavaa:

Viisikymmenluvun ▪alkuvuosina, kun asuntorakennustuotanto elpyi ja johti valtaosaltaan Aravankin myOtdvaikuttamana p•enasuntojen rakentamiseen, olivat huonekalualan yrittajat uuden tidanteen edessa. Oli paneuduttava kysymykseen, kuinka huonekaluala voi parhaiten palvella, asiakkai:ta muuttuneissa oloissa. Kun lattiapintaalaa tuli vahan kaytettavaksi, oh luonnollista, etta huoneiden seina- ja kulmatilojen hyvaksikayttii taloudedtavalla tuli huomion kohteeksi. Useimpien ihmisten mita eri-

Toimitusjohtaja S. Karhu

laisin ajatustapa ja kalusteilta toivottava yksilollinen palvelumandollisuus oli otettava suunnitelmissa huomioon. Ndin osista koottavat kalusteet, jortka mandollistavat jokaisen kayttOtarpeet hanelle sopivalla tarvalla tyydyttavat ratkaisut, ikaankulin puristuivat esille. Kansainvalinen, selviin sopimuksiin perustuva yhteisty6 on ratkaisevasti edistanyt markkinoinnin toteuttamisen tehoa ja nopeutta. Suunnittelu, painotuote, erikoiskoneja vdlikulut on torten voitu jakaa suurten markkinoiden kesken. Pienen maan teollisuudella on pienet markkinat kotianaassaan ja talla aladda on toistaiseksi vientimandollisuudet °heat vdhaiset. INdin ollen ainoa mandollisuus oli alan johtavien valmistajien kanssa kansainvdlinen yhteisty6 kustonnustan alentamiseksi. Todetun tosiasian oivaltaen esitin Frederician kevatmessuilla Tanskassa vuonna 1954

---

aikana paasty. Saatoimme todeta, ettd sumnalaisina vieraina olimme kialle tervetulleita.

INKERILAISTEN YHDISTYS R.Y. saantiimddrainen VUOSI-KOKOUS pidetaan sunnucntaina huhtikuun 12 paivana 1964 hello 14 Helsingissd Viipurilaisen osakunnan huoneustossa Mannerheimintie 5. Tervetuloa joukolla mukaan!

Toimikunta.

sopimusyhteistyata nyttemmin huonekalualan jdavittOrnasti kansainvalisesti kuuluisimmalle suurimpiin saafvutuksiin padsseelle ▪rkkitehti, te:htailija Poul Cadoviukselle. Sopimus tehtiin ja yhteist▪6 on ollut modemminpuolisesti edullista. Toiminimemme markkinoimat MONIMUOTO kalusteet ovat tkaankuin autoalan Ford, ROYAL on Chewrolet, ■kuitenkin erolla, etta ma vadmistetaan Suomessa. Kirjopuun FINLAND SYSTEM k:alustesarja on saavuttanut ilanduttavaa menestystd, jopa viennissakin. Vuonna 1963 Suomesta USA:hall huonekadujen viennista ,toimitti Kirjopuu Oy. 1/7 osan, joskin vientimaarat ovat vieda Suomesta pienet kaikkiin maihin yhteisviennin arvon noustessa vuonna 1963 vain hieman aide 10 midjoonaan nykymarkkaan. Tanskan vastaava vienti on yli 10 kertaa suurempi.

Me jokainen pyrimme tytissamme saavutuksiin. Kiitollisena totean Isam_ me puuseppameStari Matti Karhun °pettaneen kodmelle pojalleen puusepan ammattitaidon. Teollinen valmistuksen toteuttaminen jatkosodan keen Viipurista siirtyneend ja n.s. tyhjasta aloittaneena ei ole aina helppoa. Aladdamrne on ma:assamme ylitarjonnasta johtuen erittdin kova kilpailu, Ty6 kotien hyvaksi, kaytanniillisern- viihtyisammin ja kauniimmin kalustamiseksi on perheonnea lisdavad. Vahainenkin, menestys nain arvokkaassa asiassa antaa todedlisi:nta tyiin iloa, totesi johtaja Karhu Iopuksi.

Milkkulaisten "Jokimaki"

Viime kerralla kertomukseni padttyi etta aloin hoputtaa itseani "rekkie ja makkie". Enka ollenkaan ihmettele sita, kun "maki"-sana mainitaan sedlaisilia paikkakunnilla, jossa maan Pinta on kumpuilevaa. Ste: matkalainen laskeutuu laaksoon, josta mitten nousee korkeadle ku,kkulalle. paikkoja yleisesti nirnitet- makisiksi maiksi. Makiset maat olivat Vuoleen kirkon ymparistOssa., Taksovassa ja Lempaalassa, samoin kaikkialla Karjadan kannaksella.

Mutta Laatokan ranAamoisemat olivat laajalla alueedla, yhtalaista tasankoa. Siksipa. Mlikkulaisissa, ainakin Alakylan ei muita makia ollut, kuin ainoastaan, joki-maki, jonka parhaiten tudivat tuntemaan, hevoskuormien kudjettajat ja tapsilauma.t, jotka talvikaudet kelkkoinensa rampivat jokimaessa ja kiistelivdt keskenansa siita, kenen kelkka kalkkein pitemmalle diukuu. Muuta heilumuotoa ei kotikylassani sildoin tunnettu, etka viime vuosisadalla yield kansakouluakaan kylassani nun joki-maki houkuttedi kelkkaansa nousevaa nuorisoa, lahelle rippikouluikavuosiin saakka.

Enimmi$_n$ kaytettyjd maenlaskupaikkoja olivat Ala-kylassd: Vironsepanmaki, Kirkonmiehen-maki, Anttilan-maki, Simolan-maki, Karhun-maki, ja Kaurilan-maki. Luetteloa voisi jatkaa, enemmankin, mutta kun lahiaikoina tulee esille sukunimien selostus, niin siina yhteydessa tulevat joki-maki-paikkojenkin nimet mainituksi. Jokaiselle Ala-kylan asuk_ kaalle oli kotitalonsa jokimaki dahednen ja rakas. Olimme siihen jokimaen rinteeseen dkaan kuin 'kiinnikasvaneet.

"Kun lapsupteni ajan hellimman Siella leikin kanssasi, Niin armors sua ainiaran, Ma muistan ijati." (Jatkuu)

Toiste disaa *Matti-setd.*

luettelo Lempaalan seurakunnan kylist5 1670 luvulta

Jotta lukija voisi saada luettelosta jonkinlaisen kasityksen senaikaisesta kylien sijainnista, osoitan niiden suun- •an Lempaalan jarvelta katsottuna.

Mackis (Makkiinkyla) ja *Korolsaari* (Koronsaari) olivat koilliseen jarvelta katsottuna.

Levankylti, Tafikyla, Corosso, Nauenbergh, Letusa, Korkimaki (Pieni Korkeamaa) ja *Sella* olivat pohjoiseen pain jarvelta katsottuna.

Lukinlinki, ja *Kiriselki* (todenmukais•sti — Kirjaisalo) olivat luoteeseen jarvella katsottuna.

Uzanova, Gorilkina, *Kudabergh, Urfila* olivat lanteen jarvesta (Suojarven ja Lemp.jarven

*Emi*lla ja *Pacha* olivat my6s lanteen j arvesta (Silantoj arven ja Lemp.jarven

Lembola 'kirkko oh merkitty olevan jarven salmen lantiselld rannalla.

Torp (ehka tompa) ja *Truten* kylat on merkitty olleen kirkosta etelaan lbhella rantaa.

*Korf*en, Walatula, Patula, Mustala (Mustile), *Ihen, Mensula, Gorka,* Ledna olivat jarvesta kauemmas lanteen ja siten, etta Korfen kyla oh pohjoisin ja Ledna etelaisin.

Lembala kyla (Lempaalan kyld) oli merkitty olleeksi Roikanjarven korkeudella valtatien varrella. Huom. Kirkon nimi oli merkitty Lemboloksi.

Harpola (Harpala), *Petrofsina, Nitola* (ehka Nikittala), *Kuivas Paneroman, Samoisio, Einola* (O•-naala), *Pettinoja* (Lieskula) ja Happasaari (Haapasaari) olivat Lempaalanjarven itanuolelle. 1Kuivas, Samoisio ja Einola ovat merkitty olevan Grusinajoen latvojen rannoilla ja Pettonojan Vuoleenjoen

Ahaladva (Ohaletva) ja *Kuittola* olivat etelaan pain Lempaalan jarvesta kaukana lahella Vartiamaked. Kuittola kylad ei cie merkitty ollenkaan Juuso Mustonen kartassa.

Edella esitetyn luettelon mukaan 1670 luvulta oli Lempaalan sourakunnass• 39 kylaa ja kirkko. Juuso Mustosen kaftan vuodelta 1930 mukaan Lempaalassa oli 85 suomalaista kylaa. Li•a.ysta :oat 46 kylaa. Aikaakin rnena siihen n. 250 vuotta.

Luettelosta voitaneen lOytaa noin 12 kylannimea, jotka ovat "eldneet" naihin vuosiin saakka, joskin vathan muuttuneina. Mielenkiintoista olisi tietaa, mita on kaynyt niille 27:·11e kylannirnelle, jotka oli vaannetty vendjaan ja ruotsiin. Ehka osa Mista muutti nimensa suomal•iseksi, osa muutiti nimensa merkitsemaan muuta kuin kylad. Voidaan myttis olettaa, ettd soden aikana moni nimi "kuoai" kyldnsa mukana.

J. T.

Tiedustelu

Vuosina 1922-1939 ilmestyi "Suoma/ainen *Ink*eri"-niminen julkaisu, jonka toimittajina olivat Vain6 Salminen ja. Juuso Mustonen. Kenella taman julkaisun vuosikertoja tat vaikkapa vain irtonumeroita? Tahtoisitko auttaa "Viestin" toimitusta ja myydd taikka lahjoittaa •iita? Toimituksen arkisto on naet hyvin epataydellinen. Taydennettyamme :arkistomme voisimme loput lahettaa muualle, esim. Ruotsiin, josta on kysytty Inkeri-aiheisia, vanhoja 1ehtia. Arv. vastauksistanne kiitollisena

Pdatoimittaja

°so:Re: Helsinki, Korkeavuorenk. 10. A. 18.

Kolppanan seminaarin viimeinen johtaja maisteri Kaapre Tynni

Kun nyt on kulunut yksitoista vuotta joLtaja K. Tynnin kuolemasta, nun on syyta "Viestin" lukijoita varten otta.a tarkasteltavaksi taman lnkerin suomaLaisten anerkki:miehen elamanty6, persoonallisuus ja vaiheet. Ajan muuttaessa perspektiiveja nen vaistyy, arviointi on ,helpompi suerittaa ja saa se mytis objektiivisen luonteen.

Han oli syntynyt v. 1877 KolOpanan seurakunnnn Ala-Sakoskan kylassa. Kyla sijaitsi Hatsinan kaupungin valittOmassd. yhteydessd. Vilkas ja opinhaluinen polka joutui opimtielle. Kun Kolppanen seminaarin X:nnen oppivuoron oppilaat v. 1900 olivat paattamassa seminaarikurssia taitevan johtejansa maisteri Pietari Toikan johdolla oh valmistuvien onettajien joukossa my6s tarmokas opettajakokelas Kaaoro Tynni, josta sitten seitsemantoista vuotta myOhemrnin tuli saman opinahjon •ohtaja. Kun silloinen seminaarin jontaja maisteri Pietari Toikka oil kansalli•en heratysajan miehia ja taitava kasvattaja sai han my6s kasvattinsa kansallisesti heraamdan ja samoja ihanteita palvomaan. Paatettyaan seminaarin Tynni toimi opettajana v:een 1902 Pietarin suomalaisen seurakunnan Katrinen hovin lkoulussa. Han paasi syksylla 1902 oppila,aksi Pietarin op e tt a j a inst it uutti-nimiiseen kasvatusopilliseen korkeakouluun. Suoritettuaan taman °piston oppijakson kevaalla 1905 kaupunki- eiv porvarikoulunopettajan oikeuksilla toimi han opet•ajana Pietarin saksala,isessa orpokodissa, Pietarin suomalaisessa yhteiskoulussa ja ruotsalaisen P. Katriinan seurakunnan koulussa. Kaapre Tynnin voimakas tiedonhalu vet hanet jatkamaan mointojaan Suomeen. V. 1912 han La•ppeenrannan yhteiskouausta kasin suoritti yhoppilastutkinnon ja siirtyi syksylaa 1913 Helsinkiin jatkamaan orpintojaan yliopistossa ja suoritti filosofiankandidaattitutkinnon v. 1917. Opiskeluaikanaan han toimi helsinkilaiskouluissa opettajana ja talloin hanella oli hyvd tilaisuus tutustua Suomen koululaitokseen ja sen toimintaan, mika suuresti lisasi hane.n Datevyyttaan tulevana Kolppa_ nan seminaarin johtajana. V. 1917 maisteri K. Tynni valittiin, Ko•Dpanan seminaarin johtajaksi, mutta ty6 siella muodostui lyhytaikaiseksi, silla v:n 1919 tapahtumien keskella haven: oli perheineen ja oppilaineen siirryttava Viron kautta Helsinkiin. Taalla seminaarikurssi haven johdollaan paatti opintonsa v. 1920, jolloin my6s Kolppanan, seminaarin. 57 vuotta kestanyt toiminta on katsottaiva paattyneeksi. Taman jalkeen j'ohtaja K. Tynnin opettajatoiminta jatkui Suomessa yli kolme vuosikymmenta useissa: helsinkilaisissa oppikouluissa seka kaupall•sissa in teollisuusoppilaitoksissa.

Johtaja K. Tynnin aikana Kolp13anan seminaari baajennettiin yhteiSseminaariks•. Kirjasto sai huomattavia taydennyksia. Opettajavoimia, samoin lisattiin. M.m. maisteri Niemela kuttiin Suomesta, oroettamaan luonnonhistoriaa ja maantietos. ltsehallinnon ja omatoimisuuden pohjaala toimi oppilaskunta vilkkaasti johtajan vaivonnan :alla. Varsin kehittavia olivat opintoretket museoihin ja teattereihin. Johtaja K. Tynni oil vaativa jarjestyksen mies ja pidetty johtajapersoonallisuus. Herbert-Ullerilaisessa muodossa kasvatusoDpia harrastettiin. Ih• nteena oli siveellinen luonne ja paljon hyvia harrastuksia, mika on yield. tamankin Daivan kasvattajien paaperizate. Johtaja K. Tynnin opetus oli ytimekasta ja mieliinpainuvaa. Pieneksi naytteeksi muistan kertoa

esimerkin psykoIogia$_{n}$ tunniIta. Mika on stein? Tahan johtaja vastasi: "Sielu o$_{n}$ asia, jonka avuIla koIemme, tiedamme, tunnemme, tandomme, ajat•elemme, ja pystymme sopeutumaan eIaman vaatimusten mukaisesti." Tuskin nytkaan voidaan vaittaa tats madriteImaa vastaan. Johtaja. K. Tynni oIi tosin Iuanteeltaan k.aleerinen, mutta hyva opettaja ja Iamminsydarninen ihminen.

Tama peda.googinen nuoli oId 'Iarked osa hanen eIarnantehtavastadn. Mutta hanen he/Admen skaalansa oId yieId laajempi. Tynni osallistui lukui:siin yhteiskunnaIIisiin ja sivistyspyrintOihin. Niinna han toimitti "Uusi Inkeri" -Iehtea 1903 ja "Neva"-iehtea vv. 1907 —4910 sekd inkerilaisille julkatstua "Kansalaiskalenteria". Loogista ajattelua osoittavat hanen kirjoituksensa. Sanonta on sujuvaa ja joskus luonteeitaan hyOkkadvaakin., mutta aina asiallista ja rakentavaa pohjaltaan.

Suuri ansio ha.neIla: oIIi varsinkin inkeriTaisten raittiusyhdistys "Inkerin" ja valistusseura "Soihdun" vireassa toiminnassa. Monism suurissa
sa han oiI nidetty juihIapuhuja. Johtaja K. Tynni omistautui jatkuvasti yield vanhuutensa paivinakin tukema:an Inkerin suomalaisten sivistysh.arrastuksia toimien inkeriIaisten jartestOjen tarmokkaana ja kunnioitettuna johtohen.kikina.

Vaikka, nierten Iehd.e$_{n}$ puitteissa ei ole tilaa laajemmalle henkitOtutkimukseIIe, ha,Iuan yieId madni•a., etta keSaIla 1916 johtaja K. Tynni kerasi arvokkaan kokoeIman kansanrunoutta Hevaalta. Han on mytis kirjoittanut tutkieimia Inkerin historiai$_{n}$, j.a kouluIaitoksen alalta ja juilkaissut teoksen nKymmenen kohtalokasta vuotta".

V. 1908 johtajo. K. Tynni
avioon opettaja LiIja Piinposen kanssa Venjoen kirkossa ja haat vietettiin KanttoriIassa.. Arvokkaan eIamantyOn on suorittanut anyOs asken m.anaIle mennyt rva Lilja Tynni tukiessaan miestaan taman m.anissa arvokkaissa pyrkimyksissa.

Ohdake ja lahteensilmii

lhmisid on yritetty jakaa ryhmiin monin eriIaisin nerustein. Sono:than esim. etta on :kandenlaisia ihmisia: seItaista, jotka sytyttavat valo.a, missa. 'kuIkevatkin ja. seIIaisia, jotka koko ajan kulkiessaan sammuttavat vaIoja..

Voitaisiin puhua my8s ohdake- ja Iahteensilmaihmisista. Ohd.akeihmis,et ovat taynna itseaan ja aina piikit pystyssa ymparistbansa, vastaan. Lahteensilmaihmiset taas ovaI unohtaneet itsensa muiden ihmisten vuoksi. Heidan eIamansa sataisuus ei synnynnaisessa Iohjakkuudessa, vaan
etta heiIla on voimansa JumaIassa ja etta heiIld on mieIessansa nyhat matkat. Kaska he oval itse IOytaneet teen, he voivat muuttaa Moisten kYYneItaIakson Iahteitten maaksi.

N. B.

Levity omaa lehtei!

Painovirhe oh nujahtanut viime numerossa oIIeeseen iImoitukseen. TiIaushinnat ovat, kuten muuIIoin on iImoitettu, kotimaassa 1/1 vsk. *5,00* ja ulkomaille *6,00* mk eika painvastoin. Muuten Amoitus oitaa. paikkansa. Siis — *Inkerildisten Viesti,* (Ana *lehti, jokaiseen* kotiin!

Tama heimonsa edustaja johtaja K. Tynni oh tuIisteIuinen inkerinsuoma-
joka kantoi korkealla valistussoihtua ja uhrasi kaikki voimansa kansansa :hyvaksi.

Toivo Leini

Mehilaishoidosta Inkerissa

"Viestimme" koilmannessa numerossa vuodelta 1963 pyydettiin lukijoitamme ilmoittamaan toimituks.elle missy ja kuinka laaj.asti mehilaishottoa on harjoitettu Inkeri,ssa. Taha n, mennessa on saatu seuraavat ilmoitukset.

Nimimerkki J. K. Tampereelta ,kirjoittaa: Allekirjoittanut 'kavi rippikoulua v. 1916 Koprhaan. seura.kunnassa. Silloin oli siella lukkarina YrjO Umming, joka naytti mehiTaistarhaansa ja kertoi, e.tta •aehilaiset ohvat opettaneet hartet puusepaksi. HOnella oli muistaakseni 50 yhteiskuntaa. Puutarha lathella Koprinan kirkkoa, ka.unlilla paikalla, pinta-alaRean noin Yksi hehthari. Rakennus oli komea, kaksikerroksinen talo. Lukkari Umming antoi meidan *mybs.* maistaa hunajaa, kun oli ensin kaikki palkart katseltu. YrjO Umming lei saanut senjalkeen hoitaa mehildisidan kuin pari vuotta, hanet vallankumouksen jalkeen vangittiin enka sitten ole kuullut .hanesta mitaan.

MyOskin minun synnyinkylassani ennen ensimmaista ma.ailm.ansotaa oli mehilaisten hoitaa. Juho Andrijasella old 10 yhteiskuntaa, Pietari Korpelsisella oh 8 yhteiskuntaa ja Paavali Ahtiaisella noon 30 yhteiskuntaa. Vallankurnouksen jalkeen Ahtiaisen nodka hoitj. mehilaisia, toisen /mailmansodan alkamiseen asti. Soda$_n$, puhjettua mehilaiset tuhoutuivat. Kuinka paljon niita oli, sits en, tarkalleen muista. Ku.nanitsan seurakunnassa mehilaishoitoa harra.stivat Matti Lampainen, Juho Lampainen seka Fain Lampainen. 'Karhunluosankylassa, oli YrjO Leppik, jolla oli mehildisid nun kauan, kuin tuli kolhaosi. Sitten hanen piti luovuttaa osa kolhoosiin, jossa oil 100 yhteiskuntaa. Hoitajana oli rouva Murto. Kaitinankylassa oli mybs suomalaisilla mehilaisia, mutta lukumdarad en muista.

Rouva FilimoOnov, Helsingista .kertoo, etta Kingisepin alueella (ent. Jamburg) on harjoitettu laajasti mehilaishoitoa. M.m. Joenperan kylarn seutuvilla oh kolme suurta mehildistarhaa Joenperan pappilassa oli 50 mehilaiskuntaa. Han, sal joskus yhdesta nesasta kuusi puuta "metta" (noin 98 kilos). Raijon ky.lassla Lyman Katssalla oli 30 kuntaa, joista hoes sad vuasittai$_n$ tuloa noin 300 rupina. Haavikon kyldssa oli myOs iso tarha, joka kasati 40 kuntaa. Hoiltajat itse tekivat pesat. Niita ei maelattu.
met olivat erinornaiset. Mehilaisilla old tilaisuus kerata metta ja kukkien siitepOlya koko kesaajan. Hunajan kayttaminen taloudessa oil Lansi Inkerissa. yleinen. Hoitajain hunajat kaytettin seudullaan. Niinpa kalastajat palattuaan merelta joivat teeth: hunajan kanssa vilustumista vastatan.

Mikal muistetsan eraankansakoulun opettajat harrastiv:at mehildishoitoa, kuten Marttinen, Hattsonen ja Ruotsi. Toimitus odottaa lisatietsoja heidan ja muitten hoitajai$_n$ todminnasta.

Kaksi huomattavaa esitelmai

1. Aihe: "Aarre saviastiassa". Prof. K. Pirin en esitelmai huhtikuun 23 p:na 1964 kello 19 Helsingin Ortod. seurakunnan kerhohuoneistossa.
2. Aihe: "Karjalaisuus ennen ja nyt". Kouluneuvos Lauri Pe 1 k one n, esitelmOi sama$_n$ kuun 30 paivana kello 19 samass.a kerhohuoneistossa, joka on Unionink. 39 (Litsank. kulm.).

Kouluneuvos Pelkonen on harras inkerilaisten ystavd j•a Karjalan :tuntij.a. Han oli sees komission puheen- j.oka ensimmatlsend 1943 neuvotteli saksalaisten sotilasviranornaisten kanssa Hatsinassa inkerilaisten evakuoimisesta Suomeen. Prof. Pirinenki$_n$, on ollut oaljon kosketuksessa Inkerin asian kanssa.

Vuodet vierivat

80 vuot t a taytti tk. 7 paivand inkerildisten keskuudessa laajalti tunnettu ent. maanviljelija Matti V i r o 1 a in e n Kauvatsalla. Han on syntynyt Miikkulais:Jen Alakylassd maanviljelija$_n$ poikana. Jo nuoruudessaan Virolainen .alkoi ottaa osaa naikkakuntansa valistusrientoihin, kuten lauluseura-, raittius- ja nuorisoseuratyOhön orlen naiden perustajajasenia. Neva-lehden asiamiehena han toimi sen perustamisesta lhhtien. Osuustoiminta sai hanessa lampiman, kannattajan ja oli 'han jonkin, aikaa seka Ala- etta Ylakylan kaupanhoitajana. Inkerin vapausliikkeessa oli Virolainen aktiivisesti mukana.

V. 1918 Matti Virolainen siirtyi Suomeen ja astui taalad inkerilaisten joukkoihin, jossa toimi tehokkaasti. Han oli Pohjois-lnkerin hoitokunnan jasenand seka kymmen,en vuotta lnkerilaisten 'toimikunnan jasenend ja edustajana monissa pakolaisten edustajakokouksissa, joita alettlin pitad v. 1919. Virolaisen mielipiteet naissa kokouksissa saivat aina osakseen ansaittua huomiota. Virolaisen muist.a valistusharrastuksista Suomessa mainittaikoon, etta han on paikkakunnallaan- ollut opintopiirityOssa johtavana sieluna ja lnkeri-kirjallisuuden levittajand seka mytis muuten lnkeri-tuntemuksen hyvaksi tehnyt ansiokasta tytita. lnkerin Litton jasen han oli koko sen ajan, ınka liitto sai toimia inkerinsuomalaisten henkisten harrastusten miseksi. Samoin Virolainen oli aikoinaan Viiourissa ilmestyneen Vapaa Karjaia ja lnkeri lehden innokas asiamies.

Ennen viimeisia sotia Virolainen asui Ensossa, jonka tehtailla han tyiiskenteli. Nykyaan ham asuu Kauvatsala, jossa seuraa pirteand aikaansa ja ottaa osaa toimintaan heimoveljiensa hyvaksi. Nimimerkilla "Matti-seta" han on naljon avustanut mytiskin "lnkerilaisten. Viestia". Niihin moniin onnitteluihin, jotka merkkipdivan viettaja on saanut osakseen, pyytad lehtemme yield natn mydhastyneend kunnioittavasti yhtya. Olkoon alkava vuosikymmen mandollisimman valoisa!

Inkerilaisten VIESTI

Kustantaja ja julkaisija:
lnkerilaisten Yhdistys r.y.

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden puolivalissa.

Toimitus:
HELSlNKl, Korkeavuorenk. 10 A: 18.
Puh. 631285.

Konttori:
Helsinki: Aurorankatu 7. A. 1.

Paatoimittaja:
Matti Vironmaki.

lImoitushinnat: 1/1 sivu 90 nmk
1/2 " 50 "
1/4 " 30 "

Tilaushinnat:
kotimaassa 1/1 vsk. 5,00
ulkom. —"— 6,00

Porvoossa 1964
PORVOON KIRJAPAINO OY

NIINIKUIN LASTU LAINEHILLA

inkeriläisten Viesti

N:o 5 Päätoimittaja MATTI VIRONMÄKI 2. 5. 1964

Toukokuussa sankarivainajien päivänä jälleen erityisesti muistellaan sotien aikana kaatuneita isiä ja veljiä. Heidän joukossaan on paljon myös Inkerin mailla syntyneitä. — Kuvassa inkeriläisneitoset kunniavartiossa Helsingin Hietaniemen suuren sankarihautaristin äärellä viime kesäjuhlien aikana. Valok. H. V.

Inkeriläinen äiti mestari alallaan

Toukokuun toista sunnuntaita vietetään maassamme äitienpäivänä. Näin on tehty jo 45 vuoden ajalla. Siniristiliput liehuvat jälleen äitien kunniaksi ja puhutaan äitien työstä ja merkityksestä. Miten suuri syy tähän kaikkeen onkin! "Eipä paikkaa olekaan kodin — ja äidin — vertaa ollenkaan!"

Inkeriläisestä äidistä, kodin vaalijasta ja ehtoisesta emännästä, olisi myös paljon hyvää ja kaunista kerrottavaa. Hän on aina ollut ahkera, taitava, monipuolinen ja huolellinen kodin kaikissa askareissa. Inkeriläisen kodin sisäinen henki ja elämän tahti on ollut perusluonteeltaan sellainen, että työjuhdan asemassa perheen äidin tai naisväen ei ole koskaan tarvinnut olla, mutta työmuurahaiseksi inkeriläistä naista voidaan täydellä syyllä sanoa. Aamuvarhaisesta hän aloitti arkipäiväisen aherruksensa tavallisesti lypsykiulu kädessä, ehti päivän pitkään suorittaa sadat toimitukset sekä keittopuuhissa että monenlaisissa ulkoaskarteluissa.

Vilkaiskaamme tässä yhteydessä hiukan inkeriläisen perheen emännän ruokataloustoimituksiin.

Suomessa yleensä paljon puhutaan karjalaisista piirakoista ja savolaisista kalakukoista. Niitä yleensä pidetään suomalaisen kodin paistotaidon mestarinäytteinä. Niin onkin asianlaita. Ei ole kalakukossa eikä karjalaisissa piirakoissa ja "sulttsinoissa" moitteen varaa. Mutta suoralta kädeltä on sanottava, että kotoisen paistamistaidon mahdollisuuksista ei varsinaisella suomalaisella väestöllä ole liioin aavistustakaan. Inkeriläisessä kotitaloudessa on tässä suhteessa oltu pitemmällä ja korkeammalla kehitystasolla kuin muilla suomalaisalueilla. Eihän monin paikoin ollenkaan tiedetä, mitä on piirakka ja mitä on kakkara. Ei ole käsitystä monista muista leivonnaisista ja paistannaisista. Vain inkeriläinen emäntä, leipoja, paistaja ja keittäjä on pystynyt kulinaaritaidossa pääsemään hämmästyttäviin tuloksiin. Ja kaikki tämä siitä huolimatta, että Inkerissä ei ollut emäntä-, kotitalous- ja ruoanlaittokouluja. Ei niitä tarvittukaan. Leipomisen, paistamisen ja keittämisen taito ammattina siirtyi äidiltä tyttärelle. Näin sukupolvesta toiseen. Kokemushan on aina kouluista paras. Inkeriläinen koti on ollut kokemuksen koulu ja inkeriläinen perheen äiti tämän koulun etevä opettaja.

Monipuolisuutta ja vaihtelua inkeriläisen kodin ruokajärjestyksessä normaalioloissa oli riittävästi. Lauantai, sehän oli "kakkaran syntymäpäivä", aiheutti kiirettä talon emännälle. Mut-

ta herkullinen olikin sitten viikon päättäjäisiksi illallispöytä. Siinä saattoi olla yht'aikaa peruna- ja tattarikakkarat, ohrakollamot, kauraryynipiirakat ja mitä kaikkea muutakin "suussa sulavaa". Varsin monessa kodissa, sikäli kuin aikaa ruokataloutta varten sattui olemaan riittämiin, ei leivonnaisista ja paistoksista pitänyt puutetta oleman keskellä viikkoakaan.

Entäs juhlapäivien aattoina! Marja-, ryyni- ym. piirakkojen ja kakkaroiden monipuolisuutta ja herkullisuutta on turhaa ruveta kuvailemaan. Ostotavaraa ei inkeriläisen kodin juhlapöytään paljonkaan kaivattu. Kätevä perheen emäntä sai sen herkulliseksi ja maistavaksi kotoisin keinoin.

Paistaminen olikin inkeriläisemännän ruoanlaittotaidon vahvimpia puolia. Piirakoita ja kakkaroita saatiin syntymään perunasta, lantusta, porkkanasta, nauriista, kaikenlaisista ryyneistä, kalasta, sienistä, marjoista, rahkasta ja muistakin kotitalouden tuotteista. Näiden valmistaminen ja maustaminen vaati kieltämättä erittäin pitkälle kehittynyttä kokemusta ja ruoanlaiton perusteellista tuntemista. Rieskojen, puurojen ja uunipaistien sekä lukuisten pannu- eli riehtiläruokien ryhmä täydentää inkeriläisen naisen paistamistaidon monipuolisuutta.

Mutta myös keittämisen alalla ei inkeriläinen emäntä suinkaan ollut takapajulla. Liemiruokahan, kuten erilaiset lihakeitot, vellit ja kiisselit yms. kuuluivat inkeriläisen perheen jokapäiväiseen ruokavalioon.

Perheen emännän ansiota yleensäkin oli, että inkeriläisessä kodissa vallitsi viihtyisä ja tyytyväinen mieliala. Mutta varsin huomattavalla tavalla tätä kodin sisäistä eheyttä oli omiansa edistämään erinomainen huolenpito perheen ruokataloudesta. Vaihteleva, maukas ja ravitseva ruoka puolestaan ratkaisevalla tavalla vaikutti kansan terveyteen, joka Inkerissä oli kohtalaisen hyvä. Kaikesta tästä kiitos inkeriläiselle äidille, kotitalouden etevälle hoitajalle, ja hänen opettamalleen tyttärelle, joka taas puolestaan siirsi taidon seuraaville polville.

Herran sanan äärellä

Suurin synti

Eräs syvällinen nykyajan kristitty, englantilainen professori Lewis kirjoittaa: "On olemassa vika, josta ainoakaan ihminen maailmassa ei ole vapaa, jota jokainen inhoaa nähdessään sen toisessa ja johon tuskin kukaan ihminen, paitsi kristityt, koskaan kuvittelevat syyllistyvänsä. Samalla olen sangen harvoin tavannut ketään, joka ei ole kristitty, joka olisi tuntenut vähimmässäkään määrässä armoa huomatessaan sitä muissa. Ei ole olemassa vikaa, joka tekisi ihmisen vähemmän suosituksi, eikä vikaa, jonka vähemmän huomaamme itsessämme. Ja mitä enemmän sitä on meissä, sitä enemmän inhoamme sitä muissa.

Se vika on ylpeys eli itsetietoisuus, ja sen vastakohta kristillisessä moraalissa on nöyryys."

Apostoli Paavali antoi filippiläisille ja samalla meille kaikille kehoituksen: "— *ettekä tee mitään itsekkyydestä tai turhan kunnian pyynnöstä, vaan nöyryydessä pidätte toista parempana kuin itseänne ja katsotte kukin ette vaan omaanne vaan toistenkin parasta.*" (Fil. 2: 3, 4).

Kuka meistä on todella niin nöyrä, että pitää toista parempana kuin itseään? Peräti vaikeata se lienee ainakin siinä tapauksessa, jos tämä toinen on joko sanoillaan tai teollaan nöyryyttänyt meitä. Eikö mielemme silloin kuohahda vastaamaan hänelle suorin sanoin, joissa tulevat esille tämän nöyryyttäjämme omatkin väärät tai virheelliset edesottamukset. Ja ainakin ajatuksissa piilee väite, jollei se puhkea suoraan sanoiksi: — Ethän sinä itse ole sen parempi kuin minäkään, tuskin niinkään hyvä, vaikka yritätkin tässä lähimmäistäsi painostaa. — Eikä nöyryytys tavallisesti kovin vähällä haihdu mielestämme, vaan kirveltää siellä pitkän aikaa. Saattaapa aiheuttaa vielä jäljestäpäin monta kertaa pisteliäitä huomautuksia, joista toinen havaitsee, että muistissa näkyy säilyneen.

Voiko todella nöyrä loukkaantua? Ei voi. Siis olen ollut ylpeä silloin, kun olen loukkaantunut. Ylpeys asuu minussa. Jollen valvo, se purskahtaa tilaisuuden tullen esille sisimmästäni. Jos tahdon tehdä totta kristillisyydestäni, on minun joka päivä nöyryyttävä tilinteolle tästä synnistä. Ylpeys on meidän suurin syntimme, juuri se on useimmiten alkusyynä muihin lankeemuksiimme. Ylpeyden vuoksi enkeliruhtinas Saatanasta tuli pimeydenvaltojen päämies. Jokainen meidän paremmuudentuntomme — johtukoon se sitten edistymisestämme joko hengellisen tai maallisen elämän alalla — on vihollisuutta sekä ihmisiä että Jumalaa vastaan, ja erikoisesti juuri Jumalaa vastaan, joka on antanut meille rakkauden käskyn ja odottaa, että me sille käskylle kuuliaisina rakentaisimme keskinäisiä suhteitamme niin hyvin kodeissamme kuin koko kansayhteiskunnassamme.

"Ettekä tee mitään itsekkyydestä tai turhan kunnian pyynnöstä", kirjoittaa apostoli. Miten on, jos teemme jotain hyvää, eiköhän mieltämme hiukan hivele, jos saamme siitä kunniaakin osaksemme? Eihän se meistä tunnu niin turhalta kuin Paavalista. Entä katsommeko kukin emme vain omaamme vaan toistenkin parasta? Katsomme ehkä mielellämme niin kauan kuin toisten paras ei ole ristiriidassa omien etujemme kanssa. Mutta jos niin käy, silloin taitaa useimmiten oma etu vetää pitemmän korren. Onhan oma suu lähempänä kuin kontin suu. Vieläpä voi tapahtua niin, että omaa etua paisutetaan yli määrän, ehkä aivan korkoa korolle laskien. Ei tule ajateltua, että lähimmäinen kenties saa sen vuoksi tiukentaa vyötään ja elätellä katkeruuden siemeniä sydämessään. Oman edun tavoittelusta muodostuu magneetti, joka vetää yhä uusia pyyteitä puoleensa. Tarpeet ja vaatimukset aina vain lisääntyvät. Ja sitä mukaa lisääntyy ylpeys. Sitäpaitsi on ihmeellistä, että pyyteiden täyttyminen ei läheskään aina tuo mukanaan onnea.

Professori Lewis sanoo: "Ylpeys tulee suoraan helvetistä. Se on puhtaasti henkinen, sen vuoksi se on paljon vaikeammin käsiteltävä ja kuolettavampi. Samasta syystä sitä voidaan käyttää yksinkertaisempien paheiden lannistamiseen. Opettajat ja vanhemmat vetoavat usein pojan ylpeyteen ja itsekunnioitukseen saadakseen hänet käyttäytymään kunnollisesti. Moni mies on voittanut pelkuruuden tai himon tai pahansisuisuuden oppimalla ajattelemaan, että se ei ole hänen arvonsa mukaista, toisin sanoen hänen ylpeytensä mukaista. Saatana nauraa. Se on tyytyväinen nähdessään sinusta tulevan siveän ja urhoollisen ja itsesi hillitsevän sillä ehdolla, että

hän koko ajan takoo mieleesi ylpeyden diktatuuria — aivankuin hän olisi täysin tyytyväinen nähdessään paiseittesi paranevan, jos hänellä olisi valta sen sijaan antaa sinulle syöpä. Sillä ylpeys on henkinen syöpä, se syö jokaisen mahdollisuuden rakkauteen, tyytyväiyyteen tai edes tervejärkisyyteen." Näin Lewis.

Kun asianlaita on tällainen, on taistelu ylpeyttä vastaan yhtä vaikeata kuin konsanaan taistelu syöpää vastaan. Ihmiset eivät ole keksineet eivätkä tule keksimäänkään seerumia sen parantamiseksi. Ylpeyden voittamiseksi meissä tarvitaan Jumalan ihmeteko. Sillä nöyryyteen kuuluu halu niin pienissä kuin suurissakin asioissa saada selville Jumalan tahto. Ylpeä sen sijaan ottaa sen mitä halajaa, eihän hän etsi totuutta vaan omaa etuaan.

Nöyryys ei ole ihmisten orjuutta, ei matelemista eikä vääryyden suosimista. Se on *rehellisyyttä rakkaudessa,* mikä on muuan vaikeimmin toteutettavissa olevista asioista maan päällä. Nöyryys on vapautta oman itsensä ja omien etujensa kahleista, itsensä unohtamista. Se on sekä anteeksipyytämistä että anteeksiantamista. Se on kärsimystenkin keskellä iloa ja rauhaa Kristuksessa. Nöyryyden olemukseen kuuluu vielä vapaaehtoisuus. En tee sitä tai tätä siksi, että minun on pakko täyttää velvollisuuteni tai pakko totella Jumalan käskyjä, vaan teen sen siksi, että Kristuksen armahtava rakkaus minua vajavaista kohtaan on puhutellut minua niin voimakkaasti, etten halua mitään muuta kuin palvella häntä lähimmäisissäni, olkoot he ominaisuuksiltaan millaisia hyvänsä. Tietenkään en koskaan onnistu palvelustyössäni parhaalla mahdollisella tavalla. En ole täydellinen enkä tule sellaiseksi tässä olotilassa. Usein käy niin kuin kävi Paavalille, että *"sitä hyvää mitä minä tahdon, en tee, vaan sitä pahaa mitä en tahdo, teen, vaikka sisäisen ihmiseni puolesta yhdynkin Jumalan lakiin".* Kuitenkin voin Paavalin kanssa sanoa: *"Kiitos Jumalalle meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta!"* Sillä hän on ollut ainoa maan päällä kulkija, joka ei missään tilanteessa ole asettanut omaa etuaan ensimmäiselle sijalle eikä himoinnut tämän maailman anteja, ei ylhäistä yhteiskunnallista asemaa, ei ihmiskunniaa eikä mammonaa. Hän tyhjensi itsensä kaikista inhimillisistä tavoitteista, sillä hän tavotteli vain kuuliaisuutta Jumalaa kohtaan, vaikka se veikin hänet kärsimyksen tielle. Mutta sen tien päässä olikin sitten voitto, jolla oli valtavat mittasuhteet. Vain nöyrtynyt Jumala, joka antautui ylpeän ihmisen rangaistavaksi, saattoi pelastaa meidät aiheettomasta ylpeilystämme. Jos kuuliaisuus Jumalaa kohtaan vie meidätkin kärsimyksiin, älkäämme säikähtäkö eikä lannistuko, sillä kaikkein tärkeintä jokaisen ihmisen elämässä on se, että siinä saa tapahtua Jumalan tahto. Hän yksin voi irroittaa meidät omaa arvoamme koskevasta hölynpölystä.

"Sillä kuka antaa sinulle etusijan? Ja mitä sinulla on, jota et ole lahjaksi saanut? Mutta jos olet sen saanut, niin miksi kerskaat, ikäänkuin se ei olisi saatu?" kirjoittaa Paavali (1 Kor. 4: 7).

Tässä tuli esille asia, joka on monelle ylpeilemisen alkusyy: kaikkinaiset luonnonlahjat, kyvyt ja taidot, kuten älykkyys, tarmokkuus, hyvä harkintakyky, sorminäppäryys ja kaikki taiteelliset lahjat, hyvä terveys, oivallinen hermojen hallinta sekä yleensä menestyminen elämässä. Kun tällainen onnistunut ihminen katselee ylhäältä vihreältä osaltaan jotain huonommalle osalle jäänyttä tai jotain syvälle langennutta, niin helposti siinä rinta röyhistyy oman onnistumisen tunnossa niinkuin kävi itseään kiittävälle fariseukselle publikaania katsellessaan. Mutta tämä johtuu yksinkertaisesti siitä, että olemme unohtaneet, että kaikki mitä meillä on, on saatua, pelkkää lahjaa, joka voidaan ottaa meiltä pois minä hetkenä hyvänsä.

On sanottu, että ensimmäinen askel nöyryyteen on oman ylpeytensä tunnustaminen. On myös olemassa paikka, jossa me voimme opetella nöyrtymään. Meidän ei tarvitse muuta kuin pysähtyä katsomaan Suurta Nöyrtyjää ristinpuulla.

— Sinä, taivaan ja maan Herra, kärsit siinä minun edestäni. Minunhan siinä tulisi riippua. Minun käsieni ja jalkojeni lävitse olisi piikkien pitänyt iskeä. Ja minun päätäni orjantappuroitten runnella. Eivätkö ylpeät polveni vieläkään notkistu edessäsi? Sinä teit kaiken vapauttaaksesi minut ylpeydestäni. Annoit omassa ruumiissasi naulita minun vanhan aatamini ristille, että uusi ihminen minussa saisi Sinun kanssasi nousta synnin haudasta Sinua palvelemaan ja Sinun tahtoasi täyttämään, ottamaan Sinun lävistetystä kädestäsi vastaan nöyrtymisen armon.

”Siitä, jolle Jumala antaa kaikki synnit anteeksi, tulee nöyrä”, on sanonut suomalainen maallikkopuhuja Aku Räty, ja lisää: ”Ylpeyden synti otetaan viimeisenä pois niinkuin paita kylpyyn mentäessä, kuolemaan vaivuttaessa. Siihen asti on sen synnin alla vavistava hukkumisen pelossa.”

(Puhe Helsingin inkeriläisten yhdessäolotilaisuudessa 16. 2. 1964)

P. Raski

Lapsi – Jumalan lähetti

Eräs uskovainen mies kertoi suuresta ilostaan jota hän sai kokea tavatessaan vuosien takaisen ystävänsä ja opintotoverinsa, huomattavan lakimiehen, joka nyt oli korkeassa virassa. Nuoruudessaan ei tämä juristi uskonut Jumalaan, mutta nyt hän osoittautui vilpittömäksi, nöyräksi kristityksi. Siitä ilo. Tähän tapaan hän kertoi kääntymyksestään.

”Sinähän tiedät, että viimeksi tavatessamme olin minä kaukana Jumalasta ja vielä kauan sen jälkeenkin näytti siltä, että uskovan äitini hartaat rukoukset puolestani olivat turhia, Jumala oli minulle täysin mielikuvituksellinen käsite ja Jeesus — vain ihminen, tosin viisas ja älykäs, joka aikalaisilleen vieraan ihanteellisen oppinsa tähden joutui kärsimään häpeällisen kuoleman. Jalo mies, mutta ihminen vain.

Menin sitten naimisiinkin ja saimme lapsia. Tuli eteen kasvatuskysymys. Jouduin vaikean ratkaisun eteen, sillä kielteisyydestäni huolimatta tahdoin lasteni saavan kristillisen kasvatuksen. Ymmärsin näet, että moraalin ja siveellisyydenkin kannalta oli vaarallista jättää heidät epäuskon valtaan. Olinhan itse nähnyt miten nuoriso, jota ei oltu Jumalanpelossa kasvatettu, heittelehti irrallisena pahuudesta toiseen ja joutui jopa rikosten teille. Sellaisesta toki toivoin lasteni säästyvän.

Eräänä iltana kertoi vaimoni, että pikkupoikamme oli ollut tottelematon ja kiukutteleva sinä päivänä. Toruin poikaa varsin ankarasti ja murheellisin ilmein käännyin pois hänestä. Hän meni vuoteeseensa, oli hetken hiljaa, mutta alkoi äkkiä katkerasti itkeä. Menin hänen luokseen ja kysyin: ”Mitä sinä itket?” Ei tahtonut paljoa saada itkultaan mitään sanotuksi, mutta vihdoin kuiskasi hiljaa: ”Ne enkelit isä”. ”Mitäs heistä”, kysyin kummastuneena. Ja lapsi selitti: ”Kun ne kirjoittavat sen kaiken siihen Jumalan suureen kirjaan, kirjoittivatko?” ”Niin, kyllä ne kirjoittavat”, sanoin. ”Tästäpä näet miten käy kun et ole kiltti äidille”. ”Voi isä”, sanoi pikkupoikaseni kääntäen kyyneleiset kasvonsa puoleeni, ”isä kulta, eikö sitä voi mitenkään pyyhkiä pois sieltä kirjasta, eikö mitenkään?” Olin syvästi liikuttunut lapsukaiseni, tuon pienen rikkojani syvästä ja vilpittömästä katumuksesta. Itsehän en uskonut enkelien olemassaoloon, mutta nyt oli minun mentävä samaan uskoon pienokaiseni kanssa, ja niin sanoin: ”Kyllä, lapsikulta, kyllä tämä pahakertomus sinun tottelemattomuudestasi voi

tulla pois pyyhityksi, mutta sinun täytyy pyytää sitä Jumalalta". Iloissaan huudahti pienokaiseni: "Isä, isä, sen minä tahdon heti tehdä". Kiireesti nousi hän vuoteestaan, laskeutui polvilleen sen ääreen ja virkkoi: "Eikö olekin parempi näin?" "Kyllä, lapseni, niin on hyvä", sanoin silmieni kostuessa liikutuksesta. Siinä hetken hiljaa oltuaan hän sanoi: "Isä, eikö ole vielä parempi jos sinäkin polvistut tähän viereeni, silloin varmaan Jumala kuulee meitä" Tunsin itseni suuresti hämmentyneeksi. Minäkö polvilleni, rukoillakseni? Sitä en ollut koskaan tehnyt mitähän ystäväni sanoisivat jos näkisivät minut sellaisessa tilanteessa? Mutta kuinka voisin sen lapseltani kieltää? Niin polvistuin hänen viereensä ja taas sanoi poikani:

"Oi isä, rukoile sinä minun puolestani. Sinähän osaat paljon paremmin kertoa kaiken rakkaalle Jumalalle". Ja minä rukoilin. Sieluni täyttyi ihmeellisistätuntemuksista. Jotain aivan selittämätöntä tapahtui minulle sillä hetkellä. Jotakin otettiin minulta pois ja jotakin uutta ja suurta annettiin minulle tuona lyhyenä rukoushetkenä. Kun amen oli sanottu ja olimme nousseet, kysyi pikku poikaseni, tuo rakas lapseni, vakavasti ja uskonvarmuudessa: "Eikö totta, isä, nythän kaikki mitä minusta on Jumalan kirjaan kirjoitettu, on pois pyyhitty?"

"On, lapseni, kaikki on pyyhitty pois", vastasin syvästi liikutettuna. Hetken mietittyään hän taas kysyi: "Mutta millä ne enkelit sen pyyhkivät, sienelläkö?" — "Ei, pienokaiseni, ei sienellä. Katsos, meidän Vapahtajamme kuoli puolestamme ja Hänen verensä pesee pois kaikki meidän syntimme ja rikkomuksemme". Seurasi pitkä hiljaisuus. Lapsi mietti asiaa syvällisesti ja silmät kyynelissä kysyi: "Isä kulta, oliko sinustakin jotakin kirjoitettu sinne kirjaan?" "Kyllä, lapsi, valitettavasti oli". "Entäs äidistä, oliko hänkin tehnyt joitakin syntejä?" "Oli hänestäkin, oli niin". "Mutta isä, nythän teidänkin syntinne on pois pyyhitty sieltä kirjasta, sinun ja äidinkin, eikö olekkin, isä?" Tämän lapseni kuulustelun ja todistelun vaikutuksesta vapisin koko olemukseltani. Tunsin etten siinä seisonut pienen lapseni edessä vaan Kaikkivaltiaan Jumalan ja iankaikkisen Tuomarin edessä. Hiljaa vastasin pienelle kyselijälleni: "Minä toivon hartaasti, että niin on tapahtunut". Takaani kuului pidätetty itku Vaimoni oli tullut huoneeseen ja kuullut sekä nähnyt kaiken mitä olimme tehneet ja puhelleet. Hän kiiruhti luokseni ja yhdessä uudelleen lankesimme polvillemme — isä, äiti ja lapsukainen — ja rukoilimme, me Herrasta vieraantuneet vanhemmat, armollista Jumalaa joka Jeesuksen Kristuksen ristillä vuotaneen veren tähden otti omakseen eksyneet lapsensa ja päästi meidät kaikista synneistämme. Nyt me uskomme lapsen lailla, täydestä sielustamme ja mielestämme. niinkuin pieni pojusemme, tuo Jumalan pieni lähetti. Ja nyt on saanut vastauksen moniin rukouksiinsa minun rakas, unohtumaton äitinikin. Kiitos Herralle!

Vap.suom.

Y. Räikkönen.

Lehtemme ilmestyminen

Arv. lukijat huomasivat viime numerosta, että se oli kaksoisnumero (3—4). Tämä on toukokuun numero (5). Kesäkuun lehti, numero 6. ilmestyy touko—kesäkuun vaihteessa. Tarkoituksemme on, että tästä lähtien lehti ilmestyy kunkin kuukauden vaihteessa. Siksipä kuhunkin numeroon tarkoitettujen ilmoitusten ja kirjoitusten tulee olla toimituksessa viimeistään edellisen kuukauden 15 päivänä.

KERTOMUS

Inkeriläisten yhdistyksen toiminnasta vuodelta 1963

Yhdistyksen vuosikokous pidettiin huhtikuun 28 päivänä Helsingissä Karjalaisen osakunnan huoneistossa. Kokouksen puheenjohtajana toimi dipl.ins. Jukka A. Savolainen ja sihteerinä johtaja Antti Kekki. Kokouksessa oli läsnä 72 jäsentä.

Yhdistyksen toimikuntaan ovat kuluneen vuoden aikana kuuluneet puheenjohtajana dipl.ins. Jukka A. Savolainen, varapuheenjohtajana kirkkoherra Matti Vironmäki, sihteerinä johtaja Antti Kekki, rahastonhoitajana konttoristi Hertta Allanmaa sekä jäseninä rehtori Heikki Mylläri, opettaja Herman Raski, maisteri Teppo Samooja, maisteri Matti Kähäri ja johtaja Väinö Kekki sekä varajäseninä talousneuvos Martti Soiva, herra Juho Putrolainen ja sähköasentaja Pekka Filimonoff. Toimikunta on vuoden aikana kokoontunut 5 kertaa.

Työvaliokunnan muodostivat puheenjohtaja, varapuheenjohtaja, sihteeri, rahastonhoitaja ja Väinö Kekki. Työvaliokunta on pitänyt 6 kokousta.

Toimikunnasta ovat erovuorossa Jukka Savolainen, Matti Vironmäki ja Hertta Allanmaa sekä varajäsen Martti Soiva.

Tilintarkastajina ovat olleet kauppaneuvos Oskar Rokkanen ja konttoripäällikkö Juho Vesa sekä varalla opettaja Antti Huurto.

Yhdistyksen toimisto on vielä saanut olla Suomalaisuuden Liiton huoneistossa Aurorankatu 7, vaikkakin Liiton oman toiminnan laajennuttua on vaikeuksia ollut jo huomattavasti. Toimikunta onkin jo useaan otteeseen neuvotellut asian järjestämisestä, mutta ei vielä ole onnistuttu siinä. Toivottavasti tämä asia järjestyy piakkoin, sillä nykyinen tilanne ei enää voi jatkua. Suomalaisuuden Liitolle on yhdistyksemme suuressa kiitollisuuden velassa siitä, että olemme näinä vaikeina vuosina saaneet olla sen suojissa. Toimiston hoitajana on ollut rouva Hertta Allanmaa ja on toimisto ollut avoinna keskiviikkoisin kello 17—19.

Yhdistyksen varsinainen toiminta on ollut kuluneenkin vuoden aikana samoissa merkeissä tapahtunutta kuin aikaisempina vuosina. Kansalaisuushakemusten hoidossa on edelleen avustettu heimomme jäseniä sekä myös muissakin asioissa on annettu neuvoja ja ohjeita.

Kulunut vuosi oli heimomme kohdalla merkittävä. Kesäjuhlamme Helsingissä heinäkuun 6 ja 7 päivinä oli koonnut heimomme jäseniä runsain joukoin ei vain täältä Suomesta vaan myös Ruotsissa asuvien heimomme edustajia ja jopa Kanadasta saakka. Kaikissa tilaisuuksissa niin Meilahden kirkossa kuin Munkkiniemen yhteiskoululla paikat täyttyivät. Samoin oli runsas joukko muistomerkeillä kävijöitä. Tämä kaikki ja erikoisesti Suomen rajojen ulkopuolelta juhliin saapuneet ovat omiaan todistamaan yhä vielä elävästä heimoustunteesta keskuudessamme. Tahdotaan tulla yhteen muistelemaan entistä aikaa ja kertomaan toinen toisillemme nykyisestä elostamme. Olkoon tämä myös kannustamassa meitä ja antakoon se meille intoa ja tarmoa toimimaan edelleenkin niin täällä Suomessa kuin myös Ruotsissa asuvan heimomme sirpaleen hyväksi. Antakoon se lisäksi myös uskoa heille, jotka ovat jo epäröiviä tahi kokonaan ovat jo heimonsa unohtaneet ja tahtovat jopa kieltääkin sen.

Heinäkuun 28 päivänä suoritettiin Lohjalla seurakunnan vanhan kirkon luona olevalla hautausmaalla sinne siirron aikana haudattujen inkeriläisten haudalle pystytetyn muistomerkin paljastus. Tämä Lohjan seurakunnan kaunis huomaavaisuus ansaitsee meidän kaikkien sydämellisen kiitoksen pystytettäessään muistomerkin heimomme jäsenten haudalle. Paljastuspuheen piti rovasti Akseli Kajanti. Yhdistyksemme puolesta laskivat kukkalaitteen puheenjohtaja Jukka Savolainen, rouva Hertta Allanmaa ja sihteeri Antti Kekki.

Syyskuun 15 päivänä vietettiin Helsingin Viipurilaisen osakunnan huoneistossa Inkerin historian huomattavan merkkitapauksen muistojuhlaa. Kolppanan seminaarin perustamisesta oli kulunut 100 vuotta. Yhdistyksemme toimikunta katsoi tämän olevan suuren merkkitapauksen, jota ei voida sivuuttaa ilman sen selvittämistä myös muille Suomen heimoille. Sillä samana vuonna kuin Suomen ensimmäinen seminaari Jyväskylässä aloitti myös Inkerissä suomalaisten perustama opettajaseminaari Kolppanassa toimintansa. Vasta maaorjuudesta vapautunut heimo tahtoi päästä osalliseksi jo silloin opetuksesta ja oli valmis tällaiseen suureen tehtävään. Tämän merkittävän tapauksen muistoissa vietetty herkkä tilaisuus ja samoihin aikoihin eri puolilla maata ilmestyviin sanomalehtiin ja aikakausilehtiin toimitetut kirjoitukset Kolppanan seminaarista olivat omiaan pieneltä osaltaan levittämään myös tietoa Inkerin entisistä vaiheista ja sen pienen heimon suuresta halusta saada antaa lapsilleen opetusta omalla äidinkielellä.

Toimivia paikallisosastoja on ollut Helsingissä, Turussa ja Tampereella. Näistä on erikoisesti mainittava Helsingin ja Turun osastojen toiminta. Näissä molemmissa paikoissa on ollut säännöllistä kokoontumista eri tilaisuuksiin, samoin on erilaisia kerhoja ollut toiminnassa. Näin on pidetty yllä jatkuvaa yhteyttä. Tampereella on sen sijaan ollut hieman lamaantuneena toiminta. Toivottavasti se nyt elpyy uudelleen.

Helsingin paikallisosasto järjesti m.m. yhdistyksemme kesäjuhlan niin ohjelmallisesti kuin myös taloudellisesti täysin onnistuneesti. Tästä ansaitsee Helsingin paikallisosasto vilpittömät kiitokset.

Inkeriläisten Viesti, oma lehtemme, on jatkanut ilmestymistään kuluneenkin vuoden aikana huolimatta raskaasta menetyksestä, sen perustajan ja päätoimittajan Aappo Metiäisen äkillisen poismenon johdosta. Lehtemme päätoimittajaksi onnistuimme saamaan henkilön, joka on asialle yhtä antaumuksella antautunut kuin lehden perustajakin oli ollut. Olemme varmasti kaikki iloisia ja kiitollisia siitä, että näin on lehtemme saanut jatkaa ilmestymistään uuden päätoimittajan varmoissa käsissä. Sitä suurempi on kiitollisuutemme oleva, kun kirkkoherra Matti Vironmäki uhraa aikaansa täysin pyyteettömästi, suorittaen lehden vaikean toimittamisen ilmaiseksi. Tämä ehkä antanee meille itsekullekin hieman ajattelemisen aihetta omalle kohdallemme: mitä olemme ja mitä voisimme tehdä oman pienen heimomme sirpaleen hyväksi, mikä on täällä Suomessa. Pienin tehtävämme lehteen nähden on tietenkin sen tilaaminen, mutta emme saisi unohtaa myös lähettää kirjoituksiakin ja siten avustaa päätoimittajaa tehtävässään.

Yhteydet: Maamme viranomaisiin on tarvittaessa pidetty yhteyttä jäsentemme asianhoitamisessa. Ruotsissa toimivaan Inkeriläisten Keskusjärjestöön on pidetty jatkuvasti yhteyttä ja on sitä koetettu saada tiiviimmäksikin. Johtaja Väinö Kekki edusti yhdistystämme juhannuksena Ruotsissa vietettyjen inkeriläisten kesäjuhlien aikana. Samoin on sieltä ollut edustajat meidän juhlillamme tuomassa tervehdyksen heiltä.

Samoin on pidetty yhteyttä Entisiin

Pietarin suomalaisiin ja esitetty siellä yhteisen lehden julkaisemista ja tässä mielessä sihteerimme Antti Kekki selosti asiaa heidän tilaisuudessaan ja useita lehden tilaajiakin silloin jo tuli lehdelle.

Emme ole unohtaneet eikä meitä ole unohdettu Kalevalaiset Naiset ja Karjalan sivistysseura. Yhteys on säilynyt molempiin järjestöihin.

Kulunut vuosi on ollut yhdistykselle raskaan menetyksen vuosi. Keskuudestamme on poistunut kaksi merkittävää ja pitkäaikaista toimikunnan jäsentä sekä varsinaisessa toiminnassa monella tavalla tiiviisti mukana ollutta miestä, nimittäin yhdistyksemme pitkäaikaisen varapuheenjohtajan ja oman lehtemme alkuun saattajan ja sen päätoimittajan opettaja Aappo Metiäisen ja samoin koko ajan mukana olleen opettaja Yrjö Kiijärven. Heidän tekemänsä työ säilyy keskuudessamme kiitollisessa muistossamme.

Yhdistyksemme tehtävänä on muistaa entistä. Näin olemme kuluneen vuoden aikana tehneet muistaessamme Kolppanan seminaarin perustamista. Näin olemme kunnioittaneet heidän muistojaan, jotka vaikeana aikana uskalsivat tehdä työtä heimomme hyväksi. Meidän velvollisuutemme tässä suhteessa on vielä suorittaa se nyt jo viime hetkellä oleva entisen Inkerin tietojen kerääminen ja niiden säilyttäminen tulevien sukupolvien tietoon. Yhdistyksemme on yrittänyt tässäkin suhteessa osaltaan olla mukana ja viime vuoden aikana on rovasti Akseli Kajantin johdolla toiminut toimikunta asiaa vienyt sikäli eteenpäin, että parhaillaan on eräs kyselykaavake valmistusvaiheessaan ja toivottavasti nyt alkaneen vuoden aikana se saadaan hyväksytyksi varsinaisten kansallistieteellisen tutkimustoimiston taholta ja siten jokaisen inkeriläisen käyttöön ja täytettäväksi. Tämä on meidän jokaisen velvollisuus omaa heimoamme ja esi-isiämme kohtaan. Täyttäkäämme nämä tulevat kaavakkeet kukin omien tietojemme mukaisesti. Kenenkään ei pidä väheksyä tietojaan. Pienikin piirre jostakin asiasta voi antaa tutkijalle arvaamattoman hyödyn asian selvittämisessä. *Toimikunta*

Muistikuvia Hatsinan ev. -luterilaisesta seurakunnasta

Hatsinan ev.-luterilainen seurakunta oli kokoomukseltaan ja rakenteeltaan poikkeuksena Inkerin luterilaisten seurakuntien joukossa, sillä sen jäsenet, seurakuntalaiset, kuuluivat kolmeen eri kansaan; sen synty, olemassaolo ja talous oli kiinteästi sidottu Hatsinan keisarilliseen hovihallitukseen.

Katariina II:n ja Paavali I:n aikana hovin palveluskunta lämmittäjästä lakeijaan oli koottu hoviin kuuluvien kylien inkeriläisistä ja ylempi virkakunta saksalaisista. Hovin palveluskunnan luterilaisia varten hallitsijan käskystä perustettiin ensin saksalais-suomalainen ev.-luterilainen seurakunta ja rakennettiin Inkerin maankamaran "paasista" seurakunnalle kivikirkko. Ne virolaiset, jotka asuivat kaupungissa tai sen lähiympäristössä, liitettiin seurakuntaan vasta kirkkoherra O. Palsan aikana vuosisatamme vaihtuessa.

Kirkkomme oli rakennettu suorakaiteen muotoon, pääty kadulle päin. Leveät portaat, pylväsrivi, korea päätykolmio muistuttivat roomalais-

basilikan sisäänkäytävää. Rakennusta kruunasi kullattu kupolikatto kullattuine risteineen. Kirkon sisusta oli ainutlaatuisen upea: seinät ja alttari valkoista ja kultaa, alttarin molemmilla puolilla seinän syvennyksessä oli kaksi ihmiskokoa suurempaa alabasteriveistosta: apostoli Pietari käsissään taivaan valtakunnan avaimet ja apostoli Paavali miekka kädessä. Kirkon lattiapinta-alaa kyllä lisäsivät kaksi sivuparvea, mutta ei riittämiin, sillä kirkko oli aina tupaten täynnä.

Pappila, kirkkokoulu ja lukkarin asunto oli rakennettu omalle tontille kauniin puistokadun varrelle hyvin lähelle kirkkoa. Kirkon, pappilan, kirkkokoulun kunnossapito, papin ja lukkarin palkat maksoi Hatsinan keisarillisen hovin hallitus, niin että seurakunnalla ei ollut mitään omakohtaisia kuluja eikä seurakuntalaisilla kirkollisveroja.

Seurakunnan kolmijakoisuuden vuoksi pidettiin joka pyhä aivan perätysten kaksi jumalanpalvelusta kahdella eri kielellä, joten joka kolmantena sunnuntaina yhdellä kieliryhmällä oli tauko. Kevättalvella pidettiin kolme rippikoulua, tytöt ja pojat yhdessä, noin neljä viikkoa kutakin. Rippikoululaisten luku vaihteli kymmenestä kahteenkymmeneen. Pyhäkouluja oli myös, mutta oppilaita koulua kohti oli vähän. Sahamyllyssä — syntymäpaikkani — pyhäkoulua piti serkkuni Helena Huusi yhtäjaksoisesti kymmeniä vuosia, oppilaita oli vain kolmesta tai neljästä paikkakunnalla asuvasta perheestä. Kinkereihin tavallisesti kerääntyivät kaikki paikkakunnalla asuvat suomalaiset lapsiperheet. Läksyjen kuulustelu päättyi aina hartaushetkeen.

Syntymääaikani marraskuu v. 1888 sattui merkillisellä tavalla yhtymään uuden, pitkäaikaisen ja viimeisenkin kirkkoherran, myöhemmin piispan, Oskar Palsan tuloon seurakunnan kirkkoherraksi, sillä minä olin ensimmäinen lapsi, jonka hän seurakuntaan tultuaan kastoi. Tämän hän aina muisti: hän lahjoitti minulle kerran virsikanteleen ja rippikouluaikana piti minua sijaisenaan, jos joku syy pakotti hänet poistumaan tuntien kestäessä.

Tarton yliopiston kasvattina kirkkoherra O. Palsa hallitsi täydellisesti viron ja saksan kielet, mutta suomea hän hiukan mursi, koska hän oli oppinut sen vasta ikämiehenä. Saarnamiehenä hän oli aikansa lapsi käyttäen saarnatessaan vuoroin nousevaa vuoroin laskevaa puhetapaa. Kotikielenä pappilassa oli viro ja saksa. Kirkollisista toimituksista ei otettu maksua. Palkan, kuten alussa mainitsin, maksoi hovinhallitus Sivutuloja hän sai uskonnontunneista Hatsinan lukuisilta oppikouluilta, sillä hän oli ainoa ja itsestään oikeutettu luterilaisten oppilaitten uskonnon opettaja. Koulutunneille tulonsa hän toi ilmi opettajainhuoneesta leviävällä hienolla sikaarintuoksulla, aitoa Havannaa, joka oli, mikäli minä huomasin, hänen ainoa inhimillinen heikkoutensa. Rauhalliseen esiintymisensä ja tasaisen luonteensa ansiosta hän oli pidetty seurakuntansa sielunpaimenena.

Lukkarina toimi vuosisadan vaihtuessa inkeriläissyntyinen Juho Partanen. Hänen kuoltuaan virkaan valittiin virolainen Lellep, joka oli lukkarina vallankumoukseen saakka ja siirtyi sitten Viroon, jossa toimi Narvan kaupunkiseurakunnan urkurina. Lellepin virkaan valitsemista aikanaan arvosteltiin ja valitettiin suomalaisten taholta, mutta kolmen kielen hallinta kallisti vaalin Lellepin hyväksi. Tämä vaaliriita oli ainoa sorasävel Hatsinan seurakunnan pitkäaikaisessa historiassa.

Seurakunnan suomalaisena kirkonmiehenä koko pitkän elämänsä ajan toimi setäni Juhana Huusi joka samalla oli keisarillisen hovikirkon hoitajana. Muistan hänet hovipalvelijan juhlapuku yllään, kämmenen kokoinen hopeamitali kirkkaan punaisessa nauhassa rinnalla riippuen astumassa pitkin penkkirivejä kolehtihaavi kä-

dessään. Toisena haavin pitelijänä oli tavallisesti Hatsinassa harjoittava suutarimestari Kellberg.

Vallankumous katkaisi syntymäseurakuntani rauhaisan ja hiljaisen elon. Kuinka se tapahtui, en ollut näkemässä, kun itsekin olin "karkuteillä", mutta äitini kertoi myöhemmin Suomeen saavuttuaan, että kaikilta porvareilta, mm. papeilta, talonomistajilta ym. kiellettiin elintarvekortit ja pakotettiin heidät hankkimaan ruokansa mustasta pörssistä myymällä ja hävittämällä säästettyä omaisuuttaan. Äitini kertoi O. Palsan silmiin herahtaneen kyynelet, kun tämä sai eräältä seurakuntalaiselta pienen sokeripaketin.

Seurakunnan suomalaisten sukunimistä voisin poimia eräitä muistiin jääneitä: Ahvenainen, Huusi, Hyppönen, Kellberg, Kilkki, Korhonen, Lattu, Levander, Marttinen, Pakkanen, Vesterinen

Seurakunnan luterilaiset asukkaat ja venäläiset kanta-asukkaat ovat kokonaan hävinneet paikkakunnalta. Niiden tilalle on tullut aivan uusi asutus. Säilynyt mykkä kirkkorakennus ja kirkkoherra O. Palsan sukuhauta haustausmaalla ovat nykyään ainoat muistot hävinneestä seurakunnasta.

A. Huurto.

Inkeriläisten paikallisosastojen toimintaa

HELSINGIN INKERILÄISET

kokoontuivat 15 päivänä maaliskuuta kello 14 Stadionin lukusaliin. Sulo Allanmaa toivotti tilaisuuteen saapuneet tervetulleiksi ja veisattiin virsi "Oi kuningasten Kuningas". Sitten nähtiin kuvaelma "Virpojaiset Kikkerin Kekissä". Vaikka ei ollutkaan virpolauantai, niin lapsilta kävi virpominen oikein hyvin.

Veisattiin Marianpäivän virrestä 409, ensimmäinen toinen ja viimeinen värssy. Khra Matti Vironmäki puhui Marianpäivästä. Senjälkeen nähtiin värifilmi "Pääsiäinen Jerusalemissa". Paikallisosaston kuoro lauloi "Käy yrttitarhasta polku" ja "Tunnetko tuskan ja vaivan" opettajakokelas Kaija Vironmäen johdolla. Väinö Taina puhui aiheesta Jeesus seisoo ihmisen sydämen ovella ja kolkuttaa monien elämän kohtaloiden kautta. Tämän puheen jälkeen laulettiin "Kun orjantappuraisen mä kruunun päässäs nään". Seurasi kahvitauko, juotiin kahvia piirakoitten kera ja seurusteltiin vilkkaasti. Kun kahvipannut tyhjenivät aloitettiin taas ohjelmallinen puoli. Laulettiin yhteisesti "Rakkahin Jeesus, miks viivyt sä vielä". Kuultiin lasten laulua, Pikkulintu riemuissaan, jonka esittivät sisarusparvi Taina, seurasi kitaratrio. Rouvat Makkonen, Tuutti ja Takalainen lauloivat "Mä Jeesuksen rististä laulan", "Kun hiljaisiin hetkiin mä jään" ja "Olen kuulut on kaupunki tuolla", säestäen kitaroillaan. Tämän jälkeen Väinö Kekki haastatteli Elsaa laskijaisen liukumisesta ja piäsiäisen liekkumisesta

Tähän lopetettiin tilaisuus tällä kertaa. Toivoteltiin hauskaa pääsiäistä ja hajaannuttiin koteihimme odottamaan pääsiäistä.

E. L.

Helsingin paikallisosaston kuulumisia

Saatuamme Ruotsissa vietettävän kesäjuhlan tarkemman ohjelman on

tehtävä matkasuunnitelmaan pieni muutos. Näin ollen lähtö Helsingistä tapahtuu 18. 6. klo 19 ja tulo Gävleen 19. 6. klo 16. Menomatkalla tutustutaan Tukholmaan. Lähtö Gävlestä 22. 6. klo 7 ja tulo Helsinkiin samana päivänä klo 24. Olemme saaneet hiukan alennusta matkakustannuksiin. Tarkkaa lukua on vaikea vieläkin sanoa, koskapa se riippuu lähtijöiden lukumäärästä, mutta arvion mukaan matka edestakaisin tulee kustantamaan 60:—. Lähemmin Väinö Kekki puh. 53 447.

Laulukuoron harjoitusillaksi on tästä lähtien sovittu joka maanantai klo 19. Os. Johanneksen seurakunnan seurakuntahuoneusto, Pursimiehenk. 27 B.

Paikallisosaston yhdessäolotilaisuus on taasen Stadionilla 17. 5. -64 klo 14. Tulkaa joukolla!

Ruotsin kesäjuhlat Juhannuksena Gävlessä.

Ohjelma:

18. 6. klo 18 kansallinen juhla
19. 6. " 8 juhlajumalanpalvelus
19. 6. 11.30 urheilukilpailut
19. 6. 17.30 hengellinen tilaisuus
19. 6. 20 kansallinen juhla
20. 6. 8 juhlajumalanpalvelus
20. 6. 12 juhlien päättäjäisjuhla.

Helsingin paikallisosasto järjestää halvan bussimatkan Gävleen Ruotsin inkeriläisten kesäjuhlille ja on tähän matkaan osallistuminen mahdollista muillakin kuin paikallisosaston jäsenillä. Pääasia on, että joukkomme on mahdollisimman suuri. Tähän mennessä on yksi bussillinen jo ilmoittautuneita ja uskomme, että olemme tilaisuudessa lähtemään kahden bussin voimalla. Ilmoitukset: **Väinö Kekki**, Helsinki Albertink. 15 A 7., puh. 53 447.

Turun inkeriläisten pääsiäisjuhla

"Suurten kirkollisten juhliemme henkinen sisältö on äärettömän avara. Se antaa meille ihmislapsille aihetta mitä moninaisimpiin ajatuksiin ja elämämme tarkasteluihin. Me ihmiset olemme mitättömän pieniä tekijöitä rajattomassa maailmankaikkeudessa ja ajan mittaamattomassa kulussa, avuttomia hiukkasia, joilla ei ole oman tahdon hallitsemaa varmuutta mistään. Hetkessä me voimme menettää kaiken, mitä olemme työllä ja vaivalla rakentaneet ja raskaudella vaalineet, huomispäivä voi pyyhkäistä meidät olemattomiin, ajan tuuli voi äkkiä lennättää meidät sijoiltamme kevyesti kuin höyhenet. Ihmisellä ei ole pysyväistä sijaa täällä ajallisuudessa, eripuraisuuden, vihan ja veristen sotien rikkirepimässä maailmassa. Kilpailu vallasta niin valtakuntien ja aatesuuntien kuin yksityisten ihmistenkin välillä antaa leimansa elämälle, joka on täynnään pelkoa ja jännitystä. Hämärästä muinaisuudesta periytyvät raakuus ja ihmisille ominainen lyhytnäköisyys ovat tässä vahvoina yllykkeinä.

"Maailma on sen, joka murhaa", sanoo suuren näytelmäkirjailijan William Shakespearen "Macbeth"-näytelmän eräs henkilö. Tämä lause on synkän mielentilan ilmaus, mutta siihen sisältyy suuri totuus. Aseitten ja

murhien varassa on ihmiskuntaa aikojen kuluessa liiankin paljon hallittu. Sama koskee myös yksityisiä ihmisiä. Murha on ollut kammottavan yleinen keino vaikutusvaltaa, vieraan omaisuutta ja kostoa himoitsevien käsissä, rinnakkaisilmiöinään henkinen ja ruumiillinen kidutus. Näin on ollut ja näin on oleva, koska se kuuluu ihmisluontoon, vaikka se onkin mitä suurimmassa määrin epäinhimillistä, eläinluontoon kuuluvaa. Ihmiskunta on ollut valmis teloittamaan suurimman hyväntekijänsä, mitä sillä koskaan on ollut tai on oleva. Ja tapa, jolla tuo teloitus pantiin toimeen, oli äärettömän raaka ja julma.

Tuossa teloituksessa toteutui suunnattoman suuri vertauskuvallisuus, samalla kuin se osoittaa, miten hyvyys voi maailmassa olla alhaisten, sokeiden joukkovaistojen armoilla. Tuollainen joukkovaisto saattaa tehdä ihmisistä petoja pahempia. Ja niin jatkuu ihmiskunnan surullinen pitkäperjantai, piinaviikko vuosituhannesta vuosituhanteen. Mielenjalous ja lähimmäisrakkaus pysyvät ristiinnaulittuina. Mutta paha ei kuitenkaan hallitse yksin. Sen rinnalla ja sen yli heläjää vastustamattomana pääsiäisaamun ihana sanoma: kuoleman valta on voitettu, pahan valta on voitettu..."

Näillä ajatuksilla aloitti Turun paikallisosaston puheenjohtaja, maisteri Teppo Samooja tervehdyspuheensa yhteisesti veisatun pääsiäisvirren jälkeen toisena pääsiäispäivänä vietetyssä pääsiäisjuhlassa Karjalaisten talossa.

Kuvailtuaan sitten edellä sanomansa valaisemiseksi niitä suunnattoman suuria uhreja, mitä vuosisatamme mielettömät sodat, eritoten toinen maailmansota, ihmiskunnalta ovat vaatineet turmellen myös suuresti sen moraalia ja kulttuuria, maist. S. muisteli, miten entinen Inkerin heimo vietti pitkäperjantain ja pääsiäisen mitä hartaimman tunteen vallassa, herkästi hiljentyen vavahduttavien tapahtumien edessä ja miten sen sirpaleet rakkailta kotikonnuiltaan karkoitettuinakin edelleen ovat säilyttäneet esi-isien lujan uskon ja perinteet.

Vaikuttavan puheen jälkeen rouva Helmi Kivivuori lausui syvällä antaumuksella tilaisuuteen hyvin sopineita Pohjanpään, Koskenniemen ja Sarkian runoja sekä kaksi omaa runoaan, joista varsinkin viimeinen herkällä inkeriläisellä aiheellaan vavahdutti syvästi kuulijain mieliä. Sitten laulettiin hengellinen laulu Käy yrttitarhasta polku. Laulun jälkeen astui puhujanpaikalle tuomiorovasti Lauri Huovinen. Lähtien keväisen heräävän luonnon elähdyttävästä vaikutuksesta ihmismieliin hän siirtyi kuvailemaan pääsiäisen suurta ylösnousemuksen voitonsanomaa. Puhuja selosti raamatun merkitystä ja lausui eräitä mieleenpainettavia raamatunlauseita. Lämminhenkinen juhlapuhe päättyi siihen toivomukseen, että inkeriläisissä eläisi edelleen se isien usko, joka ennen ilmeni siinä hartaudessa, jolla pääsiäisjuhlia vietettiin.

Vilkkaassa keskustelussa ja kahvinjuonnin merkeissä kuluneen tauon jälkeen jatkui ohjelma laulukuoron esityksillä. Turun inkeriläisten naiskuoro lauloi Juho Talonpojan johdolla hengelliset laulut Ristiä kantain ja Kristus nousi. Sitten maisteri Meri Mylläri piti mielenkiintoisen esitelmän suomalaisesta kuurosokeasta

Turun paikallisosasto

järjestää juhlan toisena helluntaipäivänä, toukokuun 18 p:nä, klo 14 Karjalaisten talossa. Toivotamme heimolaisemme tervetulleiksi läheltä ja kaukaa tähän tilaisuuteen.

Johtokunta.

Frans Leijonista. Saimme kuulla, miten näköä, kuuloa ja puhetaitoa vailla oleva ihminenkin voi päästä ihmeteltäviin saavutuksiin. Juho Hartikainen esitti yksinlaulua. Juho Talonpoika viittasi puheessaan eräisiin epäterveisiin ilmiöihin, joita on havaittavissa nuorisomme elämässä, ja korosti hyvän kodin ja uskonnollisen hengen merkitystä nuorisomme kasvatuksessa, että se kehittyisi terveeksi ja vastuuntuntoiseksi. Tuomiorovasti Huovinen lausui loppurukouksen. Yhteisten laulujen säestyksestä huolehti luonnikkaasti Maria Talonpoika.

Hovioikeudenneuvos Robert Rainio luovutti eräille Suomen kansalaisoikeuksia hakeneille tulleita päätöksiä. Tuomiorovasti Huovinen otti vastaan terveisiä välittääkseen ne pian Ruotsiin tekemällään matkalla siellä asuville heimolaisillemme. Tehtiin esitys Helsinkiin tehtävästä yhteisestä retkestä, mutta asia ei tällä kertaa saanut tarvittavaa kannatusta. Toivo Jämsä sai jo hyvään alkuun tämän vuoden jäsenmaksujen keräyksen.

H. M.

Inkeriläisten Yhdistys r.y:n vuosikokous

Inkeriläisten Yhdistys r.y. vuosikokous pidettiin Helsingissä sunnuntaina huhtikuun 12 päivänä 1964 Viipurilaisen osakunnan huoneustossa. Tilaisuudessa oli harvinaisen paljon osanottajia. Käsiteltiin sääntöjen määräämät asiat, joihin palaamme lehtemme seuraavassa numerossa. Vuosikertomus, joka julkaistaan tässä numerossa, hyväksyttiin yksimielisesti. Kokouksen virallisten asioiden jälkeen pidettiin samassa paikassa ohjelmallinen tilaisuus, jossa puhui professori Pentti Kaitera. Palaamme siihenkin seuraavassa numerossamme.

Inkeriläisten Helluntaijuhlan

järjestää Inkeriläisten Hengellinen Seura yhdessä Rauman seurakunnan kanssa I Helluntaipäivänä Raumalla.

Tilaisuus alkaa kello 10.00 juhlajumalanpalveluksella, jonka yhteydessä on Herran Pyhän Ehtoollisen vietto. Sitä edeltävä rippisaarna, jonka pitää kirkkoherra Oiva Tuominen, pidetään jo kello 9.30. Juhlasaarnan pitää kaikkien tuntema Inkerin ja inkeriläisten ystävä rovasti Akseli **Kajanti** ja liturgeina toimivat seurakunnan papit. Rauman Kirkkokuoro avustaa kanttori-urkuri Erkki Tallilan johdolla, kanttorina toimii kanttoriurkuri H. Pursimo.

Jumalanpalveluksen päätyttyä pidetään riittävän pitkä väliaika, jotta juhlakansa saa tilaisuuden ruokailuun sekä Rauman kaupungin moniin omalaatuisiin nähtävyyksiin tutustumiseen.

Väliajan jälkeen jatkuu juhla kirkossa ja tarpeen vaatiessa seurakuntatalolla ohjelmalla, johon sisältyy runsaasti hengellistä musiikkia ja puheita. Puhujista mainittakoon rovasti Kajannin lisäksi seuraavat: Kirkkoherra Oiva Tuominen, Rauman seurakunnasta, pastori Kai Kiilunen, Rauman seurakunnasta, pastori Oskar Antola, Eurajoen kristillisen kansanopiston johtaja ja yhteiskoulun rehtori, kirkkoherra Samuli Oksanen, Lapin Tl. seurakunnasta, opettaja Sakari Parviainen, Rauman Seminaarista ja mahdollisesti vielä joku näiden lisäksikin.

Musiikkiohjelmassa on urkusoolo, urkuri Erkki Tallila, yksinlaulua, neiti Ellida Linja, yksinlaulua kanttori H. Pursimo, kuorolaulua Rauman Kirkkokuoro, johtaa Erkki Tallila, joka hoitaa kaikki säsestykset sekä kirkkomusiikin. Kirkkokuoro esittää hyvin harjoitetusta ohjelmis-

Viimeinen palvelus

"Anttilan Ylli tulee"! huudahti joku lapsijoukosta Miikkulaisten Alakylän Vironmäen kansakoulun pihalla, ja samassa koko lapsilauma oli kadonnut pihalta sisälle kuin tuhka tuuleen.

Edellä kerrottu tapaus sattui kesällä v. 1918 yllä mainitulla koululla, jossa isäni Heikki Virolainen oli opettajana.

Mikä aiheutti sitten tuon Anttilan Yllin ilmestymisestä johtuvan lasten kaikkoamisen pihalta sisälle? Huhuja oli kuulunut Yllin erikoisesta menettelystä ja käyttäytymisestä jonkin aikaa, ja tietysti huhu oli erikoisen herkkä tarttumaan lasten korviin ja siitä tuo edellä mainittu reaktio johtui.

Oli tosiaan mitä herttaisin kesäinen ja aurinkoinen sunnuntai-ilta k.o. kesänä, kun Myllymäeltä kotoisin oleva Yrjö Mylläri, Anttilan Ylliksi kutsuttu maanviljelijä lähti astelemaan maantieltä kohti Hiekkasaarella olevaa Vironmäen kansakoulurakennusta kohti. En lähtenyt toisten lasten kanssa juoksemaan pihalta sisälle, vaan tietäessäni isäni olevan kotona, sain siitä kuin rohkeutta ja itsevarmuutta kymmenestä ikävuodestani huolimatta. Siksi rauhallisesti joskin jännittyneenä olin jotain touhuavinani koulun pihalla ja odotin Yllin lähestymistä. Hän asteli rauhallisesti "huraska" päässä ja takki hartioille heitettynä, samalla kun hän täytteli tupakkamassistaan niin tutunomaista letkuvarsipiippua, mikä oli varsin yleinen vanhoilla miehillä.

Saavuttuaan luokseni hän pysähtyi ja tervehdittyään kysyi, oliko isäni kotona. Tämä tapahtui n. klo 20—21 välillä. Myönnettyäni isän olevan kotona lähdin hänen edellään sisälle ikäänkuin tietä näyttämään, mutta samalla uteliaisuudesta, mitä asiaa mahtoi Yllillä olla isälleni. En mitenkään ollut levoton asian johdosta, sillä Yllin käytös ja puhelu kanssani oli päin vastoin hyvin rauhoittavaa. Kumminkin oivalsin, että Ylli ei aivan turhanpäiten tullut isääni tapaamaan, vaan varmaan asia koskisi sitä huhua, mikä hänestä oli liikkeellä. Tässä arvelussani en pettynytkään. Terveh-

---

tostaan niitäkin lauluja, joita se tulee esittämään Ruotsissa Gävlen kaupungissa vietettävässä inkeriläisten kesäjuhlassa, jonne se on saanut kutsun.

Juhlan ohjelman ollessa näin rikas tuleekin tämä Helluntaijuhla muodostumaan antoisaksi, jokaisen inkeriläisen omaksi hengelliseksi juhlaksi, johon odotetaan runsasta osanottoa.

Inkeriläiset ystävät! Tulkaa joukolla Raumalle Helluntaina osallistuaksenne tähän harvinaiseen juhlaan. Tänne matkustamiseen sopivat melkein mitkä liikennevälineet hyvänsä. Tulkaa hiljentymään ja rikastumaan Herran Sanan kuulossa. Tiedättehän, että "yksi päivä Herran esikartanoissa on parempi kuin tuhannen muualla". Käyntiänne ette varmaan tule katumaan. Olette sydämellisesti tervetulleita sekä läheltä että kaukaa.

Inkeriläisten Hengellinen Seura
puolesta *Yrjö Räikkönen.*

Tiedustelu

Etsitään seuraavaa henkilöä: *Iida Jyrintytär Niukkanen,* mies: Paavo, lapset: Alma, Väinö ja Tauno. Asuivat Hatsinan rajonissa. Sisarenne Katri Eestistä haluaisi löytää ja saada yhteyden. Jos joku tietää, pyydetään ystävällisesti kirjoittamaan osoitteella: Rouva *Eeva Adel,* Turku 9, Tammispaltantie 26.

dysten jälkeen ja yleisluontoisten puheenvuorojen tapahduttua Ylli menikin suoraan asiaan. "Kun sinä olet opettaja ja viisas mies, niin tulin sinulta kysymään, olenko minä hullu, kun muutamat ihmiset kylässä niin minusta sanovat ja varmaan olet kuullut itsekin sellaista puhuttavan", sanoi Ylli isälleni. "Mutta ennen kuin vastaat tähän kysymykseeni, sinun on syytä kuulla ja tuntea ne tapahtumat, mitä minulle on tapahtunut ja minkä johdosta ihmiset ovat minua ruvenneet hulluksi sanomaan ja jopa hyvät tuttavatkin karttamaan."

Ja sitten Ylli kertoi meidän koko perheen hievahtamatta kuunnellessa seuraavan tapahtuman elämästään, mikä kertomus niin tuiki elävästi jäi mieleeni, jopa olen ikäänkuin kuulevinani tuon äänenkin korvissani, kun hän koruttomasti ja rauhallisesti esitti sen kuultavaksemme.

Ylli kertoi olleensa eräänä iltapäivänä Miikkulaisten joen suussa olevalla lastauslaiturilla k.o. kesänä ja siellä oli ollut paljon muitakin ihmisiä lastaustöissä. Siellähän lastattiin puutavaraa Pietariin vietäväksi. Yhtäkkiä Ylli kertoi saaneensa kummallisen kohtauksen ja hypänneensä laiturilta veteen. Kainaloitaan myöten vedessä seisten hän kertoi puhuneensa sekaisin asioita ja kironneen kovasti. Mitään järjellistä hän ei itse tapahtumasta sanonut muistavansa, mutta sen hän kyllä muistaa kiroilemisestaan huolimatta, ettei sinä hetkenä Jumalakaan ollut kaukana. Toisten auttamana hän sitten selvisi pois vedestä ja hänet toimitettiin kotiinsa. Mutta nyt kotona hän ei saanutkaan enää entistä rauhaa elämässään. Hänelle tuli kuin pakkomielle aamulla kello 6, joka kesti iltaan kello 18. Hänellä oli sellainen sielullinen pakotus ja tuska, ettei hän voinut olla noudattamatta sitä sisäistä käskyä, mikä hänelle jostain tuli. Hänen täytyi lähteä joka aamu mainittuna aikana kiertämään kylää talosta taloon ja jokaisessa talossa jokaisen oven edessä hänen oli laulettava yksi virren säkeistö. Koko päivän hänen oli sitä tehtävä aina iltaan kello 18 saakka. "Sitten saan rauhan aamuun saakka ja kuten nytkin voit nähdä ettei minua mikään tunnu painavan ja ahdistavan. Päin vastoin tuntuu kuin olisin tehnyt jonkun hyvän työn. Sellainen tunne on itsessäni. Voitko selittää mistä tämä johtuu ja olenko hullu vai mikä minä olen?", päätti Ylli selostuksensa.

Olimme kaikki hiljaa eikä isänikään osannut sanoa mitään vähään aikaan. Kumminkin sanoi isäni viimein Yllille, ettei hän missään tapauksessa näiden keskustelujen ja tämän selostuksensa perusteella ole hullu, vaan aivan normaalistihan olet tässä nytkin puhunut.

"Tämä on vaikea selittää, mutta varmaan kaikella tällä täytyy olla oma tarkoituksensa ja merkityksensä, jota meidän on vaikea ymmärtää tällä hetkellä. Kaikessa tapauksessa tee ja toimi niin kuin tunnet itsessäsi oikein tekeväsi ja niin, että omantunnon rauhasi saavutat", sanoi isäni.

"Tämä helpotti minua nyt hyvin paljon tämä keskustelu kanssasi, sillä jos muille olen koettanut selittää tätä asiaani, eivät he ole tahtoneet ottaa asiaa todeksi, ovat ruvenneet minulle nauramaan jopa solvaisseetkin", sanoi Ylli. "Kyllä minä vielä tulen tänne koulullekin, kunhan kierroksellani ehdin niin pitkälle, ja täällä on helppo laulaa, sillä täällä on puhuttu ja opetettu paljon Jumalasta", lopetti Ylli hyvästellessään.

Niin sitten kävi, että eräänä päivänä Ylli kävi myöskin k.o. koululla suorittamassa virren veisuunsa. Mikäli muistan, kiersi hän Miikkulaisten Ala- ja Yläkylän ennen kuin hän pääsi rauhaan, ja niin hän sitten olikin seuraavana talvena aivan normaali niin kuin kuka muu tahansa.

Saapui sitten vuosi 1919 heinäkuun loppupuoli. Silloinhan alkoivat pohjois-Inkerin vapaustaistelut Miikkulaisissa ja ne saivat aikaan sen, että

suurin osa rajakylien väestöstä pakeni Suomeen peläten vallanpitäjien kostoa, sillä vapaustaisteilijoiden joukossa oli suurin osa kylien miehistä. Taistelutoiminta epäonnistui ja täytyi vetäytyä rajan yli Suomeen.

Marraskuussa uusittiin hyökkäys ja vallattiin taas rajakyliä, mutta takaisin oli tultava voiman puuttuessa. Nyt oli seurauksena se kostotoimenpide minkä vallanpitäjät panivat toimeen. Miikkulaisten varakkaat kylät roihusivat sauhuna ilmaan. Kirkko, koulut, talot, toisin sanoen kaikki, mikä oli rakennuksen tapaista, poltettiin. Vain ani harva mökki kylien sivulaidoilla jäi polttamatta.

Sitä merkitsi Anttilan Yllin toimitus kesällä v. 1918. Hän antoi viimeisen siunauksen niille varakkaille kylille, jotka eivät ole tähän päivään saakka kohonneet entiseen kukoistukseen. Näin Ylli täytti korkeammalta taholta tulleen käskyn, vaikka sitä ei silloin kukaan ymmärtänyt eikä käsittänyt. Se oli viimeinen palvelus Miikkulaisten hyvinvoiville kylille.

Eino Virolainen.

P.S. Toimitus kiittää ylläolevan muistelman lähettäjää, kuten muitakin avustajia, ja toivoo, että tämänkaltaisia muistelmia ja tosiasioihin perustuvia kertomuksia lähetettäisiin toimitukselle mahdollisimman paljon. Vuorollaan niitä julkaistaan.

MaVi

Vuodet vierivät

Matti Suomalainen 70-vuotias

70 vuotta täytti huhtikuun 14 päivänä vaatturimestari Matti Suomalainen Turussa. Hän on syntynyt Inkerissä Vuoleen pitäjässä. Suoritettuaan ammattiopintonsa ja osallistuttuaan ensimmäiseen maailmansotaan rintamamiehenä, hän siirtyi Viipuriin ja perusti siellä vaatturinliikkeen, jota hoiti talvisotaan asti. Jouduttuaan jättämään Viipurin, hän siirtyi Turkuun, jossa jatkoi vaatturinammattia parikymmentä vuotta.

70-vuotispäivänään joutui Matti Suomalainen sangen runsaslukuisten onnittelujen ja huomionosoitusten kohteeksi. Rajoitumme seuraavassa vain Turun paikallisosaston taholta tulleisiin huomionosoituksiin. Johtokunta kävi onnittelemassa taloudenhoitajaansa ja kiitollisuudenosoituksena luovutti taulun. Paikallisosaston puheenjohtaja, maisteri Teppo Samooja piti päivänsankarille seuraavan puheen:

"Inkeriläisten Yhdistyksen Turun paikallisosasto lausuu sinulle lämpimät onnentoivotuksensa 70-vuotissyntymäpäiväsi johdosta sekä parhaat kiitoksensa siitä uskollisesta ja arvokkaasta panoksesta, jolla sinä jo neljännesvuosisadan ajan olet edistänyt Turun inkeriläisten keskuudessa suoritettavaa heimotyötä. Sinä tulit Turkuun jo kokeneena heimotyöntekijänä. Olithan Viipurissa jo kahden vuosikymmenen ajan aktiivisesti osallistunut sikäläisten inkeriläisten heimotyöhön ja niissä merkeissä käynyt myös vuosittain Helsingin heimokokouksissa käyttelemässä järkeviä puheenvuorojasi. Viipurissa sinä olit myös innokkaasti tehnyt opintokerhotyötä inkeriläisten keskuudessa, ja sinä jatkoit tätä sivistystyötä Turussakin alkuvuosinasi, jolloin se oli meilläkin ohjelmassa. Olit sen johtajanakin. Sinä olet aina elävästi tajunnut sivistyksen ja tiedon merkityksen nuorisolle ja itsekullekin kansalaiselle.

Turussa sinä olet koko ajan kuulunut paikallisosastomme johtokuntaan sekä toiminut alusta alkaen sen taloudenhoitajana. Samalla sinä olet hoidellut monenmoisia muita tehtäviä, mitä eteen on sattunut. Sinä et ole koskaan kieltänyt meiltä apuasi, vaan olet aina ollut valmis antamaan ky-

kysi ja taitosi käytettäväksemme. Sinun valpas älysi ja tarmosi, luja aatteellinen vakaumuksesi sekä sydämenlämpösi, niin, ja sinun leppoisa inkeriläinen huumorisi ovat tehneet sinusta erittäin suositun toimihenkilön paikallisosastoomme. Tähän on läheisesti myötävaikuttanut sinun toimintasi juhliemme ja kokouksiemme kuuluttajana, jota tehtävää sinä olet samaten koko ajan hoitanut. Siihen sinä jo näyttävänä ulkoisena hahmonakin, päätäsi pitempänä muuta kansaa, olet ollut itseoikeutettu. Välittömän rattoisana kuuluttajana sinut tunnetaan laajemmaltikin kesäjuhlista.

Toivottavasti yhdistyksemme saa pitää sinut vielä kauan kodikkaana persoonallisena toimihenkilönään, yhä nuorekkaana, innostuneena ja muitakin innostavana, oikeana meidän Mattina.

Tämän lisäksi pitivät päivänsankarille lämminhenkisiä ja kiitollisuutta uhkuvia puheita hovioikeudenneuvos Robert Rainio ja Juho Talonpoika. Runomuotoiset onnittelut esitti Juho Hartikainen.

*

H. M.

Kiitos

Viime numerossa olleen tiedustelun johdosta on toimitukselle lähetetty Inkeri-aiheisia vanhoja lehtiä. Nimiä mainitsematta mutta ketään unohtamatta kiitän lähetyksistä. Lisää saa tulla.

Päätoimittaja

Kiitos

Parhaimmat kiitokseni kaikille niille, jotka muistivat minua 7. 3. 1964 täyttäessäni 80 vuotta.

Matti Virolainen

60 vuotta täytti

maaliskuun 18 päivänä Varkauden kaupungin Puurtilan kylässä leskirouva Anna Liukkanen o.s. Repo.

Leskirouva Liukkanen on syntynyt Inkerin Spankkovan seurakunnassa Bormitsestan kylässä.

Merkkipäivänään eloisa ja vilkas päivänsankari joutui niin lastensa, kuin myöskin laajan ystävä-, naapuri- ja tuttavapiirin onnittelemaksi ja muistamaksi viihtyisässä omassa kodissaan Puurtilan Kinkamassa, jossa hän yksin vanhuudenpäiviään viettää puolisonsa kuoltua v. 1959 ja lasten hajaannuttua maailmalle elämäntehtäviinsä.

Päivänsankarin lempivärssy:

Ei murheita mulla oo täällä
Kun Jeesus on ystäväni
On kanssani hän joka säällä
Myös synkeinä päivinäni.

Mäkikunnat Miikkulaisissa

Taloryhmät Miikkulaisten joen varsilla muodostivat mäkikuntia, joista

tiheämmin asuttuja olivat: viron-mäki, Makaran-mäki, Myllyn-mäki ja Heikkilän-mäki. Näissä mäkikunnissa asukkaat olivat melkein poikkeuksetta keskivarakkaita, omillaan toimeen tulevia talollisia, arkiaikoina miehet ajelivat vahvoilla valjailla ja pyhäpäivinä kirkkomatkoilla istuivat samanlaisissa "suahkoissa".

Mutta harvemmin asutuille mäkikunnille ja keskikylästä syrjemmässä oleville taloille oli annettu lisänimeksi "kolkka". Ala-kylässä oli: Joensuun-kolkka, Räiskeen-kolkka, Polan-kolkka ja Perälahen-kolkka. Ylä-kylässä oli: Suhkeen-kolkka, Pajikkolan-kolkka, Rönön-kolkka, Siitsan-kolkka ja Sokelovan-kolkka. Kolkka-mäkikunnissa asui keskivarakkaita, mutta oli myöskin upporikkaita, sekä rutiköyhiä. Varakkaissa taloissa vallitsi hyvinvointi, puhtaus ja mallikelpoinen järjestys, mutta mökkiläisten asunnoissa, puute ja kurjuus olivat jokapäiväisiä vieraita, toimeentulo oli niukanpuoleinen ja puhtauden pidon toimet olivat aivan alkeellisella kannalla. Siksipä ei suinkaan ollut harvinaista se, kun naapuritalojen naiset sopottelivat keskenänsä ja joku joukosta sattui sellaistakin sanomaan, että sinn' taloss' on sellane Perälahen siivatta".

Ja kun anarkistinen aikakausi kotikylässäni alkoi, niin Kolkka-mäkikuntien asukkaista ilmeni innokkaimpia, sen aatteen kannattajia.

Kertomus mäkikuntajärjestelmästä jatkuu. Toiste lisää.

Matti-setä.

Inkeriläisten VIESTI

Kustantaja ja julkaisija:
Inkeriläisten Yhdistys r.y.
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden puolivälissä.
Toimitus:
HELSINKI, Korkeavuorenk. 10 A. 18.
Puh. 631 285.
Konttori:
Helsinki: Aurorankatu 7. A. 1.
Päätoimittaja:
Matti Vironmäki.

Ilmoitushinnat:	1/1	sivu	90	nmk
	1/2	"	50	"
	1/4	"	30	"

Tilaushinnat:

kotimaassa	1/1 vsk.	5,00
ulkom.	—"—	6,00

Porvoossa 1964
PORVOON KIRJAPAINO OY

NONNIIIN ginTO
1.4INC41111,9

inkeriiiiiste

r l iesti

N:o 6

Paatoimittaja
MATTI VIRONMAKI

6 6 1964

Pietarhovin kihlakunnan *(ujesdin)* maakuntahcalinnon *keskuselimen jti-senet vv. 1906-1914. Oik.* lukien *puheenjohtaja Lillienfeld-Toal ja jasenet Juho Kekki ja Juho Toikka.*

Hvvvyden voima

Kirjoitan tata helluntain tunnelmis_ sa.Kun me inkerilaiset vietamme suu_ ria kirkollsia juhlia, niin silloin meidan ajatuksemme kaikkein her- kimpind kiitavat kauas rajan taa ja vuosien taa, menetettyyn lnkeriin, sin_ ne, missa me lapsuutemme ja nuoruu_ temme ihanina paivina vietirnme na- ma Ne olivat valtavia. Ne ko_ kosivat ja herkistivat koko seura_ human ikaankuin ythdeksi perheek- si, jonka jokainen jasen tunsi samalla tavoin ja eli koko sieluineen ne sy_ vasti varandyttavat tapahtumat joi- den muistoksi noita juhlia vietettiin, Se oli jarjelld kasittarnakin, suuren- moinen tunne. Mutta se olikin eletta- va syclamella, ja sydan riemuitsi si•ta yltakyllaisesti

Tuon tunteen ylimaallisuuteen liit- tyi se adrettOman ldmmin maanpaalli_ nen tunne, joka silloin laisti kaikkien silmista ja henki heidan sanoistaan ja danenpainoistaan ja joka aikaansai sen, etta kaikki ihmiset olivat silloin kuin yhta perhetta Missaan muualla en ole tavannut niin yleisend ilmiOnd tallaista lamrninta yhteishenked, sa_ noisiko: lahimmaisrakkautta, kuin In_ kerin heimossa, Eika se ollut ilmassa riippuvaa, vaan nojasi vankkaan ja vakavaan siveellis-uskonnolliseen luonepohjaan Olihan siella tietysti monenl•ista muutakin henked ja hen- gettamyytta, 01i pahansuopuutta, vi_ has ja riitaa, niinkuin kaikkien kan- sojen keskuudessa on — ei missaan ole ihanteellista kansaa, kaukana sii_ tä, niinpa ei Inkerissakaan. Mutta yleistunne minulla oli kuitenkin ylla kuvatunlainen.

On kallisarvoinen asia, jos ihminen jo lapsesta pitden opetetaan kunnioit_ tamaan luonteen hyvyytta ja hake- maan sita ihmisista. Hyvyys on voi- ma, Se on suuri voima, josta voi teh_ da suorastaan elamanopin, syvallisen ohjeen vaellukselleen Hyvyyden voi_ ma on rajaton, ja se peril lopullisesti voiton, vaikka pahuuden voima nayt_ tdakin ipitavan maailmaa lujasti vat lassaan ja hankkivan itselleen kaikki- alla yha uusia riemuvoittoja. Maail_ man historia osoittaa taman selvasti. Sen kulkuun mahtuu pahaa ja sen ai- heuttamaa tuskaa suunnattomat maa- rat Mutta pahan riemuvoitot ovat ai_ na olleet lyhytaikaiset ja sen tuotta- mat karsimykset ovat saaneet laakt tyksen useimmiten aivan toisella ta- voin ja toisia teita, kuin pahuuden te_ klja ja ihminen yleensd on koskaan saattanut kuvitellakaan Samalla on paha saanut rangaistuksensa. Ne ovat Kaitselmuksen keinoja

Aina nandadn, .etta pahuuden har- joittajat eivat koskaan ole mitaan oppineet edeltajiltdan eivatka edes omista teoistaan, Tassarpa onkin pa- hantekijän tilillejoutumisen salaisuus. Hanella saattaa (Ala hyvinkin terava aly, mutta kun han on vailla Oman_ tunnon sytyttamia ohjaavia suunta_

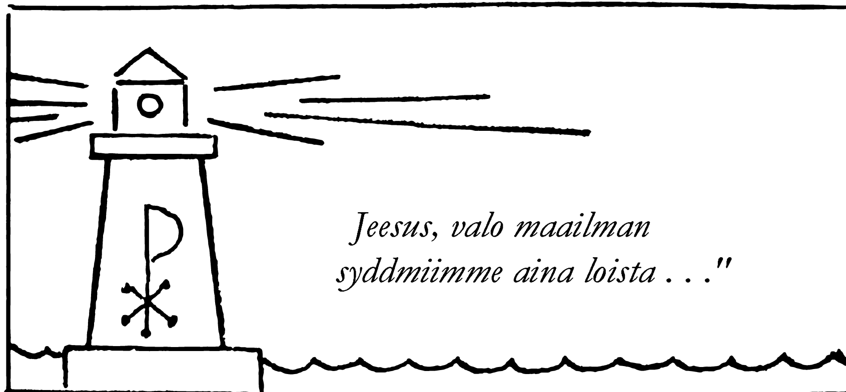
valoja, vailla stsaista herkkyyttal, sielukkuutta, joka on hyvyyden tienviit_ tana, Min han sortuu omaan alyynsa, joka lopulta onkin typeryytta. Pahuu_ den tuottama voitto kaantyy moninkertaiseksi tappioksi, vaikka *se* tapahtuisi vasta pitkan ajan Pasta. Oi keudenmukaisuus noudattaa omia lakejaan ja valvoo aina.

Ihmiskunta on tahallisesti ja ta:hat_ tomasti, ruumiillisesti ja henkisesti levittanyt kuolernaa ke:skuuteensa sensijaan etta se olisi kaikin tavoin vaalinut ellamad. Ihminen on avuton. Han ei tieda onneansa, vaikka taman onnen avain on 'hyvin yksinkertainen. Se on hyvyys ja rakkaus. Ja niin me ku1jernme sokeina onnen ohi jaksamatta ajatella mandolliseksi sita ihanaa tilaa, etta vakivalta, itsekkyys ja vallanhimo kerrankin paatettaisirn so_ vinnon ja rakkauden riemuvoittoon. Tuntuu kuin kaikki heratysty6 kaikuisi kuuroille korville Ei, ei se kui_ tenkaan missaan tapauksessa kuuroille korville kaiu, vaan tuottaa jatkuvasti tuloksia — muutenhan Mama ()Hsi sietamatonta kestaa Me emme vain saa kadottaa malttiamme. Ihmis_ mielen jalostarninen kullan puhdistaminen kuonasta vaatii aikaa Ihmisessahan on jumalkipind, vaikka syvalle_ kin katkettyna, mutta kuitenkin on.

Vanhan Testamentin sananlasku kuuluu: *"Ymmeirtavaiseen sycleimeen* ottaa majansa *viisaus."* (Sanal, 14:33) Ymmartavainen sydan on samaa kuin avara, myMatuntoinen, lahimmaisrak_ kauden tayttama sydan. Se on inhimillisyyden kauneimpia tunnuksia. Viisaus on hengen valoa, syvda sielullista nakemyskykyd, hengen aurinko, jonka sateilla on lammittava, tervehdyttava, yleva luonne. Se o n ke_ hittyneen ihmisyyden kruunu. Se on jalompi elamanilmiO kuin My, joka, kuten olemme todenneet, yksin jaaneena helposti asettuu pahuudenkin palvelukseen — viisaus ei. Me kuulemme tavallisesti puhuttavan ihmisen Mysta, mutta Jumalan viisaudesta. Tavallisessa elamassd rratista kaisitteital "My" ja "viisaus" kylla hyvin paljon sekoitetaan toisiinsa. Pienen heijastusen tuosta ikuisesta viisaudesta saat_ taa ihmislapsikin saada.

"Ymmartavaiseen sydameen ottaa majansa viisaus" Tama viisaus on •orkea lahja sellaiselle ihmiselle, jon_ ha sydan on ymmartavainen Ymmartavainen sydan on hyva sydan, Viisaus on hYvYyden veli Namd kaksi suurenmoista valoisaa voimaa tarjoavat meille apuaan. Jos me niiden avun osaamme ottaa vastaan, :silloin me osaamme ottaa vastaan ja sulkea henkemme piiriin kaikki muutkin hy_ vat armolahjat, mitka meille ihmisi- ja kristittyind kuuluvat. Silloin meidan on helppoa laytad tie, joka on ihmisen kuljettavaksi saadetty. Silloin me ansaitsemme tosiaan ihmisen, Jumalan kuvan, nimen. Mutta silloinkin meidan on muistettava, etta meilla on vain ihmislapsen, rajallisen Merman. pieni, rajallinen viisaus, Jos sen muis_ tamme niin me olemme tavoittanut nelyryyden lahjan, joka on kaikessa vaatirnattomuudessaan ihmisyyden hienoimpia, kauneimpia tunnuksia. Viisaus viihtyy haYrYyden rinnalla.

Teppo Samooja

Pensea

Ulm. 3: 14221

lalemmeko ehka kotoisin Laoddkeas_ ta? Ku,katies meidan Laodikeamme on jossain niaissa taman puolen tai: kaupuingeissa. Jos niin on 'asiialn laita silloin ernme ole lkylmia emane-ka :kuurrtia. Emme pate hehkuvasti Jumalain valtaikunnan jollern-me suorastaan sites .vast,ust.akaan. Lyhyesti sanoen olemme penseita.

Mista .penseytemme mantaa, johtua? Siitaka, etta uskomme ollevarnme rik-ka,ita, jotka emme mitaan ;tarvttse. Atomme edelleenktn tuna oturliamme toimieen emmeka valita toisten ;hadas-ta. Katsokoon kukin eteensa ,pita-kOOn yhteiskunta huolen lotka, eivat rnuuten tale toimeen. Maksaminehan me sdann01 1isesti yeromme. Had.uamme rauhassa elaa omaa ellamaamme.

Mita sanoo Herra Naint "Sind *se vihelitiinen olet ja kurja ja kOyhd, sokea ja alaston."*

Miter vol rikas, lolls on kailkkea olla kurja ja kOyhd, sokea ja alaston! Val olisiko sittenikin etta mead rikkauksiemme keskella punttwist jotain? Puuttuisiko ehka :naktikyky lahimmaistemrne si-simpiih tarpeisiin — ikukaties aivan lahinna •Levan lahlimmaisent avioptto-tison tai laistemme tarpetstin? Tyydy-tamme tavoin, joko runsaam-min ninkemmin, heidan ulkonai.-set tarineensa, matte jatamme ranta-rnatta tarkeirnman: sydamellisen, omista py'yteistarnme vanaan rakkau_ den.

Asuuko lahimmdisemme 'vuodesta toiseen rinnallamme kuin jok:u huo-nerstoon kuuluva 'huonekallu, ilman eta ta vaivarudumme ystavallisesti :otta-maant solvad hanen yksirnaisten het-krensa alatu.ksista ainakaan siiina mie_ lessa; ettia tahtoisimme luopua loista-kin omista tahtontisistamme voidak-semme koiko sydamestarnme hanta tu_ kea ja auttaa. Vai odotarnmeko sen stjaan vain toisen taholita latkuvasti niiyraa, mlielta ja ymmartamysta 'omille ehka sopimattomillekin edesottamuk-sillemme, joita foidamme ilman muuta itsellemme

Olen tole'lla menettanyt. tarkean ,na-kOkyvyn, jos *mind Use* diem etusijalla lahirnmaiseni karsimyksen, kustan-nuksella. Samalla olen menettainyt si-saisen yhteyden lahimmaiseeni, ta-vanneen hornet sitten joko, ikotini sei-nien ,sisanuclella tai jossadln Siltoin olen yltakyllaisyydestani hue-lintatta viheliaMen, lkurja ja Puuttuuhan minulta tarkein: Kristuk-

Tervetuloa Olen kesajuhlille Helsiokiin!

Kute$_n$ toisessa YhteYdessa on kerrottu, pidetaan inkeriIaisten kesajuhIa tanakin vuonna HeIsingissa heinakuun 11-12 paivina. Juhla aIkaa Iauantaina heinakuun 11. paivana kin 18 Munkkinieme$_n$ yhteiskouIuIIa Laajalandentie 21 ja jatkuu sunnuntaina jumalanpalveIuksella Munkki_ vuoren kirkossa ja paiivajruhlaIla Munkkintemen yhteiskouIuIIa. Sunnuntaina aamunatvaIla on kaynnit Hietaniemen Karjalaan jadneiden ja Larin Parasken muistomerkilld. JuhIapailkkana on edeNarriainittu Munkkiniemen yhteiskoulu, josses Iauant, p. iltapalvalla avataan juhIakanslia. SieIta saavat juhIaan saapuvat tiedon majapaikastaan , mikali ovat teh_ neet tiIauksensa 20. 6 1964 mennessa rouva Iida Riipiselle, jonka osoite on Helsinki, Linnankoskenkatu 8, B. 53 , puheli$_n$ 44 57 01

JuhIan ohjelmasta kerrotaa$_n$ lahemmin juhlaohjelmassa, joita mYY daa$_n$ juhIapaikaIla. IImoittautuessa juhIakansIiassa sad hiYOs juhIamer_ kin, joka oikeuttaa oIemaa$_n$ mukana eri tiIaisuuksissa,

HeIsingin inkerinsuomalaiset toivovat tank vuonnaki$_n$ mandoIIisim_ man monet tervetulleiksi kesajuhlaan. Tule itse ja tuo naapurikin mukanasi!

ı vannurskauden vitivalkea vacate, :a sae, ,syntisessa ihmeita, aikaan, nee tyhman yrnmartamaan toista .maa, rakkaudettoman sakastamaan pensean Iamoentemaan, jopa suaras- .n pala,en hehkumaan.
ſeeps oIisIit kyImd tai kuums! KyI- ι kirveIee, kuuma ooIttaa. Niilla on mmaIlakin jotain yhtaiIaisyytta kes- naan ja orna voimaktas tehovaiku- ,sens'a. JurnaIan tyiin iaIla on mond ,uaan kylma ja karat vastustaja ıuttunut suorastaan paIavakst.
Mutta .miter menetteIet, Herra, mei- n viheliaisten penseiden kanssa? HeitatkO meidat kokonaan pods Iuotasi? 01, Herra! 011e pitkarnielinen mentor k'ohtaeIn! Paine meidat aIasimeI- Iest ja tao .meidat mieIeisiIksesi! Veda nuhteiIIast ja kuritukseIIasii meidat yhteyteest. Tee se siitakin huoIirnatta, vaikka me peIkaamane 'sinun vitsaasi ja nrurisemme ,sinun IyOnttesi Perasta pain, hiromaamme kuitenkin, etta se kaik'ki on oliut mettIe tampeen. ja on taoahtunut meidan parhaaksemme. Shia yk.sin voit isytyttaa pensean palamaan.

P. Raski

KEVATVIRSI

NYT TALVEN VALTA TAASKIN ON KEBRAN KATKAISTU
JA PAKKASHERRAN TURKIN OMPELEET RAT'KAISTU.
NYT IKEVAAN VOIMA SUURI ON JALLEEN VALLOILLAAN
JA JOKA 1KASVI VOIMAA KOKOILEE JUURILLAAN.

NYT AURINKO SE KIRKKAAT SATEENSA MAAHAN LUO
JA LUONNON IMAILLA HERAA TAAS ELINVOIMAN VUO.
PURO'SET PIENI1VIMATIUN VETTANSA LTRITTAA.
JA PIKKU LINTUSETKIN LAULELLEN SIRITTAA.

MYOS THMINENKIN HERAA KUIN TALVEN UNESTAAN
JA VOIMIANSA EERAA HAAVEILLEN ,SUVESTAAN.
MONIKIN EIIKA MIETTII MENOAAN LOMALLE
JOHONKIN JARVEN RANTAAN — SE TUNTUU SOMALLE

SIELLA IHOLLENSA SAISI PAISTETTA AURINGON
JA KUIiSKEITA VOISI KUULLA SEN IRANTARUOHIKON.
SAIS OJAN REUNAMILTA MATOJA TONKIA
JA NIILLA VAIKKA VAHAN KALOJA ONKIA.

MYOS LEIVIIPI SYDAMISSA IHMISTEN KOLKUTTAA,
HE EIVAT SITA SALAA VAAN SIITA TOLKUTTAA
TIKKAKIN MANNIKOSSA LUISKAA JA NAPUTTAA
JA TYTOT SEKA. POJAT TOISIAAN T'APUTTAA,

NYT KAIKKI KEVAAN TULLEN ILOITEN AHERTAA
JA MONELLA ON KITRE. PESAANSA RAKENTAA.
AKOIKSI MUUTTUU TYTOT JA UKOIK[SI POJAT NUO,
MIN ETEENPAIN SE SOLUU ELAMAN VIRRAN VUO.

Salomon Rautanen

Inkerinsuomalaisten kesajuhlakaupunki Ruotsissa

on tana vuonna GavIe, joka sijaitsee noin 200 km TukhoImasta pohjoiseen, ja join ,sanotaa$_n$ Pohjois-Ruotsin padkaupungiksi. Se taytti v. 4946 vuotta.

Alkuaan tunnettiin Gavle vain kaIastuskeskuksena, mutts nykydan se an viIkas kauppa-, satama- js suuskaurpunki, jossa on noin 56 tuhatta asukasta.

Viime vuosikymmenien aikans GavIe on muuttunut ja on RuoItsin, modernisoituimpia kaupunkeja▪. Kumminkin yksi, ns. "Vanha kaupungin" osa on saastetty ja restauroitu elavaksi museoksi. Tanne on asettunut asumaan kyrnmenkunta taiteiIijaa, perustamalla tytitupansa idyll siin vanhothin puuItaIoihin. SieIta IOydamme mytiskin tunnetun inkeriIaissyntyisen tatteilija$_n$ Juho Sunin ateljeen.

Kaupungin nahtavyyksista mainittakoon 16 vuosisadaIta oIeva Pyh. KoIminaisuuden kirkko seIka uusi korkealle rakennettu kaunis Stafanin kirkko, Johan koIImannen rakentama na ja rikas kaupungin museo, jossa mm v. 100 ▪.Kr. Koivuvene (Bjhnkeboten). Erikoisesti kumminkin mainittakoon muutama vuosi sitten vihitty tehtavaansa *Metstimuseo,* joka on ainutIaatuinen Ikoko maaiImassa. Tanta tullaan katsomaan seka idasta etta Iannesta, pitkien matkojen takaa. Kaupungissa on mytiskin monta hyvinhoidettua puistoa, joten se kesaIla on viIpoisa ja

Lopuksi mainittakoon, etta kaupungin IahettyviIla sijaitsee RuoItsin suurin jossa paitsi runsasta eIainkokoeImaa otn akvariumi, bioIoginen museo, uIkoiImateatteri ja vanhan ajan raken:nuksia, joitten muassa 16 vuosisadaita Kestikievari.

Kannattaa siis tuIIa GavIeen Juhannuksena!

Tervetuloa.

Juhlatoimikunta.

Arse

Varmaan oIet jo suorittanut Ieh_ temme tilausmaksun. Ellet ole, nii$_n$ tee se ensitilassa. Kayta postisiirtotiliIlepanokorttia. Postisiirtotilin numero on 30 636

Kiitos!

Ruotsin kesajuhhills !AIgaI

Ru:otsin kesajuhIiIle iImoitetaan, etta IdittO tapahtuu torstaina 18. 6. kIo 12,30 tasmalIeen Auroorank. 7. ja Iiaiva Iahtee Paraisista kio 16.45. Paiuu He!Isinkiin 22. 6. kIo 49.00.

Maksu mk 60.— suoritettava *11.* 6. *mennessti os.* SaIo AIlanmaa, Pohj. Haaga Pastori JussiIaisentie E 40. Puh. 478254 tai kesklo 17-19 valisena aikana Rouva AIlanmas, ▪os. Auroorank. 7 SuomaIaisuuden LIitto.

Lah. VainO Kekki Albertink. 15 A 7. Puh. 53 447.

Maksu mk. 60.— sisaltad odeskaisen matkan Min autossa laiv.assakin.

In kerinsuomalaisten

Hengelliset kesajuhlat Gavlessa 19-21. 6. 64

OHJELMA:

Perjantaina 19. 6.

KIo 18.00 AIkajaistiIaisuus Sankt Anskars HusiIIn. Puhuvat: Roy. J. Jaas-keIainen, kap. U. HammarstrOm, past. J. Leino ym., tervehdys-puhoita, kuoroIauIua, Iausuntan.

KIo 20.00 Inkerinsuomalaisten KeskusIiiton vuosikokous samalIa seurakun-tataIolla.

Jalkapallokarsinnat alkavat samana padvana kIo 14.00.

JuhannuspOinind 20. 6.

KIo 8.00 JuhIajumalanpalveIus HeI. TrefaIdighetenin kirkossa. Tervehdys-puhe: teoI.toht. O. Andren, saarnaa: rov. J. JaaskeIainen, Iiturgina, past. Kaino KiiIunen, urkurina E. Tallila ja 50-hengen ;kirkkokuo-ro RaumaIta.

Klo 11.30 UrheiIujuhIa StrdmvalIernin urh..kentalIa, jossa: Kenttahartafus, khra G. Sevelius. Tyttbjen voimistelua. KOydenvetoa. JaIkapeIIofinaali.

JalkapalIo- ja kbydenvetojoukkueet, seka yleisurheiIijodta Suomesta mukana.

KIo 19:00 Heimoilta Fo1ketshusin nay ttambsalissa: EsiteImn. LaIua, Ian-suntan ym. Esitys Inkerin (Tuutarin) kansalIispuvuissa. Rauman kuioro. Naytiiskappale: "Pyha aarnu AnttiIan pihalIa".

Sunnuntaina *21. 6.*

KIo 8.00 Junnalanpaly, ja H.P.Eht. vietto Stafanin Tervehdyspu-he: khra G. Risberg, rippipuhe: rov. J. Janskelninen, saarnaa: past. K. KiiIunen, khra G. SeveIius.

Klo 12.00 Pantitajnistilaisuus Brynassin Puhuvat rva Nanna Sevelius .ym.

Juhlien katkilla valiajoilaa twit. Juho Sunin taidennyttely avoinna Sankt Anskars

ILMOITTAUTUMISET osallistumisesta Juhlaohjelmaan on tehtava ennen 15 p. kesak., seuraavilla

tilaisuuksiin Pekka Matikaiselle, Jagargatan 1'7 C. Gavle, puh. 026/81698.

Heimoiltaan rye Hertita Gamrnelstigen 29, Gavle, puh. 026/ 174:26.

Urheilukisoihin Juho Jappiselle, HOgbergsgatan 9, Gavle, pub. 026/18721.

Seuraavat urheilulajit ovat ohjelmassa:

Miehille: 100 an, 400 rn, 3000 an, ruotsalaisviesti, korkeus, pituus, kuula ja kethas.

Pojat *alle 14* v.: kolmiottelu: 60 m, pituus, pallon heitto.

Tvtiit alle 14 v: 60 m.

Naiset: 60 m.

Joukkuelajeja: jal.kapadloilu ja ktiy deny eto.

Same henkilO saa otta osaa 3 urhedlulajiin, lukuunottarnatta joukkuelajeja. Laji viedaan lapi jos ilmoittautuu vahintain 3 osanottajaa.

MAJOITUKSESTA on ilmoittautumiset rtehtavn (mieluimmin paikkakunnittain ryhmaattetteloina) ennen 11. p. kesak,. osoitteella: Nikolai Reho, S. Kopparslagareg. 14 E, Gavle, puh. 026/81626.

Lopuksi huomattlamme, ettd ohjelma juhlissamme nalyttaa tulevan hyvin runsas, joten pidamme ihnofttautumtsta juhlaohjelinaan h.yvissn ajoin tarkeand, etta saisimme ohjelman yksdtyiskohdat hyvi sopivasti sovelletuiksi yhteisohjelmaan. Paitsi tatta °Hsi meille hyOdyksi jos ilanoittaja (kuoron-, s.euran johtaja tai yksityinen) todsi ihnottukse.ssaan ilm,d sisallon, tab mdeluimmin kokonaan, tekskltin (runosta, laulusta, pakinaste *ym.),* jos ne ci tiedetysti ole yleisesti tunnettuja, seka 93aljoinko aikaa suo,-ritus suunnillee,n ottaa.

Tervetuloa.

Juhlatoimikunta.

Helluntaijuhla Raumalla

I Helluntaipaivana onnistui yli odotusten. Pyhain Ristin ,kirkko tayttyi juhlakansasta viirneistd sijea anydten. Juhlasaarnan piti {kirkkoherra Oiva Tuominen kuvaten siind mm. Inkerin suomalaisten rask.asta Ikohtatontieta, Lammittavin, mielia •iikuttavin sanoin hen puhui, rohkaisten ja Iohduttaen. Ripptsaarnan piti pastori Kai Kii nen. 'Herren nOyta tayttyi kerran toisense jalkeen. Kirkkokuoro IauIoi Tau-Mai "Kellot kaikuu," ja seturakunta vei:-sasi virret .voimalla ja kirkkain aanin niinkuin vain inkeriIaiset oseavat veisata..

JuanaIanpalveIuksen jalkeen, stirryttiin sankarihaudoille, jossa Ia.skettiin sodassa .kaatuneiden mnzisto1 1e valkoisista oista {koottu seppele. Siihen InkeriIaisten HengelTinen Seura muiden jarjestdjen Melia osallistui.. Juh:-lalldnen tilaisuus oii mieliinpainuva ja sen paatteeksi IaUIettiin "Ma.amme".

TaaLtIa Iandettiin tutustum.aan Rauman nahtavyyksiin, josta vanhassa Iuostarikaupungissa kyIld on. Noustiin mytiskin vesitorniin, uuteen raumalaisee• •erikoisnahtavyyteen ja juottin sen huipuIla oIevassa tilavassa ravintoIassa kahvit. SteItana nakyikin koko Raurna ja kauaksi sen .ulkopuoIeIlekin.

KelIo 14 adkoi varsinainen HeIluntaijuhla kirkossa. Taaskin tayttyivat sen penkit ja nadj on paikalItsta vaestda saanui kanssamme ju.hlimaan. Monipuolinen ja paljon Iup.aava ohjelma sat myOs heidat liikkeelle. Eika ohj eIma jaanytkaan vain "Iupaavaksi", vaan se myOs taytti kai•ki odotukset. Tilaisuus .adkoi kanttori Erkki TalIiIan taidolla .esittarnalla u.rkusao.-lona ja yhteisesti veisatulla virrella 429. Seurakunnan {kirkkoh•erra O. Tuominen Iausui tervetulleiksi RaumalIe niin Iafhelta kuin kaukaakin saapuneet juhlijat. Hanen puheensa Iiikkui nyt kevaassa ja Heiluntatssa, paattyon yhteiseen rukoukseen .etta Kaikkivaltias siunaisi yhdessaolomme ja antaisi Pyhan Henkensa tayttaa juhlakansa.n sydamet. Kun Aileen alt veis.attu, nyt virsi 105 nousi puhumaan kirkkoherra Urho Koskenvoima. Hanen voimakes .puheensa armosta ja rakkaudesta jai varmaan, pdtkaksi ajaksi kuuIijain mieliin. Puheensa paatOkseksi ehdotti hairs veisattavaiksi virresta 97. Taman jalkeen saatiin kuuIla Rauman kirkkokuoron rerinamaisia esityksia. Laulut "Mun sieluni nyt kiita" ja "Mun lunastuksein lahenee" olivat ihanaa k{uultavaa ja koimas laulu "Aurinko carm.ais" sai .kevaisell'a kirkkaudellaan sydamet kiltoksesta varajatmada Taman kuoron osityksia, kuuIlean Ruotsiss.a inkeriIaisten kesajuhIassa Gdwiessa, jonne kuoro• on kutsuttu. V•littO•asti naidein esitysten jalIkeen nousi puhumaan .k:ansanopi•-ton .johtaj{a pastori Oskar AntoIa. Hanen .puheensa ioli seIlaista, armonsanomaa, mita jokainen inkeriIainen kristitty koko sydamensa halulla kuunteIee ja siita rikastuu. 1Puheen patatyttya esiintyi neiti EIlida Linja IauIaen Iaulut "Oi Tierra suite tandon laulaa" j.a "Jos on aatos lamanin". Neiti Linjan IauIus:sa on aina. vaitkuttavaa kauneutta, mutta tally kertaa siihen tuntui Iiittyvain niin syvallista syda_ melliJsyyttakin etta monen silmiin nayttivat kihn.avan vesihelmet. Lauliva seurasi virsi, jonk.a aikana kannettiin uhrilahja Inkerilaisten HengeI-Ibsen Seuran tyOn {tukerniseksi. Nyt nousi saarnatuoliin kirkkotherra SamuII Oksanen puheensa aiheena, paivan teksti. Vaikka tama oh jo paivan kuudes puhe, site kuunneltiin tarkk.a.a.vaisesti ja rikasta ev.ankieItuanin sanomaa se sisalsikin. •hjelmassa eli yield musiikkinumero, jonka suofitti kanttori Heikki Pursimo IauIaen

adnelIaan Iaulut "HeIluntai" ja

Helluntaijuhla Helsingissa

HeIsingin paikalliso.sa.stoIaiset kokoontuivat ensimanaisend •eIlunt•ip.aivana Stadionin lukusaliin keno 14.00. Se oli samalla kevdtkauden paattajaistiIaisuus. Vakea oiI saapunut runsaasti. Aloitett•in laulamalla yhteiseSti "Honikain keskeIla" neiti Kaija Virofnmae$_n$ saostaessa.

Puhjoht. Vaina Kekki, toivotti vieraat tervetuIleiksi. Neiti Orvokki: Meronen soitteli pianolla Oskari Merl-

jubIallisen "Jumalan kunnia Iuonnossa". JuhItan. paatteeksi puhui pastori Kai Kitlunen ja johti meidat myOs Ioppurukoukseen, minka jalkeen yhdyttiin taysin syd:amin ja aanin kiitosvirteen 4214.

JuhIarnme oii siten oadttynyt. Se oiI rtkastuttava ja jai kauan muistettavaiksi, harvinaisen hyvaksi ,kirkkojuhIaksi. SeIlaisia toivottiin vastaisuudessakin jarjestettavaksi eri puolilla maata. Taman yrnmartaa, siITS inkeriIainen on .sydamensa syvyydesta asti {krististrty, kasvanut kristityksi Iapsesta alkaen ja tahtoo anybs kristittyna siirtya testa elamasta Unteen Eldmaan Herran vaImistamaa.n. kotiin.

Kun j.uhIan {varsinainen ohjeIma dIi paattynyt ja {koitti eroamisen aika, nun kokoonnuttiin \dela hetkeksi .kirkkoon, jossa aIlekirjoittanut seIosti niita syitd, jotka olivat johtaneet InkeriIaisten HengeIlisen Seuran perustamiseen ja kertoi seri {taTkoitnksena eIeven rakentavan hengeIlisen toiminnan inkeriI•isten keskuudessa. Seuran peruStaminen ja alkanut toiminta, josta tamakin juhia on yhtena esimerkkin.a, on saanut .o.sakseen katkeraa vastustusta seIlaisten tahoIta, jotka mielellaan kantaisivat krityyn nimed, mutta eiv5t eIamassdan haIua kristiIlisyytta toteuttaa. AIlekirjoittaneen ky,syess5, mita tama juhdakansa

asiasta ajatteli, hyvaksyikb se vat hylkasiikii se aIotetun hengeIlisen nan, oiI vasta,us seIva ja. kiistaton: Inkerilainen on kristitty ja syyttd se pyrkii ,eIiamassaan toteuttamaan. Alotettua tyiita on jatkettava. Jo'tka eivat meidan kanssamme, ne °vat meita vastaan,. Mutta Herra, on oIeva kanssamme. ja Moen armovoimarIaan tyemme jatkuu. Hanen siunaustaan taIle ty011ernme rukoil{emme ja etta saisimme oIla Hanen "perhevakedan".

Y rjii RaikkOnen

kannon IauIun {manna sovituksenaan.

Neiti Kaija Vironmaki lausui Kantelettaresta runoja Johtaja Antti Kekiki muisteli anenneitd, isien perinnOsta.

{Kerttu Susi ja Aino, Multi esittivat Kaija Vironmaen {saestamana Schubertin Ruusu kankahalla ja Oshari Merikannon Jo valkenee kaukainen ran•a. Sullen seurasi neiti Orvokki Merosen tarina "Miten Lundin EIsa vuokrasi 0mm".

Taman jalkeen kouIuIainen Robert PauI suitteIl nokka.huiIua.

Seurasi {tavaIlista pitermni kahvitatuka, etta jai aikaa. seurusteIuun. Emannat eItvat kerinneet Ieipotmaan. kaalija riisipiirakoita. Ka.hvitauon jalkeen aloitettiin yhtieisIauIuIla "Miks' Ieivo Iennat Suom.ehen" Orvo'kki Merosen saestarnand. LauIukuoro esiintyi routva Maija Vironmaen johdoIla. LauIettiin "Joudu title kaunis", "Jo Karjalan kunnailla" ja "Sue kohtii Herrani". Sitten {veisattiin suvtvirresta ensimma:Men ja neIjas sakeistii. Pastori Aataani Kuortti puhui tekstinaan •anat: "Ette ole vieraita ja muukalaisia, vaan pyhion kansalaisia ja Jumalan perhetta". Paatteeiksi veisattiin toisesta. suvivirresta 558. Taman jalkeen, DUheenjohtaja Vain6 Kekki toivotti kaikiIle hyvaa kesad j.a haj•annuttiin koteihin ko.sajuhlia, jotka tang kesdnakin pidetaan HeIsingissa. Juhlien .aika, hein•kuun 11-12 paivina. Toivottavasti saamme siIloin jaaIeen paljon vieraita: sdka. Mena etta kauka•.

E. L.

Paikallisosastojen toimintaa

Turun inkerilaisten helluntaijuhla

Juhla aloitettiin suvivirrella, "Me Pohjcdan asukkaat olemme jalleen sivuuttaneet kylma n talven ja pdasseet helluntaihin, alkavan suven juhlaan. Meilla ovat viela mielessa vuosikymmenie n takaiset muistot lnkerista, sen kevaasta ja suven juhlasta, Naita kotoisia tunnelmia ei mikaan pysty korvaamaan. Ne ovat aarteena mielessamme. Tallaiset juhlat kirkastavat naita muistoja..." Nain puhui maisteri Samooja lausuen juhla_ yleisdn tervetulleeksi. Puhuja selosti sitten lnkerilaiste n yhdistyksen vuoiskokousta seka lnkerilaiste n kulttuurisdatiO n perustamissuunnitelmia ja yhdistyksen toimistohuoneiston han_ kinta-aikeita.

Puhee n jalkeen saimme kuulla rou_ va Helmi Kivivuoren vaikuttavaa lau_ suntaa Ha n elavditti meille Eino Lei_ no n "Hymyilevan Apollon", Sitten pastori Vilho Mustonen puhui. lnkerin suomalaiset olivat maatavi4el•vaa vaestda, lausui puhuja, He ymrnarsivat hyvin, etta maa tarvitsee sedetta. Joskus sattui poutakausia Maa kuivui ja kovettui, On ihmisia jotka ovat kuin poudan poattama maa, kovia ja tunnottomia. Jumala n virrat ovat vet to taynna. Jumala voi pehmittaa ja parantaa paatuneirnmatki n ihmismie_ let Me tarvitsemme Jumalan virkistavaa voimaa. Sisaltdrikkaan ottheen jalkeen veisatt•in yhteisesti virs• 389. Turun inkerilaisten naiskuoro lauloi Juho Talonpojen johdolla laulut: "Oi, vuodata, Jeesus, sun henikesi teas", "Jeesus, pyhini ja puhtain" ja "Olen kuullut, on kaupunki tuolla". Kuoron esitysten jalkeen seurasi kahvitauko.

Juhlassamme oli vieraita muiltakin paikkakunnilta, aina Hyvinkaalta saa' ka. Raumalta olivat saapuneet Aune ja Yrjo RaikkOnen. Taitavana musiikkimiehen• Yrjd RaikkOnen, entise.ssa Inkerissa laulunlahjoistaan kuulun suvun vesa, hoiteli tottuneesti yhteislaulujen saestykset pianolla. Han piti mytis lamrrninhenkisen puheen Jeesuksen opetuslasten kadastusretk• pohja-•iheenaan. Lisaksi puhuja kosketteli niita valkutteita, jotka olivat johtaneet lnkerildisten Hengellisen seuran perustamiseen. Seuran tarkoituksena ei ole anitenkaan repia, vaan rak•ntaa ja lujittaa inkerilaisten yhtelsid pyrkimyksia, vakuutta puhuj' . Sen jaakeen Juho Hartikainen lausui kirjoittamansa runon Kevat, jonka aiheena o1i "helluntai, hengen juhaa". — "Oleanme vielttaneet healuntarta ja ajatelleet vuosituhansien takabsta tapahtum•a, Pyhan hengen vuoda•usta", lausui Juho Talonpoika puheessaan, "Jumalan henki puhuu yield tanaki n helluntaina luokseen kutsuvana ja rohkaiservana".

lnkerildisten 11-12 paivana heinakuuta Helsingissa pidettavaan kesa - juhlaan landetaan yhdessa tarkoitukseen varattavilla autoilla. llmoitteutumise• on tehtava Roseland Klerrietpuhelimella 21052.

H. M.

Etsitaan

Anna Juliontytar Ahonee, s. 2,6. 5. 19116 Rampovan rajoonissa.

Sisarenne Helena hakee yhteytta Teihin.

Mandolliset vastatrkset 1Vlaija, Hamuseale eastrenink. 3 A 11, Helsinki.

Jukka Tirranen 75-vuotias

Kesakuun 22 paivand tayttaa Helsin_ gissa inkerinsuomalaisten "heimopaal_ kapteeni Jukka Tirr a- n e n 75 vuotta. Tama$_n$ inkerilaisten toimintaa$_n$ vuosikymmenia erittain aktiivisesti osallistunee$_n$ tydn ja toi_ men miehen nimi ja elamantyd on tuttu kaikille lehtemme lukijoille. Luonteeltaa$_n$ hiljaisena ja vaatimattomana, mutta tehtavissaa$_n$ tarmok_ kaana, rohkeana ja maaratietoisena heimoasian miehena kapteeni Tirranen o$_n$ erittain suuresti vaikuttanut heimolaistemme asioiden hoitamiseen I maailmansodan vaikeilta vuosilta nykypaiviin asti.

Jukka Tirranen on syntynyt Poh_ jois-Inkerissa Lempaalan seurakun_ nassa kesakuun 22 paivand 1889 Rak_ kaus kotiseutuun ja isanmaaha$_d$ johti hanet ottamaa$_n$ osaa v, 1919 muodostettuihin Pohjois-Inkeri$_n$ Vapaajouk_ kojen yrityksiin Kapteeni Tirranen toimi vapaajoukoissa pataljoonan komentajana ja eraassa vaiheessa koko rykmentin v.t. komentajana.

V. 1920 kapteeni Tirranen tuli Pdh_ jois-Inkerin Hoitokunnan puheenjoh_ tajaksi ja on senjalkee$_n$ ollut jatkuvasti keskeisena henkikind inkerilaisten pakolaiste$_n$ vaikeide$_n$ kuormien kantamisessa. V, 1921 tyifinsa alotta_ neessa Valtioneuvoston asettamassa Inkerin avustuskomiteassa ja Valtion pakolaisavustuskeskuksessa kanslia_ padllikkiand seka Inkkerin Liiton johtokunnan jasenena Julkka Tirranen on tehnyt mita suuriarvoisinta tydta hadanalaisten heimolaistensa hyvaksi.

Inkerildiste$_n$ yhdistys r.y:n toiminnassa johtokunna$_n$ jasenend ja puheenjohtajana kapteeni Tirrane$_n$ on ollut jatkuvasti innolla mukana Kol_ misen vuotta sitte$_n$ Tirrane$_n$ omasta pyynndstaan jai pois johtokunnasta, mutta silti han o$_n$ aktiivisestl osallistunut yhteisii$_n$ rientoihin. Ahkerana kynankayttajand han on myds usein muistanut - Inkerildiste$_n$ Viestia" ja tahtonut nainkin palvella muita.

Viime huhtikuussa pidetyssd Inkerilaisten Yhdistyksen ty, vuosikokouksessa kapteeni Tirranen kutsuttiin yhdistyksen ensimmaiseksi kunniaja_ seneksi. Tapauksen johdosta "Hatsinan kapteeni" kirjoitti lehdellemme: "Kunno$_n$ teko kunnon miehelle. Roh_ kenen toivoa, etta kapteeni Tirrasesta kirjoitettaisiin hyvaa ja paljon. Han

Miikkulaisten pojat

"MiikkuIaisiin.poikii fuIluo, Ai! hyvanen •alka.!"

Tama .vanha viisu •okenut San suussa jo ammolisina TyttOiapset tyrskaliteiivat pilkkanaunuansa pidatellessa ja dnamalihaniset al- 11 stelivat, jotta voipika seIlaisia "potria poikia" ihytya nirakin syrjaisella paikkaikunnaTIa kuin MiikkuIaissa? Matta MiikkuIaisiin pojat pitivat punliansa, oilkein mOkalauIun muodossa: "*Vaikka meitti* moititua, ni myo *e•ma* siintei *huoli* ja *siitt' ois'* kumma *kuin ei Was'* tia *meijen* poikiin puoli".

Meidan 13aivinammekbain eivat yieId aiven atakynnessa oIe MiikkuIaisten pojat. Esim. InkeriIaisten Viestin ton-

kokuun (5) numerossa nimelta taan. useampia MiikkuIaisten poikia, joitten esivanhemmatkin .oIlivat milkkuladisten kylien savusaiunoissa isyntyneat. Noma raj:chef aviat: Eino Iainen, Heikki MylIari, Matti Suoxna-Iainen ja. Matti ViroIainen joka puustuavien naatteeksi plirtaa nimoksensa Matti-seta.

ToisilIa iniehilial on orna virkansa arvonsa ja .ammattlinsa, mutta 1V1ahi-seta, se vaan odorteuvoksen v:akanssidIa kulkee ja kaupungeissa, tuttaviansa :tervehtimas-Sa. Askettadn han, saloseudun syrjakylilla ja kodeata koroitietd, hitaasti harppiessaan, ham, hiljalIensa hyraili: "Maantieta pitkial matelles-swim), LauIan ,pajatteIen, Kaikkidt en kerkit kirjuttua Ku alma ajattelen". °tapas sieki, To:1st-talon Tommi, nyt kyna kateheis' ja pitirra putu-merkkisi, tanan Inkeridaisten Viestt-Iehteen, ni Stitt' ne tuns' alkuat ihmist ih,ailla ja ihmetelIa: ||310iiktil tudluo„ Ai! hyv:anen aika!"

Toiste *Matti-seta_*

Kesajuhla Helsingissa

InkeriIdiste$_n$ kesajuhla pidetaan Helsingissa tuleva$_n$ heinakuun 11_12 paivina Juhla alkaa lauantaina heinakuun 11. paivana kIo 18 ja jatkuu sunnuntaina jumalanpalveIuksella ja paivajuhlalla ym. ohjelmalla Juhla_ pai'kkana on Munkkiniemen yhteiskouIu ja kirkkona MeiIanden kirkko,

Yksityismajoitusta haluavat tiedus_ telkoot asiaa suoraan hotelleista tai matkustajakodeista, joita on HeIsingissa useita. HuonetiIaukset on sYYta tehda ajoissa, silly kesa$_n$ aikana monien tilaisuuksien tande$_n$ hoteIlit ovat varattuja

Yhteismajoitusta, joka j arj es tetaan

on ollut ja on edelleenkin mies Pai kallaan ja siella missy miestd tarvitaan. Varmasti Klooga$_n$ Ieirin Iapikay_ neet tietaviit sen. Arvoisat inkerilai_ set! OIkaa yIpeita siita, etta talIainen mies vieIa eIaa keskuudessanne. takad hanta hyvand. Pankaa "Iasikaappiin"!

KiitoIlisuudeIla Iahettad hajaIla_asu_ va inkerinsuomalainen vaki onnitte_ lunsa Helsingi$_n$ TapaniIassa merkkipaivaansa viettavalle heimojohtajalle. Toivomuksemme on, etta kapteeni Tirrane$_n$ \deIa kaua$_n$ saisi vaikuttaa heimomielta sytyttavana ja meita nuo_ rempia rohkaisevana heimopaallikkh na keskuudessamme

"Herra siunatkoon ja varjelkoon

MaVi

KOTOISIA KUVIA X

Milloin ja missy laajuudessa inkerissa vallitsi maa-orjuus?

Heratan taman kysymyksen, koska en voi yhtya kasitykseen, jonka mukaan Inkerissa vallitsi yleinen maaonjuus, joka paattyi vasta 18161.

Ikavalla mielella on todettava, etta kukaan ei die vaivautunut julkaisemaan Inkerin historiaa. Professori VIho Niitemaa on julkaissut "Haitian historian", mutta siinakin teoksessa kosketellaan Inkeria, vain sivumennen.

Inkeria koskevien vanhempien kirjallisten tietojen mukaan tama maakunta oli Novgorodin yhteydessa. Ioin Inkerissa asui kaksi suomadaista heimoa: vatjalaiset ja karjalaiset. Inkerissa asuneet karjalaiset kantoi•at mimed inkerikot tai inkeroiset, vendjankielella Mori, mika nimi kai jontui Inkerinjoesta, jonka venanjankielinen nimi on Mora. En tiedd lainkaan, vallitsiko Inkerissa Novgorodin vallan aikana maa-orjuus vai ei. Ehika Inke_rin muinaisuutta kasittedevan kirja1lisuuden puuttumisen takia tietoni Inkerin historiasta ovat me:Ike-in odemattomat, mutta volhan siihen olla syyna myds laiskuus.

Saksalainen Kalpa:veljesten ritarikunta valloitti Latvian seka Viron ja vakiinnutti naissa maakunnissa kristinuskon roomalaiskatolilaisen kirkon muodossa. Tanska1aisetkin o1ivat saaneet jalansijan Virossa,, mutta luopuivat plan valloituksestaan. Vahan kerrallaan Haitian maissa vallinnut saksalainen laanityslaitos rupesi muuttumaan m,a,a-orjuudeksi.

Suomi joutui Ruotsin yhteyteen ja sai sen kautta roomalaiskatolilaisen kirkon ,seka ruotsalaisen yhteiskuntarakenteen, jonka mukaan rnaa-orjuus odi kielletty. Vasta 1500 Iuvun puolivalissa Ruotsi-Suomi siirtyi
seen uskoon.

Inkeri sai Venajan valityksella kristinuskon ja ortodolksise,n kirkon. Tataarien saatua suurimman osan Venajaa valloitetuksi katsoivat Inkerin lantiset naapurit ajan otolliseksi taman, maakunnan anastamis een. Turun piispa Tuomas johti ristiretkea Su,omesta kasin tarkoitUksena vallata Inkeri ja levittaa roornalniskatolilaista oppia. Heinakuun 15 p:na, 1240 ristiretkelais et karsivat rnu sertavan tappion Nevan varrelda kaydyssa taistelussa. Taman johdosta Inkerin valloitus pohjoisesta raukesi pitkiksi ajoiksi. Venalaisia johti tastsa taistelussa Novgorodin ruhtinas Aleksanteri, joika sai voittonsa muistoksi nimen Nevski. Seuraavana talvena

---

jossakin koululla tai muussa sopivassa paikassa voidaan tilata, Tilaukset lahetettava ajoissa ja viimeistdan kesakuun 20 paivaan mennessa osoitteella: Rouva Lida Riipinen, Helsinki, Lin_nankoskenkatu 8. B. 53, puhelin 445701. Huom! Majoitustilaukset on ehdotto_masti Itihetettiva kesikuun 20 paivaan mennessa!

Juhlaan saapuvat saavat tiedon ma japaikastaan juhlakansliassa, joka ava_taan Munkkiniemen yhteiskoululla lauantaina heinakuun 11 padvand ilta_paivalla. Juhlapaikalla rnyydaan, kuten tavallista ohjelmalehtisid ja juh_lamerkki ilmoittautuessa. Julhiaravin_tola myOs jarjestetdan

Helsingin inkerilaiset toivovat mah_dollisimmat monet tervetulleiksi kesa_juhlaan, jonka jarjestelyista enemman seuraavassa numerossa.

Inkerilaisten Yhdistyksen

toimisto Aurorank, 7. A 1 Helsinki, on avoinna keskiviikkoisin klo 17.00-19.00

Rivit harvenevat

Huhtikuun 20 pna. 1964 kutolli Turun Keskussairaalassa opettaja J u h o H i elk k an e n. Han oli syntynyt Tyriissa 2.5 una rnaaliskunta 1898. Val-Mistuttuaa.n opettaj.aksi Koilipparian seminaarin viimeisessa oppivuorossa joka. paatti onintansa Helsingtssa 1920, han toimli opettajana 'Kurkijan Raihay.aarassa ja viimeiset 17 vuotta Maskun .Kutlittalan ja sittemmtn Kirkonkylan ikansakoulussa. Han oli kansakoulu•autakunnan .stliteeri ja kuului Maskun seurakunnan kirkkovaltuus. toon. Kurkijoella ,ollessaan han toimi mm. Raihavaarain .osuuskassan kirjanpitajdna. Op. Hiekkanen kuului moniin ,aatteelliistin yhdistykstin ja oli aikanaan innokas suojeluskuntalainen.. Hanen persoonassaan yhtyiVat hyvan opettajan, aatteenmiehen ja eettllisesti jalostuneen henkiliinominaisuudet. Vatimattomana .uurstajana ja sena ihmisend ham, sat paljon jotka kaipa.avat haven poismenoaan. Jylhan sanoilla lopetatn: "Rakentajat, to ilyotte tiilen 'baleen. T'entousette, kun muurit ,nousevat katenne .alta taivaan sinihiileen; tie suurta luotte, ikikestay.aa, te halvytte, mut temppeltinne jd5."

Toivo Leini

Baltian maissa olleen ritarikunnan toimesta suoritettiin Virosta hytikkays lnkeriin. La.nsi-.lnkerin valloituk.sen turvaamiseksi rakennettiin Kaprion linna. Manakin valtaamisyritys epaonnistui. Novgorodin ruhtinas Aleksanteri Nevski karkoitti saksalaiset Narvajoen itapudlelta ja sai huomattavan voiton rita•ikunnasta Peippusjarven jaalla kaydyssa taistelussa talvella 1242. Nain lnikeri jai edelleexikin vuosisadoiksi Veil:Wan yhteyteen. Venajan vapauduttua tataarien ikeesta, liktettiin Novgorod ja sen mukana lnkeri Moskovan suuriruhtinaskuntaan.

Jatkuu.

Inkerilaisten VIESTI

Kustantaja ja julkaisija:
lnkerilaisten Yhdistys r.y.

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden puolivalissa. Postisiirto n:o 30636

Toimitus:
HELSlNKl, Korkeavuorenk. 10 A. 18.
Puh. 631285.

Konttori:
Helsinki: Aurorankatu 7. A. 1.

Paatoimittaja:
Matti Vironmaki.

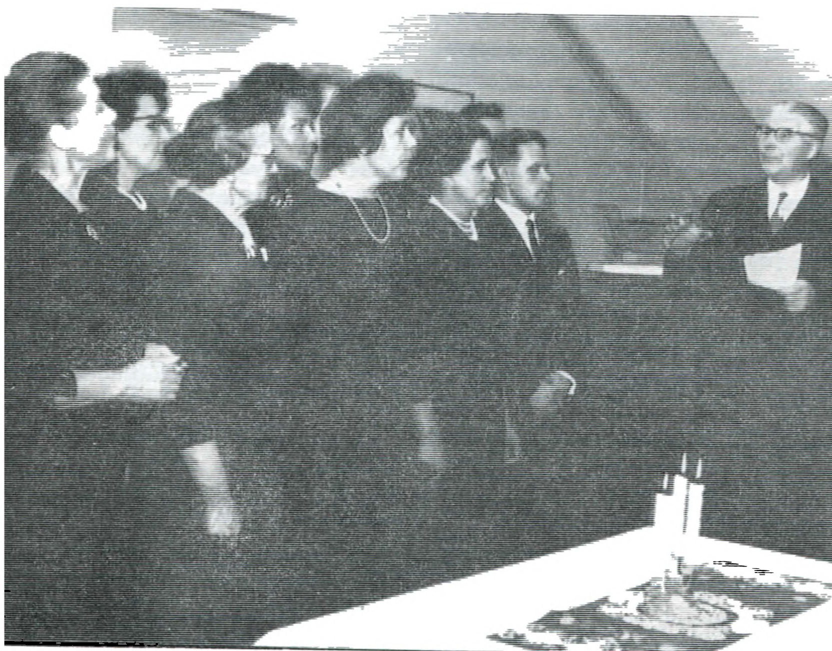
llmoitushinnat: 1/1 sivu 90 nmk
1/2 " 50 "
1/4 " 30 "

Tilaushinnat:
kotimaassa 1/1 vsk. 5,00
ulkom. —"— 6,00

Porvoossa 1964
PORVOON KIRJAPAINO OY

INKUIN LASTU AINEHILLA inkeriläisten Viesti

:o 7 Päätoimittaja MATTI VIRONMÄKI 1. 7. 196

Inkeriläisten yhdistys r.y:n Helsingin paikallisosasto toimii sangen pirteästi yhteisen asian hyväksi. Todisteena jäsenten aktiivisuudesta on mm. sekin, että jälleen heinäkuun 11—12 päivinä saadaan kokoontua kesäjuhlille Helsinkiin. Kuvassa Helsingin paikallisosaston reipas lausuntakuoro johtajana yhdistyksen toimikunnan sihteeri Antti Kekki.

Kesäiset heimojuhlat

Kesällä on kahdenlainen vaikutus. Se yhtäältä eräillä aloilla merkitsee toiminnan hiljenemistä ja lomien aikaa. Toisaalta kuitenkin kesän tulo vilkastuttaa toimintaa. Kesän aikoina esim. pidetään suuri joukko erilaisia kesäkokouksia, joiden osanottajamäärä saattaa nousta varsin suureksi.

Eräitä kesäkokouksia, joita maassamme on ollut kauan aikaa tapana järjestää kesäisin, ovat erityiset heimoväen juhlat. Ensimmäiset sellaiset, karjalaisen heimokansan kesäjuhlat, pidettiin Salmissa neljäkymmentäviisi vuotta sitten eli v. 1919. Sen jälkeen monen vuoden ajalla Itä-Karjalan komitean toimesta järjestettiin samanlaisia juhlia joka kesä, milloin milläkin paikkakunnalla. Ne olivat tilaisuuksia, joissa heimoväki saattoi tavata toisiaan, vaipua entisiin muistoihin ja suunnitella ystävien kanssa tulevaisuutta. Heimopäivillä saatiin virkistystä heimohengessä ja kalevalaisessa mielessä. Sotien jälkeen Karjalan mailta siirtolaisiksi joutuneet ovat myös säännöllisesti kokoontuneet, kuten tunnettua, Karjalan Liiton toimesta kesäjuhliin, joissa on aina väkeä tuhatmäärin.

Inkeriläiset ovat myöskin säännöllisesti jo vuosikymmeniä viettäneet kesäisin heimojuhlia. Sellaiset on taasen juhannuspyhinä olleet Gevlessä Ruotsissa ja alkavan heinäkuun 11—12 päivinä pidetään Helsingissä. Inkeriläisten juhlien järjestäjinä ovat olleet sekä yksinomaan inkeriläiset itse että myöskin eräät heimolaisten sivistysasioista huolehtineet järjestöt, esim. ennen sotia Suomessa toiminut Inkerin Liitto. Nyt heinäkuussa Helsingin Munkkiniemessä järjestettävä juhla on, kuten viime vuosina on ollut laita, Inkeriläisten yhdistys ry:n kesäinen yhdessäolotilaisuus. Siihen toivotaan jälleen saapuvan heimoväkeä sekä eri puolilta Suomea että myös Ruotsista ja muualtakin maamme rajojen ulkopuolelta.

Tällaisilla kesäjuhlilla on aina ollut suuri merkitys. Ne ovat olleet valistuksellisia tilaisuuksia, joissa on saatu sekä henkistä että hengellistä hyvää. Sen ohella niillä on ollut myöskin huomattava merkityksensä hajaantuneina olevien heimolaistemme yhtymistilaisuuksina. Heimokansahan on työ- ja ansiomahdollisuuksia etsiessään joutunut sijoittumaan eri puolille maata. Näinollen jopa sukulaisten on ollut vaikeaa tavata toisiaan, vaihtaa ajatuksiaan ja kertoilla kuulumisiaan. Mutta heimojuhlat ovat tarjonneet apuaan. Siellä ovat sukulaiset tavanneet toisensa ja tuttavat tuttavansa. Siksipä sekä nuoret että vanhat ovat aina mielellään saapuneet noille juhlille. Myöskin tällaisilla juhlilla on oma merkityksensä heimoaatteen kannalta katsottuna. Juhlat lähentävät kanta-asukkaita ja muualta tulleita toisiinsa, kasvattavat yhteistunnetta ja vahvistavat luottamusta

siihen, että yhdessä kuormia kannettaessa selviydytään vaikeistakin pulmista.

Kesäisten heimojuhlien viettäminen on siis monella tavalla puolustettavissa. Mutta kaikki riippuu tietenkin siitä hengestä, mikä juhlissa saa vallita. Sen tulisi olla innostavan ja yhdistävän sekä eteenpäin katsovan uskon ja toivon hengen. Tulisi välttää kaikkea sellaista, mikä erottaa, ja pitäisi pyrkiä siihen, mikä meitä yhdistää. Meidän pitäisi päästä juhlissamme siihen, että näkisimme koko metsän eikä vain sen yksityisiä, ehkä tosin hyvinkin kookkaita puita. Suuret yhteiset linjat ja valtatiet, joilla meidän kristittyinä suomalaisina on pysyteltävä, että olisimme onnellisia meidän tulisi osata nähdä.

Siinä uskossa, että kesäinen juhlamme saa muodostua jälleen kaikin puolin virkistäväksi keitaaksi meille ahtaan ajan lapsille, toivotaan mahdollisimman monen ent. inkerinsuomalaisen ja myös muun heimoystävän saapuvan Helsinkiin heinäkuun 11—12 päiviksi. Hyvät heimoveljet ja -sisaret! Tahtokaa irroittautua arkisesta työstänne ja lähtekää liikkeelle katsomaan Pohjolan valkeaa kaupunkia! Tulkaa ja kulkekaa tuttu tie Munkkiniemen koululle, jossa juhlat jälleen pidetään. Tulkaa hiljentymään Helsingin uusimmassa pyhäkössä, Munkkivuoren kirkossa, ja yhtykää siellä kiittämään Herraa, joka on läpi tulen ja veden meitä varjellut tähän päivään asti. Muistakaa, että Helsingin heimojuhlat tahtoisivat jälleen tarjota kaikille virkistystä sanan parhaimmassa merkityksessä.

Herran sanan äärellä

Ahdistettu ja köyhä – kuitenkin rikas

(Ilm. 2: 9)

Siinä muuan Raamatun paradokseja. Kuinka voi ahdistettu, köyhä raukka, joka tuntee, ettei hänessä itsessään ole mitään hyvää ja ettei hän omin voimin kykene ottamaan askeltakaan oikeaan suuntaan, ja siksi on alinomaa pyytämässä Herralta apua ja ohjausta, kuinka voi tällainen olla rikas?

Vain siten, että Herran voima ja suuruus pääsee hänet täyttämään juuri hänen hengen köyhyytensä vuoksi. Jumala on niin suuri, kokonainen ja ehdoton, että hän ei mahdu sydämeen, joka itse mielestään omaa riittämiin hyvyyttä ja ymmärrystä. Hän mahtuu vain ihmisen omasta riihkamasta tyhjentyneeseen sydänkammioon. Ju-

mala on niin yltäkylläisyyttä pursuava, että hän voi tehdä rikkaaksi vain todella köyhän. Kun sen sijaan omia rikkauksiaan jatkuvasti hellivä ja vartioiva saa edelleen jäädä osattomaksi hänen parhaista antimistaan. Mutta Herran Hengen edessä tomuun langennut, hänen anteeksiantonsa uudestisynnyttämä sielu saa puhjeta ihanimpaan kiitokseen Tekijänsä jalkojen juuressa.

Sinä monin tavoin ahdistettu ja köyhä! "Älä pelkää, mitä tulet kärsimään", sanoo Herra. Vaikka vihollisesi pukeutuisi oikeuden enkeliksi ja sanelisi tuomioitaan turmioksi, ei se tapahdu Lunastajasi tietämättä. Hän on sallinut sen silloin tapahtua uskollisuutesi koetukseksi. Jos sen kestät, kuuluu lupaus: *"Minä annan sinulle elämän kruunun."*

Millainen tämä Ilmestyskirjassa mainittu elämän kruunu on, sitä meidän on mahdoton käsittää tässä olotilassamme. Mutta jotain sanomattoman ihmeellistä se varmaan on. Jotain uutta asioitten selkenemistä, koettujen ahdistustemme tarpeellisiksi kirkastumista, jotain maista valkeutta valoisampaa, niin että sen äärellä sammuvat kaikki kysymykset, kuivuvat kaikki kyyneleet ja olemuksen täyttää pelkkää kiitosmieltä uhkuva autuus.

Kristityn tie ei voi olla kärsimyksistä vapaa, eihän se ilman niitä voisi muodostua kilvoittelun tieksi. Juuri vaikeudet tekevät tämän tien ponnistelun arvoiseksi. Sen tien kulkijalle paljastuu yhä uudelleen sekä hänen oma voimattomuutensa että Jumalan ihmeellinen apu ja viisaus, jolla hän vaellustamme johtaa. Sillä tiellä olet aina oppimassa jotain uutta, käyt alati eteenpäin. Se on parhain kuljettavaksesi tarjolla olevista teistä.

"Joka voittaa, sitä ei toinen kuolema vahingoita." Et sinä, ahdistettu ja köyhä, voita mitään. Mutta Kristus sinussa voittaa. Itsessäsi olet edelleen köyhä, mutta Kristuksessa sanomattoman rikas.

P. Raski.

Kesäjuhlat Helsingissä

Juhlapaikkana on Munkkiniemen yhteiskoulu Laajalahdentie 21, jossa juhlan alkamispäivänä lauantaina heinäkuun 11 päivänä iltapäivällä avataan juhlakanslia. Sieltä saavat juhlaan saapuvat tiedon majapaikastaan, jos ovat tehneet tilauksensa 20. 6. 1964 mennessä rouva Iida Riipiselle (puh. Helsinki 445 701).

Juhla alkaa lauantaina klo 18 ja jatkuu sunnuntaina ohjelmaan merkityllä tavalla. Juhlajumalanpalvelus on Helsingin uusimmassa kirkossa, Munkkivuoren kirkossa, joka sijaitsee jonkin matkan päässä Munkkiniemen yhteiskoulusta.

Juhlaohjelmaa myydään juhlapaikalla. Ilmoittautuessa juhlakansliasta saa myös juhlamerkin, joka oikeuttaa olemaan mukana eri tilaisuuksissa.

Tervetuloa jälleen suurella joukolla kesäjuhlaan! Kerro tästä naapurillesikin ja tuo hänetkin mukanasi!

Inkeriläisten Yhdistyksen

toimisto Aurorank. 7. A. 1. Helsinki, on avoinna keskiviikkoisin klo 17.00—19.00.

Kotikirkkoni rakkahin mun...

Kotikirkkoni alttarin eteen
minut lapsena kannettiin
siellä pyhässä kasteessa Herran
armoliittohon otettiin.
Oi rakkahin kirkkoni mun.

Kotikirkkoni alttarin eessä
kasteenliitto myös uusittiin.
Siellä nimessä elämän Herran
meidät matkalle siunattiin.
Oi rakkahin kirkkoni mun.

Kotikirkkoni alttarin eessä
vihkivalakin vannottiin,
toinen toisilleen uskollisuutta
siinä iäksi luvattiin.
Oi rakkahin kirkkoni mun.

Kotikirkossa pyhät ja juhlat
monet yhdessä vietettiin.
Arki-illoinkin, vaikk' oli kiinni
silti kirkolle riennettiin.
Oi rakkahin kirkkoni mun.

Kotikirkkooni rakkaaseen kuljen
usein vieläkin aatoksin.
Vielä vuosien perästä muistan
kuvat alttaritaulunkin.
Oi rakkahin kirkkoni mun.

Kuva ylinnä alttarin päällä
kertoi Kristuksen voimasta,
joka pääsiäisaamuna nosti
hänet kuoleman haudasta.
Oi rakkahin kirkkoni mun.

Kotikirkossa veisatut virret
usein kaikuvat korvissain,
monet saarnassa sanotut sanat
ovat mulla viel' muistissain.
Oi rakkahin kirkkoni mun.

Kotikirkkoni, Lempaalan kirkko,
sua enää ei olekaan.
Sinut voisinko unohtaa koskaan —
enhän toki — en milloinkaan!
Oi rakkahin kirkkoni mun.

LIISA MAKARA.

Tärkeitä asioita vuosikokouksessa

Inkeriläisten yhdistys ry:n vuosikokous pidettiin, kuten on aikaisemmin lyhyesti mainittu, huhtikuun 12 päivänä Viipurilaisen osakunnan huoneustossa. Tilaisuudessa oli runsaasti yhdistyksen jäseniä eri paikkakunnilta.

Aluksi laulettiin opettaja Maija Vironmäen säestämänä virsi "Oi kuningasten Kuningas", minkä jälkeen yhdistyksen puheenjohtaja, dipl.ins. Jukka Savolainen avasi kokouksen. Hänet valittiin myös kokouksen puheenjohtajaksi. Sihteeriksi kutsuttiin johtaja Antti Kekki. Pöytäkirjan tarkastajiksi valittiin talousneuvos Martti Soiva ja konttoripäällikkö Juho Vesa.

Kokous todettiin lailliseksi. Sihteeri Kekki luki vuosikertomuksen, joka yksimielisesti hyväksyttiin. Kertomus oli painettuna kokonaisuudessaan lehtemme numerossa 5/1964. Tilikertomus ja tilintarkastajien lausunto myös hyväksyttiin ja asianomaisille myönnettiin tili- ja vastuuvapaus vuodelta 1963. Toimikunnan jäsenten palkkiot eli todelliset matkakulut toispaikkakuntalaisille päätettiin pitää entisenlaisina. Jäsenmaksu jäi myös samaksi kuin edellisenäkin vuonna eli 3 markkaa ensimmäiseltä perheen jäseneltä ja toisilta ainoastaan markka.

Toimikunnan jäsenistä olivat erovuorossa dipl.insinööri Jukka Savolainen, kirkkoherra Matti Vironmäki ja rouva Hertta Allanmaa sekä varajäsen, talousneuvos Martti Soiva. Nämä kaikki valittiin yksimielisesti uudelleen. Tilintarkastajiksi valittiin myös entiset, kauppaneuvos Oskari Rokkanen ja konttoripäällikkö Juho Vesa sekä varalle opettaja Antti Huurto.

Puheenjohtaja, dipl.ins. Savolainen esitti toimintasuunnitelman alkaneelle vuodelle. Puhuja lausui mm seuraavaa:

"Sääntöjen 2 §:n mukaisesti Yhdistyksemme tarkoituksena on toimia Suomessa laillisen oikeuden nojalla oleskelevien inkeriläisten yhdyssiteenä, valvoa jäsentensä yhteisiä etuja, edistää heidän taloudellisia ja sivistyksellisiä pyrkimyksiään, tukea vähävaraisia tai muuten apua tarvitsevia jäseniään sekä mahdollisuuksien mukaan huolehtia maahan saapuvien inkeriläisten pakolaisten tarpeista." Tämä pykälä siis antaa Yhdistyksen toiminnalle sen pohjan, mikä tulee olemaan toimintamme runkona myöskin nyt alkavana toimintavuotena.

"Inkeriläisten Viesti" nimistä oman lehtemme julkaisemista on tarkoitus yhä edelleen jatkaa, vaikkakin sen tulevaisuus näytti hyvin epämääräiseltä kynän hervottua lehden päätoimittajan Aappo Metiäisen kädestä. Kaikeksi onneksi sattui joukostamme löytymään mies, joka omien vaatimattomien sanojensa mukaan "ei tahtonut paeta vastuuta" suostuen ottamaan harteilleen lehden edelleen toimittamisen. Olemme kiitollisia kirkkoherra Vironmäelle tästä kaikesta toivottaen hänelle menestystä ja onnea lehtemme toimittamisessa. Samalla lausumme vielä kerran syvän valittelumme sen johdosta, että opettaja Metiäisen kädestä on kynä ikuisiksi ajoiksi kirvonnut. Hänelle saavat inkeriläiset olla monessa suhteessa kiitollisia, sillä hän on suorittanut varsin mittavan päivätyön Inkerin asian hyväksi.

Inkeriläisten Viesti on kaikesta päättäen vähitellen muodostumassa yhä tärkeämmäksi tekijäksi inkeriläisten kodeissa, minkä vuoksi meidän olisi mikäli mahdollista kaikkien koetettava puhaltaa yhteen ja samaan hiileen, jotta lehden tilaajamäärä saataisiin nousemaan niin suureksi, että lehden kannattavaisuus olisi taattu. Tämä edellyttänee sitä, että lehti vähitellen tulisi jokaiseen inkeriläiseen kotiin. Juuri tässä suhteessa olisi meil-

lä inkeriläisillä itse kullakin ajattelemisen ja toiminnan aihetta.

Hyviksi ja erittäin toivotuiksi yhdyssiteiksi ovat muodostuneet myöskin vuotuiset kesäjuhlamme, joiden viettäminen näyttää muodostuvan pysyväksi tavaksi. Niinpä on tarkoitus viettää sellainen taas tulevanakin kesänä. (Juhla pidetään Helsingissä heinäk. 11—12 päivinä). Kesäjuhlilla meillä on aina tilaisuus tavata jopa kaukanakin asuvia tuttaviamme ja sukulaisiamme sekä läheisiä ystäviämme.

Yhdistyksen toimesta avustetaan jatkuvasti kansalaisuushakemusten hoitamisessa, vaikkakin hakemusten vuotuinen lukumäärä osoittaa jatkuvaa vähenemistä. Tätä tietoa olisi kuitenkin syytä levittää etenkin niihin kansalaistemme piireihin jotka mahdollisesti eivät vielä ole tietoisia Yhdistyksemme tästä toimintamuodosta, ja nimenomaan siinä mielessä, ettei ole syytä kääntyä sivullisten tuntemattomien avustajien puoleen, jotka avustajat syystä taikka toisesta eivät ole tietoisia asioiden oikeaan hoitamiseen liittyvistä kysymyksistä, eikä missään tapauksessa lähettää hakemuksia suoraan valtioneuvostolle, jossa ne usein vallinaisina ja puutteellisina voivat jäädä hoitamattomina pitkiksi ajoiksi lepäämään.

Muissakin tapauksissa, kuten ulkomailla asuvien omaisten kutsumisessa vieraisille Suomeen, kadonneitten omaisten etsimisessä ym. koetetaan samoin auttaa.

Erikoisen huomion kohteeksi on toimikunnassa otettu kysymys lähemmän yhteistoiminnan aikaan saamisesta Ruotsissa asuvien heimolaistemme keskusjärjestön kanssa. Tämä kysymys on tavallaan jo saanut ratkaisunkin, sillä Yhdistyksen sihteeri on neuvotellut asiasta sikäläisten johtohenkilöiden kanssa Ruotsissa käydessään, samoin on sieltä käynyt edustajia meidän suuremmissa tilaisuuksissamme. Asiaa kehitetään yhä edelleen.

Samoin on päästy hyvään yhteistoimintaan entisten pietarinsuomalaisten kanssa. Yhdistyksellämme on edustus yhteisessä pysyvässä toimikunnassa, joka on yleisessä kokouksessa valittu asioita hoitamaan ja vastaista yhteistoimintaa järjestämään

Yhdistyksellä on kolme paikallisosastoa: Helsingissä, Tampereella ja Turussa. Toiminta on kussakin näistä ollut vilkasta, mistä on esitettävä, etenkin Turun ja Helsingin osastojen toimihenkilöille mitä parhaimmat kiitokset. Jäämme vain odottamaan että työntahti paikallisosastoissamme tulee jatkumaan yhtä tehokkaana ja vireänä edelleenkin. Toimikunnan tarkoituksena on ollut saada perustetuksi paikallisosasto lähinnä Kotkaan ja Lahteen, joissa kaupungeissa ja niiden lähiympäristöillä asuu enemmän inkeriläisiä, sekä mahdollisesti myöskin Jyväskylään, mutta tässä puuhassa ei ole vielä onnistuttu pääsemään alkua pitemmälle.

Lisäksi on uutuutena mainittava, että jo viime vuoden lopulla, jolloin kävi selville, että olomme Suomalaisuuden Liiton toimistossa kävi epävarmaksi sen perusteella, että Liitto kipeästi tarvitsi hallussamme olevia huonetiloja omiin tarkoituksiinsa. Tämän johdosta ryhdyttiin toimenpiteisiin oman huoneiston hankkimiseksi, kuten oli aikoinaan Inkerin Liitollakin. Asian alkuun pääsemiseksi päätettiin Yhdistyksen toimesta lähettää 34:lle tunnetulle inkeriläiselle ja Inkerin ystävälle kirjallinen kutsu saapua neuvottelemaan asiasta. Tähän tilaisuuteen, joka pidettiin kahvila Orsossa, Mannerheimintie 5, viime tammikuun 12 päivänä saapui kutsutuista 17 henkilöä. Kokouksessa, jonka puheenjohtajana toimi allekirjoittanut, keskusteltiin ensin asiasta, minkä jälkeen asiaan myönteisesti suhtautuen päätettiin ryhtyä toimenpiteisiin oman huoneiston hankkimiseksi sekä asettaa väliaikainen toimikunta asiaa kehittämään säätiömuotoisena, joka muoto katsottiin sopivimmaksi tässä

tapauksessa. Toimikunnan tehtäväksi jäi sääntöehdotuksen laatiminen. Nyttemmin on tämä työ jo suoritettu ja sääntöehdotus esitetään aikanaan vuosikokouksen hyväksyttäväksi. Samalla on Yhdistyksen toimikunta päättänyt ehdottaa vuosikokoukselle, että se päättäisi myöntää Yhdistyksen varoista säätiölle pohjarahaksi 1.000 nykymarkan suuruisen lahjoituksen, koska Yhdistyksen taloudellinen asema sen hyvin sallii.

Mutta meidän toimintamme ei kuitenkaan saa rajoittua vain tämän hetken asioiden ja elämän hoitamiseen, vaan meidän tulee vaalia esi-isiemme perintöä. Tässä mielessä on mainittava muistelmien kokoaminen, paikannimien kerääminen, seurakuntatietojen muistiin merkitseminen, kansallispuvun käyttöön ottaminen ainakin omissa juhlissamme ym. Samoin on tärkeätä saada kootuksi arkistoon Inkeriä koskevia kirjoja, valokuvia ja julkaisuja, jotta ne voisivat olla käytettävissä mahdollisia tutkijoita varten.

Yhdistyksen tehtäviin kuuluu myös Inkerin tietouden levittäminen nuoren inkeriläispolven pariin ja heidän tutustuttaminen Inkerin kansan vaiheisiin. Nuoren polven avustaminen opinteille kuuluu myös olennaisena osana tähän samaan.

Kaikkein tärkeimpänä tehtävänä on kuitenkin saada kaikki inkeriläiset liittymään oman yhdistyksemme jäseniksi, sillä vain tätä tietä voidaan parhaiten toteuttaa omia pyrkimyksiämme ja saavuttaa tuloksia. Tämän takia on syytä yhä uudelleen vakavasti kehoittaa jokaista heimomme jäsentä liittymään oman yhdistyksemme jäseneksi ja tilaamaan oman lehden, Inkeriläisten Viestin. Vasta sen jälkeen kun joukkomme on kasvanut suureksi yhtenäiseksi ja eheäksi järjestöksi, on meillä mahdollisuuksia saada äänemme paremmin kuuluville ja odottaa parempia saavutuksia."

"Mutta mikään toiminta ei voi kauankaan jatkua ilman varoja. Näin on luonnollisesti meidänkin yhdistyksemme toiminnan laita. Yhdistys kaipaa kipeästi taloudellista tukea, jota ilman emme voi saada mitään aikaan. Tämän vuoksi on osa toiminnastamme kohdistettava varojen hankkimiseen ja toimikunnan hartain toivomus onkin, että Yhdistyksemme jokainen jäsen tahtoo voimiensa mukaan auttaa toimikunnan työtä hyvillä neuvoilla ja ohjeilla mahdollisimman hyvään tulokseen pääsemiseksi. Tätä vaatii meidän kaikkien yhteinen etu", sanoi puhuja lopuksi.

Puheenjohtajan esittämä toimintasuunnitelma hyväksyttiin. Myöskin hyväksyttiin yksimielisesti voimakkain kättentaputuksin puheenjohtajan ilmoitus, että toimikunta esittää, että inkeriläisten asioita vuosikymmeniä uskollisesti ja uutterasti hoitanut kapteeni Jukka Tirranen, joka kesäkuun 22 päivänä täyttää 75 vuotta, kutsutaan yhdistyksemme kunniajäseneksi.

Vielä päätettiin, että seuraava vuosikokous pidetään myös Helsingissä. Tämän vuoden 1964 kesäjuhlapaikan määrääminen jätettiin toimikunnan huoleksi, joka myöhemmin pitämässään kokouksessa päätti, että juhlat pidetään Helsingissä.

Varsinaisten kokousasioiden käsittelyn jälkeen pidettiin kahvitauko, jonka aikana toimikunta piti kokouksen ja järjestäytyi. Puheenjohtajaksi valittiin edelleen dipl.ins. Savolainen, varapuheenjohtajaksi khra Vironmäki, sihteeriksi johtaja Antti Kekki ja rahastonhoitajaksi rouva Hertta Allanmaa.

Kahvitauon jälkeen jatkettiin yhdessäoloa. "Karjalaisten laulun" jälkeen johtaja Väinö Keikki puhui sytyttävästi ja kehotti tekemään työtä, kuten isät ennen, kun he rakensivat kodit ja kirkot lapsilleen. Sekakuoro lauloi pari laulua rouva Maija Vironmäen johtamana. Sitten professori Pentti Kaitera, inkeriläisten jalo ystävä, puhui kasvamisesta ja kehittymisestä eteenpäin. Puhuja sanoi mm. seur.:

"Ihmiskunnan väkiluku on kasvanut nopeasti. Noin sata vuotta sitten se oli 1200 miljoonaa, nyt noin 3000 miljoonaa. Siis sadan vuoden aikana on tapahtunut kasvamista yhtä paljon kuin kahden miljoonan vuoden aikana. Väestö myös muuttuu. Maatalousväki vähenee ja asutuskeskuksiin siirtyy ihmisiä jatkuvasti. Synnyinseutunsa vapaaehtoisesti jättäneitä on paljon.

Inkeriläisten keskuudessa on myös tapahtunut liikehtimistä. Monen on vaikea sanoa, mikä on kotiseutu, koska on joutunut usein muuttamaan. Monet asuvat kymmenen vuotta täällä ja toiset kymmenen jossakin toisella paikkakunnalla. Yleensä lapsuuden aikainen seutu on jäänyt mieleen kotiseutuna. Vastoin tahtoaan lapsuutensa seudut jättämään joutuneilla on kaipaus takaisin kotiseudulle He näkevät kaiken jääneen kauniina kuin kuvassa.

Mutta kasvaa ja kehittyä eteenpäin — se on ihmiskunnan kohtalo. Niitä ihmisiä myös, jotka ylläpitävät rakkautta kotiseutuun, tulee kunnioittaa. Kotiseuturakkauteen liittyy paljon kaunista.

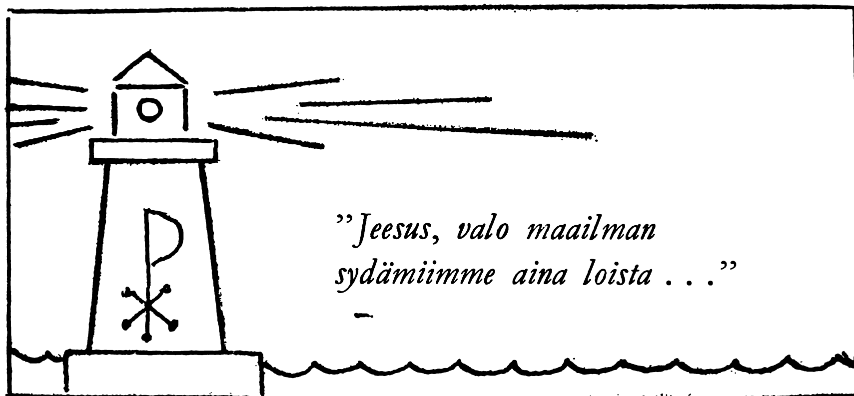
Esimerkkejä nykyaikana tapahtuvasta olojen muuttumisesta ei tarvitse kaukaa hakea. Afrikka on viimeisen viiden vuoden aikana kokenut perusteellisen muuttumisen. Kehitys on ollut hämmästyttävän nopea Muistamme, että yhtenä ainoana vuotena syntyi 17 uutta valtiota. Tällaista valtiollista muuttumista voisi nähdä muuallakin. Neuvostoliiton ja Kiinan suhteet ovat kehittyneet odottamattomia ratoja".

"Mikä on meidän tehtävämme tässä muuttuvassa maailmassa? kysyi puhuja ja jatkoi: "Eräs asia on muistettava. On varottava, ettei tulla juurettomiksi ja menetetä yhteyksiä menneisyyteen. Kehitys ei saa tehdä hyppäyksiä, että juuret katkeavat. Ihmisten tulisi säilyttää yhteytensä menneisyyteen. Kotiseudun perinteiden vaaliminen on tärkeätä ja niiden säilyttäminen tulisi olla huolenamme. Muuten käy toteen, mitä nykyisestä kulttuurista on sanottu, että se näyttää olevan kulkemassa perikatoa kohti".

"Tulee pitää myös mielessä, että työstä on hyvät seuraukset. Työ auttaa meitä monessa kohdassa. Nöyrtykäämme kuitenkin tunnustamaan, että kaikki on Jumalasta, mitä kykenemme tekemään. Tahtokaamme kuunnella jokapäiväisen elämän pienissäkin ratkaisuissa, mikä on kulloinkin Jumalan tahto. Jumalan tahtoa kuuntelevan ihmisen muisto säilyy.

Tässä juuri näkisin inkeriläisten tehtävän. Heidän tulisi kysyä mitä varten Jumala on meidät luonut ja kuljettanut tänne Suomeen. Mikä on hänen tahtonsa meidän kohdallamme ja meidän kauttamme? Mitä varten meidät on pantu matkalle? Tätä yhdessä kyselemme muistaen, että kaikki olemme matkalaisia, joiden tie johtaa sinne, minne jo moni rakkaistamme on mennyt."

Professori Kaiteran puheen jälkeen saatiin kuulla muutamia inkeriläisiä kansanrunoja, joita johtaja Antti Kekki yhdessä Kaisa-rouvansa kanssa esitti. Loppupuheen piti opettaja Herman Raski muistellen v 1920 kevättalven tapahtumia. Viimeisen ohjelmanumeron esitti taiteilija Lauri Santtu, joka lausui inkeriläisaiheisen murrejutun.

Olet rakentaja

Olemme monesti nähneet keskentekoisia rakennuksia. Niitä on maaseudulla, joskus kaupungeissakin. Ne seisovat ja lahoavat ilman käyttöä, ketään hyödyttämättä. Joskus on vain perustus laskettu, toisinaan ei sitäkään saatu valmiiksi. Asuessani pääkaupungissa jouduin työmatkallani päivittäin ohittamaan monen vuoden aikana tuollaisia rakennelmia. Eräs oli saanut jo betonirunkoa kerroksen verran ja jäänyt silleen, toisessa vain kaivettu syvä, vetinen kuoppa osoitti suunnitellun rakennuksen paikkaa. Kaupunkia rumentavia tekeleitä ne olivat. Eräältä asiantuntijalta kerran kysyin, mistä syystä näille oli noin huonosti käynyt. Vastaus oli, että molemmissa tapauksissa oli tehty väärä kustannusarvio ja toisessa lisäksi jätetty huolellinen maapohjan tutkimus suorittamatta. Rakentajien varat loppuivat kesken ja rakennelmat jäivät törröttämään rumina, kunnes toiset rakentajat uusin mahdollisuuksin saattoivat rakentamisen päätökseen.

Katsellessani noita keskeneräisiä yrityksiä tulivat mieleeni Jeesuksen sanat: *"Jos joku teistä tahtoo rakentaa tornin, eikö hän ensin istu laskemaan kustannuksia nähdäkseen* onko *hänellä varoja rakentaa se valmiiksi, jotteivät, kun hän on pannut perustuksen, mutta on kykenemätön rakennustansa loppuun saattamaan, kaikki jotka sen näkevät, rupeaisi pilkkaamaan häntä sanoen: "tuo mies ryhtyi rakentamaan, mutta ei kyennyt loppuun saattamaan."*

Mitä tämä meille kuuluu, ehkä kysyt. Ystävä hyvä, kyllähän tämä meille kuuluu. Olemme näet kaikki rakentajia koko elämämme ajan. Rakennamme ja ylläpidämme suhteita omaisiimme, ystäviimme ja kaikkiin kansavaeltajiimme, rakennamme yhteiskuntaa suorittaessamme jokapäiväistä työtämme ja niin edelleen. Kovin harvoin me tosin tarkastelemme, miten tuo rakentaminen sujuu ja edistyy. Olemmeko lähimmäistämme rakastaen hänen hyväänsä edistäneet? Olemmeko työmme huolellisesti ja ahkeruudella suorittaneet? Onko omatuntomme tuollaisen tarkastelun jälkeen aivan vapaa? Eipä taida aina niin olla.

Ellemme ole muuta pahaa tehneet, niin olemme ehkä kuitenkin olleet kiittämättömiä tai tylyn sanan jollekin sanoneet. Varmaan olemme huomanneet, että monessa tapauksessa on rakennuksemme jäänyt keskeneräiseksi. Havaitsemme, että pelkkä mielijohteemme on useimmiten meitä johtanut ja tarkat laskelmat ja niiden mukaan rakentaminen on jäänyt tekemättä. Lisäksi olemme unohtaneet, että meidät, sinut ja minut, on kutsuttu rakentamaan myöskin Herran seurakuntaa ja jopa taistelemaankin sen puolesta. Jos olemme tästä tietoisia, niin mitä olemme tehneet ja miten? — Olen joutunut tämän kysymyksen eteen ja havainnut olleeni huono rakentaja. Tällöin on ainoa mahdollisuuteni ollut Suuressa Rakennusmestarissa, Jeesuksessa Kristuksessa. Tiedän, etten suinkaan ole ainoa tämän Rakennusmestarin turviin antautunut. Sinäkin olet tehnyt niin ja sinä siis tiedät, että kun ratkaisemme suhteemme Jumalaan ja pyydämme armoa tulla Jumalan lapseksi, se merkitsee enemmän kuin mitä luonnollinen ihmisemme tahtoisi. Se merkitsee ristin ottamista ja sen kantamista kaikesta pilkasta ja häväistyksestä huolimatta. Se merkitsee myöskin luopumista paljosta sellaisesta, mikä meille on rakasta, mutta mitä ei voi ottaa mukaan Jeesuksen seuraan. Pyrkiessämme näin rakentamaan itseämmekin, sanoo Herra, että meidän on ensin istuttava laskemaan kustannuksia ja minkälaisista hinnoista olemme valmiit luopumaan. Siinäpä se. Kuinka moni meistä mielellään kantaisikin ilman muuta kristityn arvonimeä, mutta ei haluaisi ottaa kannettavakseen kristityn kunniamerkkiä, Jeesuksen ristiä. Niin moni meistä tahtoisi omistaa Herran seurakunnan rakentajan nimen, mutta ei haluaisia ryhtyä laskelmien tekoon. Ainoa oikea laskelmien tulos on tämä: *"Muuta perustusta ei kukaan voi panna mikä pantu on, ja se on Jeesus Kristus."* Sille perustukselle rakentaminen on hengellisen elämän rakentamista ja taistelemista sen puolesta minkä tiedämme oikeaksi. Mutta sitä ei voi suorittaa maksamatta hintaa, joten kannattaa suorittaa laskelmat oikein.

Joku kysyy, eikö Jeesuksen luokse voi tulla rahatta ja hinnatta? Kyllä voi tulla luokse, mutta ei voi seurata Häntä. Eräälle, joka Herralta kysyi, mitä hänen olisi tehtävä sanoi Jeesus: *"Mene ja myy kaikki mitä sinulla on ja anna tarvitseville. Tule sitten ja seuraa minua"*. Tiedämme, että tämä "hinta" oli tuolle kysyjälle liian suuri. Ollaksemme siis Herran seuraajia ja Hänen seurakuntansa rakentajia täällä alhaalla on meidän oltava valmiit kantamaan Hänen ristiänsä ja varauduttava kaikkeen siihen vastustukseen ja pilkkaan mikä sen seurauksena osaksemme saattaa tulla. Siinä "tulessa" meitä koetellaan ja se, joka ei tätä kestä, vaan lakkaa taistelemasta ja kilvoittelemasta syntiä ja omaa lihaa vastaan, hän sortuu ja hänestä sanotaan: "Tuo mies ryhtyi rakentamaan, mutta ei kyennyt saamaan valmiiksi". Näin käykin sille, joka hylkää Sanan neuvot ja jättää "kustannuslaskelmat" tekemättä, sillä omatekoiseen uskoon ja hurskauteen luottaminen ja turvautuminen on samaa kuin jos torni hiekalle rakennettaisiin, sillä sehän sortuu. Kuinka monet meistä inkeriläisistäkin sellaiseen turvautuvat ja itseänsä väärään rauhaan tuudittavat. He hierovat alinomaa rauhaa maailman kanssa ja tyytyvät niihin kompromisseihin, joihin sellaiset rauhanhieromiset monien myönnytysten kustannuksella vain johtavat. Sellaiset nimikristityt ovat väärällä tiellä. Sitä tietä ei pääse Elämän veden lähteille. Jeesus pyytää meiltä enemmän. Hän tahtoo meidät kokonaan. Niin suuresti Hän meitä rakastaa, että tahtoo meidät kanssakulkijakseen. Nouse iloiten ja jo tänään lähde Hänen tielleen. Se johtaa Elämään.

Yrjö Räikkönen.

KOTOISIA KUVIA XI

Milloin ja missä laajuudessa Inkerissä vallitsi maa-orjuus?

Uudenkaupungin rauhassa 1721 Ruotsi-Suomi luovutti Venäjälle Inkerin ja suuren osan Vuupurin lääniä. Venäjä rytyi valkiinnuttamaan valtaamansa alueen yhteiskunnallisia oloja vasta rauhanteon jälkeen. En tunne lainkaan, miten järjestettiin Inkerin yhteiskunnalliset olot. Todennäköisesti ne muodostettiin samankaltaisiksi kuin Viipurin läänissä, mistä on paljon asiakirjoihin perustuvia selostuksia ja kuvauksia rauhantekoa seuranneelta ajalta. Niiden mukaan olot Viipurin läänissä yritettiin säilyttää semmoisina kuin ne olivat läänin ollessa Suomen yhteydessä.

Viipurin läänin autioituneet maatilat siirtyivät Venäjän valtiolle. Ne talonpojat, jotka pystyivät todistamaan, että omistivat itsenäisen maatilan, saivat pitää sen omanansa. Tämmöisiä talonpoikia Viipurin läänissä oli vähän, koska isojako ei ollut vielä tapahtunut. Suurin osa lääniä jaettiin lahjoitusmaina. Maa-orjuutta ei otettu käytäntöön lahjoitusmaillakaan. Itsenäinen talonpoika suoritti veronsa valtiolle, mutta kartanon alustalainen suoritti ⅓ osan verostansa valtiolle ja ⅔ lahjoitusmaan omistajalle. Verot määrättiin samansuuruisiksi kuin ne olivat olleet läänin ollessa Suomen yhteydessä. Usealla lahjoitusmaalla elämä jatkuikin rauhallisena, mutta toisilla taas syntyi rettelöjä, koska kartanonomistaja yritti muuttaa verotusta itselleen edullisemmaksi vaatien veron suoritusta päivätöinä ja arvioiden päiväpalkan alhaiseksi. Muutamille autioituneille seuduille tuotiin asukkaita Venäjältä Niinpä Muolan pitäjään muodostuivat venäläiset kylät Kyyrölä, Kangaspelto ja Sudenoja.

Mahdollisesti maanomistusolot Inkerissä järjestyivät samankaltaisiksi kuin Viipurin läänissä, koska ei ole mitään syytä olettaa, että Inkeriin nähden olisi ryhdytty erilliseen lainsäädäntöön. Tietoni Viipurinläänistä perustuvat lahjoitusmaiden julkaistuun historiaan, mutta käsitykseni Inkerin oloista perustuu vain perimätietoihin, omiin havaintoihin ja mielikuvitukseen.

Todennäköisesti Inkerin niille seuduille, jonne oli jäänyt asukkaita, muodostettiin lahjoitusmaita ja rakennettiin kartanoja. Ehkä muutamat kartanot ottivat käytäntöön maa-orjuuden, mutta tämä on voinut olla lainvastainen teko. Uudenkaupungin rauhassa Venäjä sitoutui säilyttämään valloittamansa seutujen yhteiskunnalliset olot semmoisina kuin ne olivat ennen valloitusta sekä lupasi olla vainoamatta luterilaista uskontoa ja erikielisyyttä. Uskontoon ja kieleen nähden Venäjä noudatti kauan antamaansa lupausta. Jopa keisarien perheet avustivat luterilaisten kirkkojen rakentamista. Vasta Aleksanteri III aikana alkoi vähemmistökansallisuuden sorto, mikä kehittyi huippuunsa Nikolai II aikana.

Keski-Inkerin autioituneille seuduille todennäköisesti ei muodostettu lahjoitusmaita eikä rakennettu kartanoja. Tunsin hyvin Skuoritsan pitäjän eteläosan. Korpikylän, Pietilän, Saalisin, Puutostin, Myllykylän, Koljonkylän, Reisinän ja Sokkalan läheisyydessä ei ollut yhtään kartanoa. Jopa rauniotkin puuttuivat Vanhempien paikkakuntalaisten kertomuksia kuunnellessani ei kertaakaan mainittu, että joku näiden kylien asukkaista olisi joskus käynyt kartanossa töissä.

Hatsinan kaupungin lähiympäristössä tiesin vain yhden lahjoitusmaan. Keisarinna Katarina II oli lahjoittanut

ruhtinas Orlofille n. 3 km Hatsinasta pohjoiseen Inkerinjoen varrelta suuren alan maata. En tunne tämän lahjoitusmaan myöhäisempiä vaiheita, mutta johonkin aikaan sen omistajalla näyttää olleen suuria suunnitelmia kartanosta. Inkerinjoen itärannalta oli erotettu tontti kartanon rakennuksia varten. Tämän tontin rajapyykeiksi oli asetettu tien laitaan pronssista valetut miehen yläruumista esittävät pylväät joiden jalustassa oli latinalaisin kirjaimin kirjoitettu "Termus". Ehkä Inkerinjoen pato ja sen yhteyteen rakennettu mylly olivat tältä ajalta. Joka tapauksessa ne sijaitsivat yllämainitulla tontilla. Kartanon maalle oli tuotu asukkaita Venäjältä. Hatsinanmylly oli venäläinen kylä. Sen asukkaat kuuluivat ortodoksiseen kirkkoon ja heidän kotikielensä oli venäjänkieli. Hatsinanmyllyn ympäristökylät Vaijala, Kämärä, Turtia, Orava, Myllykylä, Koljonkylä ja Sokkala olivat puhtaasti suomalaisia Miten tämän lahjoitusmaan pellot olivat joutuneet talonpoikien hallintaan, on minulle tuntematonta. Kartanon metsä oli ennen Venäjän vallankumousta valtion omaisuutta, mutta sen kilpi oli varustettu nimellä Orlofin puisto (Orlovskaja roscha).

Todennäköisesti oli muutamille Inkerin autioituneille seuduille rakennettu kartanoja ja kuljetettu asukkaita Venäjältä. Voi olla, että näillä maatiloilla otettiin käytäntöön maa-orjuus Kupanitsan pitäjän itäosassa oli kartano Torosovan-, Volkovan- ja Tillitsankylässä. Näiden kylien asukkaat olivat venäläisiä eivätkä kuuluneet Kupanitsan luterilaiseen seurakuntaan, vaan Tillitsan ortodoksiseen seurakuntaan.

Inkerin autioituneille seuduille saapui Venäjältä vain vähän asukkaita. Talonpojat olivat turpeeseen sidottuja eivätkä voineet oma-aloitteisesti siirtyä. Kartanot taas eivät halunneet luopua alustalaisistaan. Venäjällä kartanon hinta arvioitiin usein alustalaisten "sielujen" lukumäärän mukaan, joten talonpojat olivat kauppatavarana.

Virosta, jossa vallitsi maa-orjuus, saapui siirtolaisina vain muutamia perheitä etupäässä Länsi-Inkeriin. Jopa Saksastakin saakka saapui Inkeriin muutamia perheitä.

Valtava enemmistö Inkeriin saapuneista siirtolaisista oli Suomesta kotoisin. Karjalasta saapuneita siirtolaisia sanottiin äyrämöisiksi ja Savosta saapuneita — savakoiksi Autioitunut Inkeri sai tällä tavalla uudelleen suomalaisen asutuksen.

Maanviljelijäksi Inkeriin pääsi siirtolainen kahdella tavalla. Inkerin autioituneet maat joutuivat Venäjän valtiolle. Valtio myi siirtolaisille maatiloja. Jostakin syystä ei haluttu suurtilojen muodostuvan Pietarin kaupungin läheisyyteen. Siksi oli annettu asetus, että vain aatelissäätyyn kuuluva sai omistaa 40 desitiinaa suuremman maatilan. Desetiinan pinta-ala oli 40x60 syltä = 2.400 syltä², mikä vastaisi noin 0,96 ha. Ostajalle myönnettiin laillinen omistus- ja perintö-oikeus ostamalleen tilalle (kuptsaja krepost).

Tämmöisiä keskikokoisia itsenäisiä maatiloja oli kuluvan vuosisadan alussa Inkerissä useita. Mainitsen niistä muutamia syntymäkotini lähiympäristöstä. Hatsinasta Saalisiin johtavan maantien varrelta olivat saksalaiset Spigel ja Debert ostaneet maatilat, joista kumpikin käsitti noin 20 ha peltoa ja saman verran metsää. Spigelin jälkeläiset myivät tilansa valtiolle Tilan rakennukset purettiin ja pellot yhdistettiin Saalisin lentokenttään, joka oli rakennettu ilmalaivoja varten. Debertin tila sijaitsi Hatsinasta Saalisiin ja Korpikylästä Sokkalaan johtavien teiden risteyksessä. Erittäin sattuvasti olivat lähikylien suomalaiset asukkaat muuntaneet nimen Debert — Tiepirtti. Hatsinasta Kuippinalle johtavan tien varrelta olivat suomalaiset Rokka ja Junus ostaneet itsenäiset maatilat.

Myös muutamat siirtolaisperheet

saivat yhdessä ostaa kylän yhteiseksi omaisuudeksi maata. Koska nämä siirtolaiset olivat köyhiä, niin valtio myi heille maata vuosimaksua (oprakkaa — obrok) vastaan. Arvioitiin, että noin 6 ha maata pystyy elättämään perheen. Kylänmaa muodosti noin 6 ha käsittäviä osuuksia, joita sanottiin talonmaiksi. Talonmaa tarkoitti arvoltaan yhtä suuria osuuksia kylän yhteisistä maista. Talonmaasta Inkerisssä käytettiin myös nimityksiä revisi tai tussanmaa. Nämä nimitykset johtuivat venäläisestä sanonnasta: "Reviskaja duscha", mikä tarkoitti henkikirjoihin merkittyä 21 vuotta täyttänyttä miestä (sielua). Perhe sai ostaa joko yhden tai useamman revisin. Tällä tavalla muodostui Inkeriin kyläyhteisöjä (selskoje obsestvo). Näiden kylien asukkaita sanottiin "kuninkaan talonpojat", koska Suomesta tulleet siirtolaiset eivät käyttäneet sanoja valtio tai keisari.

Inkerin eri paikkakunnilla osuus kylän yhteisiin maihin vaihteli pinta-alan suuruuteen nähden. Esimerkin vuoksi voin mainita, että Kupanitsan pitäjän Vesikkolan kylässä tuli revisiä kohti noin 4 ha peltoa ja 2½ ha metsämaata. Metsä oli tarkoitettu laiduntamista ja polttopuiden saantia varten. Niissä kylissä, jotka omistivat niityjä, peltopinta-ala oli vastaavasti pienempi.

Vuonna 1906 Venäjällä säädettiin uusi maanomistuslaki, joka astui voimaan 1908. Vuosiluvuissa saattaa olla korkeintaan kahden vuoden muistivirhe. Tämän lain mukaan kylillä oli oikeus saada toimitetuksi isojako. Muutamissa Inkerin kylissä esim. Skuoritsan Puutostissa ja Kupanitsan Vesikkolassa isojako oli ehditty toimittaa ennen ensimmäistä maailmansotaa, mikä keskeytti isonjaon toimeenpanemisen.

Isonvihan jälkeen Inkeri sai uudelleen suomalaisen asutuksen. Suurin osa Inkerin asukkaista oli kuninkaan talonpoikia. Heillä oli omistus- ja perintö-oikeus kylän yhteisiin maihin. He saivat vapaasti myydä osuutensa, mutta jos ostaja oli toisesta kylästä, niin kaupalle tuli saada kylän suostumus. Kuninkaan talonpojat saivat myös vapaasti muuttaa asuinpaikkaa. Venäjän maa-orjuuden lakkauttaminen ei lainkaan koskenut suurinta osaa Inkerin talonpoikaisväestöstä.

Käsitys Inkerin talonpoikien maaorjuudesta on mielestäni virheellinen. En voi käsittää, kuinka Suomesta olisi vapaaehtoisesti siirtynyt asukkaita Inkeriin, jos olisivat siellä joutuneet maa-orjuuteen.

Reino Vesikko

Synnyinmaalla käynti

Sain luvan käydä kotimaassa vielä,
kuin vanhus harmaa mökki seisoi
siellä.
Se ikäänkuin ois mulle kuiskinut:
"Sä tulit, vaikka en ois uskonut."

Tulijaa vastaan saapui vieras nainen
ja kysyi: "Mistä tulet, matkalainen?"
"Mä kaukaa saavun, lähdin katsomaan
rakkaita paikkojani synnyinmaan."

"Käy sisään", sanoi vaimo sukkelasti,
"mä ruuan laitan, istu iltaan asti!"
Nyt mulla aikaa oli vähän vaan,
en unohtaa sais naapureitakaan.

Vain hetken istuin kotimökissäni
ja haikein mielin mietin mielessäni:
"On tämä mulle rakas synnyinmaa,
vaikk' vieras täällä tänään asustaa."

On aikaa vierähtänyt jonkin verran.
Saan käydä siellä vielä toisen kerran.
"Vaan missä mökki rakkain päällä
maan?
Oi, se ei ole enää paikallaan!"

Kotoisia henkilökuvia

Juho Kekki

Lehtemme viime numeron kansikuvassa kerroimme Pietarhovin maakuntahallinnon keskuselimen jäsenistä vv. 1906—1914. Kuvassa keskimmäisenä istuvan Juho Kekin syntymästä on äskettäin tullut kuluneeksi sata vuotta. Senkin puolesta on sopivaa seuraavassa muistella tätä inkeriläistä työn ja toimen miestä.

Juho Kekki syntyi Inkerin Kupanitsassa maanviljelijän poikana. Käytyään kansakoulun, hän toimi kotonaan isänsä apulaisena, kunnes mieheksi vartuttuaan peri isältään maatilan, jonka sai mallikelpoiseen asuun. Jatkuvasti täydennettyään tietojaan hän liikemiesvaistonsa ja toimintaa kaipaavan luonteensa opastamana perusti sekatavarakaupan, jota hoiti menestyksellisesti, ja ennen pitkää pienestä maalaiskauppiaasta kehittyi suurliikkeen harjoittaja ja monipuolinen yrittäjä.

Mutta Juho Kekki ei rajoittanut toimintaansa ainoastaan yksityisetujen valvomiseen, vaan hän tunsi tarvetta neuvoa ja ohjata naapureitaankin, joten hänen persoonallisuutensa löi leimansa koko paikkakuntaan niin taloudelliseen kuin henkiseen edistymiseen. Nuorena Kekki joutuu yleisiin luottamustehtäviin, ensin kyläkunnan edustajaksi kuntakokouksiin, sitten kyläkunnan vanhimmaksi v. 1891, kunnan esimieheksi v. 1901 ja edelleen kunnan valtuusmieheksi semstvoon, jossa oli 18 vuotta Vuonna 1906 tuli hänestä maakuntahallituksen jäsen Pietarhovin kihlakuntaan. Hänen aloitteestaan perustettiin uusia kouluja ja niihin nimitettiin opettajiksi Kolppanan seminaarin kasvatteja.

Toinen ala, jolle hänen vaikutuksensa lähinnä kohdistui, oli liikenneolojen parantaminen. Hän näki, että maalaisväestön elintason kohoaminen riippuu suuressa määrin myös liikenneyhteyksistä asutuskeskuksiin. Niinpä olivatkin sekä koulut että maantiet Pietarhovin kihlakuntaan kuuluvien suomalaisten kuntien alueella hyvässä kunnossa.

V. 1917 venäläisten viranomaisten toimesta Kekille myönnettiin kunniaporvarin arvonimi diploomeineen. Paikkakuntansa taloudellisen elämän kohottamiseksi hän toimi uupumattomasti. Niinpä jo v. 1907 hän perusti kotikuntaansa osuuskassan, toimien palkattomasti sen esimiehenä aina siihen asti, kunnes bolshevikkien valtakausi teki lopun kaikesta kansallisesta yrityksestä Inkerissä. Silloin täytyi myös Juho Kekin jättää synnyinmaansa ja paeta Viron kautta Suomeen turvaa etsimään.

Mutta vielä pakolaisuudessa ollessaankin Juho Kekki osallistui innokkaasti kansalliseen ja yhteiskunnalliseen toimintaan. Niinpä kuului hän Inkerin vapaustaistelujen aikana vv 1919—1920 Länsi-Inkerin Hoitokuntaan ja myöhemmin oli useampaan otteeseen valittu jäseneksi Inkeriläisten toimikuntaan.

Suomeen siirryttyään hän ei jäänyt toimettomaksi, vaan loi uudelleen vankan perustan elämälleen, hoidellen Perkjärvellä perustamaansa liikettä ja kirjakauppaa. Mutta vielä kerran

---

Mä kotipihan puusta oksan taitan
ja pikkukiven laukkuun muistoks' laitan.
"Hyvästi kotipaikka, polut, puut
ja laululinnut sekä kaikki muut!"

Anteeksi anna, Isä taivaan, mulle,
jäi usein kiitos antamatta Sulle.
Suo, että täällä tyydyn tahtoosi
ja pääsen kerran kotiin luoksesi.

A. K.

†Rivit harvenevat†

TOIVO LEINI

Lehtemme juuri painoon mennessä tuli Turusta yllättävä surusanoma. Laajalti tunnettu, harras heimoystävämme, Kolppanan seminaarista aikoinaan opettajaksi valmistunut fil. kand. Toivo Leini on siirtynyt sen rajan taakse, josta ei enää palata. Hänen poismenonsa herättää syvää kaipausta laajoissa piireissä. Lehtemme menetti hänessä hyvän ystävän ja ahkeran avustajan muusta opettaja Leinin elämäntyöstä puhumattakaan Palaamme myöhemmin hänen elämänsä vaiheisiin.

---

hänen oli luovuttava kodistaan ja omaisuudestaan. Talvisodan vuoksi hän joutui lähtemään evakon raskaalle taipaleelle.

Juho Kekki tunnettiin oikeudenmukaisena ja epäitsekkäänä ihmisenä sekä kunnollisena toimihenkilönä, joten hän aina saa osakseen työtoverien ja ympäristön luottamuksen ja arvonannon. Hän kuoli v. 1950.

Sotapakolaisten laulu

Sota julma säälimättä
riisti meiltä kaikki pois.
Kulkuriksi kansa joutui,
kuolo ehkä paras ois.

Perhekunnat eroitetut
ovat kaikki omistaan,
lapset eksyi vanhemmistaan,
isät, äidit toisistaan.

Kylät, viljat sota poltti,
säälinyt se mitään ei.
leivättömiks, kodittomiks
talvikylmään väen vei.

Raskain mielin mennä täytyi
kodin hellän helmasta.
Tulkalaksi tuli matka
vieraan maalla kulkeissa.

Sitten vielä tarttui tauti
sairaaloihin saatettiin,
monet vanhat, nuoret, lapset
haudan lepoon laskettiin.

Minkätähden Herran täytyi
tällä tavoin kurittaa?
Siksi ettei kansa enää
tunnustanut Jumalaa.

Kadotuksen teiltä käänsi
Isä omat lapsensa,
luokseen kutsui eksyneitä
armossansa suuressa

Toivomme ett' aika uuden
onnen myöskin meille tois,
muutoin tuskiemme malja
yli reunain vuotaa vois.

Rukoilkaa, ett' sotapojan
Herra Suomeen johdattais,
että vielä ilomielin
toisiamme kohdattais.

Irina Filimonoff.

Porvoossa 1964
PORVOON KIRJAPAINO OY

j4170
LQINfalitta

inicerilaisten..40 iesti

N:o 8 | Paatoimittaja MATTI VIRONMAKI | 8. 8. 1964

Ruotsissa asuvien inkerinsuomalaisten kesdjuhlat pidettiin juhannuspyhind Gevlessd. Juhlat saivat liikkeelle jeilleen suuren joukon heimovaked. *Suomestakin osallistui* useita *kymmenid. Retken johtajana toimi Inkerildisten Yhdistys r.y:n Helsingin paikallisosaston puheenjohtaja Vdino Kekki, joka kuvassa (oik.) keskustelee matkaohjelmasta Aleksanteri Kempin kanssa* laivan *kannella.* — Valokuvan *ntipannyt Kerttu Susi.*

Maanviljelys Inkerissa

Inkerin suomalainen oli maanviljelija seka varhaisimmalta syntyperattaan :etta :historialliste n olosuhteiden maardamasta pakosta. Lukuisat 1600-luvulla Suomessa sattuneet katovuociet ajoivat Inkerin :suomailaisten etsimaan kiitollisernpia viljelysmaita. Niita kuultiin olevan Stolbovan ranhassa 1617 Ruotsi-Suomen valtakun._ taan liitetyssa Inkerissa. Sinne siirtyi autiotaloihin ja aivan uutisralvaajiksi tahansia perheita Savosta, Karjalasta ja muualtakin Suomesta. Kun tsaari Pietari v, 1703 lopullissesti valloitttj In_ kerinmaan ja. perusti .supisuomalais:elle alueelle Nevan suuhuri nimikko_ kaupunkins:a Pietarin ja teki silta val_ :takunnan nadkauoungin, ei inkerilais_ to miellyttanyt

vaan pysyj 'edelleen suomalaisena talorpioikana. Maaorjuus: tuli tosin uusien valslanpitajion mukana hasnenkin osaksee:n, mutta :maaseudulla =aka. marassa kiinni pysymalla tunsi h.EM olevansa paremmassa turvas8a omien kylanmie:stensa„ keskuudessa Koko Inkerjnm.aa •annettlin l'adnityksiksi, ve_ nalaisille ylimyksille, jotka siirsivat Sissa-Vsendjalla olevilta tiluksilta 11 maaorj la an kylakunnittain Inkeriin. Mutta inkerilaisten onneksi maarasi hallitus vuoden 1727 :m.aarevisioonissa, etta suomalaiset talo:npojat piti ryti_ mittaa yhtajaksoisille alueille Tass4 tuskin lienee :katsottu suomalaisten parasta, vaan pikemminkin tandottlin estad venalaisiet jouturnasta pal– ion kosketukslin tunnetusti itsepais_ ten suomalaisten kanssa. Nain sailyi seuraku.ntien laajuisia alueita puh_ taastj suomalaisina aina meidan viimme a:sti. Nevan ja Suoanenlanden etelarannikolla harjoitettiin jelyksen ohessa ka:lastusta. Skuorit_ san, Tuutarin ja Venjoen isantid tapasi talvisin ajureina Pletarissa, mutta ikes.ak:si menivat hekin kiotikyliinsi maatijihin.

Aleksanteri II:n toirnesta la'kkautettiin maaorjuus v. 1861 Silloin sjaettiin laanitysherran tai "kuninka.an" maassta kullekin; stalosisa :16ytyvalle miespuoliselle, siis myds aivan vastasyntyneelle poikalanselle T1S.

m.aa Maa oil rahalla

tettava. Erdat ukot kertoivat taman: kirjoittajalle, =ten. silloin maan jako'miesten taloon !tullesso vlanhenamat poikasia uunin paalle ja sangyn .alle, jottei talolle pa.ntaisi: Man polion maata kirjoihin ja samalla :paljon rahallista rassitosta maan lunostus_ m.oksaksi. Jalkeenpain monet tellaiset isa.nnat joutuivat katumapadlle, kun heidan maaosuutensa jaikin liian piesneksi p:oikien kasvaessa tY6kykyisik_ si,

Kaikki talonpojat saivat siis macja, joten Inkerissa ei ollut sanottavastj tilatonta! vaestOd.. Matta maan omis_ tusolot jarivat yleensa huonoRsi ja pahenivat vuosi vuodelta vaestOn lisdantyessa Maanjako kosiki ainoastaan viljclyksia ja niittya, mutta ei metsad, Rakennustarpeet ja poittopuut :oli ostettay.a h.ovin herralta kallitsta hin_ nasta. Laitumista "Lull arryOs puute. Miehen maan suuruus riippui slitta,

missa se ssijaitsi. Pietarin lahimmassa ymparistOssa oil se nelja. desjatiinaa (desjatiin ohi vahan, suurempi kuin hehtaari), mutta etempana liikepaikoilta saattoi se :olla kaksin_, jopa kolminkertainenkin Siis talo, jossa oli kolmen miehe$_n$ maa, oil Keltossa 1 2 hehtaarin laajuinen, mutta Lempaalas_ sa olj se jo kaksi kertaa suurempi. Kun siirtymista toisille paikkakun.nii_ le ei tapahtunut ja tilat jaettlin poikie$_n$ kesken., muodostuivat ne

Tuhlailevan elintapans.a vuok_ si joutui moni vendlainen 'suurtilla1linen rahapulassa:an Talonpolkaispanki $_n$ valitykselld myymaan osia :maasstaan , ja :tata tilaisuutta kayttivat Inkerin suornalaiset hyvakseen ottaen Talonpoikaispankista kiinnityslainan, josta hyvin s:elviytylvat. Varsinki$_n$ tallaisis_ to lisam.a.a$_n$:sa:ajista tali vauraita =any ilj elij Oita

Vuoden 1861 maarevisioonin mukaan olivat Inkeri :nsuomalaiset sido_ tut :periaatteellisesti mir-jarjestelmaiin kylan yhteismaahan, mutta kaytannOssas ei suomalaisten keskuudess a usein tapahtuvaa peltojen jakoa ja sarkojen vaihtoa tapahtunut kuten vendlaisten kesken, silla suomalaiset kylat olivat yleensa pienia ja niita oli tiheassa. Venalaiset sita vastoin asuivat tavallisesti suurissa "lopoteis_ sa", parikin tah.atta henked kasittavaSsa kylakannassa, jonka takamaat saattoivat olla peninkulmankin padssa, ja siksi oil siella maaajakoja usein Mutta viljelyssarkojen pienuus ja :suurj lukumadra haittasi 3deensa suomalaisiakin maanviljelijOita StolY13 1-nin ministerikaudella alettli$_n$ Inkerissakin jakaa maita spalstoiksi, "huuttoritilloiksi", Missy se ehdittiin toteuttaa, havaittiin se hyOdyEiseksi. Mutta maailmansota ja vailankumo.us keskeytti tuon uudistushankkeen.

Mikali vain suomalainen: pientilalli_ ne$_n$ pysyi raittiina, oli hanen tol_ meentulonsa hyva, silly kaikki Motteet menivat hyvin kaupaksi.. Karjaa ei tosi$_n$ voitu p:aljon pitad,,.ku$_n$ kylan yhteiset laidu.nma.at olivat pinta_alal_ taan plenet. Koko kylan karja kavi yhdessa laitumella ja kyla$_n$ yhteinen paimen kaitsinilta. Hevasilla oil oma paimenensa. Kohtalaisen suuri talo piti puolenkymmenta lehmad Sikojen hoito olli helpompaa, si1 1a Pletarista ja sen esikaupun.gista :sal halvalla sian_ ruok.aa. Sakittain tuotiin linnasta so. kaupungista vehnapulliokin, silly lkuivalhtanut, kandenkaan palvan vanha vehnanen ei se$_n$ ajan kelvannut. Tavallisesti olivat naiset martokuskeina ja kandesti viikosLsa :tehtlin maitoastjoide$_n$ kanssa "linn.areisu". Kaupunkeja nimitettii$_n$ naet linnaksi, silly Ruotsin vallan aikana syntyivat kaupungit rajalinnojen Ymp

Maanviljelys oli enite$_n$ stak:apajulla ja a:lke0111sta Lansi-Inkerin seurakunnissa. Taisin oil Keski_ ja Pohjois-Inkerissa. Pietari$_n$ ymparistOssa noin kolmen peninkulman sateeila harjoitettiin :erikorsen voimap:eraista perunan viljelysta. TyrO, Hietamaki, Tuutari, pohjoinen osa Venjokea Keltto, Inkere ja Raapyla olivat oikeita perunapitaj id, Pienenpuoleinen talo istutti kevaisin ainaki$_n$ sata sakillista perunaa ja :syksylla nosti kymmenker_ taisen sad:on. Suuremrnan talon perunaviljelys oil laajempaa.. Pit-

kin talvea vedettiin talosta kandella :ja useammallakin ,hevosella perunoita joka ,arkipaiva Pietariin Tavallinen hinta oli rupla ,saJkilta, mutta pakkasten tultua, kun perunaa ei voitu rau_ tateitse piteanmista matkoista kuljettaa, kohosi hinta kohneenkin ruplaan, ja Isilloin oli sikalaisilla kulta-aika.. Korkeareunaisiin rekiin huopien :sisaan pantiin perunasakit ja kuumalla vedella taytetty maitohinkki keskelle, paleltumatta perunat saapuivat Pietariin. Linnasta ei koskaa ajettu tyhjillaan kotiin ,vaan aina tuo_ tiin kuorma hevosenlantaa. Oiseen ai k.aan ajoivat kaymalaid.en ptihdistajat ja taman voimatavaran he tyhjensivat pelloille ja kantoivat palkan 'kaupunkitalojen isanaaRta. ,Sellaisella voimistuksella :Oli peltojen pakko kasvaa, mutta lumen landettya pelloilta oli siella :sen mukainen hajukin Ede115 mainitsemissani pitajissa saivat suomalaiset venalaisilta opin hedelmapui. den ja marjapensaiden viljelykseen, ja :siita saatiin mYas oivallitsta sivutuloa.

Suomessa julkaistua maatalouskirjailisuutta ja Pellervo-lehtea luettiin ahkerastI Maamieskouluissa eivat In_ kerin nuorukaiset kayneet, mutta sen sijaan kansanopistoissa saivat monet heista uusia heratteita. Siella missa maanviljelys .oli vodmaperainen, kasvoi my/is varallisuus. Kesalla 1918 jou_ tui 150 Kelton isantaa vangiksi ja vaadittiin hengen lunnaiksi kaksi milj oonoa ruplaa, mika!silhen :aikaan suer_ kiasi saman verran Suomen markkoja. Kanden paivan kuluttua tama kontributio maksettiin KOyhyys ei silloin noita isantia vaivannut! E P,

Herran sanan äärella

Luota kaikessa Ilerraan!

(Radioaamuhartauspuhe 10. 7. -64)
Taman paivan tunnussana on Danielin kirjasta (Dan.! 7: 14).

Daniel eli, kuten tiedamme, kauan sitten ja joutui kerran poikasena kokemaan jarkyttavan tapauksen.
nen kotiseudulleen marssi vihollisarmeija, joka vangitsi vaen ja vei nuoren Danielinkin pakkosiirtolaiseksi vieraaseen maahan. Siena Daniel :37S - tavineen sai kokea rnonerilaista. EritYisen ihmeellinen tanahtuma sattui eraana pimeana hetkena. Han itSe kertoo siitd kirjansa seitseniannessa luvussa: *"Mina* nain *y011isessei n,tiyssti ja katso* taivaan *pilvissa* tuli *ihmisen Pojan kaltainen ja saapui Vanhaiktiisen luo ja* vietiin *heinen eteensti. Ja htinelle* annettiin valta, kunnia *ja* va/-takunta, ja kaikki kansat, sukukunnat ja *kielet* palvelivat hanta. *Heinen valtansa on iankaikkinen* valta, joka ci akkaa, ja hanen valtakuntansa on valtakunta, joka *ei htiviti"* (Dan. 7: *13-14).*

Tasty IhmiSen Pojasta eli itse taivaan Herrasta Daniel oli ennenkin kuullut. H5n oli lapsuudestaan lah-

tien tottunut rukoilemaan tata Herraa. Han oli m,yos juuri vaikeina vankeusvuosina kokenut, etta Herra on voimallinen, joka voi sulkea jos tahtoo jalopeurojenkin suut. Mutta samalla Daniel oli kokenut muutakin. Han tiesi, miten mahtava Nebukadnessar ja muutkin hirmuvaltiaat rolivat aiheuttaneet paijon kyynelia ja kuolemaa. Daniel oli nahnyt, kuten itse kertoo, useita toinen toiStaan voirnakkaampia petoja, jotka voivat, joskin tilapaisesti, tehda paijon pahaa. Siksipa Daniel tiesi miten usein ajatteli samalla tavalla kuin me nykyajankin ihmiset, etta kenella oikeastaan tassa maailmassa lienee suarin valta. Kuka on pysyvsti voimakkain? Kenen valtakunta on jatkuvasti kestavin?" Onko ehka Jurnalanikin voimassaan rajoitettu, kun pahat vallat saavat riehua." kyseli Daniel kiusattuna :rukouskammiossaan.

:Kiusattu kyselija n'ahtiin taivaassa, kuten nytkin nandaan, ja Herra salli miehen omin silmin nanda, etta Herra elaa ja hanen valtansa on iankaikkinen. Tama nak:y sing aamuna Danielia tietenkin suuresti lohdutti, ja ehka joka hanen ystavansa puhkesi

kun Daniel kertoi, etta Herran valta on niin suuri, etta kaikki kansat ja kielet tulevat hanta palvelemaan.

Danielin kaltaisia olemme monessa suhteessa mekin taman aamun ihmiset. Kovia aikoja ja vaikeita hetkia ties missy :naarin ovat useat meistakin kokeneet. Monenlaista vallankiiyttad ja myOs vaarinkayttO5 olemme nahneet. Manta kertaa on mielemme masentunut. Pahan vallan kasvua katsellessamme joudumme andistettaina ehka samanlaisiin mietteisiin kuin se talonpojan poika Kinderman, jota kuvataan kirjassa "Viimeiset ratsastajat". Hanestahan kirjailija kertoo, etta nandessaan kuoliaaksi lyOtyja marttyyripappeja han kauhuissaan, huusi: "Miten Jumala on kaYlnYt n5in heikoksi?" Kenties mekin usein ajattelemrne, etta: Jumala on vallassaan kaynyt heikoksi. Kun meissa itsessamme synti asuu ja myds ymparillamme pahat voirnat tuntuvat, Min hataantyneina kyselemme: "Onkohan Herralla val'taa ollenkaan. Taikka onko Hanta edes olemassakaan, kun tallaista saa tapahtua?"

Tallakin tavalla me tietysti saamme kysella eika Jumala varmastikaan meihin pahastu. mutta kyselleSsamme alkaamme koskaan unohtako tata totuutta: "Hanen valtansa on iankaikkinen valta, joka ei lakkaa". Muistakaamme, etta Herralla on kaikissa asioissa valta, jopa ylin valta. Han yksin on tehnyt ja voi tehda jatkuvasti. ihrneita. Ajattelemaa vain, miten suuresta Herran vallasta todistaa esimerkiksi sekin paikka, jonne ajatuksemme menevat, kun katselemme vaikkapa vain virsikirjamme kannessa olevaa ristia. Ristihan kertoo Golgatasta, jossa Vapahtajamme ristilila sovitti syntimme. Han :kuollessaan samalla voitti pahimmatkin turmiovallat, kuoleman ja sielunvihollisen. Niin suuri valta on meidan Herrallamme. Eikahan Golgata kerro kuin vain osasta Jumalan voimaa. Kerran koittaa ihetki, jolloin Danielin naky on kaikilta kohdiltaan toteutunut: kaikki kansat, sukukunnat ja kielet ovat polvillaan Kris:tuksen edes'sa. :S'illoin sielunvihoMnenkin lopullisesti kukistuu ja Herralla Kristuksella on todella kaikki valta taivaassa ja maan paalla.

Mihinpa :nuuhun me siis tanakin paivana luottaisimme kuin, vain Vapahtajaan! Kaikki muut valiat ja valtakunnatkin kaatuvat. Jeesuksen Kristuksen valta on iankaikkinen. Haneen saamme ehdottomasti luottaa aina ja kaikessa. Kuule tarna erityisesti sing nykyajan Daniel, joka elat monenlaisten seka sisaisten etta ulkonaisten vaikeuksien nuristuksessa. Sinua andi'staa ehka sairaus tai kuolema, synti tai sielunvihollinen, taikka olet muuten, vaikeuksissa. Nosta Danielin tavoin uskossa katseesi Jeesukseen Kristukseen ja luota haneen.

Alkaammeka luopuko Herrasta, vaikkemme lahimainkaan aina ym-

Jumala on liisnii

Olin ylittanyt vilkasliikenteisen Rantakadun jatkaakseni Saunasillan yli Kalliokadulle kun minut sillankorvalla pyksandytti pikkumies, ehka seitsernan-kandeksan vuotias, katsoi vetoavasti ja sanoi: "Mind en ikina paase tasta yli". sanoin, "tulepas sedan mukana, kylla me yhdessa yli paasemme". Poikanen tarttui lujasti kateeni ja niin me turvalli'sesti ylitimme kadun. "Onkin hyva olla varovainen tuollaisissa paikoissa", sanoin hanelle, "varo vastakin vaaroja, mutta nyt juokse kotiin didin luo, jo varmaan odottaa". Mutta poika ei hellittanyt kadestani. Hanella ali minulle sanottavaa ja nain ham puheli: "Aiti on minulle sanonut, etta ei pida juosta kadun yli kun on paljon autoja, pitda vaan odottaa, kylla Jumala lahettaa jonkun sedan tai tadin avuksi. Nyt Jumala lahetti sinut. Kiitos avusta, seta". Poika-resu juoksi taakseen katsomatta pois.

Katsellessani hanen jalkeen :a kostui silmani ja liikuttuneena varmaan adneen sopersin: "Voi sinua, rakes pienokainen, miten voimakkaan saarnan minulle piditkaan". Ja sydamessani soi kiitos slita, etta, hyva Jumala tahtoi minua yield kayttaa palveluksessaan seka muistuttaa minulle etta Han on aina lama ja, au.taa kaikissa vaikeuksissamme. Han lahettaa avun silloinkin kun olemme jo masentuneina uskomassa ettemme "iknd Daase tasta yli". Tama tapaus jai mieleeni koko paivaksi. Yritin pdasta siita kiinnittamalla ajatukseni toisiin asioihin, mutta tama tapahtuma — suuriko vai vahapatOinenkb — askarrutti ajatuksiani yield silloinkin kun paiva jo oli vaihtunut yOksi ja hiljaisuus kattoi mean. Taman hiljaisuuden alla•jouduin tilityksen paikalle. Toisaalta soi sielussani riemunsavel mika kertoi ja yha, kertoi, etta etta Jumala on lasna, aina lahella meita, olimmepa me Hanesta miten vieraantuneet tahansa. Hanen daretan rakkautensa ymparOi meidat silloinkin, kun olemme Hanelle kylmenneind. Toisaalta taas jouduin pelen valtaan. Eletty elarnani kulki kuvina sieluni silmien edessa ja murheellisena oli minun mytinnettava, etta olen Herrani liian usein Aettanut toiselle sijalle ja maaiiman Hot ja synnin nautinnot ensimmaiselle. Tunsin suoranaista kauhua ajatellessani sita mandollisuutta, etta yhd olisin pelottava vaarallisen esteen takana julkisynneissani. Mutta kauhuni muuttui iloksi, kun sain helpottuneena ja kiitosta uhkuen tunnustaa Jumalan rajattoman rakkauden voiman, joka minutkin on vaarallisen "vaylan" yli ohjannut Jumalan lapsen turvalliselle tielle.

Muistiini nousi kuva vuosikymmenien takaiseW..a tapahtumasta, joka silloin Duhui minulle voimakasta kielta. Ehkd sindkin, 'ystavani, olet

---

marry hanen tekojaan. Me emme tosiaan :kasita esimerkiksi sitakaan, miksi kaikkivoipa Herra ei yield käyta iankaikkista valtaansa pahan kukistamiseksi ja asiansa saattamiseksi pikaiseen voittoon. Mutta vaikkemme tata ymmarrd, niin emme silti suutu Herraan. Painvastoin. Me kiitamme hanta siita, etta vaivai'sina syntisina saamme olla iankaikkisen valtakunnan Kuninkaan alamaisina ja autettavina tanakin palvand.

Rukoilkaamme!

Hyva Jumala ja Isamine, joka olet taivaassa. Siunaa ja varjele meita kaikkia tandankin. Paasta meidat pahasta. Silly sinun on valtakunta, voima ja kunnia iankaikkisesti. Amen.

Loppuvirsi 187: 6-8.

Matti Vironmaki.

juskus ioutunut samanlaisen tapauksen kandalle. Asuin silloin sunnessa kaupungissa ja tassakin tapauksessa Olin ytittamassa vilkasliikentelsta katua. Autoja kiisa toinen toisensa jalkeen kadulla eika niista loppua nayttanyt ensinkadn tulevan. Oli paivan ruuthka-aika, siina selitys. Mutta yli jaikamiestenkin oli paastava., ja niin siina cdotettiin, jos ehka sen verran rakoa autojen valilla 'syntyisi, etta uskaltaisi yli juosta. 'Kadun toisella puolella odotettiin samaa. Huomasin heidan joukosksaan eraan invalidn, joka oil pahasti ruhjoutunut. Jain huomaamattani tuijottamaan tuota ihmista, jclka rauhallisen nakOisena, ainoassa kadessana lyhyt keppi, seitsoi ja odotti. Han huomasi tuijotukseni ja niin katseemme kohtasiyat. Ja mita nainkaan: han ndytti hymyilevan minulle ja nyOkytti paataan dais:esti. Tasta yha enemman jarkyttyneena seuraavassa tilaisuudes:sa hypandin hanen luok'seen itseikaan kasittamatta missa tarkoituksessa. Mutta han ,kasitti sen ja hetken kuluttua saatoimme lahtea ylittamaan katua, hitaasti ja vaivalloisesti, mutta jollakin tavoin maaratietoisesti ja rauhallisesti. Padstyamme perille kysyi miss: "Onko sinulla kiire? Tahtoi/sin kertoa jotakin". Ja nain han kertoi: "Kun olin, nuori, Olin terve ja voimakas. Sitloin luotin vain omiin vaim iini. Minulla ei olut julkisia vihamiehia, koska olin luonnoitani nyrkkini oli kova. Minua pelattiin. Ei ollut ystaviakaan. Kukapa olisi halunnitt ystavystya minun kaltaiseni itsiekkaan ihmisen kanssa. Tytipaikalla minua arvostettiin ripeand tyOntekijand, jolle kannatti maksaa palkkantsa, mutta muutapa arvostusta en osakseni saanutkaan. Siksi hamastyin kun kouraani kadulla eraana iltana painettiin paperinpala. Pidin sita naet eraanlaisena henkilOkohtaisena suosionosoloituksena. Mutta se Sisalsikin kutsun hengelliseen kokoukseen. Nauroin seliaisitle. MinakO uskovaisten joukkoon, eindn toki. Kohta taman jalkeen sattui odottomattomia. Ty6paikaltani Ltapahtui voimakas rajandys, moni sai surmansa, useat vammoja. En tieda miten se tapahtui en edes rajandysta kuullut, niin nopeasti 4tapahtumat ikulkivat yllirseni. Kolme viikkoa kestaneen tajuttomuuden jalkeen eraana aamuna tajusin olevani elossa. Makasin valkoisessa huoneessa, olin sairaalassa. Mutta •mita oli tapahtunut, stital en ollut selvilla. Hyvien laakareiden ponnistusten tuloksena olin hengissa ja pitkaaikaisen 'hoidon jalkeen pad:-sin sairaalasta tallaisena kuin minut nyt naet. Oh tapahtunut suuri ihme siina etta yield toki sain elaa, se merkitsi nyt minuile enemman kuin konsanaan suuret voimani ja muu mahtini. Mind tiesin nyt, etta Jumala oli larsnd silloin kun minut tama tapaturma kohtasi. En sano sita onnettomuudeksi, Jumala kaansi sen minulle onneksi. Minuita otettiin tosin :Dols kaikki se mista Olin ylpeillyt, mutta annettiin thane aarettOman paljon arvokkaampaa. Sain Jumalan armosta syntini anteeksi. Sain uskon siihen, etta minunkin tahteni, oli Jumalan Polka itsensa altiiksi antanut, etta mina pelastuisin. Sanalla sanoen: sain tulla Jumalan lapseksi. Kun Jumala tahtoo meidat pelastaa, Hanen on otettava meilta pois kaikki se, mita kallisarvoisena pidamme. Kuten ndet, on minutkin tarkoin sellaisesta riisuttu. Mutta mina iloitsen siita, etta nyt swan todistaa Jumalan kunniaksi, etta Hanen rakkautensa on kuin pohjaton meri, siihen uppoavat kaikki meidan vikamme ja lankeemuksemme, perati siihen hukkuvat, ja siina puhdistuu tama ajallinenkin olemuksemme, muuttuakseen kerran kun Herran hetki koittaa, kirkastuneeksi ja puutteettomaksi. Since, veljeni, halusit auttaa minua. Mina puolestani tandon vakuuttaa sinulle, etta Jumala on aina oleva sinua lasna, ei Han sinua koskaan, ei milloinkaan yksin jata"—

Nain puheli mies, jonka sielu oli

VUOSIEN TAKAA

Kulkaa ystavat *ylevdt,*
lapset Inkerin ihanan.
Jos olet ilman *isatta,*
ilman emoa *elelet.*
Jos ortiiti dyrtimiiinen,
taikka sanoisin savakko.

Aidit nukkuu nurmen alla,
dldin katse on kadonnut.
Aiti kapaloi kanaset,
aiti *rakas rallatteli*
palleroisille pakinal
Aiti katinsi keitkyettei
ktisin hellin heilutteli.

Aiti on *kaiketi kadonnut,*
isa on *sortunut sodassa.*
Sota kotimme komeat
ompi polttanut poroksi.
Täytyi poistua *poloisten*
rakkahilta raunioi/ta,
kun *oli tupamme tulessa*
porona aporstuamme.

Ilman turvaa ja *tukea,*
kulki lauma /apsosia,
alla taivahan avaran
jok' or *teiynnti tahtbsiti.*
Nalka suolia *ntiversi*
tietti kurjaa kulkiessa.

Pakolaisien parissa
kului aika kulkiessa.
Kauas jai kotinen kontu,
kotiseutukin komea.
Vaikeni tykkien tymind,
sekii kuiske kuularuiskun.

Saavuttiin viimeinkin Virohon,
ehjin nahoin *Eestin maalle.*
Siellei Balttikin parakit,
K/oogan kaunihit *kasarmit,*
siell' of paikka pakolaisten
kasarmien katon al/a.
Suomen lotat *lohdutteli*
pakolaisia paraiten:
"Suomesta to suojan saatte
sekti leiveinkin levean".

Kohta *saunaan saatettihin,*
jossa /bylyt lOyhkiammat
saimme saunan lautehil/a
matkan vaivan *vastikkeeksi.*

Siena leirilld levdten
onnen pdivad odote/len,
milloin saamme kutsun kuulla
ilosanoman ihanan.

Kohta kaikki *kaipasivat,*
yli *lavean landen,*
milloin /aiva *lastattaisi,*
milloin joudumme jokainen
soreahan Suomen maahan,
ihanaan *istiimme* maahan.

Kun oli kuukaus kulunut,
sekei leirilla levatty.
Tuli kutsu kulkialle,
saatu sanoma iloinen
meren yli menntiksemme.

---

saanut jalostua Jumalan armonvirrassa. Onnellinen mies.

Ratskas Ystavani. Jumala on simmkin labellasi joka hetki, kaikissa elamasi vaiheissa. Jos syntia teet, Han nakee sen ja suree heikkouttasi. Jos anteeksiantoa rukoilet, Han on lasna, laskee katensa paallersi ja siunaa sinua. Jumala on aina lasna, elarnassasi ja kuolemassasikin. Muistathan taman.

"Kuningas ja Herra, kuinka kiittdd voisin
Hengessit Sua niinkuin *soisin.*
Oi jos saisin aina /iki *istuintasi*
seista, neihdd kasvojasi.
Mun salli Sinun tahtos mukaan
tyiini *taytteiii, eltimani ktiyttdd.*
Asunnokses ota Herra sydeimeni,
temppelisi ollakseni,
pyhita Sa minut, *etta Henkes*
voimin *kirkastaisin toin* ja toimin.
Sinua matkalla ihanuutehesi,
eteen, kasvojesi. (Vk. 215)

Yrjti Rdikkiinen.

Turun

tervehdyskaynnilla hovioikeudenneuvos Robert Rainion Iuona

Tiistaina 14. 7. vietettiin Turun Ruissalotssa hovioikeudenneuvos Robert Rainion Birkka-nimisella kesahuvilalla lamminhenkinen Sinne saapui isannan askeisen 65-vuotispaivan johdosta lnkerilaisten yhdistyksen Turun osaston johtokunta ja joukko osaston jasenia tervehdyskaynnill•. lsantavaki otti vieraansa vastaan huvilan pihamaalla.

Tuli kiire kintereille,
matkaan *joutua jokaisen.*

Suomen, laiva of sorea,
joka o/' *merelle menossa.*
Koululaiva or *komea*
pakolaisille parahin.

Laiva aalloi/la aje/i,
ylitti lavean /anden.

Suomen maa on kyl' *sorea*
Meld on i/matkin ihanat
sekei kaunis kaikinpuo/in.
Ttitillti on vettit ja veneitd,
sekti soudella sorea
kalastetla kaikkialla,
eikei Inkeriin

Nyt on Suomi suojanasi,
isanmaasi on ihana.
Suomi on kaunis kaikin puolin,
Suomen kieli on sorea.

Vaikka set ennen valitit,
sekii ky/vit *kyyneleita.*
Nyt' *et* varmaankaan valita
soreassa Suomessasi.

Tervehdys Inkerijuhlassa
11. 7. *1964 Helsingissd.*

A. Vainikka.

Laulutervehdyksen jalkeen piti osaston puheenjohtaja, fil. maisteri Teppo Samooja puheen, jossa hart toi esille inkerilaisten suuren
den siita avusta, jota he ovat rsaaneet hovioik.neuvos Rainiolta seka lakimie_ hence eta inkerinheimon, ystavana.

Maisteri Samooja mainitsi putheessaan, etta, yli kolmesataa Turussa ja sen lahiymparistifissa atsuvaa inkerilaista on hanen avustamanaan saanut vuosien kuluessa Suomen kansalaisoikeudet ja tama on ollut todellista ystavan alma, jot'a ei ode koskaan tehty asianajopalkkio•den toivorssa. Samalla ham mainitsi, etta hovioikeudenneuvos Rainio aikoinaan toimi mytis muistomerkkitoimikunnan puheenjohtajana hankittaessa Turkuun inkerlitisten vainajien muistomerkkia ja teki tamankin hankkeen hyvaksi unpumatonta tyOta, joka johti tulokseen. Sarnoin on han °lint puuhaamassa inkerildisten Turussa pitamia kersajuhlia ym.

Puheen jalkeen luovuttivat osaston edustajat Teppo Samooja, Matti Suomalainen, Jooseppi Kleme•tila ja Lydia Adel muistolahjana osaston maalauttaman inkerilaisaiheisen taulun. Rouva lri Rainio sai vierailijoilta sylin tayden kukkia.

Hovioik.neuvos Rainio kiitti arvokkaasta lahjasta. Sen jalkeen siirryttiin seurnstelun ja tarjoilun pariin historian patinoimaan ja 'karjalaisuutta henkivaan kotiin, jonka seinia juhlistivat vanhat karjalaisaiheiset kuparipiirrokset ja maalaukset.

Than kuluessa .siirryttiin luontoon ihailemaan rantakallioilta avautuvaa luormonkauneutta ja hovioik.neuvos Rainio kertoi lyhyesti Ruissalon ja etenkin Birkan historiaa.

— Ruirssalo mainitaan ensi kerran

historiassa v. 1540. Se on ollut aikansan ja sirloin kun Turun linnassa pidettiin hovia, Ruotsin kuninkaan latokartanona, jossa pidettiin linnan karja ja oil mytiskin kuninkaallisena metsastysmaana. Suomen sodagsa v. 18018—.09 Suomen jouduttua venaldisale siirtyi Ruissalon omistus suuriruhtinaalle eli Venajan keisarille.

Kun Turku Bitten suurpalonsa johdOsta v. 1827 joutui suureen andinkoon, niin keisarillinen ,Suomen senaatti tavoin hyvittaakseen turkulaisia luovutti Ruissalon saaren hallintaoikeuden v. 1845 ikuisiksi ajoiksi Turun kauDungille. Tamd olotila siis jatkuu edelleenkin. Saaren kokonaisuudessa omistaa valtio, mutta ten haldintaoikeu.s on kaupungilla. Kaupunki ei luonnollisesti voi myydd valtion maata, mutter se on vuokrannut taalta huvila- ja viljelystontteja. Saari on kuudu kauneudestaan. Toisin paikoin siella on vankkaa mannikkda, mutta siella on myiis tuhansia ikivanhoja tarnmia. Se onkin Suomen valtion ja kaupungin valisessa v'anhassa sopimuktessa madratly pysytettavaksi duonnonDuistona. Birkan huvilatila joka on ollut Rainion omistuksessa vuodesta 1949, on rakennettu vuonna 1848. Alue joutui vuonna 1847 toimitetussa huutokaupassa eosin turkulaiselle Balme-suvulle ja jo seuraavana vuonna hovioikeudenneuvos Eric Gustaf Enebergillie, jonka omistuksessa ollessa nykyiset rakermukset rakennettiin. Enebergin v. 1852 kuoltua taman Derildiset my/vat lkesdkartanon Turun tuom.kap. silloiselle sihteerille Anders Johan Hornborgille, josta vuonna 1878 tuli Porvoon piispa. Taman perheella se oli viime vuosisadan lopulle asti.

Birkan ostossa joutui Rainiodle useitakin rakennuksia, joista Kuuselaniminen huvilarakennus jai sen vuokra-alueen ulkopuolelle, joka edeleen on Rainion hallinnassa, han kun ei enda halunnut vuokrata entisen rsuuruista aluetta. Haven ehka taytyisi se kuluvan vuoden loppuun menne.ssa siirtaa pois alueelta.

Ndista asioista illan mittaan tarinoitaessa isanta ilmciitaikin vieraillleen, etta han vaimoineen on valmis lahjoittamaan Do. rakennuksen eraine siihen liittyvine talousrakennuksineen yhdi•tyksen Turun osastolle kesanviettopaikaksi. On nyt sitten vain osaston ja kaunungin valinen asia sopia maanvuokrauksesta. — Jos siina Daattaan suotuisaan tulokseen, voitaisiin rakennuk,sesta, luonnollisesti korjaus- ja erinaisin muutostoimenpitein, saada osastolle tarpeellinen oma kokoontumispaikka, etenkin kesan aikana. Tama ldmminhenkinen to jatti siis yield uudenkin toivon kipinan elamaan Turun inkerila:tten naieliin. — T. a

Oi Herra, olen uupunut

Oi Herra, niin oon uupunut,
Oi Herra, repo anna.
Mun *sieluni* on *naantynyt,*
Ei jalkan' entia kanna.
Ma intomielin i/oa
Maailman *etsin*
Mutt' kuoren tyhjan laysin vaan,
Jai kylmaks' sydan
Jos lasna aidin helmahan
Taas paani saisin panna!
Oi Herra, niin oon uupunut,
Oi Herra, repo anna.

Y1la olevat sakeistOt on kirjoittanut lukkari-urkuri Eemil Suni kuolemansa edellisena vuonna, v. 1929. Runon on allemerkinnyt saanut sota-aikana joltakin tuutarilaiselta, jonka nimi ei valitettavasti tullut kirjoitetukti muistiin.

Eemil Suni oli syntynyt 5. 12. 1876 Tuutarissa lukkarin poikana, toiminut itse Tuutarin lukkarina v:sta 1903 alkaen kuolemaansa saakka. Han kuoli sydannalvaukseen v.1930, ,siis n. 54-vuotiaan.a. Eemil Suni oli ollut taitava ja innokas musiikkimies. }lamella oli ainakin 1920-luvulla iso, myds aanellisesti erinomaisesti kouliintunut kirkkokuoro, joka sai olla ylentamdssa kirkkokansan rnielia, Luojansa ja Vapahtajansa puoleen ei vain omassa seurakunnassa Tuutarigsa, vaan myds ympari Inkeria eri seurakunnissa pidetyissa konsistorin jarjestamissd Inkerin yleisigsa 2-paivaisissa kirkkollisissa juhlissa, joita pidettiin 1920-luvulla kerran, jopa kandestikin kesassa, ja jotka juhlat olivat koo•nneet aina runsaasti harrasta suomalaista vaked kaikilta kulmilta, muodostuen niin hengellisiksi kuin kansallisiksi yhdyssiteiksi.

Kun terveys alkoi murtua, niin se oli pannut Sunin syventymaan siihen sanomaan, jota hart oli korvillaan saanut runsaasti kuulla boittopydtansa takana. Siita ovat hanta lahella olleet tuutarilaiset kertoneet. Runossaan Suni ikaankuin ripittaytYy Herransa edessd. Sellaiselle kolkuttajalle myds Herra aina ovensa avaa. Sarjettya ruokoa ei han muserra. Suni to distaa runo,ssaa n jalkeenjaaiville miehille ja naisilie, kuinka maailma voi olla pettavainen. Miehi'selle miehelle tassd, kuten hyvin casein, on jaanyt viimeisena maallisena muistelona aidin rakkaus, hoiva ja neuvot, joihin haluaa palata, kun kaikki muut mtaiset tavotteet ja tuet taytyy jattad.

Suni oli taman runonsa m,yds sdv eltanyt ja harjoittanut Tuutarin kirkkokuoron sita laulamaan. Olisi suotavaa, etta taman laulun ,sarvelma saataisiin julkaistu kti. Allekirjoittanut ja myds taman lehden toirnitus voisivat siina mielessa ottaa sdvellyksen vastaan, jos jollakin, se'llaine• ol.isi tallella. Ehka joku tuutaridainen voisi jollekin mu,siikkimiehelle hyrailla taman laulun, etta edes melodia tulisi nuoteilla mui.stiin merkityksi. Kun inkerinsuomalaisidla on omia kuoroja Suomessa ja Ruotsissa, niin narna kuorotkin varmaan mielellaan ottaisivat Sunin laulun esitettavakseen.

Juhani *Jaaskelainen.*

Harrashenkinen kesajuhla Helsingissa

Inkerilaisten yhdistys ry:n kesajuhlat pidettiin suunnite/mien mukaisesti *Helsingissa heintikuun 11-12 paivina.* Yhdistyksen puheenjohtaja dipl. *insindari* Jukka *Savola inen oil juhlaohjelmassa merkityssd tervehdyksessaan* lausunut m.m. "Toivon *mita* hartaimmin, *etta nama kesajuhlamme* tulevat muodostumaan yhtd *antoisiksi kuin edelliset kin* ja *siunausrikkaaksi". Tama* toivomus naytti toteutuneen. *Juhlista kirjoitti heimolehti* "Karjala" *otsikolla* voimakas *heimojuhla" m.m.* seuraavaa:

Inkerilaisten yhdistys ry:n Hels•ngin paikallisosaston oivallisesti jarjestamand oli paakaupungisisa 11-12. 7. lauantaina ja sunnuntaina inkerilaisten lavanmulkainen kesajuhla. Viirne vuoden tapaan juhlapaikkana oli Munkkiniemen yhteiskoulu avara huoneisto, kun tans juhlajurnalanpalvelus ehteallisella kaynteineen pidettiin Mulnkkivuoren upouudessa nyhdtOssa joka tayttyi aivan vtimeista Si-

j aa myiiten. Pativien :ohj te1cnia an sisal - tyivat Iisaksi kunnia,karynnit Karj a - 1 aan j adneid en vain aj en la runolau-Iaj a Larin, Parasken muistomerkeilld j inketrintvareih in. savy-tetyt kukkalaittetet. .saanoj a tunnuksi a edustaneina nauhoineen

La:uantaina: oli, to•hjelmallinen alka - j aisillanyietto m onrsat a igen j uhlatv a en saapuvilla ollessa. Padjullassa sun-nuntaina, soli yle ist5 a oppitkoulun avara viimeista .sija a myllit en taynn.a, ehka toitstatuhatta

Helmon j asenita oli ,saapunut juh-laan puollina :ma ata seka 'ulko - manta. Erikoislaatuirsena seikkana mainittako on, etta ,kesaj uhl a an tu otitin erdan :inkerinsuomalaisen valityksell ensin/a:lsm kerran tervehdys IPtetro s-koissa :asuvilta ink er Suomen keskusj arjestiin yhteydet Ruotsin vastaavaan inkerilaisten keskusliit - boon ovat hyvin lahtel-set. Si La o:soittivat juhlassa viimeksi mainitun tedustalain tesittam at hed _ m on votitmakasta yhteydentuntota ku-vaStanteet tervehdyk's et.

Kuten aina ennenkin inkerilaistten keisaj uhlassa .kautt aaltaan harnashenk inen, tkristillisten elaman-arvoj en tandentamista ja nitithin pi-taytymist a huokunut ilm,aphiri seka idoissen ,sukutlatisunsseurustelun vaait-tOmyys, 'j ota koetut rakkaat koettedu-mukset eivat ole .kyennetet vuotsikym-menien alkana himmentamaant. Par-haana ivodistu,k:sena inkerilaisten van - hemman nolven halusta vaalia, he i - modaisia peri:ntetitaan ja ,sitirtata niita nuotten tiettoisuuteen nuoren pot-ven yllattavan runstars :muk an aollo juhlissa. Edelleen oli merkilfie panta - vta a , etta naisat kesajuhlissa karj alads-ten ja inkeritlaisen •tirtovaten .kohta-lonyhteys sal erityisen vahvan all e - viivauk,s ensa tKarj alan, Liiton tensim-maisen vatrapuheenj ohtaj an kaupun-ginjohttaj a Arno Tuurntant. Woman tervehdyke'sen kautta, seka yhdistyk-;en edustajain ja j uhlan, :osantottaliten suorittaman ikunniano soitukisen muo-dossa 'Karj al a,an j aaneiden vainalien muistomerkilia Hietaniemessa. Yh-distyksten vireille panema hanke cman Inkeri-kodin aikaansaa,misieksi edirstyi huomattavasti luhltassa toimitetun ke - rayksen ansiost a.

Juhdasalin kor oketta reutnustivatt a siarimukaise,sti Suomen j ai Inkerin liput, Ikun Kansalaislaulun Stavelten sold essa ill anvi etto 1 a uantain a paasi alkacnaan maini on, kuuluttaj an, Hel-singin :paikallisosaston puheenj ohta-lan VaintO Kekin, huolehtiossa 'ohj el - man taism all is est a menosta.
Takla, nuoremmtan polyen edustaj a, oh sa ut :kunrii an toivottatat yleisan terve tun' eeksi sukukokouksteen, kuten han sanoi. sukulaisrakkaus pitanyt omasta ma ats taan karkoitettutt inkerildiset tiiviina kokonaisluuten a tositta in ma an rajto,jen ulkopuolleIl a - kin. — Nu orten avulla on inkteril a i-syys sailytettavat tulevaisuudesakin.

Opettaj a Kaija Vitronm den lausuttua herkasti Kantelettaresta runoj a, saa-tiin kuulla Ink eril aisten yhdistys ry:n Helsingin p aikallis osas ton sek akuor on miellyttavad 1 aulua Touva :Maij a Vi-ronmden j ohttam an a. Kuoro :esitti Ma muukadaisen maassa, Halk' Dian rus kon, auerm an ja Eta. D osentti fil. tohttori Sulo Halts onen katso i p Witses-sa an inkerilaisten ma anpakOlaisuus-vaiheissa olleen huomattavan•a etuna held an, j outumisen,sa oma n kansan keskuute en &tome:en, lollotin stopeu-tuminen uuteen eldmataint saattoi t a-p airtua yhdistalvien tekij Olden jai ela-manoilojen merkeissa. Tasty; huolimat-ta on tietenkin ain a anne ttavta arvo inkerilaisten ormalle yrittelaisyydelle ja tarmtal e niveltymisess,aan yhtei s - kuntaan sen err adoilla. Vaikk a esim. Kull ervon runot oval saidynetet j uuri inkerilaisten laulurssaan ha rrastami-na, niin nuhuj an mielesta ei Kulder-vo-tragiikka a simansa saisi otta a ion - kinla iseksi k ansall tunnu,smer-kiksi toile vaes e, kuten niin use in PYrittaan ttekerna an. Lopu:ks,i puthuj a esiintoi uskons a in,kterilati syyden It:We - vaisuuteen. Puhe sat osakse en kesta-v at suosionosoitukset. Neiti Kerttu

Susi ,esitti sitten yksinlaulua :sdestaj ridan Kaija Vironimaki. Karj alan Liiton ttenvehdyksessa kaupunginj'ohtaja Tuurna pala,utti mieliin karj'adaisten ja inkerilaisten laheisen koskeltuksen jo Viiputrin aikoina calm. Karj alan Itd-Ka rj alan Kan s alatitsliiton komitean valitykselIa., joka komitea edisti in,kerilalisten opisikelua man,. kansianopistoissa. Karj aim Latta :pyrkii saattacriaan yhteen kaikki ne si ir to - 1 aisett, myiis inkerildiset, j on od-Iut sam andaiset kokemukset ja vaikeudet kuin karja,laisilla, han sanoi. Ruotsissa to imiv an inkerinsuomalaits - ten Iiiton toiminta a pu:heen-vuorossaan :dipl.. ins. Bjorn. Han stanoin in kerildisten harh,aaksi yhdysisiteeksit :vieraa,ssat maa,ssa muodostuneten kristillisentuskton sailyttamisen nykyisessakin elarnassaan, kieden vaalimimisen seka taistelun ,suomalais uutd en puolesta yleensa. Vi el d puhui Gaylen inkterildisedustaj a Aatanni Vain:aka, joka tlahlana inkerilaisten taite - lij a Juiho Stunin, joka on nykyisin Ruots in eturivin maal are ita, taulun seka: .esitti aikointaan ,sepitannans runon. Runo on j ulkaistuna totisesa pa i-kassa lehteamme.

Valiaj an j alkeen, puhui Inkerissta pitkat aj at .papnina toiminut rovasti Akseli :Kaj anti, lonk,a :sydammellista, muotokaunista ja rohkaisevaa .puhetta .lasnatolij at kuuntelivat herpaanturnattomalla tark.ka avaisuudella ja mukana elden. — Pdatteeksi oiL yhteislaullua.

Sunnuntaina jtumalannalveluksessa Munkivuoren ,kirkostsra to imi liturgina khra Matti Vironmaki ja saarnan piti khra Erkki Arhinmaki Joh. 13: 31-32 lohdolda. Han kiinnitti kirktontayteisen kansan huomiota siihen, etta Jesus kaikessa kiusattu niinkuin mekin, mutta, ilman syntia. Kius aukset ahdistivat :hanenikin Isydantaan,, mutta han, suoriutui niiista voittajan a ja silad tavoin :han :volt vapauttaa meidatkin synnista. Pyrittdessa 'seuraamaan Kristusta on muistettava, kaksi astia a . Entsiksikin ,antavat :vdiatran ja oikean toisistaan erottamiseksi parhaan neuvon J um alan kymmenen kaskya. Toirseksi lokaisen on sidilytettava itsessaan iank.aikkisen :elamant :to ivo: ja usko. Ema$_n$ sitar ihminen ennen tai mydhemmin vaipuu toivottomuuteen. Veisatun virren Iaaeon suturi tosiai lasnaolijoista sir rtyi nauttimaan pyhasta 'ehtoollisesta. Patattiisvir ten d oil 2:16, nen:dr; ja •viides sakeistO.

Kirkonm en ojen j alketen oil Munk - klnitemen yhteiskoulus:sa kirkkekahyitil aisuns uhla alkal klo 15 opettaja Vilho Pentikaisten soitettua pianolla inkerilaisten savetitaj ien tuotteita. Inkeridaitsent yhdistys ry:n puheenjohtaj a, ditplans. J ukk a S,avolainen to:ivotti rakkaat ink erildiset tervetullee,ksi ja putheestsa an tandensii niin ;on kuin h,enkisen työn 'latkuvan harloitamitsen tark,eyta ithmisen hyvinvoinnille tutnnuslauseen a add tkaske toisia, .tekteman, tee itse niin pysyt kunnossa. L,opuksi han oraaisti muistosanat dstketta in manan majoille stir - tyneen kansak :op e ttaj a ToivoLteinille. Helsingin .paikallisosaston, seka:kuoro idandutti kutulij oita to istamiseen, tally kertaa landamalla 'Sue kohti Herrani ja Jo Karj altan .kurnrnailla lehtii pun, johtaj anaan rva Vitro nmaki. Johtaj a. Antti tKekki: lausui Aapo lhon kak,si runto,a. Kuntnioitettu inkerilaisten viime vuo sikymmenien kan - sanrunoilij a tohettaj a 'hot, esiteltiin — Johtaja Kekin tulkit se - matt runot lankesivat kiitollise en ma aperaan.

Katnsako ulut arka,stala. Antti Hama - lainen j uhlaptutheessaan !selva:tell Inker in kansan koostumista .maahan err puolilta :Stuome.a, :ens i sij assa Say o sta ja Ayrapatasta seka osittain. Vat's:Mai s- Suomesta sa,apuneita slitr tolaisia ja yhdistymista Inkerissd jo ollelstin inkerikkoihin ja van alaisiin. Taman vuoiksi puhujan miellesta olikin aina puhuttava su,omalatirsista eika vain inkerilaisistat, joista yield vuosisadan aikupuolella j opa meiclan yli - op isttop iireissa

oh hyvin erheeilliset kasitykset. He esim. kyseliVat puhuivatko set .sucanea. Tark.aStaja Hamalainen esitti .sitten kiinostavia nakOkohtia lnkerin runourikkauksista, mitka johlivat LOnnrotin kirjoittamaan Kalevalastaan taydennetyn painoksen seka mainitsi lnkerin kansan tavoista, mika kulttuuriainei.sto olisj yritettava pelastaa yield yhdennellatoista hetkella, han sanoi.. Puhe oli saapuvilaa °Herne mieluisaa kuunneltavaa ei vahiten reippaan ja varikkaan esittamistavan an'sio•ta.

Kerttu Suden ja Aino Tuutin kaksinlauluesityksen s.eka. Aleksanteri Kempin .ansiosta osittain tertsettilaulun jaykeen nousi puhujapaikalle Helsingin p.o. puheen.j.ohtaja. Vainti Kekki, joka intornielisessa ja voimakkaasti vetoavassa puheessaan kuvaili inkerllaisten -sitkeaa rakennustyiita aikoinaan keskeilla munk:alaista kansanmerta ja ikatsoi kestarnisen suomalaisena kansallisuuten• tallaisissa olosuhteissa johtuneen lahinnd heimon rakka.udesta kirkkoonsa. Nykyisen siirtolaisuuden ja nykypolven velvoiittamana tavoitteena, puhuja huomautti, on Inkerin kod in .perustaminen saatiOn pohjalle nykyi.nkerilaisten yhdyssiteeksi ja heimouden tulevaisuuden turvaamiselksi. Naissa merkeissa. juhlassa toimeenpantu kerays tudtti 3.270 nykymarkkaa seka erinaisen madran Ruotsin kruunuja.

Kurt Ruotsin edustaja Antti Juvonen oli esittanyt terveisensa ja kertoidlut inkerilaisten ensi vaikutemista Suomeen pakolaisina tultuaan seka myOs heidan elostaan Ruotsissa, pastori Matti Vironmaki lausui padtOssanat ja piti rukouksen. Esirukous omistettiin mytis maan rajojen ulkopuolella lnkerissa ja lta-Karjadassa seka Ruotsissa aSuvien heimolaisten parhaaksi. Vakevahenkinen juhla paattyi lauluihin Nouse Inkeri ja Maamme.

Juhlayaen muonitukseSta huoiehti valppaasti Kahviaa-Ravintola Orso, jonka omistaa tunnettu liikemies, johtaja Simo Karhu.

Ehnen jur•alanpalveluksen alkamis_ ta yhdiStyksen .edustajat, puheenjohtaja, diroLins. Jukka Savolainen, johtaja Antti Kekki ja rya Hertta Allanrnaa, kavivat laskemassa seppeleet Karjalaan jaineiden vainajien ja runolaulaja Larin Pansken muistomerkeille.

Toivo Johannes Leinin muistolle

"Ihminen on kuin tuulen henktiys, *hanen paiviinsd* niinkuin pakeneva varjo". *(Ps. 144: 4).*

Opettaja Toivo Leini on jo pdassyt maaran padhan. AkkilahtO tuli haneile asioilla ollessansa, hyvastit jai sanomatta rakkahilie omaisille, .kun katkesi elaman lanka, siihen oaattyi mainen matka.

Tietty on tama sanonta kansan keskuudessa "Shan tiedan kussa synnyin, paikan tiedan kussa kasvoin, en tiedd kussa kuoleman oitaa". Nain on kaynyt tuhansille, terveena kodista kylmana takaisin tuodaan.

Monissa eri paikoissa opettajana han oli. Oli myOskin valittuna moniin eri jarjestOihin. Oli hyva pianisti, seka eteva puhuja. Monet vuodet oli myOskin laulukuoron johtajana.

Kansan tieteellista tyOta., han har_

rasti innokkaasti, seka myiiskirt tutkimista kotiseudun historiaa. Mietoisten Pyhan kansakoulun johtaja opettajana oli, opettajien toiminnassa otti osaa monin tavein.

Kynttilaansa vakan alle ei han koskaan, piiloittanut. lsaias uskoa heissaysa rohkeasti todisteli. Hartain mielin kaikki hanta mielellansa kuuntelivat.

Viisaasti ja harkitusti puhui °pettaja. Leini.

Yhta ystavallinen han oli oudoille kuin tuttaville, herttaisesti puhuttell kuin parhaita ystarviaan. Kauniin muiston jatti meille elamastaan keskellarnme. Kaikki lkaipaamaan me jaimme ystavaamme

Hyvin suuri oli joukko omaisten ja ystavien kun siunauskappeoissa maanpoveen hart siun•ttihin. Vai naan elamantyiista pappi puhui muistosanat. Jalkeen Herran siunauksen kalmistohon saatettihin.

Viimeisen tervehdyksen, lausui omaiset ja ystavansa. Seppelein ja kukkakimpuin ruumisarkku peitettihin. Rakkaan vainaan opettaman virren lauloi lauluk.uoro. Sun haTtuus rakas lsani lualettiin viimeinen virsi.

Matti *Iho.*

Simo Torikart tervehdys

Johanneksen. .seura.kunnassa HelSingissa asuu monille tuttu vanhus Simo Torikka. Han on korkeasta iastaan huolim•tta ahkera kirkossa ja seamkunnan tilaisuuksigsa kavija. Han oli mukana, kesajuhlassakin, jonka johdosta han lahetti toimitukselle sour. kirj eon:

Jumalan armoa ja rauhaa toivotan *Sinulle rakas veli Herrassa* Matti *Vironniiiki.*

Mind halusin sanoa lnkerin juhlil/a *sille juhlakansalle muutaman sanan,* mutta jai sanomatta. *Jalkeenpain* omatuntoni sanoi, *ettd mittis jarkeilit.* Adni *sanoo: "julista". Mind* en kumminkaan julistanut. *Mutta jos* on mandollista, *niin julkaise Viestissd ndma* sanat:

"Silly mind en hyped *evankeliumia, silly se* on *Jumalan* voima *itsekullekin uskovalle pelastukseksi". (Room. I:16).*

On *onnellinen tanid juhlakansa, joka on Golgatan ristilla Jeesuksen Kristuksen Jumalan Pojan verelld lunastettu ja sovitettu kaikissa synneis*td *ja pyhassei kasteessa Jumalan lapseksi otettu. Se on todella onnellinen juhlakansa. Jeesus Kristus sanoo meille vuorisaarnassa: "Katsokaa* taivaan lintuja, katsokaa *kedon kukkia!" Ne* saarnaavat *meille* oaljon nyt kun on *kestin kaunein* ja kukoistavin aika. *Koko* luomakunta *iloitsee* ja kiittiiti *Jamaica. Tee niin* mybs sing, *juhlakansa!*

Simo Torikka.

Toimitus kiittaa yllaolevasta tervehdyksesta samoin kuin kaikista muistakin Simo Torikan, kirjeista, joita olemme saaneet. Koetamme niita saada julkaistuksi aikanaan. Kiitos mydskin muffle avnstajillem:ne!

Rivit harveiievat

Toivo Leini

Kuten viime numerossamme lyhyesti lnainittiin on tunnettu syntyinen tyon ja toimen mies, opettaja Toivo Leini saanut siirtya Tajan yli idisyyteen. Han kuoli Turussa kesakuun 22. paivana 1964.

Opettaj a Toivo Leini oli syntynyt Tuutarissa helmikuun 20. paivand 1901 ja alottanut opiskelunsa Kolpanan seminaaris,sa seka valmistunut kansakoulunapettaj aksi Jyvaskylan„seminaarissa v. 1926. Tohnittuaan opetta-• jana Raudussa, Palkjarvella, Maaningalla ja Tohmajarvella siirtyi op. Leini 1945 Mietoisten Pyhan kansakoulun j ohtaj a op ett aj aksi, j osta viral_ tohan siirtyi elakkeelle 1961.

Kas:vatustyian teoreettinen tutkiminen oli lahella op. Leinin sydanta•a hart taydensi opintojaan mm. Turun Yliopistossa.

JdrjestOtoimintaan otti OD. Leini tarmokkaasti osaa. Han oli man. Palkjarven kunnanvaltuuston ja kirkkovaltuuston jasenend. Hain oli perustarnas.sa Palkjarven kotiseutu_ ja museoyhdistysta ja toimi Ditkan aikaa sen puheenjohtajana,. Niin ikaan han oli eri kuntien ja laitosten tilintarkastajana seka Mietodsten Osuuskassan hallintoneuvoston ja Mannerheimliiton paikallisosaston johtokunnan jasenend. Monin eri tavoin otti op. Leini myas osaa opettajien jarjestiitoimintaan ohlen mm. Palkjarven opettajayhdistyksen perustaja ja sen pitkaaikainen puheenj ohtaj a.

Eri toimipaikoissa sai kotiseudun historian tutkimus ja kansantieteellirsen Lyon harrastus hdnesta innokkaan kannattajan. Tasta tyasta antoi. hanelle tunnustuiksen nayes Kalevalaisen kulttuurin edistarnissaatia. Samoin suojeluskuntatyiihtin otti han innokkaasti osaa.

Op. Leini tunnettiin, etevana puhujana, pianistina ja kuoronjohtajana.

lnkerilaisten yhdistys, r.y:n rientoihin han otti antaumuksella osaa. Muistamme hanet innokkaana puhujana, ja pianistina juhlissa. Monta rohkaisevaa sanaa han sanoi heimoveljilleen,. Ny't kun 'han on Doissa, laajat piirit yhdessa omaisten kanPsa hanta kaipaavat kauan. Olkoon muistonsa siunattu ja leponsa rauhaisa.

Inkerilaisten Yhdistyksen

toimisto Aurorank. 7, A 1, Helsinki, on avoinna keskiviikkoisin klo 17.00-19.00

Inkerilaisten VIEST1

Kustantaja ja julkaisija:
lnkerilaisten Yhdistys r.y.

Lehti iimestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden alussa Postisiirto n:o 30636,

Toimitus:
HELSlNKl, Korkeavuorenk. 10 A. 18.
Puh. 631 285.

Konttori:
Helsinki: Aurorankatu 7. A. 1.

Padtoimittaja:
Matti Vironmaki.

llmoitushinnat: 1/1 sivu 90 nmk
1/2 " 50 "
1/4 " 30 "

Tilaushinnat:
kotimaassa 1/1 vsk. 5,00
ulkom. —"— 6,00

Porvoossa 1964
PORVOON KIRTAPAINO OY

NIINKVIN 14170
LAINEWILil

iniceriiiiiiste

iesti

N:o 9

Paatoimittaja
MATTI VIRONMAKI

10. 9. 1964

Kesd on jalleen auttamattomasti ohi. Syksy merkitsee uuden tygkauden alkamista. Toivottavasti myds lehtemme lukijapiiri kokoontuu *uusin voimin* *merkeissa. Helsingin inkerildisille* on tullut *tutuksi Stadionin kerhohuone, jossa tullaan taasen kerran kuukaudessa* kokoontumaan. — *Kuvassa* rovasti *A. Kajanti puhumassa.*

Syksylla muistettavaa

On jalleen tullut syksy. Se on vuodenaikaa, jolloin ajatukset usein huolestuneesti kohdistuvat eteenpain, tulevan talven moniin kysymyksiin Talvihan on ankaraa aikaa Walla Pohjolassa. Se vaatii lampimid vaatteita ja tiiviita, suojaisia asuinhuoneita. Jokapdivdisen ravinnon turvaamiseksi pitdd kellareissa ja varastoissa olla runsaasti suuhunpantavaa, ellei voida tai uskalleta luottaa siihen, etta kyetddn ostamaan elintarvikkeet kaupoista tai

Tavallisesti syksyn luontokin on kolea ja alakuloinen. Tuulta ja myrskyd sekd harmaita pdivid on paljon. Kaikki tama on lisdamassd sitd, etta huolestunein ajatuksin odotetaan talven tuloa.

Kuitenkaan kenenkadn meista ei pida vaipua synkkdan pessimismiin. On muistettava, etta monet menneet syksyt ovat olleet palj on vaikeammat, mutta vaikeudet on kuitenkin voitettu. Olosuhteet, jotka monien kohdalla ndyttivat melkein toivottomilta, sittenkin selkenivdt ja padstiin eteenpdin. TyOtd ja leipaa sekd min asunto, joiden saamisesta oltiin huolestuneita, sittenkin lOytyi, jos kohta piti ahkerasti ja uutterastit ponnistella. Siksipd voimme nytkin ajatella tyynesti talvikauden tuba. 'Niinkuin on palvdsi niin on myiiskin voimasi" sanoo Pyha kirjakin ja pada paikkansa.

Syksyn kuluessa talvikautta odotellessamme ja tulevien pdivien hyvaksi ahertaessamme on paikallaan jalleen muistaa, etta ihminen ei eLi ainoastaan leivastd, vaan tarvitsemme myOs henkistd ravintoa. Nlinpa nyt syksylld onkin taasen sopivaa ryhtyd ajattelemaan opintoja, kirjallisuutta ja muita sellaisia ajanvietteitd, joita kesan aurinkoisina paivina ei osattu paljonkaan kaivata. Varsinkin nuremman vden keskuudessa tulisi osa - ta jokaisen tarttua opiskelumandollisuuksiin, joiden avulla voidaan ammentua tulevaisuutta varten. Ammattikoulut, kansanopistot, talouskoulut yms. ovat kansakoulunsa pdattdneelle avoinna, mikali hdn tayttad niiden pdasyvaatimukset ja voi uhrata aikaansa ja varojaan niiden kaymiseen. Apurahat, joita tdllaiset oppilaitokset seka monet erilaiset jdrjestot jakavat, helpottavat taloudellisten edellytyksien jdrjestamistd ja tekevat varattomallek in mandolliseksi saada opetusta.

Sangen huomattava opiskelumuoto on opintokerho, joka monille tamdn lehden lukijoille onkin tuttua. Se ei vaa - di kotoisten askareitten jdttdmistd eikd niinollen aiheuta sanottavia kustannuksiakaan. Kuitenkin se voi olla sangen tehokas opiskelutapa ja sellaisena sen merkitys esim. esivalmennuksena varsinaisiin oppilaitoksiin tai erilaisiin harjoittelupaikkoihin on mita suuriarvoisin. Samalla opintokerho — kuten opiskeleminen yleensd — tuo tervetullutta vaihtelua syksyn ja talven harmaaseen, usein sangen yksitoikkoiseen eldmddn.

Jokaisen ent. inkerinsuomalaisen on taysi syy suhtautua vakavasti niihin erilaisiin opisk elumandollisuuksiin, joita meilld kaikilla suomalaisilla — ja varmaan myOs esim. Ruotsissa — on tarjolla. "Eteenpain van mieli", sanoo vanha sananlaskukin. Opiskelemalla hankitaan henkista ravintoa ja padomaa sekd kehitethan monia ammattikunnassa ja yhteiselamdssa tarkeita avuja.

Monilla paikkakunnilla Suomessa on Kirkon opiskelukeskuksen eli n.s. Agricola-seuran johtamia tai seura - kunnan tyOntekijOiden ohjaamia opintokerhoja. Pyrkikadmme niihin mukaan! Kysykdamme myiiskin eri - laisten ammatillisten ja muitten oppilaittosten kdymisen mandollisuuksia. Ja jos asian taloudellinen puoli tuntuu peloittavalta, voidaan tiedustella apurahojen saantimandollisuuksia asianomaisista oppilaitoksista, jotka usein viittaavatkin niiden saamiseen ilmoituksissaan ja esittelylehiltsissdan. Tamdn lehden lukijapiiria myEis ndissa asioissa auttaa auliisti lnkerildisten yhdistyt r.y.

Padasia on, ettemme toivottomina ja toimettomina eld nytkdan alkavan syksyn ja talven pdividmme. on suuria mandollisuuksia toimia perheemme ja itsemme sekd aineellisen etta henkisen hyvinvoinnin turvaamiseksi. Me voimme toivorikkain mielin katsoa tulevaisuuteen. "Eilinen paiva jo meni, ja vaikka huomisesta en yield Ueda mitdan, nun tdndan auttaa Herra, saa jokainen itsellensa sanoa ponnistellessaan syksyn harmauden keskelld eteenpdin.

Herran sanan aärella

"Minolta on sinua vastaan.••..

(llm. 2: 4)

Olit kerran rakastunut Suloiseen Olentoon. ltse et ollut suloinen. joutunut sekd , omantuntosi etta toisten ihmisten vikoilun alaiseksi. Havaitsit monella tavoin rikkoneesi Jumalan lakia vastaan. ,Mutta hdn ei syyttanyt sinua. Ei kironnut, sylkenyt eika halveksinut. Ei ajanut sinua kelvottomana luotaan eika vaatinut sinua rangaistavaksi, vaikka tiesit, etta se olisi ollut kohdallasi thysin oikeutettua. Sen sijaan han katsoi sinuun Armahtajan katseella. Ja kun oikeuden palvelijat tulivat sinua kiinni ottamaan, ojensi hdn kdtensd sanoen: "Ottakaa minut, antakaa tamdn mennd.."

Sind hetkend syttyi sydamessdsi rakkaus hanta kohtaan. Seurasit nahdaksesi, mitd he hdnelle tekivdt. Ndit kuinka hdntd, syyttintd, lyotiin, syljettiin ja pilkattiin ja kuinka hanelle langetettiin tuomio, joka oikeastaan olisi kuulunut sinulle. Sydan raskaana seurasit hanta tuskien tiella, jolla han lyyhistyi ristinsd alle. Ja kun hántd naulittiin ristiin, tunsit jokaisen vasaran iskun puukon pistona rinnassasi:

minun tahteni, minun tahteni, kaikkien kaskyjen rikkojan tanden! Ethan ollut rakastanut Jumalaa yli kaiken etka lahimmaistasi niinkuin itseasi. ltseasi olit ennen muuta rakastanut. Et ollut pyhittanyt sanan adrella lepopaivad, et kunnioittanut vanhempiasi, et ollut taysin rehellinen, et puhdas tOissa, sanoissa saati ajatuksissa. Lahimmaisiasi olit panetellut ja omaa etuasi padasiassa ajatellut. Jokaisen kaskyn olit rikkonut, kurj a syntinen. Sind yksin olit syyllinen. Han puhdas ja tahraton.

Vajosit tuskissasi ristin juurelle. Nait veren tihkuvan haavoitetuista kasista ja jaloista hitaasti, tunti tunnin jalkeen, kunnes lopulta hanen sydamens5 halkesi rakkaudesta sinuun. Sita ennen kuulit hanen viimeiset sanansa: "Se on taytetty!"

Nyt olit kokonaan vallattu. Tandoit tastedes kuulua yksin hanelle, omalle Vapahtajallesi. Tandoit kuuluttaa hanen ihmeellisyyttaan kaikille ihmisille. Tuntui silta, etta koko maailroan olisi pitanyt hetkessa nandd sama naky, minka itse olit saanut nahdd. Sanalla sanoen olit rakastunut palavasti. Ensimmaisen rakkauden hehku paloi kirkkaalla liekilla sydamessasi.

Mutta miten kavi ajan kuluessa? Maailma eli entista menoaan, niinkuin mitaan ihmeellista ei olisi tapahtunut. Se etuili, kieroili ja vaaristeli niinkuin oli tehnyt siihenkin asti. Se nauroi sinulle, joka sen mielesta hourailit olemattomia. Eika se ymmartanyt vaivannakOdsi ja karsivallisyytt4si sen pahoj en tekoj en tukanduttamiseksi. Mika sing olit sita kaantamadn! Et kummempi kuin kukaan muukaan.

Whitellen aloit laimentua kristillisyydestasi. Kuvittelit jo seisovasi tukevasti jollain korkeammalla jalustalla. Et uskonut, etta sinulla oh enad mandollisuutta kompsahtaa alas. Et enad alinomaa riippunut kiinni Ystavissasi. Luotit jalleen osittain itseesi ja omaan ymmarrykseesi puuhatessasi uupumatta muka Herras hyvaksi.

Mutta niinpa tydsi ei enad ollutkaan kokonaan hanen ty6tadn. Siina oli joukossa paljon pelkkaa ihmisty6tri. Et enad joka paivd ristiinnaulinnut omaa itseasi hanen kuolemaansa. Kuljit monta kertaa pelkan oman tahtosi varassa, muodostuihan tiesi siten paljon mukavammaksi ja miellyttavammaksi. Ei tarvinnut sinun pitda niin tarkkaa lukua sanoistasi ja edesottamuksistasi tehdaksesi niista joka
vä tilia Herrasi ja Mestarisi edess5. Etka myOskaan n6yrtynyt pyytamaan anteeksi kanssaihmisiltasi, vaikka tiesit heilla olevan jotakin sinua vastaan.

Siita syysta Herrasi nyt sanoo: "Olet hyljannyt ensimmaisen rakkautesi. Joliet tee parannusta, mina tulen luoksesi ja tyOnnan kynttilanjaikasi pois paikaltaan" (llm. 2: 5).

P. Raski.

"Oi Marra" lauiusta vanasen

"Viestissa" kertoo rovasti Juhani Jadskelainen otsikkosanoilla alkavasta laulusta, sijoittaen laulun sanat kirjoituksensa alkuun.

Sallittaneen minun lainata kirjoituksesta pari lausetta, namd:

sakeistOt on kirjoittanut lukkari-urkuri Eemil Suni kuolemansa edellisend vuonna, v. 1929." ja "Suni on taman runonsa myOskin saveltanyt ja harjoittanut Tuutarin kirkkokuoron sita laulamaan". Tasta ilmenee, etta kanttori Suni kuoli vuonna 1930. Panee arvelemaan, ehtik6 han siis "harjoittaa Tuutarin kuoron sita laula - maan" kun vahaisen ajan lisaksi muistetaan ne olosuhteet jotka tuona ajankohtana siella jo vallitsivat ja jotka

eivat varmaankaan olleet hairitsemat- kirkkokuorojenkin toimintaa. Haluan kuitenkin uskoa etta se kavi painsd, kun Min on kerrottu tapahtuneen.

Kaikessa ystavyydessa ja pyrkimdtta mitenkaan himmentamdan kanttori Sunin sdveltajamainetta — tunnenhan melko hyvin hanen sdvellystuotantonsa ja voin sanoa siità vain hyvaa — saanen kuitenkin oikaisuna kertoa, etta laulun "Oi Herra, olen uupunut, of Herra hoivaa anna" sanat on kirjoittanut ruotsalainen V. Krag jo vuosisatamme alussa ja tahan ruotsinkieliseen tekstiin on suomalainen saveltaja, professori Erkki Melartin sdveltanyt laulun "Oi Herra" (Opus 13 n:o 1), tehden taman jo nuoruusvuosinaan, muistaakseni v. 1904. Suomenkieliseen asuun on laulun runoillut tunnettu runoilija Ilta Koskimies. Erkki Melartinin (1875-1937) oli säveltaj and Inkerissakin hyvin tunnettu jo kohta saveltajduransa alkuaikoina. Jo tallOin syntyivat Inkerissakin hyvin tunnetut ja suositut "Mirjamin laulut I ja II", "Mina metsan polkuja kuljen", "lndiaani" ym. seka vahan myOhemmin Lama puheena oleva herkkä laulu, jota paljon laulettiin niin Suomessa kuin Inkerissakin seka kirkkokonserteissa etta kodeissa. Kanttori !Sunille tama laulu tietenkin oli tuttu ja sen sanoma ilmeisesti hanelle jo voimiensakin paivind kohtikaypa ja rakas mutta sitakin enemman noina vaikeina aikoina jolloin laulun sanat kerrotaan hanen hallustaan tavatun.

Kun "Viestia" todennakOisesti lukee myeskin Suomen "suuri yleis6" joka perin hyvin tuntee kyseisen laulun oman mestarisaveltajansa tuotteeksi, on tarpeellista, etta sita koskevat asiatiedot julkaisussamme taten oikaistaan. Samalla kaynee selvaksi myOskin se, etta on turhaa odottaa Eemil Sunin savelmad, kun sitahan ei ainakaan minun tietaakseni ole olemassakaan.

YrjO RaikkOnen.

Gaylen kilpailut

Ensi kertaa tapahtui tang vuonna Gevlessa, etta Suomen inkerilaiset ottivat oikein joukolla osaa Gevlen kesajuhlien urheilukilpailuihin. Tama on sita parhainta yhteistoimintaa, mika voi olla eri maissa asuvien heimolaistemme kesken.

Helsingin paikallisosasto lahjoitti kiertopalkinnon jalkapalloilua varten ja toivoa sopii, etta sekin osaltaan kiihoittaa niin, etta naita jalkapallootteluj a tullaan jarjestamaan joka vuosi vuoroin Suomessa, vuoroin Ruotsissa.

Tana kertaa Ruotsin joukkue voitti. Mutta sehan olikin vain ystavyysottelu, joten ensi vuonna otetaan sitten oikein tosissaan. KOydenvedossa eivat Gevlen pulskat pojat mahtaneet mitaan, vaan palkinto tuli kuin tulikin Helsinkiin.

Muissakin urheilulajeissa parjattiin "kylmiltaan"kohtalaisesti, silla Helsingin osuus oli hyva. Niinpa 100 m:1- Juha Ruska oli toinen ja Olavi Allanmaa kolmas. Pituushypyssa peri Juha Ruska toisen sijan ja ikamiesten 100 metrilla olivat Unto Metiainen neljas ja Sulo Allanmaa viides.

Panee nyt jo ajattelemaan, et id eikOs jo ensi kesand Suomessa pidettavissa kesajuhlissa otettaisi ohjelmaan myOskin urheilukilpailut. Siten yhteistyl5 Ruotsissa asuvien kesken vain tiivistyisi ja meidan omat nuoremme tulisivat voimaperaisesti mukaan kuin my6s sen kautta muuhunkin toimintaan.

Veepeekoo.

Inkerillaisten Yhdistyksen

toimisto Aurorank. 7, A 1 Helsinki, on avoinna keskiviikkoisin klo 17.00-19.00,

Lasarus

(Joh. 11: 1-45)

Haju haihtui. Kddrinliinat
aukenivat itsestatin.
Kalman kajo katseestansa
katosi ja elon ihme
vdikdhteli hymysstitin . . .

&lima seisoi tisken viela
hengetOnnti, maannut mies
oudot mietteet mielessansti:
Miten olla, mita tehdti?
Unta kaikki, kukaties?

Sisaretkin oudostellen
Katsoo tuskin uskoen,
etta rakastettu vieras
voimallansa, va/lal/ansa
palautti kuollehen . . .!

— Mita teet nyt, Tuonen ktiynyt?
Kuinka askar luontuu taas,
kuinka sopeudut tithtin
tahtomattas luontuneeseen
toiseen, outoon tulemaas?

Siita eivat kerro meille
mittitin lehdet Raamatun.
— Kuinka solmit ennallensa
elonsiteet
jotka hautasivat sun?

Kuinka naapureittes kanssa
jatkoit arkiaskartas,
kuinka kauan elit, olit
perheen patina?
Entti toinen kuolemas?

Aapo Iho.

Makikunnat Miikkulaissa

Makikunnan hallin.nolline$_n$ eli virallinen nimi oli: T st vornv in alus (Desjat dvorw). Siis 10 taloa. kuului makikuntaan Tuota vieraskie.. lista nimed harvemmj$_n$ kaytettlin., la kylan keskuudessa kymrnentaloisen yhdyskunnan nimena of m ki, johon asukkaitten sukunimi ristimanimi, tahi maanpaikalle omaksut_ to riimi Miikkulaisten Ala_kylaissa. oil 14 makiku.ntaa, :jokaisessa oli 10 taloa Luettele$_n$ nama makikunnat numeroj arj estyksessd seuraavasti:
1-10. Viron-maki, 11-20. Pusan-ma_ki edelleen, Makaran_maki, Kempin-maki, Koskelaisen_maki, PoraTin_ma_ki, Farssinan_maki KOssin_maki, Kar_hun_maki Laurin_maki,
ki Heikkilan_maki, Polan-mdki ja Toserovan_kyld, joka kuului Ala_ky_lan yhteyteen. Vimsisada$_n$ vaihteessa, ToserovankYlassa oli 7 taloa, mutta v, 1919 siella oli 14 taloa, ja omat maki_ ryhmansd nimeltaan: Viron_maki ja Rdnnalin_maki,

Kaikki /lama lahes 150 taloa orris_tivat maata 2-20 hehtaaria, muutama

varakkaampi talo omisti 30-40 hehtaaria Alakylan asukkailla, Idhes 50 talolla oli sukunimi Myllari, toiset suuremmat suvut on mainittu makikuntaluettelossa Yksitaloisia sukunimia olivat: Nassi Paavilainen, Lopperi, Tasku, Ikonen, Kurikka, Paikka, Ijas ja Ladra. Yld-kyldssa. Laara oli suurilukuisin sukunimi, sitten Tiinus, Kössi, Haakana, Ikonen Jahmanen Makara, Aijd, Koljonen, Kinnari, Suppu.nen, Jukolainen Elhkd muutama yksItyinen sukunimi lienee j ddnyt mainitsematta T'aloja Ylakylassa oli saman verran kuin Alakylassakin, mutta niitten makikuntaluettelo ei ole enda yhta tarkoin muistissani.

Miikkulaisten kylissa asui myds monia perheita, jotka •olivat tilatonta vaestiid He olivat jo niin kotiutuneet paikkakunnalle etta muutamien hytahtoisten isantien suostumuksella, man mitaan kaupallisia valikirjoja. olivat Iaittaneet jonnekin ahon laitaan oman asuntonsakin. Noire sata vuotta sitten, Suomen surkeina katovuosina he olivat lahte.neet Laatokan karjalasto ja Kannaksen rajapitajista, tyOta ja elamisen mandollisuutta etsimdan. Heilla ei ollut maanomistusoikeutta mutta he olivat tunnollisia. tyOntekijOito monelkin aivan .kiitetta.vid arnmatilaisia omalla alallaan. Mainitsen tassa ne sukunimet, joilla oli oma asunto Ala_kylassa: Kuparinen Kaaselainen, Kankkunen, Rompanen, Kitune.n Kyyhkynen, Kuoppa Linde, Korkka, Nykanen ja Suutari. Ylakylassa olivat: Kiiskit, Kesselit Hamaldiset, Hienoset, Kaartinen, Siitone.n, Ahokas, Si.hvonen, Saastamoinen, Kuparinen, Rdsanen, Eronen, PyOttid Koola ja Hotakka. Piterapi olisi niitten suku,niemiluettelo jotko asuivat taloissa, olivat tilapaisissa tOissa, .seka re.nkina, .plik'ana ja paimenina Miikkulaisten kylissa. Kaikille riitti lepda ja lamminta ja yhdessa. me Miikkulaisten kirkossa veisasirnme kiitos-virsia siita, "etta ahkeralla tydlla saamme alit' elamamme tarpeita".

Toiste

Matti-seta,

Paikallisosastojen mimintaa

Helsingin paikallisosasto.

Se sorja kesa olji ja manji ja kohtsiltad alkaat ne syyssatteet ja pimjdt illat. No mut mita sil on vallii onha meil kuitenkii joka kolmaas suntak sellaine millo myd piassdd toisimme kera puahkuroimaa siel vanhaas paikaas, siel Statiooniil. Sie ahakii hais nyt jo, jot varraat jokkaise kuukauvve kolmannen suntain tata asjaa vart. Ens kertaa sinne mannaa syyskuu 20 pdivaan klo 14. Voivoi ku siel on paljo ohjelmaa ja onha kesa aikaan kopituista paljo asjoikii, mut niist suat kuulla sit siel paikan pia'. Puhujina ovat: ladninrovasti Erkki Niinivaara, maisteri Maria Virolainen ja edustaja Vaind Taina. Tervetulloo vua ja tuo tuttavaiskii kerallais!

Lokakuussa on kolme tilaisuutta, jotka tulisi muistaa: nuorisojuhla 10. 10. ja Stadionin tilaisuus 18. 10., sekid matka Turkuun 31. 10.

Inkerin nuoret ja, inkerilaisten jalkelaiset!

Oli erittain mieluisaa todeta Teiddn loistava esiinmarssinne molemmissa inkerildisten kesajuhlissa Min Gevlessa kuin Helsingissa. Jottei asia jaisi tahan on Helsingin paikallisosaston johtokunta paattanyt jarjestad Teille suuren tutustumistilaisuuden lokakuun 10 pdivana klo 19,30 Bragen huoneistossa Kasarminkatu 28 A.

Joukossanne on paljon sellaisia, jotka haluavat toimia yhdessd, mutta td.- asti teille ei ole suotu siihen tilaisuutta. Nyt tarna virhe korjaantuu ja to pdasette tally tavoin kokoontumaan omassa joukossanne ja tutustumaan toisiinne. MyOhemmin sitten taman ensitapaamisen jalkeen Teille on helpompi omin voimin jdrjestad useamminkin yhdessdolotilaisuuksia.

Ohjelman olemme koettaneet jdrjestad juuri Teille sopivaksi ja taiteellisesti arvokkaaksi. Tahan mennessd ovat jo lupautuneet ohjelmasta vastaamaan sellaiset nimet kuin: taiteilijat Ami Loven ja Ritva Stalllberg. Seuraavassa Viestissamme tulee nimiluettelo lisdantymadn. Wind on tilaisuus olla mukana tanssin pyOrteissdkin. Toivomme, ettd Teilld on tilaisuus varata tuo lauantaiehtoo ja tulla joukolla mukaan.

Heisingin Inkerilaisten sekakuoro

Kuoron harjoitukset alkoivat syyskuun 7 pdivdnd Johanneksen seurakunnan seurakuntakodissa Pursimiehenkatu 27 B ll kerros. Samassa paikassa sitten aina maanantaisin kokoonnutaan. Kuoroamme on lupautunut johtamaan edelleenkin opettaja Maija Vironmdki. Uudet ja entiset jasenet olkaatte sydamellisesti tervetulleita!

Turin paikallisosasto

kokoontuu aloittamaan talvikauden toiminnan sunnuntaina syyskuun 27 paivdnd klo 14 Karjalaisten talossa. Tervetuloa suurella joukolla.

Johtokunta.

INKERI-KOTIA RAKENTAMAAN!

HYVA lNKERlLAlNEN!

Se vetoomus, jonka Vdinti Pietari Kekki lnkerildisten Yhdistyksen r.y. nimissa viime kesdjuhlassa esitti, kosketti monia inkerilaisia hyvin voimakkaasti. Tamdn polven inkerildisten tehtdvdna on hankkia lNKERl-KOTl nykyista ja ennenkaikkea vastaista toimintaa varten. Taman miespolven on jatettdvd meiddn jdlkelaisillemme tyyssija ja paikka, johon he voivat kokoontua muistelemaan isiensd ja ditiensa lnkeriii sekd kokoamaan itselleen voimia sdilyttddkseen inkerildisyyden puhtaana ja kirkkaana.

Kerdystoimikunta tulee jatkamaan tytitdd.n. Tullaan kddritymdan niitten puoleen, jotka syysta tai toisesta eivat olleet juhlissa mukana ja sen jalkeen "suomenmuakkoisten" puoleen.

Jotta jokaisella olisi selva ja jatkuva kuva rahaston kehityksesta tullaan tdrridn lehden palstoilla antamaan vdliaikatietoja. Nyt tails hetkella on rahastoon keradntynyt ja sen Willa on 2.925,65. Tandn summaan sisdltyy jo aikaisemmin rahastoon tehdyt lahjoitukset, juhlissa kerddntyneet rahat ja my8skin mytihemmin tdhdn rahastoon lahjoitetut rahat. Kuten tuolloin sanottiin lnkerikoti rahaston rahoja ei tuna kdyttdmadn muuhun kuin kodin ostamiseen. Teilla jokaisella on nyt tilaisuus kartuttaa tdtd rahastoa omalta osaltanne, niin ettd tuon kodin vihki-

Gevlen matka

Kukapa sitd ois nuorempaan arvaant jot tas viel vanhoil paivillaiskii jouvvut tekemad matkoi ihka ulkomail ast. Ndin on vua kdynt. Niità matkoi on tult tehtyy usseimmastkii, mut viime kesd Gevlen matka olj sit sellaine jot se pyssyy muistiis loppuijdn. Melt kassaantui AuroorankauI satakunt henkee — mid heit kaikkii tarkallee laskemaa — ja nii myti 1ahettii posottammaa Pariasta kohe. A siel olkii yield kymmenkunt turkulaista ja meije artel vua kasvamistaa kasvoi.

Ensimmiiine tend tulj ettee ku yks meije mukavist bussikuljettajist ei sattunkaa olemaa vallarloisii ja vahalt pit ettei bussi ijdntkii rannaal, mut ku Vdinti Pietaar pigs vand aikaa niihe miehii kans voslamaa, niin joha olliit molloot bussit laivan kanneel ja meren ylitys alkoi. Oikee harmitti ku mer olj ihka peiltyyn ei laineen lipsahustakkaa ndkyynt. Ja meil kaikiil olji oikee lokosat olot.

Ku tultii Ruotsinmual nii myti ytitamytite ldhettii ajamaa Gevlee koht ja tuas tulij peta ettee ku Gevlen rajal ei oltaa vastaanottajii ja nii sitd sal hossuu ku heikkopaine enneku piastii siihe kouluu sissda mis meil olj vattieer varattu. No hyvihd siitkii selvittii ku kaikiil olj pussilline iloista mieltd keral ja hermot olji jdtetty kottii.

Niist inkerlaisii kesjuhliist Gevlessd sietdis kirutta ihka oma luku sil ne olliit nii mieliipainuvat ja antoisat jottaha. Jotteivat gevleldiset tulis liija ylpeeks, niin sanon vua jot niita puhheita ois suant olla tsjut tsjut vdhemma, mut mdnniithd nekkii luatuu. MyOkii omast puolesfammo vietii kerallammo ohjelmaa, mut siithd myti emme ossaa sannoo mittdd, sift suavat isantdvdk sannoo sanansa, mut parastammohha mOykii koitettii.

Joka tapauksees, my8 kutka siel oltii oltii olloomme oikee tyytyvdisii ja jo siel pidtettii, jot enskerraal tullaa viel suuremmaal joukool.

Myti tahotaa tds kirutuksees nipremenna kiittad gevleidisii ku hyti nakkiit nii suuren vaivan ku ne juhlat hoiteliit, mut ku hy8 kaiken kukkuraks viel jaksoit kokonaise illa olla meije keral ja pittiit meitd ku piis-

minen pyhddn tarkoitukseen voitaisiin suoritta mandollisimman plan.

INKERIKODIN rahastoon voidaan suorittaa lahjoituksia seuraavasti: viemdlla tai ldhettamalld. lahjoituserd Kansallis-Osake-Pankin Lasipalatsin konttoriin Helsingissd nimenomaan INKERIKODIN tililIe tai lahettarndlla lahjoitus suoraan lnkerildisten Yhdistys r.y. Helsinki Auroorank. 7 josta ne viipymdtta toimitetaan Inkerikodin tilille tai ldhettamdlld suoritus postisiirtoteitse. Tilin numero on 30636, mutta muistakaa tuolloin mersiirtokorttiin, etta rahaldhetyksenne on tarkoitettu Inkerikodin tilille.

Inkerildinen! Kdsi syddmelle! Oletko mukana tassd kalliissa tyOssd? Oletko yhtd altis kuin olivat silloin, kun he taistelivat syyden puolesta. Tdmd on jatkoa sille taistelulla toisissa olosuhteissa. Me tandomme, ettei inkerildisyys mene maan rakohon silloin kun meiddt sinne kaketddn, vaan ettd se elda puhtaana yield satoja vuosia meiddn keldistemme keskuudessa. Ethan halua olla poissa tasty jalosta kilvoittelusta. Me odotamme jatkuvasti rahalahjoituksia Inkerikodin tilille.

Inkerildisten Yhdistys r.y.
Inkerikodin till.

Kotoisia

Matti Juhananp. Lankinen

Han eli Raapyvan Pukeron kylassa noin vv. 1800-1875. Seuraavassa asiat kerrotaan vain muistin varaisesti.

Tama kuvaus pohjautuu op. Jaakko Huhkan tallettamiin muisteloihin. V. 1926 hanelle oli myOnnetty 3 kk pituinen vierailukaynti tyttarensa luokse Suomeen ja tallhin han kertoili seka kirjoitteli muistafniansa tapahtumia.

Matti Lankinen oh tarmokas talonpoika, varreltansa kookas, ja tukevan tanakka, pad joltisenkin suuri, otsa ylevan korkea ja kasvojen ilme miellyttavan vakaa. Si'mat harmaat. Harmaa parta juhlisti tuuheana rintapielta ja koko hanen olemuksensa uhkui tarmoa ja voimaa.

"Niin pieni kuin yield haneen tutustuessani olinkin, jai minulle hanesta tuollainen aateluutta ilmaiseva, kunnioitusta herattdva muistikuva, joka ei ole haihtunut pitkan elamani aikana'", kertoi J. Huhka.

Koska Lankisilla ei ollut rintaperil- joutui ifanen talonsa veljensa orvoksi jaaneelle tyttarelle, joka Lankisen kasvattina jatkoi sitten talon asumista.

Mutta palataan Matti Lankisen miehuuden aikoihin, niihin vuosiin, jolloin keisari Nikolai l:sen politiikka johti eri puolilla valtakuntaa talonpoikien kapinayrityksiin, jotka aina verisesti tukandutettiin.

Oliko Lankinen saanut ulkoa pain sysaysta, vai toimivatko seudun valppaammat talonpojat oma-aloitteisesti, ei ole tiedossa. (Kyseessa ollut anomus lienee ollut silloisten oppositiolaisten kasialaa, arvelivat aikalaiset.) Mutta nain oli tapahtunut: Matti Lankinen, M. Tatti ja Heni (etunimi tuntematon) valtuutettiin toimittamaan itsellensti keisarille anomus orjuutettujen talonpoikien aseman helpottamiseksi.

Kama maaorjien luottamusmiehet matkustivat Pietariin. M. Lankisella oli jonkunlaisia tuttavuussuhteita itsensa majesteetin ajureihin ja nailta han sai tietaa, milloin keisari lahtee ajelulle. He varautuivat matkareitin varteen Nevajoen jaalle. Keisarin ajoneuvojen lahestyessa miehet polvistuivat paljastetuin pain ja Matti Lankinen kohotti anomuspaperin pdansa paalle. Keisari kaski pysayttaa ja ottaa miehelta paperin. Taman jalkeen keisari seurueinensa jatkoi matkaansa. Eika miesten tarvinnut kauan odottaa anomuksesta johtuneita toimenpiteita: Raapyvdn hovin alustalaiset kaskettiin erdana paivana kaikki koolle ja Matti Lankinen raastettiin hovin talliin, sidottiin penkkiin kiinni ja kerrottiin hanen saaneen siina 700 paria raippoja. Toiset hovin piiskureista pitelivat hantd pdasta, toiset jaloista ja pyhvelit kayttivat raippoja. Aanta paastamatta M. Lankinen kesti taman hirvean kdsittelyn. Liha lohkeili selasta ja veri vuoti virtanaan. Tajuttomana hanet oli sitten raahattu tallin ylisille ja peitettu niinimatolla ...

Omien naisten onnistui hiipia miespoloisen luo ja aikansa virvoiteltuaan

---

paa pappilaas. Tal teeol ty6 voititta meije jokkaise syvame puolellenne. Tast varsinkii Teil suurkiitos ja kosj umala.

Kyl tal ihmiseel on annettu sellainen kyky mika vennyy asjan mukaa. Katsokaas ku mie luulin, et ku kotmatka alkaa nii suap vua kuulla kuorsausta ko nelja sutkii oltji jo juhlittu, mut eikOs mita iloine miel ja laulunluritus ja puhheensorina jatkui jatkumistaa ja tais monen mieleest olla kotmatka viel lystimp ku manhmatka olkaa.

Kyl Teit kenelt sika shi evaat nyt kovast harmittaa, mut tehtyy ei sua tekemattOmaks. Olkaa ens vuon viisaampii nii sil hyva. Sil ty6 than vuuvven virheen paikkaatto.

Vepeko.

saivat he miehen antamaan itsestaan viela elon merkkeja.

Matti Lankisen kohtalotoverit Tatti ja Heni odottivat jarkyttyneina vuoroansa, toisen ollessa jo kidutuspenkissa, mutta paikalle kokoontunut kansanjoukko riisti heidit pyOvelien kasista ja toimitti jonnekin piiloon. Nain he silla kertaa pelastuivat. Lankinen joutui /Min ollen vain yksin kokemaan ja kestamaan tuon kauhean kasittelyn Hanen toivuttuaan sen verran, etta kesti liikutella, saattoivat omaiset Matin jonnekin piiloon ja vahitellen mies toipui entiselleen. Mutta hanen oli pysyteltava loitolla hovinherran nakOpiirista. Milloin metsissa asuen, milloin sukulaisten luona. Lopulta han piilottautui Pietarissa ei sen pimeampaan paikkaan kuin keisarin ajurin luo, miehen, joka kuului hanen tuttavapiiriinsa Kerrottiin, etta muudan Kassydan kylasta kotoisin oleva mies salakuljetti hanet kaurakuormassaan Pietariin.

Tata piilosillaoloa jatkui vuosikausia, kunnes rovasti Israel Sonny kirkossa kuulutti, etta Matti Lankinen on armandettu ja saa hdn tasta lahtien asua ja tehda tyOta kotonansa, niinkuin toisetkin talonpojat.

Arveltiin, etta rovasti itse oli taman armanduksen saanut aikaan, silla han oli eteva hengenmies, kuului jasenena kenraalikonsistoriumiin, kantoi ajan tavan mukaan korkean virkansa merkkina miekkaa ja oli hanella hyvat suhteet hoviin.

Armanduksen jalkeen asettui Matti Lankinen asumaan taloansa ja silth plena oh htinen talonsa yield v. 1928 aikaan pitajan vauraimpia.

Lankinen kunnioitti rovasti Sonnya siina madrin, etta kavi Papusissa saakka hanta vastassa ,kun rovasti ajeli kylanlukusilla ja lumisina talvina ravisteli han pitkalla haravalla lumet tien varsilla olevien puiden oksilta, etteivat ne olisi putoilleet rovastin niskaan.

Silloin, poikasena yield kavi op. Jaakko Huhka taman iso-enonsa Matti Lankisen kanssa saunassa ja lahtemattOmasti jai pojan mieleen enonsa selka: se oli ollut kuin kampelan kylki valkea ja lihaton koko hanen etamansa ajan niiden pieksijaisten jalkeen.

Elamantavoiltaan oli Matti Lankinen ollut esimerkiksi kelpaava seka kristillisyyden etta tyhteliaisyyden puolesta. Seka alkoholiin etta tupakkaan nanden han oli ollut raitis koko elamansa ajan. Ja kuitenkin, niin kauan kuin maaorjuus oli venaldisen lain velvoitus talonpojalle, kantoi han senkin ikeen. vaikka vapautumiseen taava yritys koituikin hanelle kuvatunlaiseksi karsimysten maljaksi

Semmoisia miehia kasvoi Inkerissa silloin ja on kasvanut myOhemminkin. Vaikka nyt heidan tyOnsa on tuhottu, heidan kotiseutunsa havitetty ja kotinsa tulella poltettu

Teemme kunniaa Matti Lankisen muistolle!

Aapo Iho.

Naapurin Liisa neuvoo kirsialisyyteen

Naapurin Liisa on *kristillisen sanomalehti* Kotimaan *nimimerkki. Ertiassa* pakinassaan *hi:in kasitteli karsivallisyytta ja karsimattamyyt-* taval/a, *josta meilla tamankin lehden lukijoilla* on *oppimista.*

On pientd ja suurta kattsivatllisyytta, sanoi Naapurin Liisa. Tat5 kylla eivat teolcgit hyvaksyisi, mutta thma onkin tavallisen inn risen puhetta. Se suuri karsivallisyys on sita, joka kuuluu syviin karsimyksiin, vainon aikoihin ja josta Raamattu puhuu viimeisten tapahtumien yhteyde'ssa.

Matta "pienta" karsivallisyyttd tarvitaan yhdeksdssd tapauksessa kymmenesta, aivan tavallisessa arkieldmdssa. Oilisi joskus olkein hyvd kerata eteensa paivan varrella kaikki asiat, joista olemme tuskastuneet ja harmistuneet, panna ne tuohon

kuin laskuesimerkki ja ruveta etsimdan /nista yhteistd tekijaa. Ensinnakin eras virhe la'skuissa on se, etta yritamme hakea kaikkea syytd itsestamme — nain tosin erdat hurskaat isdt ovat opettaneet, mutta arkinen jarki sanoo toista. Jos me otamme tallaisen asenteen: "Niin, kaikki on minun syytani", :eivat asiat pease edistymadn mihinkadn 'suuntaan, tukimme toisten mandollisuuden reiluun asioitten ,selvittamiseen ja emme itsekaa$_n$ sisallamme usko tatted Toinen laskuvirhe on se, ettd tulkitsemme kaiken "katkismuksen mukaan" ja sanomme, etta 'se vanha kehno minua kiusaa. Tottahan se on, eika sen herran syntiluetteloa kannata saalia, mutta on joskus kuin selviaisimme itse erdanlaisesta tiritykSesta sanomalla vain syyk'si taman mustan hakmon.

Eras yhteinen tekijd hyvin monessa harmistumisessamme on ainakin varma: olemme luoneet jostakin asiasta itsellemme eraanlaisen tavoitteen, teen taman Ddivan tyat ndin, haluan, etta Varna asia tehdaan juuri tally tavalla. Olen ehka luonut names suunnitelmat, joiden on pakko onnistua, joko tatd pailde. varten — kuten hy\Tad pyykkipaivaa esimerkiksi — tai pitkalla tehtaimelld — esimerkiksi, etta lastemme pitaisd onnistua aivan madratyn kaavan mukaisesti, Sitten tulee ko• melluksia. Ne voivat tulla siten, etta itse en pystykadn toteuttamaan :suunnidelmiani, glen vihainen

ja nu:an sen muihin. Tama kai lienee muuten kaikkein tavallisin artymyksen aihe! Tai fusee lahimmainen ja sekoittaa kaikki hyvat, ajatukset. Harmistumme ja vasta ehke. pitkan ajan .kuluttua — kaikki meista eivdt koskaan 'uskalla site tehdd — pysandymme ajatelemaan, etta koko kaunis ja hyva suunnitelma old rakennettu minusta kasin, minua ajatellen, minun kunnianhi•oani varten ilman etta lahim.mainen puutteineen olisi ollenkaan otettu lukuun, tai ehkd lahimmainen, jonka toivomuk'set ja tarpeet olivat aivan eikeutettuja.

Voimakkaat periaatteen ihmiset, jotka luovat tottumusten ja hyvien tapojen lujan muurin, kokevat varmasti karsimattOmyyden voimakkaarn_ min kuin sellaiset, jotka kulkevat :arkisen elamanse aika lOysin rantein, Mutta pohdittavaa, meddle itsemme edessa jokaiselie jay. Varmaankin pdtevin tie nujertaa niskat karsimdttOmyydelsa kerta toisensa jdlkeen on pohtia sen juuria ja spites, pelkka karsivailliseksi "mpeaminen" harvoin auttaa.

Suomen kirkko ja inkerilaisten sielunhoito 1940-luvulla

Pastori livari Ramo kirjoitti ylla olevasta aiheesta Kotimaa-lehden viime vuoden huhtikuun 11 paivan numerossa seuraavan mielenkiintoisen artikkelin, mihin emme voi olla tutustuttamatta lehtemme lukijoita.

Vuoden 1960 lopulla vietettiin Helsingissa Inkerin kirkon 350-vuotisjuhlaa. Olisi ollut menneiden sukupolvien tyOn aliarvioimista, jollei edes hetkeksi olisi hiljennytty niin merkittavan asian eteen.

Inkerin kirkkohan lakkasi vaikuttamasta sotien mukana, mutta seura-

kunnallinen yhteys on sailynyt ja yhdistaa saman kansan jasenia koti- ja ulkomailla. Suomen ja lnkerin kirkko olivat mita laheisimmassa yhteydessa monien vuosisatojen aikana. Vailla mielenkiintoa ei]iene kysymys: Mita teki Suomen kirkko inkerilaisten hyvaksi saksalaisten hyiikkaysvaiheen aikana lnkerissa ja seuranneina pakolaisvuosina Suomessa ja Ruotsissa?

Aluksi on syyta mainita, etta Suomen Kirkon SeurakuntatyOn Keskus-'ditto paatti jo 10. 5. 1921 pitamassaan kokouksessa ottaa diasporatyOn hoitoonsa ennenkaikkea lnkerin kirkon pelastamiseksi. Meilla on aihetta nyt kysya, milla tavalla se on tehtdvastaan selviytynyt.

Kun sotavuosina, varsinkin vuoden 1941 lopulla alkoi kantautua Suomeen tietoja :siita, etta saksalaisten valtaamalla sotatoimialueella lnkerissa monet siviilivaestOOn kuuluvat joutuivat kodittorniksi ja nalkakuoleman uhreiksi, ei tames voinut olla loukkaamatta Suomeen ennen sotia muuttaneiden inkerilaisten ja heimoystavien mielia. Senvuoksi muodostettiin ns. "lnkerin asioitten hoitokunta", jonka puheenjohtajaksi valittiin dipl. insinOdri J. A. Savolainen ja sihteeriksi opettaja A. Metiainen.

Nain perustetun komission aloitteesta kavi Suomesta 20-31. 1. 1942 valisend aikana nelimiehinen retkikunta lnkerissa tutustumassa tilanteeseen. Retkikunnan johtajana toimi leht. Lauri Pelkonen ja mukana oli mm. past. Juhani Jaaskelainen. Viimeksimainitun jattama selonteko SeurakuntatyOn Keskusliitolle antaa hyvan kuvauksen oloista lnkerissa sodan aikana. Retkikunnan kaynnin valit-Vinland seurauksena on pidetava sita, etta saksalaiset alkoivat kiinnittaa huomiota paikallisen vaestOn kurjuuteen ja ryhtyivat siirtamaan heita Viroon. Mandollisesti jo tassa vaiheessa oli puhetta Suomeen sesta! Tama toive alkoi toteutua vasta sen jalkeen, kun tri Vilho Helasen johdolla Saksassa kaynyt komissio muiden asioiden ohella oli kiinnittdnyt saksalaisten huomion inkerilaisten vaikeaan asemaan. Sopimus siita. etta inkerilaisia siirrettaisiin Suomeen, vahvistettiin tammik. 2 p:na 1943 annetulla Saksan ulkomnisteriOn kirjelmalla. Siirto tulisi koskemaan lahinna niita, jotka oli arkaisemmin siirretty Viroon. Erityisen ilanduttavana asiana on pidettava sita, etta Suomen kirkko lahetti kolme sotilaspastoria lnkeriin hadanalaisten keskuuteen. Diasporatoimikunnan kokouksen pOytakirjasta Ulna kay ilmi: "Monien alkuvalmistelujen jalkeen on saatu saksalaisten valtaamalle alueelle lnkeriin kolme suomalaista sotilaspastoria toimimaan inkerilaisten keskuudessa: sotilaspastorit Juhani Jadskelainen, Jussi Tenkku ja Reino YlOnen". Voinemme sanoa, etta. Suomen kirkon historiassa nama kolme pappismiestd olivat viimeiset, joita tadlta kasin ldhetettiin lnkeriin. Heidan tehtavansa oli pohjimrniltaan samanlainen kuin niiden, jotka vuosisatojen kuluessa lahtivat heimonsa pariin sielunpaimeniksi.

Kun tammikuussa 1943 Saksan ja Suomen valilla tehtiin sopimus inkerilaisten siirtamisesta tanne, niin ensimmainen siirtoliike Paldiskin kautta alkoi maaliskuussa ja paattyi lokakuussa. Talla valin siirrettiin Hangon leirille 20.050 henkea. Toinen siirtovaihe alkoi edellisen paatyttya ja tanne siirrettyjen lukumaara nousi 39.000 henkeen. Tarkemman kuvauksen siirtoliikkeesta antaa prof. Pentti Kaitera, joka toimi vaestonsiirron johtajana, artikkelissaan Karjalan Heimo_ lehdessa, n:ro 11-12, 1956.

lnkerilaiset kotiutuivat hyvin suomalaisina suomalaisten keskuuteen. Varsinkin seurakuntaelama merkitsi heille tavattoman paljon, silly Suomen kirkkohan oli heidan hengellinen ditinsa. SeurakuntatyOn Keskusliitto kiinnitti inkerilaisiin tassakin vaiheessa huomionsa kutsuen inkerilaistydhOn Suomessa em. pastorit Jaaske-

Idisen ja Tenkun, edellisen 1. 5. 44 ja jalkimmaisen 13. 3. 1944 alkaen. Taman lisaksi KeSkusliitto otti palvelukseensa leireille kaymaan inkerilaisen saarnaajan Pietari POntisen. Aikaisemmin Inkerissa palveileet pappismiehet kuten esim. rovastit Laurikkala ja Kajanti tekivat matkoja tutustuakseen entisiin seurakuntalaisiinsa ja auttaakseen heita leirivaiheessa. Inkerilaiset tunsivat suurta kiitollisuutta siita ystavallisyydesta, mita he seurakuntien taholta saivat osaksensa.

Odottamatonta oli inkerilaisille se, kun he joutuivat pian, noin vuoden kuluttua saapumisestaan jattamaan jo tutuiksi tulleet paikat. Rauhansopimuksen mukaisesti venalaiset viranornaiset ryhtyivat vaatimaan kansalaisiansa takaisin Neuvostoliittoon. Suurin osa valitsikin paluutien. Kuitenkin jai tanne lahes 10.000 henkea. Puolet heista siirtyi Ruotsiin ja edelleen muihin maihin parempia elamisen mandollisuuksia etsimadn.

Kun inkerilidiset pakolaiset tulivat Ruotsin maaperalle, he tunsivat vasta nyt tulleensa vieraaseen maahan. Suomen kirkko ei tietenkaan voinut olia heita siella vastaanottamassa. Tukholman suomalainen seurakunta kuitenkin merkitsi siirtolaisille kotikirkon kadenojennusta Ruotsin puolelle siirryttaessa. Seurakunnan nykyinen kirkkoherra Gottfrid Savelius kertoo erdassa raportissaan Seurakuntatydn Keskusliitolle kayneensa tapaamassa inkerilaisia pakolaisia Kummelnasin leirilla. Edelleen han mainitsi: "Kavin usein vaimoni kanssa Gavlessa, Borasissa ja muissa paikoissa, jonne heita oli sijoitettu ja missy heita oli runsaasti." Juuri tassd muuttovaiheessa tuli inkerilaisille laheiseksi ystavaksi ruotsalainen kapteeni Uno Hammarstr6m, joka toimi yhdysmiehena viranomaisten ja pakolaisten valilla. Erittain suurella rak kaudella muistelevat inkerilaiset naita ensimmaisia ystavidan vieraassa maassa!

Kuinka alkoi yhteydenpito Suomesta? Vuonna 1947 Yleisradion sielunhoidollisten kysymysten laatikkoon tuli Ruotsista nimimerkilla SOS varustettu kirje, jossa oli hatahuudonomainen kysymys: Eikd Suomen kirkko voi tehdd mitaan Ruotsiin siirtyneiden inkerilaisten hoitamiseksi Jumalan sanalla. Kysymys nousi silty taustalta, etta Ruotsissa oii kirjoittajan mukaan alkanut inkerilaisten keskuudessa vapaiden kirkkokuntien toiminta, jonka tarkoituksena oli varmaankin auttaa inkerildisid, mutta jonka kirjoittaja kasitti vaaralliseksi seurakunnallisessa mielessa. Kirkon radiosihteeri, teol. Iis. YrjO Knuutila esitti asian SeurakuntatyOn Keskusliitolle silloiselle paasihteerille, nykyiselle kenttapiispa Toivo Laitiselle ja /lain paastiin alkuun.

Monien neuvottelujen jalkeen Ruotsin kirkon kanssa ja Tukholman suomalaisen seurakunnan toimiessa valittajana paastiin niin pitkalle, etta Diasporatoimikunnan kokouksessa lokakuun 24 p:nd 1947 paatettiin lahettaa suomalainen pappismies joksikin aikaa Ruotsiin jarjestelemaan inkerilaisten ja suomalaisten seurakunnallista toimintaa. Sotien jalkeen alkoi ndet suomalaisia yhd enemman siirtya Ruotsiin paremmille tyamarkkinoille. TaIran jarjestelytehtavaan valittiin past. Knuutila. Sitten seurasivat paasihteari Laitisen viralliset neuvottelukaynnit ja tyOn organisoiminen.

Vaikka aiheemme ei kasittelekaan Ruotsin kirkon nimissa aikaansaatua seurakunnallista ty Ota inkerilaisten keskuudessa Ruotsissa, niin on kuitenkin ohimennen syyta muistaa suomalaisia pappismiehia, jotka noihin aikoihin olivat Ruotsin kirkon palveluksessa tai muissa toimissa siella ja panivat alkuun hengellista toimintaa. Talloin on ennenkaikkea muistettava kirkkoherra Kalervo Kurkiala ja Lundin yliopistossa toirninut dosentti Lauri Haikola. He jarjestivat suomenkielisia tilaisuuksia vuodesta 1945 lahtien. Viela naihin paiviin saakka Kurkiala on tehnyt oman virkansa

ohella saarnamatkoja suomalaiskeskuksiin eri puolelle maata.

Tassd yhteydessa on aiheellista viitata lyhyesti siihen toimenpiteeseen, minka Ruotsin kirkko katsoi tarpeelliseksi vallitsevassa tilanteessa. Huhtikuun 28 p:na 1948 perustettiin Luulajassa Ruotsin piispainkokouksen kehoituksesta Kirkkokomitea Ruotsin suomenkielisia pakolaisia varten . Komitean puh. johtajaksi tub. piispa Jonzon ja jaseniksi lehtori, my6hemmin teol. tri Gustaf Dahlback, kapteeni Uno HammarstrOm ja rovasti Per Boreman. Ruotsin kirkko on palkannut taman komitean tekeman aloitteen johdosta suomenkielta taitavan papin hoitamaan inkerilaisia. Ensimmaisend pakolaispappina toimi ruotsalainen Hugo Grape, mutta hanen jalkeensa suomalaiset pappismiehet ovat toimittaneet kallisarvoista ja Suomen kirkolle rakasta palvelutehtavaa kadonneen Inkerin kansanjadnnOsten keskella Ruotsissa.

Inhimillisesti katsoen voitaneen sanoa, etta Suomen kirkko on tehnyt kaikkensa ja yrittanyt seurata rakkaan heimonsa jasenia niin ilon kuin surunkin paivina. Niin hengellisessa melessa kuin historiallisestikin on oikein, etta tanakin paivand suomalainen pappi liikkuu Ruotsissa Jumalan sanaa saarnaten ja sakramentteja jakaen Inkerin kansansirpaleen hengellista kotia rakentamassa.

Vuodet vieriviit

70 vuotta taytti 24. 8. muurari Jaakko La a r a Kuopiossa. Han on syntynyt Inkerissa Vuoleen pitajan Katumaan kylassa. V. 1919 han siirtyi Suomeen Metsapirttiin tydskennellen eri tyOnantajien palveluksessa. Solmittuaan avioliiton v. 1923 han suoritti muurarin opin ja on toiminut sen jaikeen muurarina Vuoksenrannassa, misty han talvisodan aikana siirtyi Kurikkaan. Oltuaan valilla kotonaan Vuoksenrannassa han joutui jatkosodan aikana jalleen lahtemdan evakkotaipaleelle, joka talla kertaa toi hanet Kuopioon, missy han sai asutustilan Rahusenmaelta. Tata tilaa han on muuraustOidensd ohella viljellyt, mutta nykyisin on tilanhoito poikien kasissa ja muuraustouhutkin ovat melkein kokonaan jaaneet. Vanhuudenpdiviadn muurari Jaakko 'Ldara viettad Rahusenkankaalla poikansa ja pojanpoikiensa kanssa.

Rivit harvenevat

Vanhan Kaartin miesten rivit harvenevat. Heikki R a u t ane n, syntynyt Vuoleella 29 pna helmik. 1888, kupoli Landessa 16 pna elok. 1964. Han oli yksi niita, jotka joutuivat palvelemaan ent. Venajan tsaarin armeijassa, ja joutui olemaan ensimmaisessa maailmansodassa. Nahtyaan vallankumouksen pyOrremyrskyt, tuli pakolaisena Suomeen, missa toimi pankinjohtaja Hyvarisen maatilojen hoitajana Talissa talvisotaan asti. Jouduttuaan evakkona etsimaan uusia asuinsijoja, osti han Villahteelta omakotitalon, missa asui aina kuolemaan asti.

Kun han on siirtynyt manalan maille, nun muistelemme hanta tunnollisena, rehellisena ja esimerkillisena edeltakavijana. Salomon Rautanen.

Toukokuun 29 paivana 1964 poistui keskuudestamme akillisen sairauden murtamana Hyvinkaan sairaalassa Venjoen Kotsalaisiin kylasta kotoisin ollut rouva Katri K o t s a l a i n e n, syntyjaan Kaskelainen, synt. 14. 9. 1908. Rouva Kotsalainen siirtyi Suomeen vuonna 1943 asettuen ensin Kauhavalle. Vuodesta 1954 hdn on asunut Hyvinkaalld. Hanet siunattiin Hyvinkaan siunauskappelissa 7. 6 . -64 omaisten ja ystavien lasnaollessa ja k5tkettiin viimeiseen leposijaansa Hyvinkaan Uudelle hautausmaalle kauniin kukkakummun alle. — H. S.

YrjO Tiinus kuoli heinakuun 22 pna 1964 lliameenkyrOn kunnan sairaalassa. Han oli syntynyt Miikkulaisten Yla-kylassa 14. 7. 1890, joten han oh 74 vuoden ikainen, kun hanen monivaiheinen elamansa pdattyi.

YrjO Tiinuksen syntymakoti oli varakas maanviljelystalo. Maanviljelyksen ohella Tiinus-veljekset harjoittivat metsakauppoja ja laivaliikennetta Laatokalla. Matti Tiinus, YrjOn isa, oli vuosikymmenien ajan laivan omistaja ja urhoollinen merimies. Niinpa YrjO-poikakin jo lapsuusvuosinaan joutui laivamatkoille Laatokalle ja Nevajokea myOten Pietariin asti. Miehuusvuosinaan YrjO Tiinus seilasi laivojen kanssa Laatokalla, Suomeniandella seka Saimaan vesilla, silloin kun Saimaan kanavalla oli liikenne viela mahdollista. Ennen taivisotaa, avioliittoon menon yhteydessa YrjO Tiinuksesta tuli maanviljelija Vpl Pyhajarven Saaprussa, josta monimutkaisten evakkomatkojen jalkeen vaimonsa Saaran kanssa, asettuivat asumaan Hameenkyr0On, jossa vanhuutensa paivia viettivat.

Rovasti Heikkila siunasi YrjO Tiinuksen ruumiin haudan lepoon HameenkyrOn hautausmaalla 2. 8. 1964. Runsaslukuinen saattajain joukko vietti vainajan kodissa hanen muistoansa. Siunattu olkoon kovia kokeneen vainajan muisto! Matti Virolainen.

Inkerilaisten
VIESTI

Kustantaja ja julkaisija:
lnkerilaisten Yhdistys r.y.

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden alussa. Postisiirto n:o 30636.

Toimitus:
HELSlNKl, Korkeavuorenk. 10 A. 18.
Puh. 631285.

Konttori:
Helsinki: Aurorankatu 7. A. 1.

Paatoimittaj a:
Matti Vironmaki.

lltrioitushinnat: 1/1 sivu 90 nmk
1/2 " 50 "
1/4 " 30 "

Tilaushinnat:
kotimaassa 1/1 vsk. 5,00
ulkom. —"— 6,00

Porvoossa 1964
PORVOON KIRJAPAINO OY

NIINKUIN LASTU LAINEHILLA

inkeriläisten Viesti

N:o 10 Päätoimittaja MATTI VIRONMÄKI 18. 10. 1964

Inkerissä toimi aikoinaan monia seuroja ja yhdistyksiä. Eräitä niistä olivat maamiesseurat, joita v. 1912 oli ainakin 12. Maamiesseurojen jäsenluku oli lähes 700. Kuvassa Tuutarin maamiesseura Partasen Matin kodin edustalla v. 1911. Kts. sisäsivulta kuvan selostusta henkilöistä!

Takaisin kotiin!

Nykyään on tapana omistaa vuoden kuluessa jokin määrätty viikko jollekin erityiselle asialle, jolloin tähän kiinnitetään ihmisten huomiota sekä sanomalehdissä että muuten. Erästä lokakuun viikkoa kutsutaan kodin viikoksi. Silloin pidetään eri puolilla maatamme lukuisia tilaisuuksia, joissa tuodaan esille sananparreksi muodostunut totuus: "Oma koti kullan kallis".

Kodin kalleudesta ja merkityksestä on aikojen kuluessa puhuttu ja kirjoitettu paljon ylevää ja kaunista. Nykyaikana kuitenkin, kun on tarjona paljon muuta muistettavaa, puheet kodin arvosta helposti unohdetaan eikä osata pitää kotia aina sellaisena kullan kalliina lahjana kuin tulisi. Nyt työn ja monenlaisten harrastusten tähden on jouduttu tilanteeseen, jossa laajojen piirien tunnussanana tuntuu olevan: Poispäin kotoa! Virka ja tehtävät yhteiskunnassa, kokoukset ja komiteoissa istumiset vetävät isät ja usein äiditkin irti kodista. Koulut, kerhot, toverit ja kadun kiire puolestaan houkuttelevat nuoret omille teillensä. Kotiin tullaan ja sieltä lädetään eri aikoina. Harvoin kodin jäsenet ovat kaikki yhtaikaa koolla. Jos tällaista milloin tapahtuu, niin voi sattua, että perheenjäsenet ikäänkuin vierastavat toisiaan. Nuoret keskustelevat heitä kiinnostavista tapahtumista ja kuuntelevat "omia levyjään", vanhemmat liikkuvat myöskin omissa ympyröissään. Sellaista yhtenäistä kodin henkeä, jonka entisaikoina tiedetään vallinneen, ei nykyisenä kuumeisen kiireen aikana enää ole paljoakaan tavattavissa.

Senvuoksi on nykyaikana jos milloin syytä erityisesti puhua ja kirjoittaa kodista. On tarpeen kaikkien tiedotusvälineitten avulla huutaa: Takaisin kotiin! Kodin merkitystä nousevan polven kasvattajana on entistä enemmän alleviivattava. "Me tarvitsemme ennenkaikkea äitejä", kerrotaan aikoinaan keisari Napoleonin sanoneen. Samaa on syytä korostaa nykyäänkin. Tarvitaan äitejä ja isiä sekä nuoria, jotka oikealla tavalla ja asiallisesti ymmärtävät, että oma koti on todella kullan kallis.

Kodin korvaamatonta merkitystä on onneksi aikanamme alettu tähdentää piireissä, joiden sanoihin luulisi kaikkien luottavan. Tarkoitamme eräitä tieteitä. Niinpä nykyaikainen sielutiede ja kasvatusoppi ovat yksimielisiä siitä, että juuri kodissa ja vain siellä lapsen sielulliset ja sosiaaliset tarpeet voivat tulla parhaiten tyydytetyiksi. Vieläpä sellainenkin koti, joka puutteellisesti kykenee huolehtimaan lapsesta, on asetettava laitoskasvatuksen edelle. Laitoksissa näet, vaikka onkin toisaalta hyvä ruumiillinen hoito, ei

voida riittävästi korvata kodin hellyyttä ja lämpöä, joka on ruumiillisen ja sielullisen viihtyisyyden perusedellytys. Laitoksissa asuvien lasten mielissä liikkuu ajatuksia, jotka pakottavat sanomaan siten kuin eräänkin lastenkodin tyttösen kerrotaan sanoneen. Hänen syntymäpäiväkseen oli hankittu joukko kauniita lahjoja, joista tyttö sai luvan valita, minkä halusi. Mutta lapsi ei koskenutkaan lahjoihin, vaan katsoi hoitajattareen ja sanoi: "Jos minä saisin sanoa tätiä äidiksi, niin se olisi minulle paras lahja".

Kotien korvaamattomasta merkityksestä kasvatustekijänä on kymmenkuntavuotta sitten toimitettu varsin laaja ja arvokas tutkimus. Sen suoritti Luterilaisen Maailmanliiton kasvatusjaosto. Tutkimuksien tulokset on julkaistu kirjana, jonka suomenkielinen nimi on "Kotien kasvatustehtävä nykyhetkellä". Kirjassa, joka antaa paljon herätteitä vanhemmille ja kaikille kasvattajille, sanotaan mm. seuraavat sanat, jotka kodin viikolla on erityisesti syytä huomata:

"Kun koti on lapsen kehitykselle mitä määräävin tekijä, on onnetonta, jos juuri kodissa suuntautuminen väärille urille saa alkunsa. Tämän virheen korjaaminen on varsin työlästä. Ehkäpä vaikeinta on vapautua siitä turvattomuudentunteesta, johon on jo lapsuusvuosina jotunut. On todettu, että varsinkin ns. äidinriisto, lapsen jääminen vaille riittävää äidin läheisyyttä ja hellyyttä, mutta myös muu kodin turvan puuttuminen saattavat johtaa yksilön ahdistus- ja masennustiloihin. Hän on vaarassa kehittyä epäsosiaaliseksi, yhteiselämään huonosti sopeutuvaksi, tai antisosiaaliseksi, yhteiskunnanvastaiseksi henkilöksi. Tutkimusten tulokset osoittavat suurin prosenttiluvuin, että ns. "vaikeitten lasten" ongelmat ja nuorisorikollisuus mitä surimmassa määrin pohjautuvat sietämättömiin kotioloihin. Lapsen varttumiselle rikkaaseen ja eheään elämään on edellytyksenä, että kodissa ja kasvatuksessa kauttaaltaan suodaan sijaa inhimillisten perustarpeiden tyydyttämiselle. Viimemainittuja tarpeita ovat pyrkimys kokea itsensä hyväksytyksi, turvallisuudentunne sekä omanarvontunto.

Nykyaikainen psykologia ei syyttä korosta lapsuusajan merkitystä. Se perustuu toteamukseen, että ihmisen persoonallisuuden peruspiirteet hahmottuvat jo varhaislapsuudessa, siinä kehitysvaiheessa, jolloin lapsi on yksinomaan kodin hoivassa. Kaikki virikkeet, joita lapsi tällöin saa, ovat lähtöisin kodin neljän seinän rajoittamasta pienestä piiristä. Mutta tämä rajoittunut elämänpiiri on silti monipuolinen. Koti on enemmän kuin mikään muu yhteisö koko kulttuurin pienoismalli, jossa ovat edustettuina työ- ja yhteiskuntaelämä, sivistys- ja uskonnollinen elämä. Varsinkin jos sisaruksia on monta ja perhe vielä vaalii yhteyksiä sukulaisiin ja ystäviin, vieläpä avaa kodin ovet lasten tovereillekin, saavat lapset tilaisuuden tutustua erilaisiin, eri asemissa oleviin, eri tehtävissä toimiviin, eri sukupuolia ja eri ikäkausia edustaviin ihmisiin. Täten ilmaantuu suotuisia tilanteita niiden esikuvien löy-

tämiseen, joita kasvavat tarvitsevat erästä elämänsä tärkeätä kehitystekijää, jäljittelyä varten.

Koti on lapsen kasvupaikaksi myös riittävästi rajoitettu. Kun lapsi voi luoda yleiskatsauksen koko pieneen maailmaansa, hän tuntee olevansa turvallisella maaperällä, jossa mikään ei ole hänelle vierasta tai vaarallista. Kodin jäsenten yksilölliset erityispiirteet sekä heidän tehtäviensä ja asemansa erilaisuudet ovat lapselle kasvun ja oppimisen kannustimia. Ne eivät kuitenkaan ole niin suuret, että ne ehkäisisivät ymmärtämyksen ja myötäelämisen tunteita. Milloin ristiriitoja syntyy, luovat lapsen läheiset suhteet vanhempiin ja sisaruksiin sillan niiden yli ja samalla kasvaa kyky paneutua toisten asemaan ja tuntemistapaan. Kun vielä perheessä — esim. kouluun verrattuna — kasvavien luku on suhteellisen pieni ja kun vanhemmilla on ollut tilaisuus seurata lastensa kehitystä vaihe vaiheelta, voidaan kodissa kohdella kutakin lasta hänen erityislaatunsa ja luontumustensa mukaisesti. Kaikki edellä esitetyt piirteet muodostavatkin kodista sellaisten mahdollisuuksien ja kasvattavien voimien ainutlaatuisen koostuman, jonka kaltaista ei kodin ulkopuolella voida luoda".

Kodin samoin kuin muidenkin hyvien asioiden arvo usein havaitaan oikein vasta silloin, kun lahja menetetään. Näin on tapahtunut meille nykypolven ihmisille. Monet meistä ovat useita kertoja joutuneet jättämään kotinsa. Kuitenkin olot taas ovat tulleet sellaisiksi, että nyt asutaan omassa kodissa. Ehkä se on huomattavasti parempikin kuin aikaisempi. Koetetaan nyt olla kiitollisia. Tehdään parhaamme, että kotimme henki olisi mahdollisimman raitis ja ilmapiiri puhdas. Sellaiset kodin henkeä pilaamaan pyrkivät seikat kuin itsekkyys, epäystävällisyys, epäluulo, rumat sanat, uskottomuus ja väkijuomat älkööt saako sijaa talossamme, vaan taistelkaamme niitä vastaan. Saakoon toteutua se, mihin kerran vihkimäalttarin äärellä meitä kehoitettiin, kun sanottiin: "Huolehtikaa siitä, että koti olisi aina uskollisuuden, rakkauden, kärsivällisyyden ja Herran pelon asumasijana".

M. V.

Herran sanan äärellä

Mitä puhumme?

(Matt. 12: 33—37)

Varmaan kaikki olemme samaa mieltä, että meille ihmisille annetuista lahjoista parhaimpia on puhetaito. Jos nytkään emme voisi sanoillamme

ilmaista, mitä mielessämme liikkuu, niin miten paljon meiltä puuttuisikaan.

Puhekyvyn suuren arvon huomaamme usein parhaiten, kun joudumme tekemisiin niiden monien kärsivien lähimmäistemme kanssa, jotka ovat tätä taitoa vailla. Sellaisiahan ovat esimerkiksi kuuromykät, joita on yksistään Suomessa useita tuhansia. Se joka meistä on saanut vaikkapa vain ohimennen seurata kuuromykkää, on varmaan tuntenut kiitollisuutta siitä, että osaa puhua.

Puhekyvyn menettäneitä on, kuten tiedämme, myös muissakin kuin kuuromykissä. On paljon sairaita ja sairaudessaan kuoleman rajoille asti joutuneita, jotka eivät voi puhua, vaikka kuinka tahtoisivat, ja vaikka kuinka heidän omaisensa tahtoisivat kuulla edes yhden jäähyväissanan.

Kun meillä on puhekyky, niin olkaamme kiitollisia ja pysähtykäämme vakavasti tutkimaan sitä, mitä yllemerkitty raamatun kohta pyytää meiltä kysyä. Se on tätä, miten me itsekukin olemme käyttäneet ja käytämme kallista puhetaitoamme? Mitä me puhumme? Me olemme jo tänäkin päivänä lausuneet tuhansia sanoja. Tuskinpa kukaan muistaakaan, miten monta sanaa on sanottu tänään, vaikka kello ei ole vielä paljoakaan. Millaisia sanoja ne ovat olleet? Sellaisiako, joista Raamatussa käytetään sanontoja: pahat ja turhat sanat, jotka tulevat esiin pahan ihmisen sydämen pahan runsaudesta? Jos me tänäpäivänä puhumiemme sanojen kanssa joutuisimme uudelleen tekemisiin, vaikkapa sillä tavalla kuin eräässä kodissa kerrotaan tapahtuneen, mitä sanoisimme?

Se koti oli muuan suomalainen koti. Eräs tuttavani pappi kerran siitä kertoi, että siellä kodissa oli tapana laskea leikkiä varsin omalaatuisella tavalla. Talon pojat näet joskus piilottivat vierashuoneeseen mikrofonin, joka otti ääninauhalle keskusteluja, joita huoneessa käytiin. Jos vieraita oli useampi, niin heidät saatettiin jättää keskenään huoneeseen ja isäntäväki poistui joksikin aikaa. Hetkisen kuluttua otettiin ääninauha esille ja pantiin kuulumaan kaikkien läsnäollessa. Tuollaisina hetkinä oli kuulemma usein punastuneina ja kauhistuneina sekä loukkaantuneina sanottu: "Tämä on kauheaa, ja halpamaista!" Puheet poissaolevista eivät näet aina oikein kestäneet tulla kaikkien kuultaviksi.

Mitä me tuollaisina hetkinä olisimme sanoneet? Millaisia ovat meidän sanamme poissaolevista? Mitä pu humme läsnäoleville lähimmäisillemme, joita tapaamme joka päivä kodissamme, työpaikallamme, kaduilla ja kulkuvälineissä ja jos vaikka missä? Onko meistä itsekukin tämä ihminen, joka tuo hyvän runsaudesta esille hyvää, vaiko paha ihminen, joka tuo pahan runsaudesta esille pahaa? Miten on?

Meidän puheitamme ja sanojamme ei ehkä talleteta samalla tavalla kuin mainitussa kodissa tapahtui, mutta kuitenkin toisella tavalla jokainen meidänkin sanomamme sana talletetaan. Tuo sanojemme tallettaminen tapahtuu yhtäältä jo siten, että meidän puheemme ja sanamme, joita lausumme omaisillemme ja tuttavillemme, työtovereillemme ja naapureillemme, menevät heidän korviensa kautta heidän mieliinsä ja painuvat sinne. Taikka sitten toisaalta kaikki sanamme tallentuvat Jumalan korviin. Noista Herran eteen tallantuneista sanoistamme joudutaan sitten aikanaan tilille. Tilinteko näyttää olevan varsin tiukka. Ei olla ylimalkaisia, vaan sanotaan: "Jokaisesta turhasta sanasta pitää tekemän tili tuomiopäivänä".

Tätä kuunnellessaan joku voi epäillen kysyä: Onkohan tuo aivan totta? Vastaan: on varmasti, sillä tämä on Herran oma sana. Jos tämä olisi lähtenyt Pietarin tai Paavalin tai jonkun muun ihmisen huulilta, niin sitten vielä voisi ajatella, että tässä on turha sana. Mutta tämä on todel-

lakin itsensä Vapahtajan suusta lähtenyt eikä hän puhunut turhia. Näin juuri on. Olemme vastuussa siitä, mitä puhumme. On tehtävä tili jokaisesta turhasta sanasta.

Kumpa tämä tosiasia aina muistettaisiin! Valitettavasti tätä ei kuitenkaan muisteta aina sielläkään, missä luulisi muistettavan. Mekään papit ja saarnamiehet emme tätä muista. Me puhumme paljon turhaa, jopa saarnatuoleissa, puhumattakaan sitten keskusteluista ja seurustelusta ihmisten kanssa. Me tapaamme paljon ihmisiä, jotka kantavat tuskien taakkoja ja tulevat luoksemme etsimään lohdun ja rohkaisun sanoja, mutta me emme osaa lohduttaa. Meidän tulisi ruokkia Herran laumaa, mutta meistä monet turhilla sanoillaan jopa ruoskivat ja haavoittavat lähimmäisensä puolikuolleeksi. Herra meitä armahtakoon!

Tätä tosiasiaa, että olemme vastuussa sanoistamme, on syytä muistaa erityisesti jokaisen, jonka tekee mieli käydä kristitystä. Miten vähän tätä kuitenkaan muistetaan! Jos muistettaisiin tilitekoa, niin tuskinpa niin paljon tehtäisiin kielen syntejä kuin tehdään. Monet panetukset, väärät arvostelut ja rakkaudettomat, tylyt sanat jäisivät sanomatta ja lukemattomat haavoittavat sydämenpurkaukset suorittamatta, jos todella olisi meidän kristittyjen mielissä aina tämä Herran sana: "Jokaisesta turhasta sanasta pitää tili tekemän, sillä sanoistasi sinut julistetaan vanhurskaaksi ja sanoistasi sinut tuomitaan syylliseksi."

Herran edessä ajatellessamme sanojamme ja puheitamme meidän kaikkien on tunnustettava, jos rehelliset olemme, että paljossa olemme hairahtuneet. Paljon olemme rikkoneet sekä Jumalaa että lähimmäisiämme vastaan. Miten meille poloisille tilinteon hetkenä käy? Kestämmekö, kun meitä sanoista tuomitaan?

Nyt emme vielä ole viimeisellä tuomiolla sanoistamme. Nyt on sanojemme kohdalla ikäänkuin välitilintarkastus. Kumpa itsekukin kiiruhtaisimme tekemään niinkuin teki kerran se mies, jonka lausumat sanat ovat psalmissa 51. Hän oli arvovaltainen mies, kuningas Daavid. Herran edessä katuvaisena Daavid ajatteli sanojaan ja tekojaan ja pyysi: "Herra, avaa minun huuleni!" Daavid ymmärsi, että jos Herra ei auta, niin hän ei osaa avata suutaan ja liikuttaa kieltään oikein niinkuin pitäisi. — Samanlainen mieli näyttää olleen myöskin virsirunoilijalla, joka pyysi: "Herra .... anna .... uusi mieli, uudet korvat ja uusi kieli". (Vk. 196: 3)

Näin tehkäämme mekin. Meilläkin jokaisella on syytä Daavidin lailla katua sitä, että paljon on puhuttu ei vain turhia vaan suorastaan pahaa. On syytä pyytää uutta mieltä ja uutta kieltä Herralta. Mikä onni, että Herra vielä ottaa vastaan syntisiä ja armahtaa meitä. Hän antaa vielä anteeksi sekä kielen synnit että muutkin synnit.

Herran edessä katuva mieli saakoon johtaa tekemään parannusta myös ihmistenkin edessä. Jos Herran henki nytkin muistuttaa, että olemme jotakuta henkilöä sanoillamme haavoittaneet, niin älkäämme hävetkö mennä hänen luokseen ja sanoa: anna anteeksi sanani. Tuollainen on kyllä vaikeata, mutta siten saadaan kokea Jumalan siunauksia. Missä näet on syntien anteeksiantamusta, siellä on elämää ja autuutta. Herra suokoon, että me aviopuolisot, vanhemmat, lapset, työtoverit ym. olisimme valmiit pyytämään anteeksi ja antamaan anteeksi pahoja sanojamme toinen toisillemme.

Matti Vironmäki.

Muistellaan...

Muisto Inkeristä v. 1913.

Oli ihana kevät. Tuomet kukkivat jyrkinä ja oli ihmeellisen lämmin. Sinä vuonna oli satoja kiuruja laulamassa yläilmoissa ja tetrejä oli tuhansittain ikkunoilla. Linnut lauloivat metsissä eri äänillä ja kirkas vesi oli kaloja täynnänsä. Kilometrin pituisella joen "kärsällä" oli paljon isoja lintuja, joutsenia, hanhia ja sorsia. Myös jäniksiä oli sinä vuonna paljon. Keisarikin käydessään metsästämässä sai jäniksiä niin paljon, että kuorma oli kuin heinäkuorma.

Meidän isämme kertoi, että yhdestä vehnäjyvästä kasvoi kaksikymmentä seitsemän pehkoa. Äitimme myös kertoi, että yhdestä vakasta kasvoi kymmenen säkkiä perunoita. Silloin kirkot olivat täynnä väkeä. Kerrankin kävi ripillä 600 henkeä. Saarnaajana oli Kurvinen. Hän ei vielä suutansa avannut, vaan saarnatuolista vain katseli kahden puolen, niin ihmiset jo itkivät. Jumalan voima loisti hänen kasvoiltaan. Hän oli lähetyssaarnaaja.

Silloin kouluissa opetettiin paljon katkismusta ja raamatunhistoriaa. Joka aamu laulettiin: "Sun haltuus rakas Isäni mä aina annan itseni". Pappi kävi jokaisena keväänä kylänlukusia pitämässä. Siellä kyseltiin ja piti osata ulkoa katkismus. Kirkoissa ylistettiin Jumalaa. Iisakin kirkon kellot soivat niin kovasti, että maa tärisi. Venjoen kirkon urut, joissa olivat isot torvet, soivat myös niin, että koko kirkko tärisi.

Jumala sanoo sanassaan: "Jos te vaellatte minun säädösteni mukaan ja olette kuuliaisia, niin te saatte syödä maan hyvyyttä". (Jes. 1: 19). Tämä piti paikkansa ihmeellisesti. Inkerin kansa täytti Jumalan tahtoa. Ihmeellisen suuri oli siunaus. Kieli ei voi kertoa, miten paljon meille sinä vuonna annettiin Jumalan lahjoja.

Meillä oli oma koti, neljä lehmää, kolme hevosta, sikoja, lampaita, kanoja, oma riihi, oma sauna ja isot heinäladot. Aitat ollvat täynnä ylivuotista viljaa. Perunoita oli satoja säkkejä. Myöskin oli paljon kyyhkysiä. Maa, joka oli paksua mustaa multaa, kasvoi hyvin. Meidän molemmat enot olivat saarnamiehiä. He kävivät kokouksissa saarnaamassa rauhan evankeliumia. Minun tätini tuli Novavestistä kotiin ja kertoi, että hän näki taivaan avoinna. Ne kolme pyhää ihmistä ovat jo nukkuneet pois ja päässeet tästä ajasta taivaan kotiin. Siellä eivät enää myrskyt pauhaa.

Kirjoitan tämän muistoksi "Viestiin", että nuoremmat ihmiset voisivat myös iloita niistä ihmeellisistä vuosista ja lahjoista, jotka Jumala antoi meille sinä vuonna Inkerinmaalla.

Virren 588, joka alkaa sanoilla ”Sun eessäs Herra Jumala mä vieras olen täällä, ei oikeata kotoa voi ollakaan maan päällä”, minä jätän teille muistoksi. Tuhannet terveiset teille kaikille yhteisesti. Nykyinen asuinpaikkani on Ruotsissa.

Aleksander Kekkonen
Venjoen seurakunnasta,
Pieneltä Bussuvalta.

”Sinua, Jeesus, odotan...”

Mielellämme muistelemme lapsuutemme aikoja ja varsinkin haluaisimme muistaa jotakin varhaisimman lapsuutemme tapahtumista. Kuvat niistä ovat kuitenkin useimman kohdalla perin himmenneet, ei tahdo saada niistä paljonkaan ”kerälle”. Ei sentään niin, etteikö sieltä mitään muistaisi. Varmaan jokaiselle meille on muistiimme jäänyt jotakin mikä toistuvasti palaa mieleemme ja katseltavaksemme ikäänkuin eilisen päivän tapahtumana.

Minulle tämän kertoelmani otsikon sanat herättävät yhä uudelleen kirkkaan muiston kuudenkymmenen vuoden takaisesta talvisesta yöstä ja isoäidistäni. Tuo kultainen mummoni oli ajan tyylin mukaisesti ”vanhanaikaisen” ankara niin meitä lapsia kuin itseäänkin kohtaan, mutta samalla rakastava ja lempeä ajasta siirtyneen äitimme sijainen ja syvällinen, hiljainen kristitty. Viimeisinä elinvuosinaan hän ei kaivannut paljonkaan unta ja usein näimmekin hänet valvomassa myöhään yöhön suuren kirjan ääressä. Eräänä yönä heräsin näkemään hänet istumassa tavallisella paikallaan pöydän ääressä öljylampun keltaisessa valossa, kirja kädessään, vanhojen silmiensä avuksi nenälle asetettuine silmälaseineen, joiden murtuneiden sankojen vahvistukseksi oli kiedottu harmaata villalankaa. Hän veisasi hiljaisella, tärisevällä vanhuksen äänellään koko sydämensä hartaudella: ”Sinua, Jeesus, odotan, sydämeheni halajan”.

Ulkona raivosi lumimyrsky, tuuli ulvoi nurkissa, tuiverteli lumihangissa ja kohisi pelottavasti savupiipuissa. Synkkä pimeys peitti maan, ulkona oli vallan pelottavaa. Mutta sisällä huoneessa oli lämmintä ja turvallista. Eihän tässä hätää lainkaan ei ensinkään. Isän rakentaman talon seinät kestävät myrskyn voiman ja kyllä pimeyskin taas valkenee päiväksi. On hyvä ja turvallinen olla ja rauhallistakin, kun mummo tuolla laulaa Jeesusksesta, kutsuu Häntä sydämeensä asumaan. Kyllä varmaan Jeesus on jo tullutkin luoksemme. — Tähän tapaan ajattelin jännittyneessä mielessäni ja kuuntelin tarkasti

---

Kaipaus

Niin rakasta paikkaa kuin
synnyinmaa
ei muualta löydy lainkaan.
Oi lintusten laulua ihanaa
mä kuunnella mitä sainkaan!
Oi lehväiset lehtoset Inkerin
ja pientareet, niityt, pellot!
Kuin yhä ne silmissäin näkisin
ja kuulisin karjojen kellot.
Ne kotoiset askareet aamuisin
ja puuhailut iltaan saakka
mä iloiten tekisin vieläkin.
Ne olleet ei raskas taakka.
Nyt meillä jo koti on kullakin,
on vaatteet ja kyllin ruokaa
ja vapaus, lahjoista kallehin,
vaan kuitenkin sydän huokaa.
Niin rakasta paikkaa kuin
synnyinmaa
ei muualla ole missään.
Miks' mierona kuitenkin vaeltaa
saa ihminen ikävissään?

L. K.

Nuorelle neitoselle

Olet nuori nousemassa.
Neito kaunis kasvamassa.
Kudo kultainen elämä.
Kudo kangas kaunihiksi.
Elämäsi kangas kaunis:
Kultalangoilla kukita.
Kasva isäsi iloksi,
kasva äidille avuksi.
Kasva kaikille hyväksi,
sekä iloks' itsellesi.

A. Vainikka.

---

isoäidin veisuuta, tarkkailin virren sanoja ja elin niissä mukana minäkin. — Kun virsi päättyy, näin mummon vanhojen, suonikkaiden käsien hakeutuvan ristiin virsikirjan ympärille, hänen silmänsä sulkeutuvat, huulet liikkuvat. Mitä hän mahtanee puhua — mietin —, puheleeko hän nyt Jeesuksen kanssa? — Minunkin käteni menevät ristiin, minäkin tahdon puhua Jeesukselle samoin kuin mummo: "Sinua Jeesus odotan, tule minunkin luokseni".

Siihen päättyy muistikuvani. Mummo jää hiljaisuuteensa, minä nukahdan uneen. Tämä on ihana muistikuva varhaisimman lapsuuteni ajalta ja mitä vanhemmaksi Herran armosta saan täällä elää, sitä kirkkaampana välkkyy sieluni silmissä kuva rakkaasta mummosta ja hänen veisuustaan, sitä sydämellisemmäksi muuttuu omakin kaipaava, vanhan miehen jo tärisevä-ääninen veisuuni:

"Tee sydän köyhä tullesas
rikkaaksi siunauksellas,
rikkaaksi viisaudesta,
voimasta, rakkaudesta.
Niin tahdon nimes kunniaa
sanoilla, töillä julistaa
ja katsoa sen voitoksi,
kun saan vaan olla omasi".

Yrjö Räikkönen.

Paikallisosastojen toimintaa

TAMPEREEN KUULUMISIA

Tampereen paikallisosasto aloittaa syystoimintansa sunnuntaina 25. 10. 1964 klo 14.00 Kalevan seurakuntatalon yläsalissa. Ohjelma pyritään saamaan monipuoliseksi ja rakentavaksi.

Toinen tämän syksyn tilaisuus on sunnuntaina 13. 12. 1964. Paikka ja aika sama kuin edellä. Tätä juhlaa vietämme erityisesti pikkujoulun merkeissä ja inkeriläisten Suomeen muuton 20-vuotismuistojuhlana.

Marraskuun aikana toivomme saavamme järjestää retken Valkeakosken inkeriläisten luo, mikäli saamme heihin yhteyden.

Tampereella ja lähiympäristössä asuva Viestin lukija tule mukaan tilaisuuksiimme, ja välitä tieto nälstä juhlista tuntemillesi inkeriläisystäville ja naapureille!

Erityisesti vetoamme inkeriläisnuorisoon, nuoriin aikuisiin ja nuorempaan keski-ikäisten polveen. Tulkaa mukaan juhliimme ennakkoluulottomina muistaen, että meitä velvoittaa keskinäiseen yhteyteen neljäs käsky ja esi-isiltämme saamamme henkinen perintö, mikä on meidän kohdallamme arvokas ja tunnettu. Vain kunnioittamalla vanhempiamme, synnyinseutuamme ja heimoperinteitämme rakennamme lujalle pohjalle.

Ennakkoluulottomuuteen ja suvaitsevaisuuteen kehoitamme nuorempaa polvea myös juhlien ohjelmaan nähden. Muistaen, että ohjelman kokoonpano muovautuu tulevaisuudessa läsnäolijoiden ikärakenteen mukaan. Vieläpä voisimme ehkä laajentaakin toimintaamme. Erilaiset harrastusmahdollisuudet odottavat toteuttamista.

Vanhempi Viestin lukija, anna tämä kirjoitelma lastesi, miniäsi ja vävysi luettavaksi.

H. K.

Tervehdys Inkeri-juhlaan

Kirj. Matti Iho

Terve teille tultuanne,
heimoveljet sekä siskot,
heliässä heinäkuussa
Helsinkihin juhlamielin,
kuulumia kuulemahan,
tuttuja myös tapaamahan,
muinaisia muistelemaan,
virkistymään terveisistä,
jotka saadaan Inkeristä.
Kokemus on kova koulu,
olemme sen kaikki käyneet,
oppineet paljon olemme,
kaikki ne on muistoissamme.
"Arka lyöty, hellä purtu"
niinhän kuuluu sananparsi.
Liekö lupa sellaisesta
sen enempää lausahella.
Mutta kiitos suuren Luojan,
kaikki kävi parhaaksemme,
meille koitti pääsin päivä
syliin armaan Suomi-äidin,
maahan esi-isiemme,
kuului kutsu Inkerille.
Sydän sykähti ilosta
armaan viestin kuultuamme.
Lähteä ei ollut pakko,
mutta kaikki halusivat,
jäänyt sinne, ei niin kukaan.
Hyvin toivein alkoi touhu,
tavaroita pakattihin
säkkeihin ja laatikoihin,
osoitteet ja nimet niihin
kirjoitettiin selvin sanoin.
Pari vuotta nähtiin nälkää
saksmannien vallan alla,
Hatsinassa paljon sortui,
tomuillensa olkoon rauha.
Alkoi sitten matka Suomen,
tultiin alkutaipaleelle,
parakeista tilat löytyi,
joissa joukkomme majaili,
tavarat vain taivasalla.
Parin viikon kuluttua
taasen tavaroiden kanssa
saksat vankkureillaan saattoi
meidät vaunuun rautatielle,
Viron kautta viimein tultiin
meren yli Suomen suuntaan.
Laiva meidät kaikki kantoi
suloisehen Suomen maahan
rantamille rauhaisille
sijoille esi-isien.
Hyvän huolen Suomen herrat
meistä silloin myöskin piti,
työtä saatiin, toimeen tultiin
oman työmme ansiosta.
"Laiskanhan ei syömän pidä"
kuuluu sana Pyhän Kirjan.
Nyt me oomme Suomen maassa,
samat meill' on oikeudet
kuin on kansalla Suomessa.
Kiitos olkoon Jumalalle,
maan ja taivaan Valtijalle!
Suuret kiitoksemme myöskin
Suomen miehille hyville,
jotka ottivat omikseen
lapset itkevän Inkerin,
kansan kovia kärsineen.
Nythän myöskin lauhkeammat
tuulet siellä puhaltavat,
saamme sinne mennä käymään,
terveisiä heille viemään.
Tää on meille lahja suuri,
kun on poissa paha muuri.
Mikäs meidän eläessä
kaunihissa Suomen maassa.
Aret kuluu työtä tehden,
pyhäpäivin sanaa Herran
saadaan käydä kuulemassa.
Pitäkäämme mielessämme,
mitä lapsena opimme:
Laupeus on luvattuna,
jotka Jumalan sanasta
vaarin ottavat eläissään.
Suomen siniristilippu
muistuttaa myös meitä aina,
että oomme ristikansaa,
joka tääll' on ahtahissa,
mutta kerran taivahissa.

(Runo kirjoitettu Helsingissä 11—12. 7. 1964 pidettyjä juhlia varten, mutta ohjelman runsauden tähden jäi kesällä esittämättä).

Turun inkeriläisten syysjuhla

Sunnuntaina syyskuun 27. päivänä pidettiin Turun paikallisosaston talvikauden toiminnan alkajaistilaisuus. Rouva Maria Talonpojan myötäillessä pianolla laulettiin aluksi Oi, muistatko vielä sen virren, jota lapsena laulettiin,

— Kesä on mennyt menojaan ja olemme menossa kohti kylmää talvea. Toivon, että kaikilla on ollut hauska kesä, lausui paikallisosaston puheenjohtaja, maisteri Teppo Samooja toivottaessaan juhlavieraat tervetulleiksi. Sitten hän selosti Helsingissä pidettyjä hyvin onnistuneita kesäjuhlia ja lausui lämpimiä muistosanoja opettaja Toivo Leinistä, joka viime kesäkuussa oli siirtynyt ajasta iäisyyteen. Hänen kehoituksestaan omistettiin vainajan muistolle hiljainen hetki. Puhuja mainitsi, että paikallisosaston johtokunta oli heinäkuun 3. päivänä käynyt onnittelemassa hovioikeudenneuvos Robert Rainiota, joka silloin täytti 65 vuotta. Hovioikeudenneuvos Rainio on sangen merkittävällä tavalla avustanut paikallisosastomme toimintaa ja tukenut heimolaisiamme. Hän on mm. avustanut kansalaissuusoikeuksien hakemisessa noin 300 henkeä. Puhuja esitti rovasti Kajantin terveiset Turun inkeriläisille. Sitten maisteri Samooja piti valaisevan ja lämminhenkisen esitelmän Matilda Wredestä, jonka syntymästä viime maaliskuun 8. päivänä oli tullut kuluneeksi 100 vuotta. Esityksestä kävi ilmi, että Matilda Wrede oli lähinnä suuri vankien ystävä. Hänellä oli taito saavuttaa paatuneimmankin vangin luottamus. Hänen sydämenasianaan oli kaiken inhimillisen kärsimyksen lieventäminen. Jokaisen ihmisen sielun pohjalta hän löysi hyvyyttä. Matilda Wrede oli myös suuri luonnon ja eläinten ystävä.

Juho Talonpoika esitteli nykyään Ukrainassa asuvan heimoveljemme, joka oli saapunut tänne tervehtimään lapsiaan ja tuttaviaan. Vieras ilmaisi suuren ilonsa siitä, että oli päässyt tänne tervehtimään tuttaviaan ja heimolaisiaan. Hän toivoi, että inkeriläiset muistaisivat toisiaan edelleen, vaikka ovatkin joutuneet hajaantumaan.

Juho Hartikainen lausui syystunnelmat lähtökohtanaan kirjoittamansa runon, jossa kuvaili käyntiään synnyinseudullaan, missä tapasi suureksi ilokseen entisiä kasvinkumppaneitaan. Heikki Mylläri kertoi Turun inkeriläisten yhdistystoiminnan vaiheista ja hra Lattu esitti yksinlaulua.

Hovioikeudenneuvos Robert Rainio oli ilmoittanut luovuttavansa Turun inkeriläisille rakennustiloja, joita voitaisiin ajatella lähinnä kesäkäyttöön. Valittiin toimikunta, jonka tulee tutkia asiaa ja esittää mietintönsä tilojen ja tontin käyttömahdollisuuksista ja niiden kunnostuksen aiheuttamista vaatimuksista. Toimikuntaan valittiin Juho Talonpoika, Samuli Travantti, Paavo Adel, Armas Kurvinen, Pauli Laiho ja Jooseppi Klemettilä kokoonkutsujana.

Paikallisosaston sihteeri Heikki Mylläri ilmoitti, että Pyhäinpäivänä lokakuun 31. päivänä järjestetään vainajien muistojuhla. Kokoonnutaan klo 11.15 inkeriläisten vainajien muistomerkin ääreen Turun uudella hautausmaalla. Tähän tilaisuuteen saapuvat myös Helsingin inkeriläiset ja toivottavasti vieraita muualtakin. Muistomerkin äärellä suoritetaan seppelten lasku ja esitetään ohjelmaa yhdessä helsinkiläisten kanssa. Sitten siirrytään paikalle saapuviin linja-autoihin, jotka kuljettavat juhlaväen Turun linnan kirkkoon, missä on jumalanpalvelus klo 12. Saarnaa teol. tri Yrjö Luojola ja liturgina toimii pastori Vilho Mustonen, joka on Inkerin poikia. Jumalanpalveluksen jäl-

Kestävällä perustalla

Seurakunta on Jumalan säätämä ja perustama. Sellaisena se on ihmiselle välttämätön. Kristityt ovat jo kristinuskon alusta alkaen aina olleet Jumalan seurakunnan jäseniä.

Jumala on uskonut seurakunnan käyttöön armonvälineet: pyhän sanansa sekä sakramentit, kasteen ja Herran Ehtoollisen. Niiden välityksellä Hän tarjoaa meille Jeesuksen Kristuksen Vapahtajaksemme ja synnyttää meissä uskonelämän sitä jatkuvasti vaalien ja vartuttaen. Eräs Jumalan mies on sanonut: ”Kenellä Jumala on isänä, sillä on seurakunta äitinä.” Hengellisenä äitinämme seurakunta iloitsee jokaisesta jäsenestään, olipa hän sitten pieni, avuton lapsi tai jo aikuiseksi ehtinyt.

Jumala on hyvin antelias. Yksi hänen lahjoistaan meille on seurakunta. Mutta ei riitä, että olemme vain muodollisesti seurakunnan jäseniä käyttämättä edellä mainittuja armonvälineitä, joista uskonelämä saa jatkuvasti kasvuvoimansa. Sen tähden Pyhässä Kirjassa on kehotus: ”Älkäämme jättäkö omaa seurakunnankokoustamme, niinkuin muutamain on tapana.” (Hebr. 10: 25). Seurakuntaelämän keskeisin juhla on jumalanpalvelus. Vaikka emme aina tuntisikaan saaneemme jumalanpalveluksesta mitään erityistä, on kuitenkin varmasti siunaukseksi ottaa niihin säännöllisesti osaa. Jumala näet siunaa meitä monesti sanansa välityksellä tietämättämmekin.

Jumala on siis uskonut seurakunnan käyttöön myös sakramentit. Pyhässä kasteessa Hän ottaa meidät lapsikseen ja Ehtoollisessa Hän antaa meille itsensä. Ottaessamme vastaan ehtoollisleivän ja -viinin saamme kuulla sanat ”sinun edestäsi annettu” ja ”sinun edestäsi vuodatettu”. Kristuksen sovintoveren voimaan perustuva synteinanteeksiantamuksen rauha ja ilo täyttää mielemme. Siksi herää halu saada olla usein Herran pöydän vieraana.

Hengellisen elämämme kasvua odotellen on erityisen tärkeää päivittäinen Raamatun tutkiminen kotona. Siksi on pidettävä lujasti kiinni jokapäiväisistä vartiohetkistä Jumalan edessä.

Raamattu puhuu kristittyjen ”uudistumisesta” (Ef. 4: 23). Se, joka elää Kristuksen yhteydessä, tuntee tarvitsevansa jatkuvaa uudistumista. Häntä askarruttaa aina uuden ja uudelleen kysymys siitä, olenko minä tänään Kristuksen seurakunnan elävä jäsen vai en. Siksi on tarpeellista alati rukoilla virsisepän tavoin:

”Ota minut kirkkohosi
Oman kansas joukkohon,
Jolla sinun Henkes on,
Joka veisaa kiitostasi
Sua aina palvellen,
Kiittäin, kunnioittaen!”

---

keen nautitaan kirkkokahvit Turun linnan kahvilassa ja sen jälkeen tutustutaan yhdessä Turun linnan nähtävyyksiin. — Lisäksi hän ilmoitti, että paikallisosaston ompeluseura kokoontuu tiistaina syyskuun 29. päivänä Maria Soitun luona.

— Olemme vastuussa kaikesta, minkä Jumala on meille antanut, lausui Tuho Talonpoika lopuksi. Jokaisest: sanasta meidän tulee tehdä tili. Me inkeriläiset saamme olla kiitollisia paljosta. Meidän tulee muistaa hyvän Antajaa. Meidän tulee muistella rukouksissamme rakkaita omaisiamme ja heimolaisiamme, missä he sitten lienevätkin. Vanhurskaan rukous voi paljon. Puheen jälkeen veisattiin virsi Oi, kuningasten kuningas.

H. M.

Inkerin nuoret, inkeriläisten jälkeläiset

Me tahdomme vakavasti puhutella Teitä. Me olemme useasti todenneet, että Te jollakin tavalla olette jääneet syrjään. Näin ei saa olla. Juuri Teitä me kipeästi tarvitsemme. Me tulemme järjestämään Teille tutustumistilaisuuden 10. 10. -64 klo 19.30 Brage-huoneustossa Kasarmink. 28. Me lupaamme, että puhumme propagandaa vain "fingerborin" verran, mutta annamme täyspitoista, taiteellista ohjelmaa oikein ämpärikaupalla.

Esiintyjiksi olemme saaneet kuuluisuuksia, kuten taitelijat:

Kastehelmi Karjalainen,
Ami Loven,
Yrjö Luukkonen,
Ritva Ståhlberg

ja Oski Valtomäen (äsken televisiossa hyvin esiintynyt) pantomiiniseurue esittää omaperäisen näytelmän. Kaikesta päättäen illasta muodostuu repäisevän reipas ja hauska.

Tulkaa viettämään lauantaiehtoo, viettämään se taiteen ja iloisen seurustelun merkeissä ja samalla tutustumaan toisiinne. Kun "harmaapäät" näin toivovat, uskomme, että Te vastaatte reippaasti: "Minä tulen".

Me pyydämme samalla levittämään tästä tietoa ystäväpiiriinne sillä kaikkien osoitteita meillä ei ole, eikä viestimme mene joka kotiin. Me toivomme, että Te jo naimisissa olevat otatte aviopuolisonne mukaan vaikka hän saattaakin olla Suomen suomalainen ja myöskin mielitiettynne samoissa merkeissä. Bragen sali täyteen 10. 10. Siellä on riemua kukkuramitalla. — Tervetuloa.

INKERILÄISTEN YHDISTYS r.y.
Helsingin paikallisosasto.

Simson

(Tuomarien Kirja 16: 4—31)

Siellä sorjalla Sorekin ojalla
oli Manoan Simson-pojalla
niin kovin viihtyisätä
mutta — Delilaansa kun halaten
ja voimanlähteensä salaten
hän huiputti pettäjätä,
niin mitenkä lopulta kävikään:
kun rupesi urosta väsyttämään
ja käytiin käsiksi tukkaan...?
Älä nurise, nasiiri! Siitäpä sait
mitä uhmapäisenä urhona hait —
meni mahtisi tyystin hukkaan!

☆ ☆

Kuinka uljas, kuinka korska,
Simson,
olitkaan, kun G a s a n portit veit
kukkulalle silloin sydänyöllä:
maineteon suuremmoisen teit!
Mutta kuinka julma, kuinka
sydämetön
lopulta sun osas olikaan,
kun se sokaistuna, kahlehissa
jouduit kivenpuussa kiikkumaan.
Turhaan öisin, tähtiin tuijotellen
moitit mieltäs huikentelevaa:
pimeä on sokealla taivas,
menettämääs takaisin et saa...
Mutta — tukkas tunnustella
voisit,
sehän harteitas jo lämmittää:
Ehkä, ehkä kärsimystes kosto
yksistään ei Jehovalle jää..!

Aapo Iho.

Kesäjuhlien urheilutuloksia

Inkerinsuomalaisten kesäjuhlissa Gävlessä saavutettiin seur. urheilutulokset:

100 m: 1) Santo Paakkonen Storfors 11,0, 2) Juha Ruska Hki 11,5, 3) Olavi Allanmaa Hki 13,0. — 400 m: 1) Vihtori Aitman Borås 56,2, 2). Sulo Hietala Gävle 58,5. — 3.000 m: 1) Sulo Hietala Gävle 10.24,2, 2) Viktor Tilkku Göteborg 10.41,3, 3) Teuvo Pirinen Forsbacka 10.58,8. — Pituushyppy: 1) Santo Paakkonen Storfors 5,92, 2) Juha Ruska Hki 5,71, 3) T. Lamberg Forsbacka 5,55. — Korkeushyppy: 1) Kalevi Haara Hofors 1,65, 2) Olavi Uotinen Mölndal 1,60, 3) Pekka Oinonen Hofors 1,60. — Kuulantyöntö: 1) Kalevi Haara Hofors 11,72, 2) Sven Niemi Gävle 11,30, 3) Pekka Oinonen Hofors 10,84. — Keihäänheitto: 1) Kalevi Haara Hofors 59,30, 2) Taisto Ronkainen Forsbacka 45,94, 3) Pekka Oinonen Hofors 45,64. — Pojat alle 14 v. 3-ottelu: 1) LeoVainonen Gävle 2) Pauli Matikainen Gävle, 3) Arnold Toikka Västerås. — Tytöt alle 14 v. 60 m: 1) Maria Tilkku Motjärshytten 9,0, 2) Irene Matikainen Gävle 9,1, 3) Marita Johansson Gävle 9,8. — Naiset 60 m: 1) Inkeri Kekkonen Örebro 8,9, 2) Helli Viitala Gävle 9,1, 3) Tuula Hietala Gävle 9,3. —Ikämiehet yli 40 v. 100 m: 1) Olavi Kolehmainen Gävle 13,7, 2) Viktor Jakdal Mölndal 14,6, 3) T. Myll'aho Kumla 15,4. — Ruots. viesti: 1) Storfors 2.17,8 2) Gävle SK 2.28,4, 3) Hki 2.42,3. — Köydenveto: 1) Hki 2) Gävle. — Jalkapallo: Gävle—Mölndal 2—3, Ruotsin inkeril.—Suomen inkeril. 8—2.

Myötätuuli vallitsi lyhyillä matkoilla ja pituushypyssä. — A. T.

INKERIKOTI rahasto odottaa lahjoituksia. Muista mikä Sinua velvoittaa. INKERIKOTI pystyyn! INKERIKOTI rahastoon on tähän mennessä kertynyt 3115.65 mk.

Helsingin paikallisosasto

Lokakuun yhdessäolotilaisuus on sunnuntaina 18. 10. klo 14 Stadionilla. Puhujina mm. rovasti Akseli Kajanti ja kirkkoherra Matti Vironmäki ym. ohjelmaa.

Lokakuun 31. päivänä MATKA TURKUUN pyhälle paikalle, vainajien muistomerkille. Lähtö tapahtuu klo 8 Auroorank. 7. Perillä yhteisesiintyminen muistomerkillä turkulaisten kanssa. Seppelten lasku, ensin turkulaiset, sitten helsinkiläiset, oma kuoromme laulaa ym. Siirtyminen Turun linnan kappeliin, jossa kirkonmenot inkeriläisille ja tämän jälkeen tutustuminen Turun linnaan. Paluu samana iltana hyvissä ajoin. Ilmoittautumisia ottaa vastaan rouva Ida Riipinen Linnankoskenk. 8 B 53. Puh. 44 57 01. Matka tulee maksamaan alle 10:— meno- ja paluu t.s. saman kuin menolippu Turkuun. Tarkkaa määrää on vaikea sanoa, se laskee sen mukaan kuinka paljon lähtijöitä ilmaantuu. Rouva Riipinen ottaa vastaan ennakkomaksun, joka on mk 5:—. Vain ne pääsevät mukaan, jotka ovat ennakon suorittaneet.

KKKK-KERHO kokoontuu ensimmäisen kerran 20. 10. -64 klo 19 os. Väinö Kekki, Albertink. 15 A 7. KKKK-tarkoittaa kiperien kysymysten keskustelukerho. Näitä kiperiä kysymyksiä on maailmassa ja kullakin henkilökohtaisesti runsaasti. Kun joukolla niistä järkevästi ja kiihkottomasti keskustellaan voi saada moneen asiaan hyvinkin tarpeellista valaistusta. Tule mukaan alussa vaikkapa kuuntelemaan, mutta on varmaa, että yhdyt keskusteluun ja se kasvattaa ja valistaa. Tervetuloa!

NIINKUIN LASTU LAINEHILLA inkeriläisten Viesti

N:o 11 | Päätoimittaja MATTI VIRONMÄKI | 1. 11. — 1964

Kirkkomatkalla

Itä-Inkerin rovastikuntaan kuului aikoinaan myös Hietamäen seurakunta, jossa oli yli 5000 asukasta. Hietamäen Kauppilankylässä sijaitsi mm. Aleksander Olasen talo, joka näkyy kuvassamme. Talon isäntä A. Olanen on juuri palannut kirkkomatkalta. Huom. poika mukana! Valokuva otettu 1920-luvulla.

Vainajamme

Puhutaan kuolemanjälkeisen elämän olemassaolosta. Näin tehdään ei vain kristinuskossa vaan monissa muissakin eri uskonnoissa ja myös filosofisissa ajatusjärjestelmissä.

Niinpä vanhan ajan Kreikassa esiintyi erilaisia ihmisen kuolemanjäikeistä tilaa koskevia uskomuksia ja käsityksiä. Kuuluisa runoilija Homeros oli sitä mieltä, että suurin osa vainajista joutuu viettämään kurjaa varjoelämää tuonelassa. Kuitenkin sellaisilla ihmisillä, jotka eläessään jollakin tavalla olivat sukua jumalille, oli toivoa pysyä kuoleman jälkeen ikuisesti onnellisina.

Antiikin viisaimpiin ajattelijoihin kuuluva Sokrates näyttää olleen aluksi epätietoinen ihmisen kuolemanjälkeisestä tilasta. Mutta kerrotaan, että vankilassa odottaessaan kolmekymmentä päivää kuolemantuomion täytäntöönpanoa Sokrates sai varmuuden siitä, että elämä jatkuu kuoleman jälkeen. Mainitaanpa tämän filosofin olleen myös siinä toivossa, että hän saa jatkaa kuolemankin jälkeen keskustelujaan edesmenneiden viisaiden kanssa.

Vanhojen germaanien keskuudessa eli myös voimakkaana usko kuolemanjälkeiseen olemassaoloon. Germaanit ajattelivat, että taistelussa kaatuneet sankarit saavat jatkaa aseleikkejään ns. Valhallassa. Se kuviteltiin autuaiden olinpaikaksi, jossa kaikki saadut haavat paranevat. Germaanit myös arvelivat, että elämä Valhallassa on loppumatonta juhlimista aineellisine nautintoineen. Tällainen käsitys kuolemanjälkeisestä autuudesta on ollut myös Muhammedin perustamassa islamin uskonnossa.

Suomensukuisilla kansoilla muinoin oli myös luja vakaumus yliluonnollisen maailman olemassaolosta. Yleisesti ajateltiin, että vainajat elivät jatkuvasti maan povessa, tarvitsivat vaatteita ja ruokaa sekä palkitsivat niitä ihmisiä, jotka heitä hoitivat. Karjalassa tehtiin vainajille hautaan asunnoksi pieni neliskulmainen hirsisalvos, jossa toisinaan oli puupohja ja kattona lautoja tai tuohia. Siihen pantiin kuollut juhlapuvussa ilman arkkua ja hänen viereensä työkaluja ja aseita sekä vaskiastioissa ja saviruukuissa valmista keittoruokaa. Ruoka oli samaa, jota vainajan omaiset olivat syöneet hautajaisissa. Itä-Karjalan kalmistoissa on tavattu hautojen päällä vanhojen asuinrakennusten malliin pienistä pyöreistä hirsistä valmistettuja katollisia suojia. Suomen puolella Raja-Karjalassa oli joskus tehty ruumisarkun sivuun pieni aukko, johon oli pantu lasi niinkuinainakin asunnon ikkunaan. Inkerinmaalla oli inkerikoilla tapana kätkeä hautaan pata, jossa herneitä, lihaa, leipää, voita,

juomaa ja muutakin ruokaa mitä suinkin talossa löytyi. Eräin paikoin Suomessa pantiin kirstuun myös rahaa, jota vainajan arveltiin tarvitsevan. Tämän vuoksi ovat nykyään hautalöydöt erittäin hyviä muinaistutkimuksen lähteitä.

Vainajat kätkettiin kalmistoihin, joita pidettiin pyhinä paikkoina. Siellä käytiin muulloinkin kuin hautajaispäivänä. Karjalassa pantiin haudoille piirakoita, talkkunaa, kiisseliä ynnä muita herkkuja ja itkuvirsin kutsuttiin vainaja ruokaa maistelemaan. Sitten ruuat jaettiin kokoontuneille köyhille. Inkerissä kerrotaan myös käydyn haudalla itkemässä ja kuolleelle ruokaa viemässä. Näin tehtiin siihen asti, kunnes arveltiin ruumiin mädänneen. Senjälkeen haudoilla käynnit lakkasivat. Siis yleensä ajateltiin vainajien olevan riippuvaisia jälkeenjääneiden omaisten huolenpidosta. Vastapalvelukseksi vainajien henkien uskottiin tuottavan onnea viljan kasvulle ja karjan lisääntymiselle.

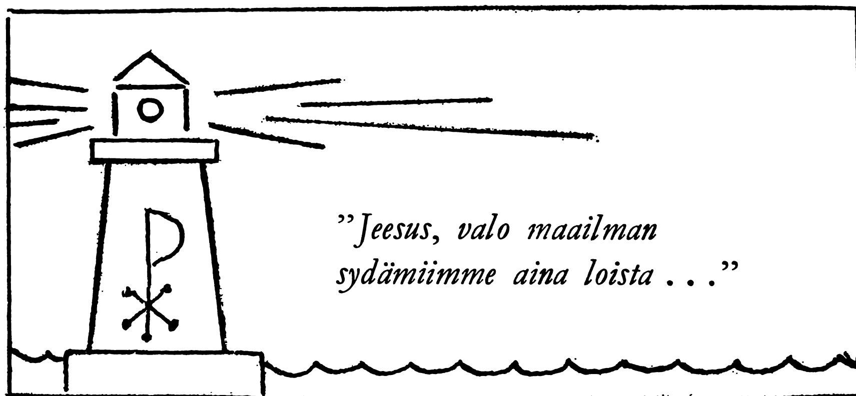
Vuorovaikutus, mikä ajateltiin olevan jälkeenjääneiden ja vainajien vä lillä,tuli erityisen selvästi ilmi kekrijuhlan vietossa. Se tapahtui vuosittain marraskuun alkupäivinä nykyisen pyhäinmiestenpäivän aikana. Silloin talon entisten isäntien ja emäntien henkien uskottiin tulevan vanhoille kotipaikoilleen. Siksipä jo kekripäivän aattona lämmitettiin sauna ja varattiin hengille eli kekrittärille (vrt. myös sanaa "marras" = vainaja) lämmintä vettä, haudotut vastat, saippuat, pyyheliinat, vieläpä pääharjatkin. Tuona iltana talonväki kävi saunassa vasta sitten, kun kekrittärien arveltiin kylpeneen tarpeekseen. Talonväen ollessa saunassa luultiin vainajien henkien tulevan aterialle tyhjäksi jätettyyn tupaan, johon oli laitettu ruokaa. Toisin paikoin ruokapöytä katettiin myös saunaan. Muista kekrijuhlan menoista on kerrottu, että isännän piti aattoiltana pimeällä pihalla ottaa vieraat vastaan ja johdattaa heidät saunaan. Sitten kekrin jälkeisenä ns. sielujen päivänä, jota myös katolinen kirkko on viettänyt, isäntä pimeällä saattoi hautoihinsa palaavat vainajat pois pihaltansa. Saattaminen tapahtui siten, että isäntä kulki avopäin henkien edellä ja suoritti määrättyjä menoja. Niihin kuului mm. maan kasteleminen oluella.

Kristinuskon käsitystä vainajistamme ei tässä lyhyessä artikkelissa ole mahdollisuus paljoakaan selostaa. Tulkoon kuitenkin sanotuksi, että kristil lisen uskon mukaan ihminen, joka on luotu Jumalan yhteyteen, elää myös persoonana ikuisesti. "Olen varma, ettei kuolema ... eikä mikään ... voi erittaa meitä Jumalan rakkaudesta", sanotaan Raamatussa (Room. 8: 38). Millainen vainajien olotila eli tuonela tarkemmin sanottuna on, että sitä ei Raamatussakaan ole selvästi kerrottu. Päinvastoin Pyhän kirjan kuvaus tuonelasta on hämärä. Sen verran kuitenkin voimme sanoa, että vainajamme ovat olotilassa, joka on Jumalan käden ulottuvilla. Jumala on tuonelassakin, arveli jo Vanhan Testamentin hurskas (Ps. 139: 8). Missä määrin siellä Jumalan armo vielä etsii ihmistä, se on meiltä salattu. Tekee mieli

kuitenkin uskoa, että näin tapahtuu ainakin niille, jotka ajassa eivät ole olleet tilaisuudessa kuulemaan Jumalan sanaa. Sellaisiahan on paljon mm. pakanamailla.

On myös sanottava, että katolisen kirkon kiirastulioppia ei Raamatun mukaan voi varmasti perustella. Emme myöskään tiedä sitä, onko yleensä mahdollista vainajien maailmasta rukouksin vaikuttaa tänne ja täältä sinne. Mutta jokaisella on lupa toivoa, että kuoleman rajasta huolimatta Jumalanseurakunnan jäsenillä on salattu sisäinen yhteytensä.

M. V.

"Täällä koti — souda tänne!"

(Ilm. 7: 9—17)

Erään meren rannalla sijaitsi pieni koti. Siitä piti kerran perheenisän lähteä veneineen merelle. Hänen lähdettyään levisi pian rannalle sankka sumu, joka hetkessä peitti alleen koko seudun. Mitä sakea sumu merkitsi merellä liikkuvalle, sen mökin asukkaat huolestuneina tiesivät. Ja kun päivän kuluessa sumu ei ollenkaan hävinnyt, vaan päinvastoin tunti tunnilta vain tiheni, niin ihmisten mielet täytti huoli, jopa pelko. "Kumpa vain isä ei eksyisi ja uupuisi usvaiselle merelle", ajateltiin mökissä hätääntyneinä.

Kun sitten isää ei alkanut kuulua, ja tuli jo hämäräkin, niin yksi lapsista päätti lähteä ulos etsimään isää. Hän otti pienen myrskylyhdyn, meni alas rantaan, nousi rantakalliolle ja siinä sumun keskellä seisten ja lyhtyään heiluttaen lapsi alkoi huutaa ja huusi minkä jaksoi "I s ä, i s ä, t ä ä l l ä o n k o t i, s o u d a t ä n n e p ä i n, s o u d a t ä n n e p ä i n!" Aallot loiskivat ja kohisivat rantakiviä vasten eikä lapsen heikko ääni pitkälle kantanut, mutta poikanen pinnisti kaikki voimansa ja huusi yhä kovemmin: "Isä, isä, täällä on koti, souda tännepäin!" Ja kerrotaan, että isä kuuli lapsen huudon ja

osasi sen perusteella soutaa kotirantaan.

Hyvät ystävät! Kutsu kotirannalta: tännepäin, tännepäin! kuuluu pyhäinpäivänä myös meille maan sumuissa ja ajan pauhinassa eläville, elämän meren soutajille. Se kotiranta, jossa seisojat valkopuvuissaan meitä huutelevat ja viittovat kotiin, on kaukainen iäisyyden ranta. Sieltä kaukaa, missä kerran myrskyt maailman kaikki unhoitetaan, sieltä yllemerkityn raamatun kohdan sanoilla kuuluu voimakas kutsu: Isät, isät ... äidit ... lapset, lapset ... Täällä on koti! Tännepäin tännepäin!"

Kukapa ei tahtoisi ottaa vaarin tästä kutsusta! Varmaan kaikki tahdomme. Kaikkien ajatuksena on, että jokaisen tulisi entistä uskollisemmin pyrkiä pyhän sanan osoittamaa oikeaa kotiamme kohti.

Huomatkaamme myöskin, että yllämainittu tekstimme ei vain muistuta meitä oikeasta kotirannasta, vaan siinä samalla kerrotaan, millaista ihmeellistä elämää Herran kansa saa viettää kerran perillä ajan myrskyjen jälkeen.

Tosiaankin ihmeellista on elämä siellä perillä! Se on tekstimme mukaan sellaista, että sitä jo kaukaa katsellessa joudumme ihmettelemään ja hämmästelemään monia seikkoja puhumattakaan hämmästyksestä, kun kerran saavutaan perille.

Eräs ihmettelyn aihe on itse k o t i r a n n a l l e p ä ä s s e i d e n l u k u m ä ä r ä. Siitähän sanotaan: "*Oli suuri joukko, jota ei kukaan voinut lukea, kaikista kansanheimoista, sukukunnista, kansoista ja kielistä, ja ne seisoivat valtaistuimen edessä*". Miten toisin siellä perillä siis tuleekaan tapahtumaan kuin täällä ajassa usein luullaan. Me täällä usein olemme kiinni pikkuympyröissämme ja katselemme iäisyysasioitakin kovin suppeasta näkökulmasta. Me saatamme aivan tosissamme luulla, kuten eräskin sanoi minulle, että vain meidän joukostamme mennään taivaaseen, sillä muut ovat erehtyneet. Mutta toisin tapahtuu. Oikeassa oli Martti Luther, kun hän kerran sanoi, että taivaassa joudumme hämmästymään ainakin kolmea asiaa: Ensiksi, että siellä on sellaisia, joiden emme luulleet sinne pääsevän, toiseksi, että sieltä puuttuu monia sellaisia, joiden ainakin sinne luultiin pääsevän, ja kolmanneksi, että itsekin sinne pääsimme.

Toinen seikka, jonka ihmetellen panemme merkille perille päässeistä on heidän *s u u r i a h k e r u u t e n s a* Jeesusta palvellessaan. "*He ovat Jumalan valtaistuimen edessä ja palvelevat häntä päivät ja yöt hänen temppelissään*", sanotaan tekstissämme. Miten valitettavan toisin onkaan asia täällä alhaalla! Usein velttous, laiskuus ja hitaus valtaa Herran omat, niin että ei keritä kirkkoonkaan kuin ani harvoin. Usein täällä alhaalla pitää paikkansa Herran sana: "*Pimeyden valtakunnan lapset ovat ahkerampia ja toimeliaampia kuin valtakunnan lapset.*" Jospa tämä suurenmoinen näky päivät ja yöt Herraa palvelevista Jumalan lapsista saisi olla meille jokaiselle uudeksi herätykseksi, että tahtoisimme tehdä parannusta hengellisestä laiskuudestamme ja olisimme yhä ahkerammat uskomme asioissa!

Ottakaamme jumalanpalveluksessamme ja myös muualla kokoontuessamme oppia noista perille päässeistä muutenkin kuin vain ahkeruudessa! Ajattelen esimerkiksi sitä, mikä kerran perillä on Herran kansan toiminnassa ja palveluksissa kaiken keskuksena. Sehän on Karitsa eli J e e s u s K r i s t u s, J u m a l a n P o i k a. Häntä siellä katsellaan ja Hänestä puhutaan ja Hänelle yksin lauletaan. Näin tulisi tehdä tietenkin jo täällä alhaallakin, mutta valitettavasti näin ei ole laita läheskään aina meidän kokouksissamme ja jumalanpalveluksissamme. Meillähän pyrkii usein olemaan puheittemme ja toimintamme keskuksena oma iso minä ja omat sekä toisten ihmisten joko hyvät tai pahat teot. Herra Jeesus, Karitsa, suurine tekoineen jää täällä usein sivuun. Herraa ei muisteta kiittää kuin tulisi.

Vai jaksatteko te, miehet, veljet ja isät, puhua Jeesuksesta siellä, missä liikutte, kotona ja kylässä ja työpaikoillanne? Tiedän, että te jossain määrin jaksatte, sillä teille on uskon asia rakas. Mutta jaksatteko tarpeeksi paljon? Entä liikkuuko, äidit, teidän kielenne Jeesuksen kunniaksi? Puhutteko ja laulatteko Jeesuksesta, Jumalan Karitsasta, edes jossain määrin siihen suuntaan kuin Herra toivoo. Pelkään, että me kaikki usein jätämme Karitsan sivuun ja keskeiseksi elämässämme ja puheissamme pääsee jotakin muuta. Herra auttakoon meitä ettemme saattaisi Jeesusta pois siitä keskeisestä asemasta, mikä Hänelle kuuluu jo täällä ajallisissa temppeleissä Herraa palvellessamme.

Edelleen eräs seikka, mikä perillä juhlaa viettävissä herättää ihmettelyämme, on tämä, joka tekstissämme kerrotaan näin: *Kaikki enkelit seisoivat piirissä ... ja lankesivat kasvoilleen valtaistuimen eteen ja kumartaen rukoilivat Jumalaa".* Huomaa! "Rukoilivat Jumalaa." Miksi näin? Miksi siellä vielä rukoillaan? Tähän kysymykseen en osaa antaa vastausta, mutta ajattelen, että jos siellä perillä vielä ollaan polvillaan Herran edessä, kuinka paljon enemmän on syytä olla polvillaan täällä alhaalla meidän, jotka emme ole suinkaan enkeleitä. Valitettavasti polvillaanolo usein unohtuu. Vai muistammeko, isät ja äidit, olla rukouksissa itsemme ja lastemme tähden? Meillä itsellämme ainakin monilla, olivat uskovat vanhemmat, joiden polvet eivät olleet kankeat, vaan usein notkistuivat Jumalan edessä sekä kotona että kirkossa. Tuollaisten vanhempien muisto pyhäinpäivänä kehottaa meitäkin vaeltamaan rukoillen elämän matkaamme.

Vihdoin vielä eräs piirre perillepäässeistä. Se koskee sitä, mitä he siellä puhuvat ja sanovat. Heistä kuulemme: *"He huusivat suurella äänellä sanoen: Pelastus tulee meidän Jumalaltamme, joka valtaistuimella istuu, ja Karitsalta.'*

Sinä väsynyt ja usein kiusaantunut, kristitty matkalainen, olet ehkä usein sydän väristen ajatellut: 'Tokkopa minä tällainen pääsen koskaan perille kotiin Jumalan luo! Paremmat sinne

Ihmistuntija

(Joh. 8: 3—11.)

Kun erään kerran temppelissä taas
kajahti ääni Nasarealaisen,
niin kademielet kirjanoppineet
toi hänen luokseen rikollisen naisen
ja tahtoivat, ett tuomitseisi hän
omalla laillaan: kivitettäväksi
on Mooses tämänlaiset säätänyt?

*

Käy kuulijoiden piiri lähemmäs.
Terävän katseen Jeesus heihin luo
ja hymyn häive häipyy huuliltansa:
taas keksitty on juoni kavala,
taas viritetty vilpillinen ansa!

Hän vaikenee ja santaan kirjoittaa.)*
Ei kuulu ympärillä hiiskahdusta.
Jo luuli voittaneensa Hestarin
tuo kirjanoppineiden joukko musta ...

Vaan hitaasti hän pystyyn nostaa pään
ja käsky outo kuuluu huuliltansa:
"Ken teistä synnitön on, heittäköön
kivensä ensin!"

Vavahtavi kansa
ja peräytyy joukko syyttäjäin
pois, ulos temppelistä yksitellen.
— Hän voitti taas! käy kuiske ympäri.

Ihaillen, ylistäin ja ihmetellen
he, kuunnellessaan suurta profeettaa
näkevät Messiaasta onnen unta.
Vaan Mestari, hän miettii murheissaan:
"Ei pysy täällä taivaanvaltakunta!"

Aapo Iho.

---

*) Tuomio oli vasta silloin pätevä, kun se kirjoitettiin.

PAIKALLISOSASTOJEN TOIMINTAA

Helsingin paikallisosaston kuulumisia

Mänt on mänt, eikä huonoost uo mäntkää, mut uutta on ies hotj kui paljo.

Miust tuntuu jot nyt Teijä kaikkiin pittää ostaa viel kalentaar kel sellaista ei uo, viel loppuvuuvveekskii ku näit kokkoontumissii kopittuu nii paljo jot eihä niitä piästää jaksa muistakkaa.

31. 10. klo 8 lähetää Turkuu Auroorankatu 7 iest ja etukättee on jo nyt tähän ast ilmoittautuunt nii paljo jot yks bussi on täys ja toistakootaa parraillaa. Muistakaakkii ilmoittaa lähöstänne Rouva Ida Riipinen Linnankoskenk. 8 B 53. Puh. 445701. Ennakkomaksu on 5:—.

8. 11. klo 18 alkaa *kirkkoilta* Johanneksen seurakunnan seurakuntasalissa. Siel on ohjelmaa vaik kui paljo. On puhheita, on lauluu, on kuorolauluu, on lausuntaa ja vaik mitä. Koko sen illan tulot liitetään INKERIKODIN tilille. Täl tappaa suahhaa tuas siihe tärkeesee asjaa rahhaa lissää. Tulkaakii joukool.

15. 11. klo 14 on sit *Stadionil tuas tilaisuus* ja sinne on pappiloin lisäks luvant tulla Professori P. Virtaranta esitelmöimää jo sukupuuttoo hävinneest suomalaisest heimost. A muuta ohjelmaa tullo hot kuin paljo. Tulkaakii joukool.

Jouluun puoleel on sit se ikioma vanhusten pikkujoulu, mut siit lähemmin seuraavas numeroos. Lukekaakki tarkkaa. Ja sit on joulukuus viel se yhteinen suur pikkujoulu Stadioniil. Ku nämä kaik viijjää täsmällee läp, niin voijaakii huokaista, jot ollaha tänäkii vuon jottain tehtykkii niiku alkuvuuvveest itsellemme lupasimme.

---

muka pääsevät eikä tällainen kurja syntinen, jonka kilvoitus on mitä kehnointa." Huomaa nyt tämä sana ja usko: "Pelastus tulee Jumalalta ja Karitsalta." Me emme kukaan itse itseämme pelastakaan, vaan pelastajana on Herra Jeesus Kristus, Jumalan Karitsa, joka on syntimme sovittanut. Usko ja luota tähän Karitsaan! Kiitä Häntä armostansa ja rakkaudestansa! Kiittäkäämme kaikki Karitsaa siitäkin huolimatta, että emme täällä vielä osaa kiittää niinkuin tulisi. Mutta kerran kotona on toisin.

"Nyt tiemme täällä usein käy
kuin yöhön pimeään,
ei usvain takaa koti näy
vaan peittyy hämärään.
Mutt' kerran aamu iäinen
vie meidät yhtehen.
Jää maailma ja murheet sen,
soi virsi riemuinen."

Matti Vironmäki

TAMPEREELLA

on marraskuun 8 päivänä alkaen kello 15.00 seurakuntien talossa ns. Näsin seurakuntasalissa (Näsilinnank. 26) huomattava inkeriläisten hengellinen juhla, jonka ohjelma on saatu erittäin arvokkaaksi ja runsaaksi.

Puhujiksi juhlaan ovat lupautuneet mm. piispa E. G. Gulin — inkeriläisten lämminhenkinen ystävä jonka isä on nuoruudessaan toiminut pappina Inkerissä, sekä Pyynikin seurakunnan kirkkoherra Martti Järventie — hänkin sydämensä halusta inkeriläisten hengellisissä pyrkimyksissä mukana oleva, sekä eräitä muitakin. Tuomiorovasti Oskar Paarma, jonka läheinen sukulainen (K. J. H. Broms) oli

Lokakuun stadionjuhla

Inkeriläisten yhdistys r.y:n Helsingin paikallisosaston lokakuun tilaisuus Stadionin kerhohuoneessa sunnuntaina 18. 10. 1964 oli saanut jälleen ilahduttavan suuren kuulijakunnan. Läsnä oli eri ikäistä joukkoa tuvan täydeltä. Mukana olivat mm. yhdistyksen puheenjohtaja, dipl.ins. Jukka Savolainen, rovasti Akseli Kajanti, työvaliokunnan jäsenet ja eräitä kauempaakin tulleita.

Alkulaulun ja rouva Hertta Allanmaan tervetuliaissanojen jälkeen kajahti voimakkaana neiti Irma Kuortin säestämänä virsi "Nyt silmäni mä nostan". Senjälkeen alkupuheen piti khra Matti Vironmäki. Hän sanoi puheessaan mm. seuraavaa: "Monena aamuna tänä syksynä on ollut ulkona luonnossa paljon sumua. Se on haitannut maallakin liikkuvia, esim. maanteillä autoilijoita, mutta varsinkin järvellä tai merellä sumu tuottaa suuria vaikeuksia. Sumun keskelle jouduttuaan suuren laivankaan ei auta muu kuin pysähtyä ja odottaa. Tavallisesti tuollaisen odottavan laivan sumusireeni antaa äänimerkkejä, jopa suorastaan ulvoo ikäänkuin apua pyytäen.

Paitsi luonnollisen sumun keskelle saatamme me ihmiset joutua myös henkisesti kuin sumuun. Moni ihminen ehkä tänäänkin päivää aloittaessaan ei oikein ymmärrä, mitä siinä ja siinä asiassa tulisi tehdä. Asiat ovat aivan sekaisin. Ollaan kuin pimeydessä. Tällainen tilanne on tuttua usein myös koulunuorisolle.

Sellaisina hetkinä meidän tulee tehdä laivamiesten tavoin. Jäädään vain hiljaa odottamaan. Samalla lähetetään hiljaisia avunpyyntöjä. Eräs kuulee ne. Hän on Jumalamme, rakas Isämme taivaassa. Hän lupaa sanassaan: "Avuksesi huuda minua hädän päivänä, niin minä tahdon auttaa sinua ja sinun pitää kunnioittaman minua" (Ps. 50: 15).

Khra Vironmäen puheen jälkeen paikallisosaston naiskuoro lauloi opiskelija Aleksanteri Kempin johtamana kaksi laulua.

Väliajalla oli kahvitarjoilu. Piirakat maistuivat niin hyvin, että loppuivat alkuunsa. Vilkkaana kävi myös keskutelu.

Väliajan jälkeen ohjelman suorittaminen jatkui. Saatiin kuulla sekä musiikkia että lausuntaa, jota esitti taiteilijatar Aili Tanner-Miehinen. Hän on uusi, miellyttävä tuttavuus, jonka toivomme usein tapaavamme tilaisuuksissamme. Hänen esityksensä tuntuivat lähtevän sydämestä ja menivät sydämiin. Rovasti Akseli Kajannin puhe oli myöskin sydämellisiä sanoja. Niinkuin isä lapsillensa hän antoi viitteitä muistuttaen Hänestä, jonka turva kestää kaikissa ajan vaiheissa. Tyytyväisin mielin lähdettiin kotiin. Seuraava tilaisuus Stadionilla on marraskuun kolmantena sunnuntaina, joka onkin jo 15. 11. Mennään silloinkin joukolla. *Tanelinpoika.*

Spankkovan kirkkoherrana, on luvannut tulla mukaan mikäli monilta virkatehtäviltään suinkin ennättää. Diplomilaulaja, kanttori Tapani Mikkola esittää yksinlaulua ja rouva Ella Ojala lausuntaa. Yhteisesti veisatut virret tietenkin taas kajahtavat oikeen inkeriläisittäin. Emännät puolestaan varaavat kahvitarjoilun, mitä väliajalla saamme käyttää hyväksemme. Hyvät inkeriläiset ystävät. Saapukaa tähän paljon lupaavaan ja varmasti antavaankin juhlaamme joukolla, vanhemmat ja nuoremmat, läheltä ja kauempaakin ja tuokaa mukananne ystävianne. Toivomme näet, että ns. kantasuomalaisetkin saapuisivat kanssamme Herran Sanan ääreen hengellisesti rikastumaan ja virkistymään. Sitä ei varmasti kenenkään tarvitse katua.

Inkeriläisten Hengellinen Seura.

"Oi, Herra" – laulusta vielä

Puhuen asiat selviävät, sanotaan. Viittaan laulua koskeviin kirjoituksiin Viestissä n:o 8, siv. 10 ja N:o 9, siv. 4. Musiikin tuntijat saattoivat suoralta kädeltä sanoa, että k.o. laulu on varsin tuttu yksinlaulu, eikä voi olla Eemil Sunin. On selvinnyt, että sanat ovat norjalaisen V. Kragin, kirjoitetut tanskaksi (ei ruotsiksi), yksinlaulu, sävellys Melartinin ja laulukappaleessa ovat Ilta Koskimiehen suomentamat sanat. Kiitos tark. Yrjö Räikköselle oikaisusta ja eräälle toiselle tuttavalleni, joka lähetti minulle Melartinin sävellyksen.

Fazerin musiikkikaupasta kyselin vastaavaa kuorosävellystä, mutta sitä ei siellä ollut, eikä missään luetteloissakaan näkynyt, että vastaavaa kuorolaulua olisi olemassakaan. Kuinka sitten lienee?

Sitten eräs havainto. Kun vertaamme Ilta Koskimiehen suomennosta ja niitä sanoja, jotka esitin "Viestissä", ja jotka tuutarilainen mainitsi Sunin sepittämiksi, niin sanat poikkeavat hyvin huomattavasti toisistaan. Niin nousee kysymys, onko Sunilla ollut käytettävissä muu suomennos kuin Ilta Koskimiehen tai onko Suni ehkä sittenkin itse suomentanut sanat saksankielestä, jolle runo on myös ollut käännettynä. (Kolppanan seminaarin käyneet lukkarit osasivat auttavasti saksaa.) Toiseksi joutuu kysymään, jollei Melartin ole kirjoittanut kuorosävellystä, niin onko joku muu sen tehnyt tai olisiko tuutarilaisessa kertomuksessa sen verran perää, että Suni olisi Melartinin sävellyksen sovelluttanut kuorolauluksi. Tuutarilainen kertoja mainitsi Tuutarin kirkkokuoron tätä laulua laulaneen.

Mitä tästä jutusta opimme? 1) että sen, joka ei ole musiikin tuntija (kuten minä en ole), on vaarallista alkaa puhua siitä, 2) että on vahingollista ja pahasti harhaanjohtavaa esittää pelkkiä luulojaan totuuksina, kuten tuutarilainen kirkkokuorolainen näyttää Suniin nähden tehneen ja 3) opimme sen, että kanttori-urkuri Suni on ollut Tuutarissa hyvin suuresti arvostettu ammattimies, koska hänestä olivat syntyneet kerrotunlaiset käsitykset. *J. Jääskeläinen.*

Syksy ja nekryytit

Muistuu mieleen muinaiset syksyt Inkerissä ja sotamiesten otot syksyllä. Silloin pojat pantiin "antilauvan" alle. Jos oli terve, niin kelpuutettiin armeijaan. Joku raihnaisempi jäi "ruunun raakiksi". Sellaiselle sanottiin: "Idi damoi mai da leipä hlebetj".

Armeijaan kelpuutetut "nekryytit" olivat poikaa ollaksensa. He pitivät juhlia ja remusivat, kunnes tuli lähtö. Nuoriso lauleskeli haikeana, kun toverit vietiin. Lauluja riitti. Varsinkin nekryytit olivat laulujen aiheina. Eräässäkin laulussa olivat sanat:

Perentain on pervoi tsisla,
pojat viijää sottaa,
tytöt jäävät itkemähän:
kuka meitä ottaa?

Perentain on pervoi tsisla,
varsa valjastettaa,
Kuusojassa, herroin iessä
piät ne paljastettaa.

Sotamies on sorja poika,
miekka vyöllä käyvyy.
Moni ämmä uotteloo
tuost' sotamiehest' vävvyy.

Ei ne kelpaa sotamieheks
rujat eikä rammat.
Sotamieheks otetaan vaan
pojat parahammat.

Haikeaa oli pojille lähtö. Piti mennä

Avustuskomitean ajoilta

II

Näistä vierailuista on jäänyt mieleeni muuan kommellus, jolle naurettiin monasti jälkeenpäin. Piti lähteä Leinikkälän hoviin opettaja Anni Pekkasen nimipäiville. Pitäisihän päivänsankarille olla nimipäivälahja! Mutta mistäs sen Raudussa noin vain ykskaks otit sopivan lahjan, ja kun se ei olisi saanut maksaakaan paljon. Sekin kuitenkin järjestyi. Olimme, näet, kerjänneet kustannusyhtiöiltä Inkeriläisen Valistusseuraan kirjastoa varten kirjoja ja saaneetkin muutamia laatikollisia, monia komeita, mutta epäkuranttejа teoksia viisin-kuusin kappalein. Kirjastomme tarve oli hyvin tyydytetty parillakin kappaleella ja kun kaapissa ei ollut liikaa tilaakaan, niin rekisteröimme korkeintaan kaksi kappaletta kutakin, loppujen jäädessä ylimääräisiksi. Ja nyt hoksattiin, että niissä ylimääräisissä kirjoissahan on pelastus — niitä voidaan käyttää nimipäivälahjoina. Sillä mikäs olisikaan sen sopivampi lahja kuin hyvä kirja, ja hyviähän kirjat ovat kaikki, kun oikein sivistyneiksi ja hienoiksi tekeydytään. Ja meidän etumme mukaista oli silloin pelata oikein valistuneita ja hienoja kansalaisia. Valitsimme siis eteishuoneen nurkasta upeimman opuksen, joka mittavuudessaan yritti kilpailla jälkeensä tulevan Sinuhen kanssa, runoilimme etulehdelle niin kauniin onnittelun kuin osasimme ja käärimme arvokkaan lahjamme kaikkien kirjakaupan sääntöjen mukaisesti oikeaan puotipaperiin. Paketti näytti ihan niinkuin Käkisalmesta tai ehkä vallan Viipurista saakka tulleelta.

Hyviin tapoihin kuuluvaa vaatimattomuutta teeskennellen ojensimme sitten illalla pakettimme suullisten onnittelujemme säestyksellä päivänsankarille, joka valistuneena kansalaisena yleensä ja ammattinsa vuoksi erikoisesti tietysti ilmitoi suuren rakkautensa kirjallisuutta kohtaan ja sanoi pitävänsä lahjaamme tervetulleimpana ja sopivimpana mitä ajatella saattaa. Silitteli uuden aarteensa kantta, kiitti meitä kauniisti vielä liiemman kerran, laski sen hellästi pakkilaatikosta tehdyn kirjahyllynsä päälle ja lähti keittiön puolelle valmistelemaan vierailleen kahvia. Miten siinä jutellessamme lienenkään ryhtynyt selailemaan kirjaamme — ja voi hyvät ihmiset mitä silmieni eteen sukelsi. Kirjan lopussa oleva tyhjä lehti oli ahdettu täyteen lyijypännällä tehtyjä numeroita! Kustantajan varastoapulaiset — nuo pieksettävät barbaarit — olivat käyttäneet meidän arvokasta lahjakirjaamme "tshottupaperinaan". En vitkastellut näyttää löytöäni petkuttajatovereilleni ja luulen, että sinä hetkenä meistä kaikista tuntui siltä, että kirjat ovat kerta kaikkiaan sopimattomia nimipäivälahjaksi ja että kustannusliikkeiden va-

---

tuhansien kilometrien päähän "sluuspaan". Melkein kolme vuotta sitä kesti. Kotona käymään ei päässyt rauhankaan aikana kuin kerran ja silloinkin vain muutamaksi päiväksi. Vanhempien hautajaisiin vain pääsi. Niinpä moni poika sai joulun edellä sähkeen, että nyt on isä tai äiti kuollut ja pitäisi tulla hautajaisiin. Erään komentajan kerrotaankin ihmetelleen, että miksi ne kaikki vanhemmat kuolevat juuri jouluksi!

Pojista oli tietenkin hauskaa päästä käymään kotona. Armeijassa pidettiin lujilla. Kuri oli ankara. Mutta loppuihan sekin sitten aikanaan.

A. M. Schultz.

rastoapulaiset ovat suurimpia lurjuksia, mitä maaemo päällään kantaa.

Oli tulossa suuri skandaali. Tilanne oli yritettävä pelastaa ja nopeasti vielä. Mutta miten? Ensi hätään ehdotti joku, että piilotetaan ja viedään pois koko kirja ja vaihdetaan toiseen. Nokkela ajatus mutta onnistumisen mahdollisuudet melkein olemattomat. Toinen ajatus: ollaanhan opettajan vieraina, kai täällä pyyhekumia on. Kuten olikin, ihan esillä kirjoituspöydällä. Aloitin ankaran pyyhkimistyön, mutta jälki tuli rumaa, tuhruista. Emäntämme lähestyvät askeleet keskeyttivät senkin homman eikä sitä kannattanut hänen jälleen poistuttuaankaan jatkaa. Armon aika läheni kuitenkin loppuaan s.o. kahvinkeittokaan ei kestä ikuisesti, ja me elimme jännityksen hetkiä, peläten kovasti petoksemme ilmituloa. Mutta kun hätä on suuri on apukin lähellä, sanoo sananlasku. Meidän tapauksessamme oli terävä kynäveitsi se apu, jolla varovasti irroitimme koko tärvellyn lehden ja veimme mukanamme pois koko Leinikkälästä. Nykyisen kielenkäytön mukaan menettelyämme olisi kai sanottava kokonaisratkaisuksi. Tilanne oli pelastettu ja tokkopa tuota jälkeenpäinkään on kukaan osannut yhtä tyhjää lehteä kaivata. Sikäli kuin sitä kirjaa kukaan on koskaan loppuun saakka lukenut.

Mutta senjälkeen me emme enää koskaan vieneet niitä ylimääräisiä kirjoja kenellekään nimipäivälahjaksi — ennenkuin olimme huolellisesti tarkastaneet, ettei niissä ollut kulttuurinvihollisten pahoinpitelyn jälkiä

Kyllä meillä oli kulttuuriharrastuksia monenlaisia. Näyttelimme kappaleita, laulelimme kuorossa pidimme omat kirjanpitokurssitkin sekä yksityistä että osuuskauppaa varten niinhyvin italialaisen kuin amerikkalaisenkin systeemin mukaan, kävimme mies- ja naislukuisasti Raudun kansalaisopistossa, jota johti maanmiehemme Santeri Kosonen, pelasimme EK:n paikallisosaston virkailijain kanssa jalka- ja pesäpalloa.

Silloin tällöin teimme pienemmin tai suuremmin joukoin vierailumatkoja hyvien ystäviemme ja veljiemme luo maaseudulle, kuten esim. Ville Pentikäiselle Kaukolaan, Viljam Kokalle Pyhäjärvelle, Lipiäisille ja Vesikoilla Valkjärven Nurmijärvelle. Ja ne olivat piristäviä reisuja nekin.

Olen jo kosketellut vapaa-aikojemme viettotapoja sekä varsinaisen valistustyön että n.s. seuraelämän merkeissä, mutta ylivoimaisin ajantappamismuotomme on jäänyt vielä mainitsematta, nim. bismarkin peluu. Sitä läiskittiin, varsinkin syksyisin ja talvisin illat pitkät usein pikkutunneille asti, eikä sitä kesäisinkään tyystin laiminlyöty. Jopa monasti aamiainenkin syötiin hotkaisemalla, kuten sanotaan, jotta aamiaistunnin aikana voitiin pelata yksi bismarkki. Olimme itsekin selvillä liiallisuutta hipovasta ahkeruudestamme siinä hommassa ja saimme kerran päähämme ruveta merkitsemään kaikki pelitulokset käytöstä poistettuun tilikirjaan. Kun sitten katselimme kuukauden aikaansaannoksiamme, oli tuloksena 117 peliä, jotka nopeastikin yhtämittaa pelattuina olisivat vaatineet vähintäin neljän vuorokauden istumisen pelipöydän ääressä Lieventävänä asianhaarana voitanee kuitenkin mainita, ettemme pelanneet rahan edestä.

Mutta sitten v. 1924 keväällä tuli meillä käymään harmittomuudestaan ja monista kaskuistaan tunnettu ystävämme opettaja Mikko Skinnari. Hän toi Rautuun preferanssipelin taidon. Sehän oli älyllisesti vaativampi peli kuin bismarkki ja siinä käyttimme pieniä muodollisia panoksiakin, kuitenkin muistaakseni vain 5 penniä pinna. Preferanssiin innostui jopa sellainenkin mies kuin Kaapre Tynni, joka samana kesänä oli muutaman viikon ajan Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran sanastajana pakolaisten keskuudessa ja asui meidän luonam-

me. Kun Kaapre ensimmäisen pelinsä jälkeen pikkutunneilla ja 42 markkaa hävinneenä tallusteli Paavalin kanssa majapaikkaansa, oli hän niin väsynyt, ettei jaksanut paljon suutaan avata. Mutta sänkyyn kömpiessään oli hän sopertanut: "Se on hieno peli, se on hieno peli". Kaaprelle ei preferanssikaan sentään intohimoksi tullut, pelasipahan vain joskus meidän mukanamme.

Avustuskomitean liepeillä vaikutti myös monta miellyttävää miestä jotka kävivät usein komiteassa joko asioilla tai vain muuten pakisemassa. Lempaalan ent.Starssina, Matjev Semjonovitsh Kähäri, joka asui parin kilometrin päässä Haapakylässä, oli yksi tuollainen uskollinen ystävämme ja hänet laskimmekin oikeastaan omaan piiriimme kuuluvaksi Hänhän oli hyvin huumorintajuinen ja huumorintaitoinen mies, joka saattoi laukaista kuin naulankantan. Kerrankin näimme ikkunasta hänen tulevan komiteaan päin ja tekevän syvän kumarruksen, hatun piirtäessä ison kauniin kaaren kunnioituksen tehostamiseksi jotakin kulkijaa kohtaan, joka ei ollut näkösektorissamme. Kun Matti tuli sisälle, kysyimme häneltä, kenelle hän niin komian ja kunnioittavan tervehdyksen oikein teki. "Kenen lienee ollut räkäne poika", sanoi Matti. "En minä häntä tuntenut. Mutta näin demokraattiseen aikaan pitää olla varovainen. Kenestä tahansa poikasesta saattaa tulla muutaman vuoden perästä vaikka ministeri, ja silloin on hyvä, että on ollut hänelle kohtelias!"

Matjev Semjonovitsh palasi sitten kotiinsa ja jätti minulle henkivakuutuskirjansa maksettuaan muutaman vuoden vakuutusmaksut etukäteen. Sanoi, että tarpeen vaatiessa jälkeläiset kääntyvät sitten minun puoleeni ja pyysi hoitamaan heille vakuutusrahat sinne Inkeriin, kuten tein parille muulle, joilla oli vakuutus Suomessa ja itse asuivat Inkerissä. Mutta muutaman kuukauden kuluttua sain Matilta kirjeen, jossa sanottiin m.m.:

"Hyvä veli! Minusta näyttää siltä, että minä tarvitsenkin niitä vähiä rahoja, jotka olen henkivakuutukseeni sijoittanut, paljon kipeämmin tässä ajassa kuin tulevassa elämässä, joten ota Sinä ne pois takaisinnostoarvoin ja lähetä ne minulle tänne ensi sopivassa tilassa."

"Avustuskomitean ajoilta" olisi paljon pakisemista. Vielä on elossa miehiä, jotka ovat olleet mukana silloin ja muistanevat yhtä ja toista kertoa hekin Minä puolestani lopetan tähän. Olen avannut hanan — antakaa valua vain.

J. V.

Koteja Kodittomille Lapsille-niminen yhdistys järjesti erääseen aikaan avustuskomitean kanssa käsityö- ja kutomakurssit pakolaisneitosille. Kun nämä kurssit toivat Rautuun monikymmenlukuisen tyttöparven oman vakinaisen naiskaartimme vahvistukseksi, niin eipä ihme, jos se tunnettu pieni veitikka, jolla on siivet selässään ja jousipyssy kädessään, singahutteli silloin tällöin vasamiaan tuollaiseen vilkkaaseen, elämänhaluiseen ja elämänkykyiseen nuorten joukkoon. Siinä olisivat saattaneet avautua vaikkapa oikeat avioliittomarkkinatkin että tunnuksesta "koteja kodittomille lapsille" olisi tullut "lapsia lapsettomille kodeille". Mutta niin ei kuitenkaan käynyt, vaan näissäkin asioissa oltiin, näet, kohtuuden miehiä.

Kyllähän sitä noinakin vuosina yksi ja toinen luonnonlakeja noudattaen solmi ikuisen sotaliiton, kun taas toiset rajoittuivat lyhyempiaikaiseen keskinäiseen ystävyys- ja avunantosopimukseen.

J. V.

Inkeriläisten Yhdistyksen

toimisto Aurorank. 7. A. 1, Helsinki, on avoinna keskiviikkoisin klo 17.00—19.00.

Muistellaan...

Pietarin reisu

Tää on tapahtunt niihe aikoi ko mie olin 13 vuotias. Issäin näät reisus Pietaris joka viikko maitoloi viemäs maitse hevosella. Se matka kesti 2 vuorokautta, eikä olt mikkää huvi matka. Mie joskus pyrin mukkaa ja niin isä ottikii. Kerran kesällä sattui miulle ikimuistettava tarina. Siel tsainois ko kuuli kaiken laisii juttui, joskus oikee pelotti, vaik' en mie olt mikkää arka tyttö, niinko miun vanhempi siskoin ol. Hää ko käi yhe kerran isän kans talvipalttoo ostamas, hää päätti, ettei ikänä lähe maitse, kuten meil sanottii, eikä lähtentkää.

No kun mie kerran lähin isän keral, hää sano miul: "Nuku sie tämä meno matka (siis yö)!" Seuraava päivä män siel Pietaris kauppaa tehhees, joten illalla lähettii kottii päi.

Kun tultii uuvel tiel (hartsoonaa) siin syötii, juotii ja ruokittiin hevonen. Kun ol tarpeeks levätty, niin jatkettii taas matkaa. Issäin sano miul, jot ajaha sie tyttö nyt hevosta a mie käyn vähä torkkumaa. Hevosii läks pitkä jono. Isä ajo mein hevosen keskivaiheille jonoon, jot se pysyis siin ko se ol nii kova kävelemmää, et aina jätti muut jälkeese.

No antaapas olla ko miekii satuin nukahtamaan. Se lessooratekeleka niin mukavasti keinutti. Yht'äkkiä mie heräsin. Synkkä metsä oli ja metsäst kuulu huuto ja valitus: "Auttakaa, auttakaa!" Miul nousiit hiukset pystyy, vilkasin ettee sekä taakse. Ei näy kettää. Yritin herättää isää ei hää vaa herännyt. Sit mie kiristin ohjaksii ja sanoin Perholle, jot nyt männää ja lujaa. Kaks virstaa myö tultii täyttä vauhtii. Sitte näin kaks hevoskuormaa eessäin. Isännät käveliit rinnalla ja ihmettelliit, jot kuka nyt on noin iloisel tuulel ko tulloo tuot vauhtii. A sitko hyö tunsiit meijän hevosen, tulliit telekan luo, näkkiit kuka ol ohjaksis, niin hyö herättiit sit isän ja sannoit: "Pjotr Steppaanovits, siulha on reipas tyttö". Vaik olin ikäseksein pien ja hento, miul viel sillonkii sydän pompotti, että takki heilu. A ko mie heil sit kerroin kuin surkeeta huuto sielt metsäst kuulu ni hyö sano: "Jo ne maantierosvot on jonkun yksinäisen nukkuvan vieneet sinne kuorminee päivinee". Se meijä hevone olkii nii viisas, että kun harppoo nopeemin, niin pääsee pikemin taas hartsoonaa. Siks hää jätti sen jonon ja läks omil teillee.

Eräs

Mehiläishoidosta Inkerissä

Viestimme numerossa 3—4 1964, sivulla 23, on kerrottu Koprinan ja Jamburgin alueen mehiläishoidosta. Nyt olemme saaneet Pietari Pöntiseltä

Merkittävä runoteos

Äskettäin on Werner Söderström Osakeyhtiön kustantamana ilmestynyt *Anja Samoojan* runoteos *Uralin ja Atlantin väliltä.* Jo runoilijan henkilöllisyyden kannalta tämä teos on mielenkiintoinen jokaiselle inkeriläiselle. Anja Samooja kuuluu meihin. Turun paikallisosaston puheenjohtajan tyttärenä hän on joutunut läheisesti seuraamaan Turun inkeriläisten rientoja. Solmittuaan avioliiton tanskalaisen kirjailijan kanssa, hän joutui siirtymään Tanskaan.

Tähän nyt jo hänen kolmanteen runoteokseensa sisältyy herkkävireinen tarina hänen esivanhemmistaan. "Inkerissä nuohoojan lattialla leikki Olga, äitini äiti. Isäni äiti Anna oli Spankkovan suntion lapsi ja Inkeristä myös Juhana, isäni isä." Näin sanotaan teoksen nimirunossa. Runoilija kertoo, kuinka hänen isoisänsä matkusti viljelemään arbuuseja Ust-Kamenogorskiin Altain alkukodin lähelle. Itse hän ylitti Itämeren. Näin tässä teoksessa kerrotaan ihmiskohtaloista Uralin ja Atlantin väliltä. Siihen sisältyy myös viittaus Suomen sukukansoihin, Väinölän lapsiin. Omaa lapsuuttaan runoilija kuvailee mieleenpainuvasti Turun Tähtitorninmäellä ja Samppalinnanmäellä. Siirtyminen niiltä Atlantin äärelle ei suinkaan tapahdu kivutta. Tuota jokaisen inkeriläisen kokemaa koti-ikävää joutuu runoilija tuntemaan uudessa kotimaassaan.

Harvoin on runoilijan kynä kosketellut Inkerin kansan vaiheita. Kun Anja Samooja nyt kertoo esivanhempiensa kohtalosta, koostuu siitä paljon puhuva kuvaus Inkerin kansan vaiheista noilta suurilta murrosajoilta, Venäjän vallankumouksen vuosilta. Anja Samooja osaa kertoa syvällisesti ja lämpimästi. Tämän runokirjan toivoisi löytävän tiensä jokaisen inkeriläisen ja inkeriläisten ystävän kotiin. Se sopii myös hyvin joululahjaksi kenelle tahansa.

H. M.

KUOROON LAULAJIA

Helsingin paikallisosaston kuoroon tarvittaisiin lisää naislaulajia. Tule mukaan ja tuo toverisikin. Ilmoittautumisia ottaa vastaan neiti Kerttu Susi, Helsinki, puhelin 482 777. Kuoro kokoontuu maanantaisin kello 19 Pursimiehenkatu 27 kerhohuoneessa.

paljon tietoja Kupanitsan alueelta 1910- ja 1930-luvulta.

Mehiläishoidon neuvojalla opettaja Niikonovilla oli 40 kuntaa, Vanhan Nikontsan Replan kylässä oli 4 tarhaa: Adam Pöntisellä (oli vanhin hoitajista) 10 kuntaa, Samuli Pöntisellä 11 kuntaa, Pietari Pöntisellä 12 kuntaa (nyt Boråsissa) neljä kuntaa, saarnaaja Pietari Pöntisellä 5 kuntaa, Uuden Nikontsan Replaessa: Pietari Hämäläisellä 18 kuntaa, Hakuliinkylässä: Mäkäräisten 8 kuntaa, Uudessa kylässä (Laukaalla) 4 kuntaa, Konnunkylässä (Laukaalla) Simo Karhulla 3 kuntaa, Pienessä Kikkerissä kauppias ja maanviljelijä Juho Kekillä 20 kuntaa ja Mutasella 4 kuntaa, Kikkerin kauppalan opettajalla 25 kuntaa ja Kaprion opettajalla 75 kuntaa.

Pohjois-Inkerissä oli vähän mehiläishoitajia. Keltossa muistellaan olleen opettaja Ruotsilla mehiläisiä, Lempaalassa Lieskulan opettaja Puulinalla oli noin 10 kuntaa ja Kuivaisiin hovin hoitajalla, Kaurilalla, oli kaksikin suurta mehiläistarhaa, joista toinen oli Lieskulassa.

Länsi-Inkerissä mehiläishoidolla on aikanaan ollut merkitystä taloudessa.

Juho Tirranen.

NUORTEN ESIINMARSSI

Jo pitemmän aikaa haavena ollut nuorten esiinmarssi on sitten tapahtunut. Oikeastaan se tapahtui jo kesällä pienenä alkusysäyksenä, mutta varsinainen nuorten tutustumistilaisuus oli Braggen huoneistossa 10. 10. 64.

Kyllähän siitä jo ennakkoon arvailtiin, että jotain erikoista on tulossa, mutta tuskin kukaan osasi uskoa, että siitä tuli todellinen täysosuma.

Järjestäjät — Helsingin paikallisosasto — uhrasi paljon aikaa ja vaivaa. Oli todella vahinko, että sali ei ollutkaan töpötäysi. Ehkä kova sade juuri ennen alkua on suurimpana esteenä, mutta hyvä näinkin. Siellä oli kuitenkin joltisenkin nuoria ja toiminta on pantu alkuun.

Loistavat olivat esiintyjät alusta lähtien. Tunnetu kapellimestari Harry Bergström aloitti tilaisuuden reippaalla alkusoitolla ja kohta tämän jälkeen tämän hetken pätevimpiin kuuluva Kalevalan tulkitsija ja muinaisrunouden vaalija, taiteilija Kastehelmi Karjalainen esitti murrekerrontaa ja runoja hänelle ominaisella herkkyydellä. Väliin oli kyynel silmäkulmassa ja väliin koko sali remahti nauramaan. Tämän saa aikaan vain Kastehelmi Karjalainen. Yhtä tunnettu on taiteilija Ami Loven, jonka mahtava laulullinen tulkinta lumoutti kaikki. Kyllä on miehellä kokoa, mutta on Luoja antanut myös laulajan suuruutta. Koreograffi Ritva Ståhlbergin esitykset olivat untuvaista unta. Siroliikkeistä ja sykähdyttävää. Samalla hän todisti tanssijattaren voimakkuuden toisella numerollaan, jossa hän elävästi tulkitsi Jääkärin morsiamen tanssin. Siinä oli vauhtia ja voimaa joka tempaisi katselijan mukaansa. Taiteilija Yrjö Luukkosen käsissä on haitari kuin kotonaan. Hän loihtii siitä säveleen toisensa jälkeen kuin mestari konsanaan ja saa kuulijan haltioihinsa. Oskari Valtomäen näytelmäyhtyeen esittämä pantomiimi "Ravintolassa" oli kerrassaan loistava amatöörivoimin vietynä. Ja lopuksi oli ohjelmassa vielä hupaisia seuraleikkejä joten jokainen oli täysin tyytyväinen näkemäänsä ja kuulemaansa ja tuntui olevan herkkä toivomus, että: juuri tällaista lisää. Väinö Kekki käytti puheenvuoron, jossa hän puhui sen "fingerporin" verran propagandaa. Eihän se sitä ollutkaan. Se kohdistui vain nuoriin vetoomuksella, että he nyt jo omassa keskuudessaan suunnittelisivat ensi vuosikokousta, joka on muuten tammikuussa 1965, jolloin paikallisosaston vuosikokouksen yhteydessä muun kokousohjelman ohessa valitaan ensi vuotta varten juuri nuorille oma toimikuntansa vastaista toimintaa varten. Tuntui siltä, että nuoret ovat tämän ottaneet vastaan hyvin vakavasti ja muutamia miellyttäviä lupauksiakin jo saatiin siitä, että työ lähtee liikkeelle.

Hyvät nuoret! Jatkakaa nyt aloitetulla tiellä. Se ehkä tulee Teiltä vaatimaan aikaa — ajan uhraamista —, mutta työ on sellaista, josta on oleva hyvä palkka, hyvä omatunto, että kunnioittaa mennyttä ja säilyttää sen sekä toimii oman heimonsa hyväksi ja parissa. Kiertokirjeessä Teille kirjoitettiin kun kutsuttiin tähän tilaisuuteen: "Kun harmaapäät pyytävät Teitä, niin vastatkaa: minä tulen." Tehkää nyt samoin. Rivit tiiviiksi, työ tarmokkaaksi. Saatte olla varmoja, että "harmaapäitten" niin taloudellinen kuin moraalinenkin tuki on oleva runsas.

V. K.

Vuodet vierivät

70 vuotta täyttää marraskuun 10. pnä tulkki Paavo Lipiäinen Särkisalmella. Hän on syntynyt Lempaalan Korkeinmäellä. Siirryttyään Suomeen hän toimi inkeriläisten pakolaisten huoltojärjestöissä, kuten Avustuskomiteassa, Pohjois-Inkerin Hoitokunnassa, Valtion pakolaisavustuskeskuksessa ja Viipurin inkeriläisten järjestöissä. Suoritettuaan Viipurin kauppakoulun hän toimi liikealalla aina sotiin saakka. Vapauduttuaan armeijasta hänet kutsuttiin tulkiksi rajavartiostoon.

J.T.

Omaisia etsitään

Lempaalan pitäjän Korosaaren kylässä asui Noskoff. Teihin etsivät sukulaiset yhteyttä. Myös pyydetään tietoja, jos joku tietää jotakin Noskoffista. Mahdolliset vastaukset pyydetään lähettämään osoitteella: *Nimimerkki Omaiset, Imatra, Ylä-Vuoksen konttori.* — Myös voi tiedot lähettää lehtemme konttoriin.

KIRKKOILTA

pidetään Helsingissä Johanneksen kirkossa ja seurakuntakodissa Korkeavuorenkatu 10. E. sunnuntaina marraskuun 8 päivänä illalla. Kirkossa alkaa klo 18 iltakirkko, jossa on runsaasti musiikkia. Sieltä välittömästi siirrytään n. klo 19 seurakuntakotiin, joka on kirkon vieressä Korkeavuorenkatu 10. E. Puhujina ovat rovastit Oke Peltonen ja Akseli Kajanti, pastori Martti Alaja sekä khra Matti Vironmäki. Musiikkiohjelmasta kirkossa vastaavat taiteilijat Sulo Saarits ja Tauno Äikää. Lausuntaa esittävät taiteilijatar Aili Tanner-Miehinen ja rouva Kekki. On kuorolaulua ja muutakin ohjelmaa. Kaikki ovat sydämellisesti tervetulleita. Tulot menevät Inkeri-kodin rahaston kartuttamiseksi, joten tervetuloa joukolla.

Inkeriläisten VIESTI

Kustantaja ja julkaisija:
Inkeriläisten Yhdistys r.y.
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa joka kuukauden alussa. Postisiirto n:o 30636.
Toimitus:
HELSINKI, Korkeavuorenk. 10 A. 18.
Puh. 631 285.
Konttori:
Helsinki: Aurorankatu 7. A. I.
Päätoimittaja:
Matti Vironmäki.

Ilmoitushinnat:	I/I sivu	90	nmk
	I/2 "	50	"
	I/4 "	30	"

Tilaushinnat:
kotimaassa I/I vsk. 5,00
ulkom. —"— 6,00

Porvoossa 1964

PORVOON KIRJAPAINO OY

NIINKUIN LASTU LAINEHILLA

inkeriläisten Viesti

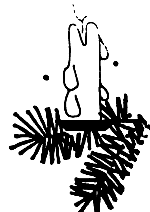
N:o 12 Päätoimittaja MATTI VIRONMÄKI 5. 12. 1964

Riemuitse mieli,
kiitä sä kieli,
joulu jo tullut on!

Kynttilät loistaa
maan asunnoista.
Luonamme Jeesus on!

Hyvän tahdon ihmiset

Tunnetun suomalaisen kirjailijan Jaakko Haavion kirjassa "Yrttitarha" on luku "hyvän tahdon ihmisistä". Siinä kerrotaan m.m. erään suuren sairaalan ylilääkäristä, joka jaksoi osoittaa kaikille sekä terveille että sairaille aina suurta sydämellisyyttä. "Hänen käyttäytymis- ja puhetavassaan oli jotakin erinomaisen valloittavaa. Hän suorastaan kylvi päivänpaistetta ympärilleen. Juroimmankin ihmisen huulilla alkoi karehtia hymy, kun lääkäri oli hetkisen puhutellut häntä".

Hyvän tahdon ihmisiä tarvitaan tietysti muuallakin kuin vain jossakin siellä, missä ihmisiltä puuttuu ajallisista lahjoista parasta terveyttä. Missämäärin päivänpaistetta kylväviä ihmisiä nyt on olemassa, siitä voidaan olla eri mieltä. Mainittu kirjailija arvelee alakuloisena, että meidän aikamme suorastaan sairautena on hyvän tahdon puute. "Hyvää tahtovia ihmisiä on toistaiseksi liian vähän", hän toteaa.

Miten muualla maailmassa tämän asian laita lieneekin, meidän kristittyjen ainakin tulisi pyrkiä siihen, että eläisimme hyvän tahdon ihmisinä. Tähän meitä kutsuu Jumalan sana aina muulloinkin, mutta varsinkin joulun suuri juhla jälleen siitä muistuttaa. Mikään helppo asia hyvän tahdon osoittaminen ei ole, sillä meissä kaikissa "asuu synti ja paha riippuu kiinni" (Room. 7:17—21). Mutta silti tulisi yrittää. Paha tulisi voittaa hyvällä (Room. 12:21). Tilaisuuksia ystävällisen mielialan ilmaisemiseksi tarjoutuu meille jokaiselle vaikka millä mitalla. Hyvä tahtohan on, kuten rakkaus aina, kekseliäs.

Yhdellä varmasti on tänäkin jouluna hyvä tahto. Hän on meidän suuri Jumalamme ja Vapahtajamme, rakas taivaallinen Isämme. Häneen nähden pitävät paikkansa vuosituhansia vanhan jouluevankeliumin sanat. Kumpa osaisimme Hänelle oikein laulaa nytkin, kuten aina jouluna: "Kunnia olkoon Jumalalle korkeuksissa ja maassa rauha ihmisten kesken, joita kohtaan hänellä on hyvä tahto" (Luuk. 2:14).

Jumalan hyvää tahtoa varmaan moni kyllä usein epäilee. Muistellessamme menneitä — nytkin tänä jouluna kaksikymmentäviisi vuotta sitten koettuja talvisodan vaikean joulun aikoja — joutuu moni hiljaisuudessa miettimään, missä oli hyvää tahtova Jumala. Taikka ajatellessamme pa-

rastaikaa vaikeuksien ja kärsimyksien keskellä kamppailevia lähimmäisiämme joudumme ihmetyksiin Herran edessä. Mutta älkäämme sittenkään olko epäuskoisia vaan uskovaisia. Luottakaamme Herran sanaan. Muistakaamme, että Raamattu ei puhu Jumalan hyvästä tahdosta epävarmana asiana. Päinvastoin. Raamatun keskeisin ja varma ilosanoma on tämä: "Niin rakasti Jumala maailmaa, että Hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään joka Häneen uskoo hukkuisi vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä" (Joh. 3:16).

Hyvä Jumalamme on myös sanassaan luvannut, että Hän auttaa niitä, jotka Hänen apuunsa turvautuvat. Olkaamme me sellaisia. Pyytäkäämme Herralta, että saisimme armon ja avun voidaksemme elää sekä tänä jouluna että sen jälkeen enemmän kuin aikaisemmin hyvän tahdon ihmisinä.

Matti Vironmäki

 Enkelilaulu

Kerran ihmiskorvat kuulivat enkelten laulua. Paimenet Beetlehemin kedolla ensimmäisenä jouluyönä. Silloin taivas läheni maata. Taivas, ihmisen järjelle käsittämätön uusi ulottuvuus, ojensi käsivartensa ja luovutti maan lapsille lahjan, lahjoista suurimman: *Teille on tänään Daavidin kaupungissa syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra. Ja suuri taivaallinen sotajoukko ylisti Jumalaa: Kunnia olkoon Jumalalle korkeuksissa ja maassa rauha ihmisten kesken, joihin hänellä on mielisuosio".*

Mahtoi olla ihmeellistä kuulla taivaan kuoron laulua. Sävelten sinfonia oli varmaan jotain sellaista, jota ihmiskielet eivät kykene toistamaan. Mutta sanat annettiin meille. Sukupolvelle toisensa jälkeen — tämän maailman eturistiriitojen vuoksi keskenään taisteleville sukupolville — ne kertovat viestin rauhasta, joka käy yli ihmisymmärryksen. Jumala itse tuli Kristuksessa pelastamaan maailmaa.

Mutta mitä varten suuri taivaallinen sotajoukko oli sinä yönä liikkeellä? Eikö se ollut yksinomaan rauhan ja ilon juhlayö? Ilmeisesti ei pelkästään sellainen. Syntiinlankeemuksen tähden kirottu maa on jatkuvasti henkivaltojen välistä kamppailualuetta. Taistelu totuuden ja valheen, oikean ja väärän välillä on täällä yhä käynnissä. Jumalan strategiset menettelytavat eivät kuitenkaan ole ihmisten menettelytapoja. Hän ei lähettänyt tänne taivaallista sotajoukkoa tuhoamaan vääryyden vallassa elävää ihmissukua, vaan hän lähetti tänne yhden ainoan taivaallisen taistelijan ja hänetkin avuttomana ihmislapsena, jota köyhyys, miekka ja vaino saivat ahdistella ja jonka ihminen sai lopuksi naulita ristille. Luulotellun tuhon asemesta Jumalan Karitsa voitti vihollisensa peräti oudoilla aseilla. Näin hän osoitti meille, miten rauha on tänäänkin saavutettavissa: rakkaudella vihollista kohtaan ja kärsimysalttiudella hänen pelastamisekseen.

Hämmästyttävää, eikö totta? Tässä

nousee kynnysten kynnys ylpeän ihmisen eteen. Kuka meistä jaksaa rakastaa vihollistaan? Ja kuinka moni on valmis näkemään vaivaa, saati kärsimään hänen vuokseen? Eihän sellainen kuulu tämän maailman tapoihin. Täällä on kova sana kovaa sanaa vastassa ja nyrkki nyrkkiä vastassa. Täällä jatkuu taistelu sekä yksityisten että kansojen kesken milloin rajumpana, milloin hiljaisempana, usein yhtä kiihkeänä kotiseinien sisällä kuin suuremmissakin puitteissa.

Mutta Golgatalla on taisto tauonnut. Siellä on työ tehty. Ja Jumalalla on vielä meitä kohtaan mielisuosio. vaikka me jatkuvasti ristiinnaulitsemme hänet pahoilla teoillamme. Isämme taivaassa odottaa tuhlaajalastensa palaavan kotiin. Hänen luonaan meitä odottaa ihmeellisestä ihmeellisin joulujuhla.

Unkarilainen piispa Turoczy on kirjoittanut jouluilosta seuraavasti: "Siihen että jouluna olisi ilo taivaassa ja maan päällä tarvitaan kaksi kyynelpisaraa. Toinen vierii Jumalan silmistä alas sen tähden, että hänen lapsensa on synneillään niin paljon murehuttanut hänen isänsydäntään. Toinen vierii alas syntisen ihmisen silmistä sen tähden, että hän on niin paljon murehuttanut häntä rakastavaa isänsydäntä. Turhaan vierii edellinen, jos ei vierähdä jälkimmäinen. Mutta jos molemmat pusertuvat, silloin on Jumalanenkeleillä ilo yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen."

Todellisen jouluilon edellytyksenä on siis kyynel, murhe synnistä.

Enkelit lauloivat ylistystä Jumalalle. Mekin olemme varmaan laulaneet Herralle monta ylistyslaulua. Valitettavasti eivät laulujemme sanat läheskään aina pidä yhtä elämämme kanssa. Emme ylistä Jumalaa elämällämme. Sanamme ovat usein toista kuin tekomme. Ja tekomme ovat parhaimmillaankin kovin heikkoja heijastamaan Jumalan kunniaa. Niistä pilkistää tavallisesti esiin jotain ihmisen vajavaisuuteen kuuluvaa. Mutta jos Kristus pääsee elävästi toimivaksi voimaksi sisimpäämme, jos hänen rakkautensa pääsee voittamaan meidän inhimilliseen luontoomme pesiytyneen rakkaudettomuuden ja rauhattomuuden, silloin palaa sydämeemme oikea jouluilo ja rauha. Ja silloin kajahtaa myös elämästämme kunnia Jumalalle korkeuksissa.

P. Raski.

Jeesus, synny sydämeeni!

Kun vietämme "pikkujoulujuhlia" muistuttaa se meille, että todellinen joulukin on kuin ovella. Elämme sen odotuksessa. Tätä aikaa nimitetään adventtiajaksi, mikä sekin tarkoittaa odotusta. Jouluna toteutuu, mitä adventtiaikana odotamme. Jokaisen meidän sydämemme ja mielemme herkistyy ajatuksesta, että tosiasiassa meidän on odotettava Joulun Herraa, Seimen Lasta. Jos me unohdamme Hänet, emme saa oikeata Joulua viettää, sillä ilman Häntä ei Joulua ole. Jo adventtiaikana on meidän tutkisteltava itseämme, missä suhteessa olemme Joulun Herraan ja kaipaammeko todella suurta lahjaa, sitä, että Hän saisi syntyä sydämeemme taas uudestaan.

Eräs vanha mies. monissa maailman tuulissa huuhdeltu, paljon omaisuutta liiketoimillaan koonnut, istui ylellisesti kalustetussa asunnossaan eikä häneltä näyttänyt mitään aineellista puuttuvan. Hän istui yksin. Hän oli jäänyt läheisiä omaisia vaille eikä

hänellä ollut läheisiä ystäviäkään. Joulu oli ovella ja mies istui yksin hämärässä huoneessa. Kaikki se, mistä hän oli elämänsä voimain päivinä saanut tyydytystä oli ikäänkuin kaikonnut kauas ja lähelle nousi kuva lapsuuden kodista ja äidistä, joka oli opettanut hänelle rukouksia ja jouluvirrenkin. Äidin kuva katsoi häneen nytkin rakastavana, vaikka hän oli kokonaan unohtanut äiti-vanhan kiireisissä liiketouhuissaan. Ja nyt oli tulossa joulu. Kuinka hän sen voisi yksin viettää? Kenelle hän voisi nyt iloa valmistaa? Maailma oli paljon muuttunut hänen lapsuusaikojensa jälkeen ja hän itse oli vallan toinen mies. Hän muisteli lapsuusaikojen jouluja vähävaraisessa isän ja äidin kodissa ja näki jotakin, minkä hän nyt halusi saada itselleen kotiinsa. Se oli sellainen rakennelma, mikä kuvasi Vapahtajan syntymäsijaa ja tapahtumia. Hän kiiruhti kauppaan, jossa otaksui näin joulun edellä sellaisia myytävän. Hän selitti, että siinä tulee olla eläinsuoja, härkä, aasi ja lampaita sekä seimi, jossa olkivuode ja sen vierellä äiti Maria, isä Joosef sekä joukko paimenia polvistuneina seimen ääreen, jossa maailman Vapahtaja pienenä lapsena kirkkaan valon hohdossa lepäisi. Kauppias pudisteli päätään.

Vanha mies kulki kaupasta toiseen. Näytti siltä, ettei hän etsimäänsä mistään löytäisi. Mutta vihdoin, kun toivo jo oli pettämäisillään. hän poikkesi pieneen paperikauppaan, jossa myytiin antiikkitavaroitakin. Sen omistaja sanoi hänellä olevan juuri tuollaisen vanhan rakennelman. Kapine kaivettiin varastosta esille. Siinä oli talli härkineen, aasineen ja lampaitakin. Siinä oli Maria ja oli myöskin Joosef, seimi ja paimenet. Mies katseli sitä kauan. Sitten hän kääntyi pois. Ei hän tätä ostaisi, ei. Miksi ei, kyseli kauppias, tavarahan oli juuri sellainen, jota oli kysytty. Mutta sitäpä se ei ollut. Siitä puuttui kaikkein tärkein. Siitä puuttui Lapsi. Rakentaja oli unohtanut Jeesus-lapsen. Ja ilman Häntä ei koko rakennelmasta ollut mihinkään.

Mies palasi painunein päin rikkaaseen kotiinsa. Hän tunsi itsensä köyhääkin köyhemmäksi. Hänellä ei ollut pitkän elämänsä aikana ollut Jeesusta eikä hän Häntä nytkään ollut löytänyt. — Mutta niin pahasti ei asia kuitenkaan ollut. Vapahtaja oli etsinyt tätä miestä ja löytänyt hänet. Kun joulu oli tullut, säteili vanha mies onnesta. Hän oli saanut takaisin lapsenuskonsa ja sen mukana sydämeensä Jeesus-lapsen, Kuninkaan ja Herran. Vanhan miehen rikkaassa kodissa oli iloa ja elämää. Hän oli kutsunut luokseen vieraita köyhistä kodeista, lapsia, vanhuksia, ja saanut runsaasti iloa siitä onnesta ja ilosta, mikä loisti noiden varjopuolelle jääneiden silmistä. Oli tullut joulu ja Joulun Herra.

Rakas ystävä. Eihän toki sinun sydämesi seimi ole tyhjä jouluna? Anna Lapsen syntyä sinne, niin sinulla on todellinen jouluilo ja sen mukana täydellinen onni.

"Aukaise porttisi sinun vierahallesi,
Hän tahtoo luokses tulla ja omanas ain olla.
Nyt kiitos Hälle kanna, ylistys, hoosianna."

Yrjö Räikkönen.

Inkeriläisten hengellisen seuran

järjestämänä pidettiin Tampereella 8. 11. 64 hengellinen juhla. Huolimatta lukuisista samaksi päiväksi osuneista, huomattavista hengellisistä tilaisuuksista oli juhlaamme saapunut yleisöä kolmattasataa henkeä. Erittäin ilahduttavaa oli nähdä heidän joukossaan useita sellaisia inkeriläisiä, jotka eivät yleensä aikaisemmin ole olleet inkeriläistilaisuuksissa, sekä useita entisiä Pietarinsuomalaisia. Eräs viimeksimainituista sanoi tulleensa kaukaa siksi, että juhla oli hengellinen. Muitakin kauempaa tulleita juhlavieraita oli, aina Jyväskylästä ja Helsingistä asti. Samoin Hämeenlinnan seutuvilta, Lahden suunnalta, Satakunnan mailta ja tietenkin Tampereelta ja sen ympäristöpitäjistä. Ennen juhlan alkua oli allekirjoittaneella tilaisuus lähes tunnin ajan haastatella kaukaisempia juhlavieraita. Niin he kuin muutkin olivat poikkeuksetta iloissaan siitä, että puhtaasti hengellisiä tilaisuuksia järjestetään. Tällaisiin tilaisuuksiin he sanoivat mielellään tulevansa ja toivottivat seuran vastaiselle toiminnalle Jumalan siunausta.

Juhla aloitettiin veisaamalla virrestä "On meillä aarre verraton..." ja rouva Ella Ojalan lausumalla rukoussisältöisellä virrellä 210, jonka jälkeen puhujakorrokkeelle nousi inkeriläisten sydämellinen ystävä piispa E. G. Gulin. Aluksi hän kertoi olevansa hyvin kiintynyt Inkerin kansaan ja olleensa nuoruudessaan aikeissa hakeutua papiksi Inkeriin, jossa hänen isänsä parin vuoden ajan oli pappina toiminut, ja sanoi iloitsevansa siitä, että tämäkin juhla on aikaansaatu. Varsinaisen puheensa aiheeksi hän otti Roomalaiskirjeen 12 luvun alkuosan ja niinpä hänen puheensa ytimenä olivatkin sanat: "... *kehoitan teitä antamaan ruumiinne eläväksi, pyhäksi, Jumalalalle otolliseksi uhriksi, ... ja älkää muodostautuko tämän maailman ajan mukaan, vaan muuttukaa mielenne uudistuksen kautta, tutkiaksenne mikä on Jumalan tahto, mikä hyvä ja otollista ja täydellistä.*" Näitä Sanan kehoituksia kuultaessa ei voinut välttyä murheelliselta toteamukselta, että monen inkeriläisenkin kohdalla "valitettavasti näyttää siltä kuin hekin täällä menisivät, virran mukana poispäin Jumalasta ja Hänen säätämästään elämän tarkoituksesta", kuten eräs tamperelainen sanomalehtikirjoittaja allekirjoittaneelle lähettämässään kirjeessä sanoo. On siis täysi syy ottaa vakavasti piispan kehoitus: "Muuttakaa mielenne, uudistukaa ja tutkikaa mikä Jumalan tahto on". Puhe päättyi rukoukseen, jossa muistettiin myös niitä heimolaisiamme, joilla ei ole Sanan ääreen kokoontumismahdollisuutta. — Diploomilaulaja Tapani Mikkola esitti sitten kolme G. Stråhlen sovittamaa laulua, joiden niidenkin sisältö oli julistavaa. — Tämän jälkeen oli puhujavuorossa inkeriläisten hyvin tuntema lämminsydäminen julistaja, saarnaaja August Jauhiainen. Pitkäaikaisen toimintansa kautta Inkerissä hän tuli hyvin tuntemaan niin maan kuin kansankin ja viipyi sen keskuudessa Sanan palvelijana aina vuoteen 1929, jolloin vainojen pakottamana joutui sieltä poistumaan. Hänen puheensa käsitteli "kahta kansaa", joista esikoinen menetti esikoisoikeutensa kevytmielisyytensä tähden nuoremmalle, joka sai myös siunauksen. Tässäkin puheessa oli ydin siinä varoituksessa, mihin joutuu "esikoinen" joka ei pidä Jumalan ajasta ja tahdosta vaarin. Inkerin hajoitetulla kansallakin on yhä esikoisoikeutensa, ei Herra ole siltä kasvojansa peittänyt. Pysykäämme siis Hänessä saa-

PAIKALLISOSASTOJEN TOIMINTAA

Helsingin paikallisosasto

Itsenäisyyspäivänä joulukuun 6 pnä vietetään Stadionilla pikkujoulua. Tilaisuus alkaa klo 14. Ohjelma on monipuolinen ja etupäässä juuri lapsille tarkoitettu, joten ämmät ja äijät isät ja äidit tuokaapas lapset mukaanne, sillä joulupukkikin ilmestyy juhlaamme.

Lapsilla on ilmaistarjoilua ja pukinkonttiin saa sivauttaa haluamansa paketin. Kahvitarjoilu piirakoineen kuuluu luonnollisesti maksulliseen "buffettiin" joten vanhemmillekaan ei tule nälkä eikä jano.

Samaan aikaan suoritetaan joulumyyjäiset samassa paikassa. On tarjolla leivonnaisia, ompelutöitä ym. y.m. runsaasti. Tarkoitetut lahjat saa vielä toimittaa perjantaihin mennessä os. Rouva Ida Riipinen Linnankoskenk. 8 B 53 tai viimetingassa ne voi tuoda vielä Stadionillekin juhlapäivänä.

Näyttäkäämme taasen, että sali täyttyy niinkuin aikaisempinakin pikkujouluina. Nyt joukolla aikuiset ja lapset viettämään pikkujoulua. Samalla ilmoitetaan, että tavanmukainen kolmannen sunnuntain tilaisuus jää pois, joulukuussa kokoonnumme siis vain pikkujoulun merkeissä, paitsi yli 60-vuotiaat, joille on yhteinen hengellistä ohjelmaa sisältävä pikkujoulu Kahvila Orsossa 13. 12. klo 14.

---

daksemme valossa loppuun asti vaeltaa. Puheen jälkeen veisattiin virsi 380 ja sitä seuranneella väliajalla nautittiin emäntien maistuneista antimista.

Ohjelman toinen osa alkoi vierrellä 381, minkä vaiettua kirkkoherra Martti Järventie puhui kristityn ilosta. Ei Herran omen tarvitse kulkea "pitkänaamaisena ja happamena". Jumalan lapsi on vapautettu taakoistaan iloitsemaan ja kiittämään. — Puheen jälkeen saimme kuulla jälleen rouva Ojalan lausuntaa. Hän esitti erään Pohjanpään runon. Seuran toiminnanjohtaja kiteytti päätöspuheensa Raamatun sanoihin: "Tänäpäivänä kun kuulette Herran äänen, älkää paaduttako sydäntänne. Nyt on armon päivä, nyt on pelastuksen päivä". Puheen päätyttyä johti hän yhteisen loppurukouksen, minkä jälkeen vielä koko juhlakansa seisaalleen nousten yhteen ääneen pyysi kansallemme Herran siunausta ja veisasi voimakkaasti tosivirren "Hyvä on Herra, riemuitkaatte siitä". Kiitollisin sydämin väki hajaantui kukin tahollensa. Eteishallissa pukeutuvan joukon keskeltä kuului muunmuassa tällainen tilaisuuden arvostelu: "Kyl olj hyvä juhla, tälläsii pitäs olla tihiämpää." — "Nii olj, ihako ennevanhaa siel kotjpuolees. Kyl olj vahinko niil, kutka eivät nyt olleet tääl keral". Ja allekirjoittanut sanoo kaikessa nöyryydessä: Kiitos, Herra, armostasi ja läsnäolostasi!

Yrjö Räikkönen.

Turun paikallisosasto

Joulujuhla vietetään jo vakiintuneeseen tapaan Tapaninpäivänä klo 14 Karjalaisten talossa. Juhlan jälkeen pidetään kokous, jossa päätetään lahjoituksena tarjotun kiinteistön vastaanotosta.

Johtokunta.

Inkeriläisten Ruotsiin siirtymisen muistojuhla Örebrossa

Pyhäinpäivänä kokoontui Ruotsissa olevia inkeriläisiä pariinsataan nouseva joukko Örebrohon muistelemaan Ruotsiin siirtymisen alkuvaiheita. Onhan tullut kuluneeksi jo 20 vuotta siitä, kun ensimmäiset inkeriläiset joutuivat Suomesta siirtymään Ruotsiin. Pettymykset ja alkuvaikeudet on jo voitettu. Myöskään alussa tunnettua katkeruutta ei enää ole. Ymmärretään sen ajan tilanne Suomessa paremmin kuin silloin

Tämän muistojen juhlan oli järjestänyt Inkeriläisten suomalaisten keskusliitto, jonka johtokunnan jäsen Aleksanteri Halttunen tervehdyspuheessaan kosketteli Ruotsiin siirtymisen aikaisia tapahtumia ja vaikeuksia. Eskilstunan seurakuntapiirin edustaja Kalevi Heikki puhui muukalaisen osasta. Örebron kuoro lauloi Arvo Savolaisen johdolla Inkeriläisten hyvä ystävä, Örebron maaseurakunnan kirkkoherra Kyno Åberg soitti pianolla Sibeliuksen ja Merikannon sävelmiä ja puhui kiitollisuudesta ja kiittämisestä. Insinööri Aappo Björn selosti inkeriläisten vainajien muistomerkkiasiaa ja sen johdosta suoritettavaa keräystä. Asia onkin jo hyvällä pohjalla. Varoja on koossa jo ilahduttavan runsaasti, joten muistomerkin saaminen toteutunee jo ensi kesänä.

Väliajan jälkeen jatkui ohjelma laulamalla yhteisesti Nouse Inkeri. Oskari Himiläinen lausui Linnankosken runon Määränpää. Antti Juvonen luki opettaja Reino Vesikon Suomesta juhlille lähettämän tervehdyksen. Ruotsissa toimivan Inkerin suomalaisten Keskusliiton puheenjohtaja Heikki Toikka esitti ensin piispa Sven Danellin ja kapteeni Hammarströmin sekä eversti Pyökkimiehen tervehdykset. Puheessaan hän kohdisti sanansa erikoisesti Heimopataljoonassa olleiden kohtaloon. Lopussa hän huomautti, ettei kaikesta entisestä huolimatta ole heidän joukossaan enää katkeruutta.

Suomessa toimivan Inkeriläisten yhdistyksen tervehdyksen esitti juhlilla yhdistyksen sihteeri Antti Kekki muistuttaen siitä hyvästä eväästä. jonka me kaikki inkeriläiset olemme saaneet esi-isiltämme ja joka ei lopu käyttäen ensinkään. Se on isien usko. Rouva Hilma Savolainen esitti Juho Savolaisen kirjoittamia herkkiä runoja. Kaisu ja Antti Kekki esittivät sikermän inkeriläistä kansanrunoutta. Örebron kuoron laulettua jälleen piti opettaja Santeri Parkkinen juhlapuheen kosketellen siinä Inkerin heimon kohtaloa yleensä ja myös Ruotsiin siirtyneen osasen alkuelämää vieraassa maassa ja kehitystä nykyiselle tasolle. Erikoisesti toi hän esille sen merkityksen, mikä on ollut Isien Usko-lehdellä yhdyssiteenä inkeriläisten keskuudessa Ruotsissa sekä myöskin tiedoituslehteä. Arvo Savolaisen laulettua puhui opettaja Heikki Klemola Suomesta kosketellen siinä viimeisiä taistelun vaiheita. joissa Heimopataljoonat taistelivat esimerkillisellä tavalla. Hän puhui myös Suomenkansan vanhan kulttuurin. kansanrunouden. merkityksestä Suomen itsenäisyyden synnyllekin. Jollei sitä olisi ollut, niin suomalaisuuskin olisi ollut melko varmasti häviön partaalla. Juhla päättyi laulamalla yhteisesti Suomen ja Ruotsin kansallislaulut.

Sunnuntaina kokoonnuttiin jo kello 8 Pyhän Mikaelin kirkkoon, joka on vanhasta viljamakasiinista muutettu kirkoksi. Tässä muutostyössä olivat

useat inkeriläiset ahkerasti mukana. Jumalanpalveluksessa saarnasi Ruotsin kirkon inkeriläisten papiksi palkkaama pastori Juhani Rantanen puhuen Herran varjeluksesta ja johdatuksesta. Alttaripalveluksen suoritti kirkkoherra Kyno Åberg. Suurin osa juhlaväestä astui Herran pöytään saamaan voimaa Häneltä.

Päivällä kokoonnuttiin juhlien päätöstilaisuuteen Raittiusseuran huoneistossa. Täällä puhui Skaran kirkkoherra Folke Dahlbeck, joka oli auttamassa inkeriläisiä jo 20 vuotta sitten. Hän muisteli omakohtaisia tapaamisiaan inkeriläisten kanssa jo 20 vuoden takaa. Sanoi olevansa iloinen, kun sai tilaisuuden olla mukana tässä muistojen juhlassa. Hän puhui Jumalan suuresta rakkaudesta, joka antaa anteeksi ja kantaa meitä läpi vaikeitten aikojenkin. Mitä Herra lupaa, sen hän pitää.

Johtaja Antti Kekki lausui pastori Leevi Vironmäen Inkerin kirkon 350-vuotisjuhlaan kirjoittaman juhlarunon Illalla. Opettaja Aino Parkkinen puhui Jumalan lupauksesta ja muisteli omaa lapsuuttaan Inkerissä, jolloin hän siellä pyhäkoulussa oppi tuntemaan Jumalan ja Hänen varjeluksensa ja johdatuksensa. Jumalan rakkautta ja valoa tarvitaan tähän kylmään maailmaan. Opettaja Klemola puhui vielä, miten kulta tulessa kirkastuu ja hänestä tuntuu täällä, että inkeriläisten kärsimykset ja vaikeudet ovat vain kirkastaneet heidän uskoaan ja luottamustaan Jumalaan. Mikko Nuottanen luki 20 vuotta sitten Ruotsiin siirtyneille inkeriläisille lähetetyn kiertokirjeen, jonka oli lähettänyt näissä juhlissa mukana oleva kirkkoherra Dahlbeck. Pastori Juhani Rantanen piti loppupuheen huomauttaen erikoisesti tällaisten muistojen säilyttämisen merkityksestä. Hän puhui myös Pyhäin päivän merkityksestä. Silloin käydään myös vainajien viimeisillä leposijoilla. Inkeriläisten viimeisiä leposijoja on kaikkialla maailmassa. Voisi sanoa, että aurinko ei lakkaa koskaan luomasta säteitään jollekin inkeriläisen viimeiselle leposijalle. Örebron kuoron laulettua Herran siunauksen juhla päättyi yhteisesti laulettuun virteen 171.

Vaikuttava ja herkkä muistojen juhla jätti kaikkiin mukanaolleisiin tyytyväisen ja kiitollisen tunnun. Kiitos varmasti kohosi jokaisen sisimmästä kaikesta entisestä ja myös siitä, että jälleen saatiin näin kokoontua yhteiseen tilaisuuteen. Tämä kiitos kohosi korkeuksiin Hänelle, joka meitä kaikkia on ihmeellisellä tavalla auttanut ja ohjannut kulkuamme.

Aki.

Inkerikodin rahasto

Rahasto odottaa edelleenkin lahjoituksia. Näin joulun edellä me teemme lahjoituksia. Me tahdomme muistaa lähimmäisiämme, ystäviämme ja tuttaviamme. Me tahdomme täten tuottaa iloa kanssaihmisillemme. Me tahdomme tuntea itse antamisen iloa. Suurimman antamisen ilon koet kun teet näitten lisäksi lahjoituksen meidän kaikkien inkeriläisten suurelle asialle. Tee samalla joululahjoitus Inkerikodille. Tili on KOP Lasipalatsi. Tilille on tähän mennessä kertynyt: mk 3.429,95.

Joulumyyjäiset

Helsingin Paikallisosaston joulumyyjäiset ovat Stadionilla 6. 12. klo 14. Lahjoituksia näihin myyjäisiin ottaa vastaan rouva Ida Riipinen Linnankoskenk. 8 B 53 5. 6. mennessä, mutta mattimyöhäiset voivat tuoda lahjansa vielä 6. 6. suoraan Stadionille. Joulumyyjäisten rahat kaikki Inkerinkodin tilille.

Jouluna

Taas syttyvät illan tähdet
ja kalpea nousee kuu.
Maa peittyypi juhlatuntuun,
pois murehet unohtuu.
Nyt kaikuvat rauhan kellot
ja kertovat ihmeen sen,
mi kuultihin ensi kerran
jo laulussa enkelten:

”On syntynyt meille lapsi.
Hän pieni on poika, vaan
ei vertaista ole Hänen,
on valtijas taivaan, maan”.
Nyt täyttäköön riemu mielet
ja sävelet sielumme,
kun kunniaa Vapahtajan
taas jouluna veisaamme.

Salomon Rautanen.

Tilitys

Inkeriläisten Yhdistys r.y:n kesäjuhlista 10.—11.—7. 64

Tulot:

Juhlamerkkien myynnistä 531 kpl à 3:—	1593:—
Ohjelmien .. 276 „ à 1:—	276:—
Isien Uskon myyntipalkkiota 16 kpl à 1:—	16:—
Lähetys Viestin myynnistä 4 kpl à 2:—	8:—
Majoitustulot 79 henkilöä à 2:—	158:—
Kolehti Munkkivuoren kirkossa	383:24
Ilmoitustuloja	300:—
mk	2734:24

Kulut:

Munkkiniemen Yhteiskoulun vuokra	550:—
Patjojen vuokra	100:—
Kansakoulun vahtimestarille työstä	119:—
„ „ siivouksesta	24:32
Majoituspaikan vesi ja sähkö	5:92
Kukkalaitteet (Larin Paraske ja Karjalaan jääneiden muistomerk.)	60:—
Patjojen kuljetuksesta	17:80
Postikuluja kutsu- ja kiertokirjeisiin	120:—
Tavaroiden kuljetus Munkkiniemestä P.Haagaan	4:70
Ohjelman- ja juhlamerkin painatuskulut	300:—
Puhujalle esiintymisestä	50:—
mk	1351:74
Inkeriläisten Yhdistykselle luovutettu jäännös	1382:50
mk	2734:24

Helsingissä marraskuun 11 p:nä 1964.
Juhlatoimikunnan puolesta

Sulo Allanmaa

J. A. Savolainen *Antti Kekki*

Ottakaamme tavaksi

Me kävimme suurella joukolla sillä pyhällä paikalla, joka meillä on tässä maassa — vainajien muistomerkillä Turun hautausmaalla.

Olihan meitä joukkoa. Bussillinen täpötäysi ja vielä osa henkilöautoilla. Sumuinen aamu oli tehdä tenän, mutta viime tingassa perille ehdittiin.

Yhteislaulun jälkeen piti rehtori H. Mylläri muistopuheen vainajille. Hän muistutti niistä rakkaistamme, joitten viimeinen lepopaikka on maamme rajojen ulkopuolella. Heistä useat lepäävät hyvinkin kaukana, mutta tuolla muistomerkillä he ovat läsnä kanssamme. He ikäänkuin huutavat meille: "Olkaa heimollenne uskolliset". Näin läheisen kosketuksen heihin saa vain tuolla pyhällä paikalla. Turun paikallisosaston seppeleen laskivat rehtori H. Mylläri, Lilja Nippu ja Jooseppi Klemettilä. Turun karjalaisten sekakuoron esiintymisen jälkeen astuivat Helsingin paikallisosaston edustajina merkin äärelle Sofia Kakko, Väinö Kekki ja pikkupoika Leo Kemppi. Oli liikuttavaa katsoa, kun edessä oli kolmen miespolven edustajat. Uskoa viritti pikku pojan Leo Kempin läsnäolo. Se viittasi siihen, että näissä merkeissä näitä käyntejä tullaan vastaisuudessakin suorittamaan silloinkin, kun vanhemmat ovat jo poissa. Ja he tulevat tuolloinkin kuulemaan vainajien velvoittavan huudon: "Ole heimollesi uskollinen". Tämän päivän pikkupoika on huomispäivän iso mies. Helsingin paikallisosaston kuoro esitti kaksi laulua opiskelija Santeri Kempin johdolla ja Turun karjalaiset laskivat hallitusneuvos Raunion johdolla heimoveljiensä muistomerkille seppeleen. Yhteinen on tiemme, yhteiset kohtalomme ja yhteinen velvollisuutemme jo menneitä kohtaan. Kuorolaulun jälkeen esitti Juho Hartikainen tähän tilaisuuteen kirjoittamansa runon. Kaunis, liikuttava muistotilaisuus päättyi yhteislauluun.

Tältä paikalta siirryttiin sitten Karjalaan jääneiden vainajien muistomerkille, jossa laskettiin vuorostaan inkeriläisten seppele heimoveljien muistoksi. Valitettavan tiivis oli ohjelma, sillä kesken kaiken oli kiiruhdettava Turun linnan kappeliin, jossa täsmälleen klo 12 alkoi jumalanpalvelus. Saarnan piti tri Yrjö Luojola ja liturgina toimi inkeriläinen nuori pastori Mustonen. Hyvä, sydämellinen oli saarna, ja oman Inkerin pojan liturginen veisuu tuntui läheisesti riipaisevan.

Kirkkokahvi matkan ja juoksujen jälkeen maistui hyvältä. Tässä kahvitilaisuudessa esiteltiin pastori Mustosen vanhemmatkin ja heitä onniteltiin siitä, että heidän poikansa oli johdettu papilliselle uralle.

Kiertokäynti Turun linnassa muodostui myöskin hyvin kiireelliseksi, mutta rehtori Myllärin selväpiirteinen opastus jätti kuitenkin kuvan siitä linnasta, joka aikoinaan seisoi lukkona itää vastaan. Kiitos, Mylläri, Sinulle ja muillekin Turun inkeriläisille kaikesta touhusta hyväksemme! Vankka oli vakuutuksemme, että jos eletään ja terveenä ollaan, niin ensi pyhäin päivänä tulemme taasen suurella joukolla. Muodostukoon pyhäinmiestenpäivä meille vastakin näin päiväksi, jolloin käymme polvistumassa tuolla muistomerkillä.

V. K.

Kirkkoilta Helsingissä

Johanneksen seurakunnan seurakuntakodissa sunnuntaina 8. 11. 64 oli saanut jälleen liikkeelle ilahduttavan paljon heimoväkeä. Ohjelmaa oli

Mitä sie viheljäine teit?

Suomess pojat jyskyttelliit aittoin ovvii, a Inkeriss tupasiin. Luht ja tupane olj Inkeriss se miss kesäl muattii, eikä aitta. Ainakaa mein kyläss ei kukkaa aitas muannut. No olkoo miten olkoo, mie kuiteskii luajiin täss teille yhen tostapauksen tupasest.

Mein kyläs yhes talos olj viis tyttöö ja joka ainova olj jo naima ijäs. Kesäaikaan niä tytöt makasiit kaikk tupases, isä ja äit porstuvas. Tupane olj porstuvast niin ettääl jot sopotus ei kuulunt sinne, a luatimine kuulu. Tuo tyttölöin isä olj jyrkkä mies. Hiä ei suvaint sitä jot hein tytöt ois poikiin kans kulljaisseet. Ja tupasee piäsemisest ei olt kellää pojall mittää uattelemistakaa. Tytöt voipolla ois laskeneetkii ko eivät vua ois pelänneet isäjää. Pojat ko vua männiit iltasil hein tupasen sivutse, ni ukko olj jo ruasal huutamas:

— Mitä tekemistä teil possatskoil tiäl on? Mänkää pois.

— A yhen kerra sannoit pojat keskennää:

— Kyl mein pittää mitäikkää tuoll starikall tehhä jot sen turpa mänis kii.

Ja niin hyö tekkiitkii. Yhteen iltaan hyö etsiit vanhat suappaat, pöksyt, pinsakan ja vuraskan ja vähä heinii. Näist uporuist hyö tekkiit ihan täyven miehen ja vetävät sen niin hiljaa tupasen uksen ettee seisomaa jot tytötkää ei kuulleet mittää. Sit ko heil olj kaik valmista mies seiso ja pitj kii tupasen uksen rauvast ja pojat itse peitos hyö alkoit sen verra iännellä jot ukko kuulj ja tulj ulos. Ja ko hiä älys miehen seisomas tupasen uksen ies, ni hiä syvänty ja alko huutaa:

— Kuka siekii sen pronjtka uot? Pois tiält.

Ja hiä huaplas porstuvan uksen pönkän ja lupas hakata pakanan. A ukon ihmeeks mies oljkii niin utala jot hiljaa vua jyskytti tupasen usta ja sano:

— Tytöt laskekaa. Älkää työ olko niin arkoi jot käyttö pelkäämää hulluu isäjännö.

Sitä ei kyl teht heinist tehty mies. yks poika vua olj peitos ko sellai sano. Ukko vua ei näht häntä. Se syvännyttikii ukkoo sitä enemmän ko toine niin louhkast sannoo hänest. Hiä huus ja kiros sitä enemmä porstuvan oven pönkä kiäes ja aina vua harppooksen kerrallaa likenj miestä. Viimeeks isk miestä piähä mitä jakso, syvämmissää ko olj. Mies kuatu mätkäht ja kamalast ulaht. Ämmäkii olj tult portuvan ovest ulos ja yhtaikaa kuatuneen kans kiljais:

— Mitä sie viheljäine nyt teit? Siehä tapoit miehen. Nyt sie ukkoparka jouvvut viel tyrmää miestapost.

Ukko pelästy eikä tietänt mitä tehhä. Hiä menj ämmääse luo ja sano:

— Miähä sie katsomaa kuka se on ja most se ei olekkaa vielä kuolt.

— Enhä mie sitä tappantkaa.

Ukko huus porstuvan ovelt tupasee tyttölöille:

— Tulkaa ulos.

Tytötkö avasiit tupasen ouvvee ja

---

runsaasti. Puheita pitivät teol. tri Erkki Kurki-Suonio, rovastit Akseli Kajanti ja Oke Peltonen, khra Matti Vironmäki ja opiskelija Aleksanteri Kemppi. Viimemainitun johtamana kuoro lauloi hengellisiä lauluja. Rouva Kaisa Kekki lausui inkeriläisiä runoja ja taiteilija Aune Tanner-Miehinen esitti pianosoolon. Ilta oli järjestetty Inkerikodin rahaston hyväksi. Sen tuotto oli: kolehti 174.65 ja kahvitarjoilusta 139,65, yhteensä 314.30. Sydämellinen kiitos ohjelmansuorittajille ja osanottajille! Pyrkikäämme näin muulloinkin ja muuallakin kartuttamaan Inkerikodin rahastoa.

ıkkiit miehen makkaavan oven ies. mpasiit oven jällee kiin eikä yks-ıä tult ulos.

Ukko käi jällee ämmäjää pyytä-ää:

— Miähä sie katsomaa kuka se on. ıi männää molloot.

Sellai hyö sit männiit molloot kua-neen luo. Ämmä ko rynkisty mie-ːn luo ja älys mikä se olj, nous .asal ja alko satatella pojankoirii, ko lloot yö-syvämmel kristittyi ihmisii ırrimaa. Ukko potk olkisen miehen ılasiks ja sano ämmällee:

— Männää makkaamaa.

Eikä sen perrää ennää konssa tult os vaik kuulj tupasen puolelt tirs-ımistakii.

A.

Inkeriläisten Yhdistyksen

toimisto Aurorank. 7. A. 1. Helsinki, on avoinna keskiviikkoisin klo 17.00—19.00.

Vanhusten pikkujoulu

60-vuotiaat ja siitä yli olevat inke riläiset kutsutaan viettämään yhteist. pikkujoulua Kahvila Orsoon 13. 1: klo 14. Kuten muistanette, tällaine tilaisuus oli viime vuonna ensi ker taa ja se sai kaikkien läsnäolleitte suuret kiitokset. Nyt ottakaamme tä mä perinteeksi ja jatkakaamme sama linjaa. Tilaisuudessa on useita puhei ta ja virrenveisuuta. Tässä tilaisuu dessa on puhtaasti hengellistä ohjel maa. Olkaatte kaikki sydämellisest tervetulleita!

Huomautetaan, että tilaisuuden joh dosta on Orso muilta suljettu ja ul ko-ovi on suljettu, mutta ulko-ove vieressä on porttikäytävä ja siin käytävässä rappu C. Siitä vain sisää ja toiseen kerrokseen, niin sieltä Or so löytyy. Tervetuloa!

PYYDÄMME ARV. TILAAJIA

UUDISTAMAAN LEHTEMME TILAUKSEN VUODELLE 1965

ensi tilassa. Lehden tilaushinta on edelleen 5 mk vsk.

TILAUKSET lähetetään lehtemme konttoriin osoitteella: Helsinki, Aurorankatu 7. A. 1.

Lehtemme ilmestyy ensi vuonnakin kerran kuukaudessa. Ryhtykäämme naisissa ja miehissä työhön, että kukin tämän vuoden tilaaja voisi lähettää oman tilauksensa mukana vähintään yhden uuden tilauksen!

Runosikermä Inkeri-juhlaan Helsingissä

11—12. 7. 1964.
Aapo Iho

ERÄS ASIA

Voi, veljet!
Eräs tärkeä asia meillä
on kaikilla yhteinen:
Se on kaipuumme menneeseen...
Se on muistojen tie,
se on kipujen tie, —
eilen ehkä jo vanha
ja tänään taas uus:
se on untemme aateluus!

UNTA JA TOTTA

Minkä siirrymme uutehen huomeneen,
sen pitenee matkamme eilisten taa, —
sieltä noudamme sen
elon kauneuden, —
sieltä, kätköistä muistelmien.

Kuinka olikaan kevättä
täynnänsä maa
heti, lumet kun vesiksi vaihtui!
Kun alkoivat kuumaavat
suviset yöt,
kun tavoitti toistansa
kiireiset työt
ja talvinen turtumus haihtui...

Näiden muistojen herkkähän
maunenteen
on kätketty kehoitus: Kestä!
Mitä tahansa Kohtalo kullekin suo,
mitä eilinen vei, mitä huominen tuo —
se ei untemme tenhoa estä!

— — — —

KIRKKOTIELLÄ

Suvijuhlaa viettänyt nurmi
yön heijasi helmiään —
ne kirkkaina koristi vielä
jok' ikisen korren pään.

On suuntana Kirkkomäki.
Somer askelten alla soi,
kun valtatietä käyden
soma parvemme ailakoi.

— — — —

Ah, kauneus elämän kaiken —
sini taivaan ja vehreys maan —
ne saivat inehmon mielen
yhä syvemmin tajuamaan,

miten rikasta, suurta on olla
kuin kukka tai lintunen vaan,
joka huomenen huolia vailla
noin täyttävi kohtaloaan...

— — — —

Kumu kirkonkellojen soiton
jo kutsuvi. Hiljennytään.
Sieltä hakevat, seurasta toisten,
niin monet ystäviään...

— Sinne jäänemme, muistojen
pariin:
Hyvä kanssanne kulkea näin!
Moni kaipaavin miettehin katsoo
niin kaukaa nyt kirkolle päin...

Lahjat

Lahjat ilahduttavat. Ne otetaan hyvällä mielellä vastaan. Vaatimatonkin lahja, kun se rakkaudella annetaan, on arvokas. Jumalan sanassakin puhutaan lahjasta. Se ei olekaan mikään vähäinen lahja. Se on ainoa todellinen lahja. Se on aarre kaiken katoavaisuuden keskellä. Se on myöskin aarre iäisyyteen. Se ei vanhene. Se ei kadota arvoaan. Se pysyy aina arvokkaana.

Tämän lahjan antaa Jumala. Hän on kaiken Isä. Hän on luonut kaiken. Kaiken Hän myöskin pitää voimassa. Hän lähestyy vastaanottajaa todellisena Isänä. Hän on täynnä rakkautta, ja laupeutta ja armahtavaisuutta. Hän on pyhä ja Hän on syvästi rakastava taivaallinen Isä. Vastaanottaja on ihminen tai on paremmin sanottava, että vastaanottaja olet sinä ja minä. Tosin meistä ei anneta mitään kaunista kuvaa. Jumala näyttää meidän todellisen tilamme: "*Kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla.*" Jumala tahtoo kuitenkin juuri syntiselle ja Hänen kirkkauttaan vailla olevalle ihmispoloiselle antaa lahjan. Jumala sanoo näin: "*Kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla, ja saavat lahjaksi vanhurskauden hänen armostaan sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa.*" Todella suuri ja ihmeellinen on Jumalan lahja. Tämän lahjan hinta ei ole vähäinen. Se on vaatinut antajaltaan kalliin hinnan. Se ei ole tullut sattumoisin. vaan se on Jumalan rakkaudessa valmistama jo ennen ikuisia aikoja Vaikka Jumala valmisti sen ennen maailman perustamista, niin siitä huolimatta se on vaatinut kalliin hinnan, nimenomaan Jeesuksen ristinkuoleman, ja sen kautta saanet lahjaksi vanhurskauden armosta sen lunastuksen kautta. joka on Kristuksessä Jeesuksessa. jonka Jumala on asettanut armoistuimeksi uskon kautta hänen vereensä." Kristuksen ristin kuolema on Jumalan meille lahjaksi antaman vanhurskauden kalliina lunastushintana. Tästä Jumalan lahjasta kertoo evankeliumi, ilosanoma. Se on tullut meidän tykömme viestinä, joka pitäisi todella ilahduttaa meitä. Mitenkä tämän Jumalan sanoman otamme vastaan? Olemme siitä iloisia ja otammeko sen riemuiten vastaan? Tämä Jumalan lahjakirja on Raamattu. Siinä Jumala kertoo kaikista lahjoista meille. Nouskaamme katsomaan, että tämä lahjakirja Raamattu olisi kaikilla meillä tallella. Siitä löydämme apua kaikkina elämämme päivinä. *Juho Hartiakinen.*

Tarssinan-mäki

Viimekerrall' ku mie muistelin niitä kotkylän mäk-kuntiin nimilöi, ni siihen Tarssinan-mäennimen ensimmäisen puustaaven kohall' ol' sattunt tulemua ähvä (F) ja se siitt' vei vinollie koko Tarssinan-mäen meininkin. Ni mie meinasin nyt, jott' se hairinko ois' korjattava ja ne Tarssinan-mäen talot pitäs' laittua sill' paikall', niinku ne miun muistiin' aikan' olliit. Suanha mie teill' virkkua niihen taloloin nimetki, ne olliit täll'-viisii: Tarssinan Antti, Tarssinan Matti, Ripakan Mikko, Punaparran-Ukko, Punaparran-Heikki, Hanna-Heikki, Tarssinan-Jaakon-Matti, Tarssinan-luuspa-Mikko ja Tarssinan Tahvana.

TARSSINA on niin erinäine sukunim, jott' sellaista mie en uo kuult missiä muuvuall' ku Miikkulaisiss'. Eikä tiä Tarssina sukunim' sunkua tarkoita sitä Starssinan virkanimmii. mikä ol' kaikiss' Inkerinmaan Volostiloiss (jokaisessa kunnassa.) Nykyään sen viran ja toimen hallitsijalle on annettu virkanimeksi: kunnanesimies. Starssinan virkua kot' puolell' ei usottu jokamiehen hoijettavaks'. ku siihen piti ollaki oikein. *mies vallasta valittu*".

Vuodet vierivät

Kanslianhoitaja rouva Annikki Mansikka o.s Luukkonen Kouvolassa täytti viime maaliskuun 9 p:nä 70 vuotta.

Rouva Mansikka on syntynyt Karjalan kannaksella ja muuttanut nuorena tyttönä Viipuriin, jossa hän koulunkäyntinsä lopetettuaan toimi tukkuliikkeen kirjanpitäjänä. Vuonna 1929 hän siirtyi Valtion pakolaisavustuskeskuksen kanslistiksi, vuotta myöhemmin rahastonhoitajaksi ja v. 1949 hänet nimitettiin saman viraston kanslian hoitajaksi. Sitä tehtävää hän hoiti aina vuoteen 1959, s.o. viraston lakkauttamiseen saakka. Tällöin hän siirtyi eläkkeelle suoritettuaan antaumuksella 30 vuotta huoltotyötä pakolaisväen hyväksi.

Rouva Mansikka löysi aikaa heimotyölle ja hän tulikin Viipurin inkeriläisten kerhoon. Hän perusti Inkerikerhoon ompeluseuran, joka hankki kerholle aina vuosittain arpajaisvoitot. Kerhon kirjastokin oli hänen hoidossaan. Juhlissamme ja iltamissamme Annikki oli toimimassa ja "perää katsomassa".

Rva Mansikka oli aikanaan Lotta-Svärd järjestön työsaralla, sittemmin hän toimi "Mannerheimin Lastensuojeluliiton" hyväksi Kotkassa ja nykyisin hoitaa saman liiton Kouvolan osaston sihteerin tointa.

Viipurin inkeriläiset lähettävät Annikille terveiset ja onnittelut!

Tätä Tarssinan sukunimmii mie tahtosin teill' selittiä vähän tarkempua, mutt' ku siinn' pittiä, pitkän matkua latata historjan lehtilöi takasinpäi ja kaikk' ottua oman aikuasen, enkä mie tahtois' puhhuu ihan perättömmii, ni jiäkyö nyt toisie kertua. Tervöisii kaikill'! Toiste lisää:

Matti-setä.

Rivit harvenevat

Monen inkerinsuomalaisen vaiherikas vaellus on kuluneen vuoden aikana iäksi päättynyt. Heidän joukkoonsa kuuluvat m.m. seuraavat neljä henkilöä, joiden viimeinen asuinpaikka oli Suomessa Valkeakoskella:

Antti Tupakka synt. 23. 6. 1900. Venjoen srk. Montilankylässä, kuoli helmikuun 26. 1964.

Juho Pukki synt. 6. 2. 1911. Venjoen srk. Kopralankylässä, kuoli heinäkuun 22. 1964.

Maria Ruuska os. Kirjonen synt. 3. 7. 1886. Venjoen srk. Patamäenkylässä. kuoli lokakuun 22. 1964.

Katriina Pukki os. Talponen synt. 7. 6. 1891. Venjoella, Lyysmäenkylässä, kuoli marraskuun 8. 1964.

A. P.

Tampereen kuulumisia

Tamperen paikallisosasto viettää pikkujoulua ja inkeriläisten Suomeen muuton 20-vuotis muistojuhlaa sunnuntaina 13. 12. -64 klo 14.00 Kalevan seurakuntatalon yläsalissa. Puhujiksi ovat lupautuneet Kalevan seurakunnan kirkkoherra Paavo Viljanen ja Väinö Kekki Helsingistä. Lisäksi on juhlissamme lasten ym. ohjelmaa. Kiitämme kaikkia inkeriläisiä, jotka niin runsaslukuisina tulivat viime juhliimme. Samanlaista menestystä toivomme tuleville juhlillemme. Nuoret ja nuoremmat keski-ikäiset: Tulkaa mukaan!

Seuraava tilaisuutemme on ensi vuoden puolella 17. 1. -65. Samassa yhteydessä pidetään myös vuosikokous.

H. K.

Porvoossa 1964
PORVOON KIRJAPAINO OY